KEN FOLLETT

MÂNIA DIVINĂ

Colecția Cameleon

KEN FOLLETT
MÂNIE DIVINĂ

Traducere din limba engleză
Linda Pricăjan

Titlul original:
The Hammer of Eden
KEN FOLLETT

1980 by Ken Follett

2006 EDITURA AQUILA ’93

ISBN 973-714-025-7

CUPRINS

Partea întâi: Patru săptămâni

Partea a doua: Şapte zile

Partea a treia: Douăzeci şi patru de ore

PARTEA ÎNTÂI

Patru săptămâni

De fiecare dată când se întinde în pat, acest peisaj îi revine în faţa ochilor:

O pădure de pin, deasă ca blana de pe spatele unui urs, înveleşte dealurile. Cerul, privit prin văzduhul clar al muntelui, este atât de albastru, încât îţi oboseşte ochii privindu-l. La kilometri depărtare de şosea se află o vale secretă cu povârnişuri abrupte şi cu un râu rece în despicătură. Aici, ascunsă ochilor străini, se întinde cu faţa spre sud o pantă însorită, cu şiruri egale de viţă de vie.

Simte cum i se frânge inima doar amintindu-şi cât de frumos este.

Bărbaţi, femei şi copii se mişcă încet printre şiruri, îngrijind via. Aceştia sunt prietenii lui, iubitele lui şi familia lui. Una dintre femei râde. E o femeie corpolentă cu păr lung şi negru, pentru care el simte o afecţiune deosebită. Îşi lasă capul pe spate, cu gura larg deschisă, iar vocea ei limpede traversează întreaga vale ca un tril de pasăre. Câţiva bărbaţi rostesc o mantra în timp ce lucrează, rugându-se la zeii văii şi ai viei pentru o recoltă bogată. La picioarele lor rămân butuci masivi, care le vor aminti de munca istovitoare depusă în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, pentru a crea acest loc. Solul este pietros, iar acesta este un lucru pozitiv, fiindcă pietrele reţin căldura soarelui, încălzesc rădăcinile viţei de vie şi le

protejează de îngheţul nimicitor.

Dincolo de vie se află un pâlc de clădiri din lemn modeste, dar bine construite şi rezistente la apă. Se vede fumul ridicându-se dintr-o popotă.

Într-o poieniţă, o femeie învaţă un băiat cum să facă butoaie.

Acesta e un loc sfânt.

Protejat prin rugăciuni şi izolat, a rămas pur, cu oameni liberi, în timp ce lumea din exteriorul văii a degenerat în corupţie şi ipocrizie, lăcomie şi ticăloşie.

Dar acum, viziunea se schimbă.

Ceva s-a întâmplat cu răul rece care până acum îşi croia cărare prin vale. Ceva i-a tulburat liniştea, iar curgerea lui a fost brusc oprită. În locul unui şuvoi de apă limpede, acum e un bazin cu apă tulbure, tăcută şi nemişcată. Marginile bazinului par încremenite, însă într-un moment de neatenţie, bazinul se lărgeşte. Curând, este obligat să înainteze în susul pantei.

Nu înţelege de ce nimeni în afară de el nu observă această creştere a nivelului apei. Oamenii îşi continuă munca, cu toate că apa tulbure a trecut atât peste primul şir de viţă, cât şi peste picioarele lor. Clădirile sunt înconjurate, iar apoi inundate de apă. Fumul de la popotă dispare, iar pe apa în continuă creştere încep să plutească butoaie goale. „De ce nu fug?” se întreabă el; iar un atac de panică începe să-l sufoce.

Acum, cerul este întunecat şi acoperit de nori

de culoare metalică; un vânt rece biciuieşte hainele oamenilor, însă ei continuă să se mişte liniştiţi prin vie, aplecându-se şi ridicându-se, zâmbindu-şi reciproc şi continuând să discute liniştiţi ca până acum. El este singurul care observă pericolul şi-şi dă seama că trebuie să ia unul, doi sau chiar trei copii şi să-i salveze de la înec. Încercând să fugă spre fiica sa, descoperă că are picioarele înfipte în nămol şi că nu se poate clinti; este îngrozit.

În vie, apa le ajunge muncitorilor până la genunchi, la mijloc, iar apoi la gât. Încearcă să-i atenţioneze pe cei pe care-i iubeşte, să le spună că trebuie să se mişte rapid în următoarele secunde sau vor muri; deşi deschide gura şi încearcă să strige, nici un sunet nu vrea să iasă. Teroarea îl năpădeşte pe de-a-ntregul.

Apa îi pătrunde în gura larg deschisă şi începe să-l înece.

În acest moment se trezeşte.

1

Bărbatul căruia i se spune Preotul îşi trase pălăria de cowboy pe frunte şi-şi miji ochii peste întinsul şi prăfuitul deşert al Texasului de Sud. Tot ce vedea erau tufişuri verzi şi joase de *mesquite* spinos şi desişuri de salvie, întinse în toate direcţiile. În faţa lui, croit prin vegetaţie, se întindea un drum pietros şi accidentat. Aceste dramuri erau numite de către şoferii buldozerelor hispanice *senderos*[1]*.* Pe o parte, la un interval de patruzeci şi cinci de metri, fluturau prinse de stâlpi din sârmă steguleţe de plastic de un roz-strălucitor. Un camion se deplasa încet de-a lungul acestui *sendero.*

Preotul trebuia să fure acest camion.

La vârsta de unsprezece ani furase prima maşină, un Lincoln Continental din 1961 nou-nouţ, de un alb ca zăpada; maşina era parcată în faţa teatrului Roxy, pe Broadway-ul de Sud al Los Angelesului, iar cheile erau în contact.

Preotul, pe vremea aceea numit Ricky, abia dacă ajungea să vadă peste volan. Cu toate că aproape făcuse pe el de frică, reuşise să conducă maşina la zece blocuri distanţă şi-i înmânase cheile lui Jimmy Riley, zis „Faţă de porc”, care-i plătise cinci dolari, apoi îşi luase prietena la o plimbare, şi, în cele din urmă, o accidentase pe coasta Pacificului. În felul acesta, Ricky ajunsese

1 senderos (senseros, drum accidentat, cărare, drum bătătorit).

membru al bandei Faţă de porc.

Acest camion nu era un simplu vehicul.

Privi cum maşinăria puternică din spatele cabinei şoferului coborî încet la pământ o placă masivă de oţel, de şase metri pătraţi. După o pauză, auzi un huruit venind de undeva din străfundul pământului. Pe măsură ce placa începu să lovească ritmic pământul, un nor de praf învălui camionul. Simţi pământul mişcându-i-se sub picioare.

Acesta era un vibrant seismic, o maşinărie care transmite unde de şoc scoarţei terestre. Deşi nu avusese parte de multă educaţie, excepţie făcând furtul maşinilor, Preotul era cea mai inteligentă persoană pe care o întâlnise vreodată; de aceea înţelesese cum funcţionează această maşinărie. Era asemănătoare radarului şi sonarului. Undele de şoc erau transmise în pământ – ca piatra sau lichidul şi erau împinse înapoi la suprafaţă, unde erau percepute de dispozitive speciale, numite geofoane sau receptacule speciale.

Preotul lucra cu echipa care folosea aceste aparate. Înfipseră mai mult de o mie de geofoane, la intervale egale, într-o reţea electrică întinsă pe o suprafaţă de un kilometru şi jumătate. De câte ori tremura vibrantul, replicile erau captate de receptacule şi înregistrate de supraveghetorii care lucrau într-o rulotă cunoscută sub numele de „cuşcă”. Toate aceste date erau introduse într-un

supercomputer din Houston cu scopul de a construi o hartă tridimensională a ceea ce se află sub pământ. Harta urma să fie vândută unei companii petroliere.

Vibraţiile crescură în intensitate, sunetul lor semănând cu zgomotul făcut de motorul uriaş al unui transatlantic; apoi se opriră brusc. Preotul fugi de-a lungul *senderos*-ului către camion, pătrunzând cu privirea prin praful ridicat. Deschise uşa şi urcă în cabină. La volan era un bărbat îndesat, cu părul negru, având în jur de treizeci de ani.

— Salut, Mario! spuse Preotul şi se strecură în scaunul din dreapta şoferului.

— Salut, Ricky!

Pe carnetul de conducere (categoria B) al Preotului scria Richard Granger. Carnetul de conducere era fals, însă numele era real.

Avea la el un cartuş de ţigări Marlboro, marca pe care o fuma Mario. Introduse cartuşul în bord.

— Ţi-am adus ceva.

— Nu-i nevoie să-mi cumperi ţigări.

— Întotdeauna fumez de la tine.

Ridică pachetul desfăcut de pe bord, îl scutură puţin şi introduse o ţigară în gură. Mario zâmbi:

— De ce nu-ţi cumperi ţigări?

— Pe naiba, nu-mi permit.

— Eşti nebun, omule, râse Mario.

Preotul îşi aprinse ţigara. Ştiuse întotdeauna cum să-i facă pe ceilalţi să-l placă. Pe străzile unde crescuse, oamenii te băteau dacă nu le erai pe plac, aşa că fusese un copil descurcăreţ. În felul acesta îşi dezvoltase un fel de a intui ce vor oamenii de la el – respect, afecţiune, umor şi altele – şi un obicei de a se face cunoscut repede. În sfera petrolieră, ceea ce-i ţinea pe oameni laolaltă era bătaia de joc, rareori ingenioasă, deseori obscenă.

Reuşise să câştige încrederea colegilor, chiar dacă era aici de doar două săptămâni. Însă nu reuşise să-şi imagineze cum să fure vibrantul seismic. Şi îi rămăseseră doar câteva ore, deoarece a doua zi urma a fi plasat pe un alt teren, la unsprezece kilometri depărtare, lângă Clovis, New Mexico.

Planul lui, vag de altfel, era să prindă o cursă cu Mario. Călătoria ar fi durat două, trei zile; camionul care cântărea optsprezece tone prindea o viteză de şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. La un moment dat l-ar fi îmbătat pe Mario şi ar fi fugit cu camionul. Sperase să-i vină în minte un plan mai bun, dar inspiraţia îl dezamăgise până în acel moment.

— Maşina mea e moartă, spuse el. Crezi că poţi să mă duci mâine până în San Antonio?

Mario se arătă surprins.

— Nu vii la Clovis?

— Nu!

Făcu un semn, arătând înspre deşertul pustiu.

— Ia uite, spuse el, Texasul e atât de frumos că n-aş pleca niciodată.

Mario ridică din umeri. Nu era nimic ciudat ca în această branşă să apară şi muncitori de ocazie.

— Sigur că te duc.

Deşi era împotriva politicii firmei să iei pasageri, şoferii o făceau tot timpul.

— Ne întâlnim la groapa de gunoi.

Preotul aprobă. Groapa de gunoi era o adâncitură pustie, la marginea celui mai apropiat oraş, Shiloh; era plină de pick-up-uri ruginite, televizoare zdrobite şi saltele pline de purici. Nimeni nu i-ar fi văzut întâlnindu-se, poate numai doi copii care s-ar fi aflat la vânat şerpi cu o puşcă de calibru 22.

— La ce oră?

— Să zicem la şase.

— Aduc eu cafeaua.

Preotul avea nevoie de camionul acesta. Simţea că viaţa lui depindea de lucrul acesta. Îl mâncau palmele; ar fi vrut să-l arunce chiar atunci pe Mario din maşină şi să-şi vadă de drum. Dar n-ar fi reuşit. Pe de-o parte, Mario era cu aproape douăzeci de ani mai tânăr ca el şi nu s-ar fi lăsat aruncat din maşină aşa uşor. Pe de altă parte, furtul nu trebuia descoperit decât peste câteva zile. Preotul trebuia să ajungă cu vibrantul seismic

în California şi să reuşească să-l ascundă înainte ca poliţiştii texani să-l pună sub urmărire.

Auzi un semnal radio, ceea ce însemna că supraveghetorul din „cuşcă” verificase datele ultimei vibraţii şi nu găsise nimic în neregulă. Mario ridică placa, puse motorul în funcţiune şi înaintă patruzeci şi cinci de metri, oprindu-se exact în dreptul următorului steguleţ roz. Apoi coborî din nou placa de oţel şi emise un semnal. Preotul observă totul îndeaproape, aşa cum mai făcuse de câteva ori înainte, ca să fie sigur că îşi va aminti în ce ordine mişcă Mario manetele şi felul cum transmite semnalul. Dacă va uita ceva mai târziu, nu va mai avea pe cine să întrebe.

Aşteptară semnalul radio de la „cuşcă” pentru a putea transmite următoarea vibraţie. Acest lucru putea fi făcut şi de şoferii de camioane, însă supraveghetorii preferau să dea ei comenzile şi să înceapă procesul printr-o telecomandă. Preotul îşi termină ţigara şi aruncă mucul pe geam. Mario făcu semn spre maşina Preotului, care era parcată la patru sute de metri depărtare, pe şoseaua cu două benzi.

— E femeia ta?

Preotul se uită şi el. Star ieşise din Honda Civic de un albastru-deschis murdar şi se întinse pe capotă, făcându-şi vânt cu pălăria de paie.

— Ăhă, spuse el.

— Stai să-ţ’ arăt o poză.

Mario scoase din buzunarul jeanşilor un

portmoneu vechi din piele. Extrase o fotografie şi i-o înmână Preotului.

— Ea e Isabella, spuse el mândru.

Preotul văzu o mexicană frumoasă având în jur de douăzeci de ani, purtând o rochiţă galbenă şi o panglică galbenă marca Alice. În braţe ţinea un copilaş, iar lângă ea stătea sfios un băieţel brunet.

— Sunt copiii tăi? El aprobă:

— Ross şi Betty.

Preotul rezistă impulsului de a zâmbi la auzul numelor englezeşti.

— Frumoşi copii!

Aproape că începu să-i povestească lui Mario despre copiii săi, însă se opri la timp.

— Unde locuiesc?

— În El Paso.

În mintea Preotului încolţi o idee.

— Îi vezi des?

Mario scutură dezaprobator din cap.

— Lucrez şi iar lucrez, omule. Strâng bani să le cumpăr un teren şi o casă frumoasă cu piscină.

Ideea înflori. Preotul îşi reprimă entuziasmul şi păstră tonul obişnuit, continuând să schimbe replici de complezenţă.

— Da, o casă frumoasă pentru o familie frumoasă, aşa-i?

— Aşa gândesc şi eu.

Staţia îi semnală din nou, iar camionul începu să tremure. Sunetul era asemănător unui tunet

reverberant, însă unul mai regulat. Începu cu un bas profund, iar apoi crescu în intensitate. După exact paisprezece secunde, se opri.

Preotul curmă tăcerea, pocnind din degete.

— Fii atent, am o idee… Sau mai bine nu.

— Ce?

— Nu ştiu dac-ar merge.

— Zi, omule, ce?

— Mă gândeam şi eu. Soţia ta este frumoasă, copiii tăi sunt drăgălaşi, e nasol să nu-i vezi mai des.

— *Asta-i* ideea ta?

— Nu. Ideea mea este să conduc eu camionul la New Mexico în timp ce tu le faci o vizită; atâta tot. Era important să nu pară prea entuziasmat.

— Dar cred că n-ar merge, adăugă el ca şi cum nu i-ar păsa.

— Nu, omule, e imposibil.

— Probabil că da. Să vedem: pornim dimineaţă devreme spre San Antonio, te las la aeroport şi, pe la prânz, ai putea fi în El Paso. Te joci puţin cu copiii, iei cina şi-ţi petreci noaptea cu soţia ta, urci în avion a doua zi şi ne întâlnim pe aeroportul din Lubbock… La ce distanţă e Lubbock de Clovis?

— O sută patruzeci şi cinci, poate o sută şaizeci de kilometri.

— Am putea ajunge în Clovis în acea noapte sau poate a doua zi dimineaţă, cel târziu, şi nimeni în lume n-ar şti că nu tu ai condus camionul.

— Da’ parcă voiai s-ajungi la San Antonio.

Rahat. Trebuia să se aştepte la asta; improviza pe loc.

— Hei, n-am fost niciodată la Lubbock, spuse el nepăsător; acolo s-a născut Buddy Holly.

— Cin’ naiba-i Buddy Holly? Preotul începu să cânte:

— „Te iubesc, Peggy Sue…” Buddy Holly a murit înainte ca tu să te naşti, Mario. Mi-a plăcut mai mult ca Elvis. Şi să nu mă-ntrebi cine a fost Elvis.

— Ai face tot drumu’ ăsta numai pentru mine? Preotul se întrebă neliniştit dacă Mario era suspicios sau doar entuziasmat.

— Sigur că aş face-o, îi spuse Preotul. Atâta timp cât mă laşi să-ţi fumez Marlboro-urile.

Mario dădu din cap uimit.

— Eşti grozav, Ricky. Da’ nu ştiu ce să zic.

Nu era suspicios, deci. Dar era într-o dilemă şi nu putea fi grăbit să ia o decizie. Preotul îşi mască frustrarea într-un spectacol de nonşalanţă.

— Ei, mai gândeşte-te, spuse el.

— Se poate întâmpla ceva şi nu vreau să-mi pierd slujba.

— Ai dreptate.

Preotul îşi înfrânse nerăbdarea.

— Hai să discutăm mai târziu. Vii la bar în seara asta?

— Sigur că da.

— Mă anunţi atunci ce ai hotărât?

— Perfect.

Se auzi semnalul radio, iar Mario mişcă maneta, care ridică placa de la pământ.

— Trebuie să mă-ntorc la echipa mea, spuse Preotul.

— Mai avem de rulat câţiva kilometri de cablu înainte de căderea nopţii.

Îi returnă fotografia de familie şi deschise portiera.

— Îţi spun eu, omule, dac-aş avea o fată aşa drăguţă, n-aş mai părăsi blestemata aia de *casă.*

Surâse, după care sări din camion şi trânti uşa.

Camionul se îndreptă spre următorul steguleţ, în timp ce Preotul se îndepărtă, cizmele sale de cowboy ridicând praful de pe drum.

Cum se îndrepta spre maşină, de-a lungul *sendero*-ului, o văzu pe Star mişcându-se în stânga şi-n dreapta, nerăbdătoare şi neliniştită.

Fusese şi ea renumită pentru scurt timp. În punctul culminant al perioadei hippie, locuise în Haight Ashbury, în vecinătatea oraşului San Francisco. Deşi nu o cunoscuse personal – el petrecându-şi perioada anilor şaizeci făcând primul milion de dolari – Preotul auzise destule poveşti. Înaltă, cu părul negru, trup generos în formă de clepsidră, fusese de o frumuseţe izbitoare. Imprimase un album, pe care recita poezii pe fondul unei muzici psihedelice a unei formaţii numite *Ploaie de margarete proaspete.*

Albumul fusese un hit minor, aşa încât Star fusese celebră doar pentru câteva zile.

Promiscuitatea sexuală fusese ceea care o transformase într-o legendă. Făcuse sex cu toţi cei care o găsiseră atractivă: băieţi de doisprezece ani dornici de o asemenea experienţă, bărbaţi de şaizeci de ani, băieţi care credeau că au înclinaţii homosexuale, fete care nu ştiau că sunt lesbiene, prieteni care-o ştiau de ani de zile şi străini care nu o văzuseră în viaţa lor.

Dar asta fusese cu mult timp în urmă. Acum, însă, mai avea câteva săptămâni până să împlinească cincizeci de ani, iar părul îi era brăzdat de şuviţe încărunţite. Silueta ei rămase generoasă, chiar dacă nu asemănătoare unei clepsidre: cântărea acum optzeci şi unu de kilograme. Dar încă emana un extraordinar magnetism sexual. Atrăgea privirile tuturor bărbaţilor atunci când intra într-un bar.

Chiar şi acum, neliniştită şi înfierbântată, era izbitor de sexy; felul în care se mişca în stânga şi-n dreapta pe lângă maşina veche şi ieftină, părând că lansează o invitaţie carnală sub rochia subţire de bumbac, îl făcu pe Preot să-şi dorească să o dezbrace pe loc.

— Cum a mers? îl întrebă când îl văzu la un pas depărtare.

Preotul părea întotdeauna fericit:

— A fost bine, răspunse el.

— Asta sună rău, spuse ea sceptică. Îl ştia

prea bine ca să creadă tot ce spune.

Îi povesti ce ofertă îi făcuse lui Mario.

— Partea bună e că Mario va fi învinuit pentru tot, adăugă el.

— Cum aşa?

— Gândeşte-te. Ajunge la Lubbock, mă caută, nici eu şi nici camionul nu vom fi acolo. Îşi dă seama că a fost fraierit. Ce crezi că va face? Crezi că va merge la Clovis să le povestească cum a pierdut camionul? Mă-ndoiesc. În cel mai bun caz, va fi concediat. În cel mai rău caz, va fi acuzat de furtul camionului şi va fi închis. Dar sunt sigur că nu va merge la Clovis. Va lua următorul avion spre El Paso, îşi va urca nevasta şi copiii într-o maşină şi va dispărea. Şi poliţia îl va bănui pe el de furtul camionului. Iar Ricky Granger nici nu va apărea pe lista suspecţilor. Ea se încruntă puţin.

— Sună perfect. Dar va muşca oare momeala?

— Cred că da.

Neliniştea ei se accentuă. Lovi cu palma capota prăfuită a maşinii.

— Rahat, avem nevoie de acel camion!

Era la fel de îngrijorat ca şi ea, dar nu lăsa să se vadă asta.

— Îţi garantez că îl vom avea, spuse el. Dacă nu aşa, atunci altfel.

Star îşi aşează pălăria de paie pe cap şi se întinse pe capota maşinii.

— Mi-aş dori să fiu sigură de asta. Îşi trecu mâna peste obrazul ei.

— Vreţi să vă duc undeva, doamnă?

— Da, te rog. Du-mă la hotel, în camera mea cu aer condiţionat.

— Veţi avea de plătit un preţ pentru asta. Îl privi cu o inocenţă prefăcută.

— Va trebui să fac ceva indecent, domnule? îşi strecură mâna în decolteul ei.

— Mda!

— Fir-ar să fie, spuse ea, în timp ce-şi ridică poalele rochiei şi le prinse în jurul taliei.

Nu purta lenjerie intimă.

Preotul zâmbi şi-şi descheie nasturii jeanşilor.

— Ce va spune Mario dacă ne vede? întrebă ea.

— Va fi gelos, spuse Preotul în timp ce o pătrunse. Erau aproape de aceeaşi înălţime, aşa că se potriveau de minune.

Îl sărută pe gură.

Câteva secunde mai târziu, auzi un vehicul apropiindu-se. Priviră amândoi în acea direcţie, fără a se opri însă din ce făceau. Era o camionetă cu trei muncitori pe bancheta din faţă. Bărbaţii începură să ţopăie şi să chiuie prin geamurile deschise.

Star le făcu cu mâna, strigând:

— Salut băieţi!

Preotului îi veni să râdă atât de tare, încât îşi dădu drumul în ea.

* * *

Criza intră în faza finală, adică ultimele trei săptămâni.

Erau aşezaţi la o masă lungă în popotă şi serveau masa de prânz – tocană de linte cu legume şi pâine proaspătă – când Paul Beale intră cu un plic în mână.

Paul îmbutelia vinul pe care comunitatea Preotului îl făcea – nu făcea însă numai atât. El era legătura acestora cu exteriorul, dându-le posibilitatea să facă afaceri cu lumea şi să stea departe de ea în acelaşi timp. Chel, bărbos şi cu geacă de piele, era prietenul Preotului de când fuseseră amândoi nişte huligani de paisprezece ani, care colindau beţi cartierele rău famate ale Los Angelesului, prin anii şaizeci.

Preotul ghicise că Paul primise scrisoarea în acea dimineaţă, se urcase imediat în maşină şi venise de la Napa. Şi ştia şi ce conţinea scrisoarea, dar voia să-l lase pe Paul să-i explice.

— E de la Biroul Administraţiei Teritoriale, spuse Paul, şi e adresată Stellei Higgins.

I-o înmână lui Star care era aşezată în capul mesei, faţă-n faţă cu Preotul. Stella Higgins era numele ei real, numele pe care fusese închiriată această bucată de pământ de la Ministerul de Interne în toamna anului 1969.

În jurul mesei se lăsă tăcerea. Chiar şi copiii simţiră acea atmosferă de teamă şi descurajare.

Star rupse plicul şi scoase o bucată de hârtie.

O citi dintr-o suflare:

— Şapte iunie. Preotul continuă:

— Cinci săptămâni şi două zile începând de acum.

Acest calcul îi veni automat.

Câţiva oameni murmurau dezaprobator. O femeie pe nume Song începu să plângă uşor. Ringo, copilul de zece ani al Preotului, întrebă:

— De ce, Star, de ce?

Ochii Preotului căzură asupra Melaniei, nou venita. Era înaltă, subţire, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, o femeie frumoasă: pielea albă, părul lung şi roşu şi trup de model. Fiul ei de cinci ani, Dusty, stătea lângă ea.

— Ce? întrebă ea şocată. Ce se întâmplă?

Toţi ceilalţi ştiau ce se întâmpla, dar era prea deprimant să discute despre asta, aşa că Melaniei nu-i spuseseră nimic.

— Trebuie să părăsim valea. Îmi pare rău, Melanie, spuse Preotul.

Star continuă să citească conţinutul scrisorii:

— „Începând cu data de şapte iunie, această parcelă de pământ va pune în pericol aşezarea umană; aşadar, în concordanţă cu clauza nouă partea B, paragraful doi al contractului încheiat, perioada de închiriere va lua sfârşit în acea dată.”

Melanie se ridică. Pielea ei albă se înroşi, iar chipul ei drăgălaş se transformă de îndată într-unul plin de ură.

— Nu! strigă ea. Nu pot să-mi facă una ca asta; tocmai acum când v-am găsit! Nu cred, e o minciună.

Îşi revărsă mânia asupra lui Paul.

— Mincinosule! ţipă ea. Mama dracului de mincinos!

Copilul ei începu să plângă.

— Termină o dată! spuse Paul indignat. În această poveste, eu sunt doar mesagerul!

Începură cu toţii să ţipe deodată. Preotul se apropie de Melanie cu paşi mari. Îşi petrecu mâinile în jurul ei şi-i şopti:

— Îl sperii pe Dusty. Ia loc. Ai dreptate să fii furioasă, cu toţii suntem al naibii de furioşi.

— Spune-mi că nu-i adevărat, zise ea. O aşează în scaun şi-i spuse:

— E adevărat, Melanie! E adevărat!

După ce se liniştiră şi ceilalţi, Preotul începu:

— Haideţi, prieteni, să spălăm vasele şi să ne întoarcem la muncă.

— De ce? întrebă Dale. El era cel care se ocupa de prepararea vinului. Deşi nu era unul dintre fondatori, venise acolo încă din anii optzeci, fiind deziluzionat de lumea comercială. După Star şi Preot, el era cea mai importantă persoană din grup.

— Nu vom mai fi aici să adunăm recolta, continuă el. Trebuie să plecăm în cinci săptămâni. De ce să mai muncim?

Preotul îl fixă cu privirea, privire care-i

intimida pe toţi în afară de cei cu voinţă puternică. Camera se cufundă în tăcere, aşa încât toţi auziră:

— Pentru că mai au loc şi miracole.

* * *

O hotărâre locală interzicea băuturile alcoolice în oraşul Shiloh, Texas; cu toate acestea, într-un capăt al oraşului se afla barul Doodlebug, unde se vindea bere ieftină, cânta o formaţie country, iar chelneriţele purtau jeanşi strâmţi.

Preotul merse singur la bar. Nu voia s-o ducă pe Star şi să rişte să fie recunoscută mai târziu. Şi-ar fi dorit ca ea să nu fi venit deloc în Texas. Dar avea nevoie de cineva care să-l ajute să ducă vibrantul seismic acasă. Trebuiau să conducă zi şi noapte, să facă cu schimbul şi chiar să folosească unele amfetamine pentru a rămâne treji. Plănuiseră să ajungă acasă înainte ca maşinăria să fie pusă sub urmărire.

Regretase întâmplarea de după-amiază. Mario o văzuse pe Star de la patru sute de metri depărtare, cei trei muncitori din camionetă o zăriseră în treacăt, însă ea era o femeie distinctă, iar ei îi puteau face o descriere sumară: înaltă, bine făcută, cu părul lung şi negru… Preotul îşi schimbase înfăţişarea înainte de a ajunge în Shiloh. Îşi lăsase barbă stufoasă, mustaţă, îşi prinsese părul în coadă şi-l ţinea îndesat sub pălărie.

Cu toate astea, dacă totul se desfăşura conform planului, nimeni nu trebuia să ceară descrierea lor.

Mario se afla deja la Doodlebug, aşezat la o masă cu încă alţi cinci sau şase colegi şi şeful de echipă, Lenny Petersen, cel care controla întreaga operaţiune seismică.

Ca să nu pară nerăbdător, Preotul îşi comandă o sticlă cu gât lung de Lone Star şi pierdu puţin timp pe la bar, stând de vorbă cu barmaniţa, înainte de a i se alătura lui Mario.

Lenny era un bărbat chel, cu nas roşu. Îi oferise Preotului slujba cu două săptămâni în urmă. Preotul petrecuse o seară la bar, bând moderat, fiind prietenos cu echipa, adoptând un limbaj superficial din domeniul seismologiei şi râzând cu poftă la glumele nesărate ale lui Lenny. A doua dimineaţă se prezentase la biroul lui Lenny şi întrebase de un loc de muncă.

— Te angajez pe o perioadă de probă, spusese Lenny.

De atât avusese nevoie.

Fusese acceptat în doar câteva zile de către echipă, el muncind din greu şi fiind prietenos cu toţi.

Acum, când se aşeză la masă, Lenny i se adresă cu un accent texan:

— Deci, Ricky, nu vii cu noi la Clovis.

— E-adevărat, spuse Preotul. Îmi place prea mult vremea de aici.

— Vreau doar să-ţi spun că a fost un privilegiu şi o plăcere pentru mine să te cunosc, chiar şi pentru o perioadă atât de scurtă.

Ceilalţi zâmbiră subtil. Era felul lui obişnuit de a lua pe cineva peste picior. Aşteptau acum replica Preotului.

Luă o poziţie solemnă şi spuse:

— Lenny, eşti atât de bun şi de dulce cu mine încât trebuie să te mai întreb o dată: Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Toţi ceilalţi pufniră în râs. Mario îl bătu pe spate. Lenny afişă o expresie de om îngrijorat.

— Ştii că nu pot să mă căsătoresc cu tine, Ricky. Ţi-am mai spus care-i motivul.

Făcu o pauză pentru a da un efect dramatic conversaţiei; toţi ceilalţi se aplecară peste masă pentru a auzi replica.

— Sunt lesbiană!

Izbucniră toţi în hohote de râs. Preotul zâmbi cu regret, realizând că trebuie să bată în retragere, şi comandă bere pentru toată masa.

Ajunseră să discute despre base-ball. Cei mai mulţi erau fani Houston Astros, însă Lenny era din Arlington, aşa că era fan Texas Rangers. Pe Preot nu-l prea interesa sportul, aşa că aştepta nerăbdător, intervenind din când în când cu comentarii neutre. Era o atmosferă foarte destinsă. Îşi terminaseră treaba la timp, fuseseră bine plătiţi şi, pe deasupra, era şi seara zilei de vineri. Preotul sorbea puţin câte puţin din bere.

Niciodată nu bea mult: nu-i plăcea să simtă că-şi pierde controlul. Îl privea pe Mario sorbind spuma. Când Tammy, chelneriţa lor, aduse o altă halbă, Mario îşi fixă privirea languroasă asupra sânilor din decolteul ei în carouri. *Continuă să-ţi doreşti, Mario – mâine noapte ai putea fi în pat cu nevastă-ta.*

După o oră, Mario merse la toaletă.

Preotul îl urmă. *La naiba cu toată aşteptarea asta, e timpul să se hotărască.*

Se aşeză lângă Mario şi-i şopti:

— Cred că Tammy poartă lenjerie neagră în seara asta.

— De unde ştii?

— Am tras cu ochiul când s-a aplecat peste masă. Îmi place să privesc un sutien frumos.

Mario suspină. Preotul continuă:

— Îţi plac femeile în lenjerie neagră?

— În roşie, răspunse Mario hotărât.

— Mda, şi roşu e frumos. Dar se spune că dacă o femeie poartă lenjerie neagră, te doreşte.

— E-adevărat? întrebă Mario cu o respiraţie puţin grăbită.

— Aşa am auzit.

Preotul îşi încheie pantalonii.

— Ascultă, trebuie să plec. M-aşteaptă femeia la hotel.

Mario rânji şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— V-am văzut astăzi împreună.

Preotul scutură din cap şi afişă un regret

batjocoritor.

— Asta-i slăbiciunea mea. Nu pot să rezist unei femei frumoase.

— O *făceaţi* chiar acolo, în mijlocul drumului ăluia blestemat!

— Da. Ei, când nu te vezi cu femeia vreme îndelungată, îşi iese din minţi, ştii ce vreau să spun. *Haide, Mario, pricepe ideea o dată!*

— Da, ştiu. Ascultă, în legătură cu mâine… Preotul îşi ţinu respiraţia.

— Ăă, dacă mai eşti dispus să faci ce ai spus… *Da! da!*

— S-o facem!

Preotul rezistă tentaţiei de a-l îmbrăţişa. Mario continuă entuziasmat:

— Mai vrei, nu?

— Sigur că da.

Îşi aşeză braţul pe umerii lui Mario şi ieşiră din toaletă.

— Pentru ce sunt prietenii?

— Mulţam, omule?

Văzu lacrimi în ochii lui Mario.

— Eşti de treabă, Ricky!

* * *

Îşi spălară bolurile de tablă şi lingurile de lemn într-o cadă mare cu apă caldă şi le şterseră apoi cu un prosop făcut dintr-o salopetă veche. Melanie i se adresă Preotului:

— Ei, o vom lua de la capăt în alt loc! Luăm o bucată de pământ, construim cabane de lemn, plantăm viţă de vie şi facem vin. De ce nu? Asta aţi făcut în ultimii ani, nu?

— Aşa este! spuse el. Îşi puse vasul pe un raft şi introduse lingura într-o cutie. Pentru un moment era tânăr din nou, puternic ca un armăsar şi plin de energie, gata să rezolve orice problemă pe care viaţa i-ar fi scos-o în cale. Îşi aduse aminte de izul unic al acelor zile: cheresteaua proaspăt tăiată; trupul tânăr al lui Star transpirând în timp ce săpa solul; mirosul aparte al marijuanei pe care ei înşişi o cultivaseră în pădure; dulceaţa ameţitoare a strugurilor proaspăt zdrobiţi. Se aşeză la masă şi reveni imediat în prezent.

— Toţi acei ultimi ani, repetă el. Guvernul ne-a închiriat acest pământ, iar apoi a uitat de noi.

— Nici o creştere de preţ în ultimii douăzeci şi nouă de ani, continuă Star.

— Am curăţat pădurea cu munca a treizeci sau patruzeci de tineri, care au lucrat fără plată, câte treişpe, paişpe ore pe zi, în scopul atingerii unui ideal.

Paul Beale zâmbi.

— Încă mă doare spatele numai când mă gândesc.

— Am primit aceste vii pe nimic de la un crescător din valea Napa; acesta voia să-i încurajeze pe tineri să facă ceva constructiv, nu să stea toată ziua la taclale şi să se drogheze.

— Bătrânul Raymond Dellavalle, spuse Paul.

— E mort acum, Dumnezeu să-l ierte.

— Şi cel mai important lucru e că timp de cinci ani, am avut puterea să mergem mai departe, pe jumătate morţi de foame, dormind pe podea şi având papucii găuriţi, până când am reuşit să vindem prima recoltă.

Star ridică un copil ce se târa la picioarele ei, îl şterse la nas şi spuse:

— Şi nu aveam copii pentru care să ne facem griji.

— Aşa este, spuse Preotul. Dacă am avea din nou acele condiţii, am putea s-o luăm de la început.

Pe Melanie n-o satisfăcu răspunsul:

— Trebuie să fie o altă cale.

— Ei bine, este, spuse Preotul. A găsit-o Paul. Paul aprobă.

— Trebuie să întemeiezi o organizaţie, să împrumuţi un sfert de milion de dolari de la bancă, angajezi o mână de oameni şi devii unul ca toţi ceilalţi capitalişti lacomi care privesc de pe margine cum le creşte profitul.

— Şi asta, spuse Preotul, ar fi ca şi cum „am depune armele”.

* * *

Era încă întuneric când Star şi Preotul se treziră sâmbătă dimineaţa în Shiloh. Preotul aduse

cafea de la restaurantul de lângă motelul lor. Când se întoarse, Star era cufundată în studierea unui atlas, la lumina lămpii.

— Pe la nouă jumate-zece, în această dimineaţă, vei ajunge în San Antonio şi-l vei lăsa pe Mario la Aeroportul Internaţional, spuse ea. Iar apoi vei părăsi oraşul pe Şoseaua Interstatală 10. Preotul nu consulta atlasele. Hărţile îl derutau. Prefera să se ghideze după panourile de pe marginea I-10.

— Unde ne vom întâlni? Star calculă.

— Ar trebui să ajung cu o oră înaintea voastră. Puse degetul pe hartă într-un anumit punct. La aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri de la aeroport, pe I-10, se află un loc numit Leon Springs. Voi parca maşina acolo unde cu siguranţă o vei vedea.

— Sună bine.

Erau tensionaţi şi entuziasmaţi în acelaşi timp. Furtul camionului lui Mario era doar primul pas al planului lor; dar era pasul cel mai important, toate celelalte depinzând de acesta.

Star se ocupa de detalii.

— Ce vom face cu Honda?

Preotul dăduse pe maşină înainte cu trei săptămâni o mie de dolari.

— Va fi greu de vândut. Am putea lua cinci sute de dolari pe ea. Dacă nu, găsim noi un loc mai ascuns pe lângă şosea şi o lăsăm acolo.

— Ne permitem să facem asta?

— Banii te sărăcesc. Preotul cită unul din cele Cinci Paradoxuri ale lui Baghram, guru-ul lor. Nimeni altcineva, în afară de Preot, nu ştia câţi bani aveau. Majoritatea membrilor grupului nici nu ştiau de existenţa vreunui cont bancar. Şi nimeni în lume nu ştia despre banii lui de urgenţă, zece mii de dolari în bancnote de douăzeci; banii erau lipiţi pe interiorul unei chitare acustice vechi şi distruse, atârnată într-un cui pe peretele cabinei sale.

Star ridică din umeri nepăsătoare:

— Nu mi-am făcut griji timp de douăzeci şi cinci de ani, şi n-am să încep acum.

Îşi dădu jos ochelarii de citit. Preotul îi zâmbi.

— Îţi şade bine cu ochelari.

Îl privi cu coada ochiului şi-i puse o întrebare surpriză:

— Ţi-e dor de Melanie? Preotul şi Melanie erau amanţi. O luă pe Star de mână.

— Sigur că da, spuse el.

— Îmi place să vă văd împreună. Te face fericit.

Imaginea Melaniei îi apăru Preotului brusc în faţa ochilor. Dormea întinsă pe pat, cu faţa în jos, iar razele soarelui se jucau în cabină. Sorbea cafeaua privind-o şi bucurându-se de delicateţea tenului ei alb, de curbura perfectă a spatelui şi de felul în care părul ei lung şi roşu era împrăştiat şi ciufulit. Urma ca ea să simtă mirosul cafelei, să se răsucească, să deschidă ochii, iar el să se

strecoare înapoi în pat şi să facă dragoste cu ea. Dar deocamdată se bucura de plăcerea anticipării, plănuind cum o va atinge, cum va reuşi s-o excite, savurând acest delicios moment ca pe o cupă de vin rafinat.

Imaginea dispăru când văzu chipul de patruzeci şi nouă de ani al lui Star într-un hotelul ieftin din Texas.

— Nu eşti prea încântată de Melanie, nu-i aşa? întrebă el.

— Mariajul e cea mai mare infidelitate, spuse ea, citând un alt Paradox.

Preotul aprobă. Niciodată nu-şi ceruseră unul altuia să fie credincioşi. În tinereţea ei, Star fusese cea care dispreţuise ideea de a fi credincioasă unui singur bărbat. Apoi, după ce atinsese vârsta de treizeci, se mai calmase, iar Preotul îi testase toleranţa afişându-se cu o serie întreagă de fete. În ultimii ani însă, cu toate că încă mai credeau în dragostea liberă, nici unul dintre ei nu mai profitase de acest lucru.

Melanie venise ca un şoc pentru Star. Dar era în regulă. Aveau o relaţie stabilă. Se ştia că Preotului nu-i plăcea să i se spună ce are de făcut. O iubea pe Star şi neliniştea bolnavă din ochii ei îi dădea un plăcut sentiment de control.

Învârtea între degete cutiuţa goală de lapte condensat Styrofoam.

— Mă întreb ce crede Flower despre toate astea. Flower era fiica lor în vârstă de

treisprezece ani, cel mai mare copil din comunitate.

— N-a crescut într-o familie nucleară, spuse el. N-am crescut-o să devină o sclavă a burgheziei. Ăsta e scopul comunităţii noastre.

— Mda, aprobă Star, dar nu era de ajuns. Doar că nu vreau să te piardă.

Îi prinse mâna într-a lui:

— Nu se va întâmpla. Ea îi strânse degetele.

— Mulţumesc.

— Trebuie să plecăm, spuse el, ridicându-se în picioare.

Toate lucrurile pe care le aveau la ei erau împachetate în trei pungi de hârtie. Preotul le luă şi le puse în Honda. Star îl urmă.

Îşi achitaseră nota de plată cu o noapte în urmă. Biroul era închis, aşa că nimeni n-o observă pe Star când urcă la volan şi porni la drum în dimineaţa cenuşie.

Shiloh era un orăşel cu două străzi şi un singur semafor, acolo unde străzile se intersectau. Nu erau prea multe maşini la ora aceea timpurie. Trecură de semafor şi se îndreptară spre ieşirea din oraş. Ajunseră la groapa de gunoi cu câteva minute înainte de ora şase.

Nu văzură nici un semn de-a lungul şoselei, nici un gard şi nici o poartă, doar o urmă unde desişul de salvie fusese culcat la pământ de roţile camionetelor. Star merse pe urma ce urca povârnişul. Groapa de gunoi era undeva în pantă,

ferită de şosea. Parcă lângă un maldăr de gunoi fumegând. Nu era nici urmă de Mario sau de vibrantul seismic.

Preotul observă că Star era încă neliniştită. Trebuia s-o îmbărbăteze, gândi el îngrijorat. Nu-şi permitea să fie tulburată tocmai azi. Dacă ceva mergea prost, ea trebuia să fie vigilentă şi mereu atentă.

— Flower nu mă va pierde, îi spuse el.

— E bine de ştiut, răspunse ea prudentă.

— Vom fi împreună toţi trei. Şi ştii de ce?

— Spune-mi.

— Pentru că ne iubim.

Văzu pe faţa ei o uşoară detensionare. Îşi reprimă cu greutate lacrimile.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

Simţi că o liniştise. Îi spusese exact ce voise să audă. Acum va fi în regulă. O sărută.

— Mario trebuie să ajungă din clipă-n clipă. Tu pune-te-n mişcare. Ia un avans de câţiva kilometri.

— Nu vrei să aştept până ajunge şi el aici?

— Nu trebuie să te vadă de aproape. Nu ştim ce ne rezervă viitorul şi nu vrem să te poată identifica.

— Ai dreptate. Preotul ieşi din maşină.

— Hei, spuse ea, nu uita de cafeaua lui Mario. Şi-i înmâna punga de hârtie.

— Mulţumesc.

Luă punga şi trânti portiera.

Întoarse maşina într-un cerc larg şi porni în trombă, cauciucurile ridicând un nor mare de praf.

Preotul se uită în jur. I se părea uimitor cum un orăşel atât de mic putea să producă o asemenea mizerie. Văzu biciclete distruse, cărucioare pentru copii aproape noi, canapele pătate, frigidere model vechi şi cel puţin zece cărucioare de supermarket.

Era un loc părăginit plin de ambalaje: cutii de carton pentru sisteme stereo, bucăţi de cutii din polistiren uşor, în formă de sculpturi abstracte, pungi de hârtie, genţi de polietilenă, ambalaje de aluminiu şi o mulţime de recipiente de plastic care conţinuseră substanţe pe care Preotul nu le folosise niciodată: apă de gură, cremă hidratantă, balsam şi toner pentru fax. Văzu un castel de basm făcut din plastic roz, jucăria unui copil, pesemne, şi se minună de timpul pierdut pentru crearea unei astfel de construcţii.

În valea Silver River nu se prea aduna gunoi. Ei nu foloseau cărucioare pentru copii sau frigidere şi foarte rar cumpărau lucruri care veneau ambalate. Copiii şi-ar folosi propria imaginaţie pentru a vedea într-un copac, un butoi sau într-o aşezare de scânduri, un castel de basm.

Un soare roşu şi ceţos îşi făcu apariţia de după o creastă, proiectând umbra lungă a Preotului peste scheletul unui pat ruginit. Îl făcu să se gândească la un răsărit de deasupra vârfurilor înzăpezite ale munţilor Sierra Nevada şi

simţi dorinţa de a-şi umple plămânii cu aerul rece şi pur de acolo.

În curând, în curând.

Ceva licări la picioarele sale. Un obiect metalic strălucitor era pe jumătate îngropat în pământ. Curăţă nepăsător obiectul cu botul cizmei, apoi se aplecă şi-l ridică. Era o cheie fixă marca Stillson. Părea nouă. Se putea ca Mario s-o găsească folositoare, gândi el: mărimea era potrivită maşinăriei gigant a vibrantului seismic. Dar, desigur, camionul conţinea tot echipamentul necesar, cu chei care să se potrivească fiecărui şurub folosit la construirea lui. Mario nu avea nevoie de chei folosite. Trăiau într-o societate de consum.

Preotul aruncă cheia.

Auzi un vehicul, însă nu ceva care să semene cu un camion mare. Aruncă o privire. Un moment mai târziu văzu o camionetă venind de după coastă, legănându-se de-a lungul drumului pietruit. Era un Dodge Ram cu parbrizul crăpat: maşina lui Mario. Preotul simţi cum îl cuprinde panica. Ce însemna asta? Mario trebuia să vină cu vibrantul seismic. Maşina lui urma să fie condusă spre nord de unul dintre colegii lui, doar dacă nu cumva se hotărâse s-o vândă şi să cumpere alta de la Clovis. Ceva se întâmplase.

— Rahat! Rahat!

Îşi reprimă furia şi frustrarea în timp ce Mario opri maşina şi coborî din ea.

— Ţi-am adus cafea, spuse el, întinzându-i punga de hârtie. Care-i problema?

Mario nu deschise punga. Scutură supărat din cap.

— Nu pot s-o fac, omule!

Rahat.

Mario continuă:

— Apreciez faptu’ că te-ai oferit să faci asta, dar tre’ să spun nu.

Ce naiba se întâmplă?

Preotul scrâşni din dinţi şi-şi drese vocea pentru a părea normală.

— Cum de te-ai răzgândit, prietene?

— După ce-ai plecat de la bar, aseară, Lenny mi-a ţinut unul dintre discursurile lui lungi, omule, despre cât costă camionul ăla, despre cum n-am voie să iau pasageri sau autostopişti şi despre câtă încredere are în mine şi alte cele.

Mi-l şi imaginez pe Lenny, mort de beat şi melancolic – cred că aproape te-a făcut să lăcrimezi, Mario, nenorocitu’ dracului ce eşti.

— Ştii cum e, Ricky. E o slujbă bună – muncă grea şi program prelungit, dar plătesc destul de bine. N-aş vrea s-o pierd.

— Hei, nici o problemă, spuse Preotul cu o seninătate forţată. Atâta timp cât încă mai poţi să mă duci la San Antonio.

Găsesc eu ceva între timp.

Mario scutură dezaprobator din cap.

— Mai bine nu, mai ales după câte a spus

Lenny. Nu duc pe nimeni nicăieri cu camionul acela. De aceea am venit cu maşina mea, ca să pot să te duc.

Şi ce ar trebui să fac acum, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ei, ce spui, mergem?

Şi acum?

Preotul construise un castel de fum, iar acum vedea cum se risipeşte în briza uşoară a conştiinţei vinovate a lui Mario. Petrecuse două săptămâni în acel deşert fierbinte şi prăfuit, muncind din greu pentru această slujbă de nimic şi cheltuind sute de dolari pe călătorii cu avionul, pe hoteluri şi pe mâncare dezgustătoare de la fast food-uri.

Nu avea timp să mai încerce încă o dată.

Termenul limită era la două săptămâni şi o zi depărtare.

Mario se încruntă.

— Hai, omule, să mergem.

* * *

— Nu pot să renunţ la locul acesta, îi spuse Star Preotului în ziua în care sosi scrisoarea.

Era aşezată lângă el pe un covor din ace de pin, la marginea viei, în timpul pauzei de amiază, bând apă rece şi mâncând stafide din recolta anului trecut.

— Aceasta nu este doar o fermă viticolă, o

vale sau o comunitate – aceasta este viaţa mea. Am venit aici cu mulţi ani în urmă, deoarece credeam că părinţii noştri au creat o societate sucită, coruptă şi otrăvită. Şi aveam dreptate, pentru numele lui Dumnezeu.

În momentul în care ea roşi, arătându-şi pasiunea, el observă cât de frumoasă este încă.

— Priveşte ce s-a întâmplat cu lumea de afară, spuse ea, ridicând tonul.

— Violenţă, urâţenie, poluare, preşedinţi care spun doar minciuni şi încalcă legea, lăcomie, crimă şi sărăcie. În tot acest timp, noi am trăit în pace şi armonie, an după an, fără bani, fără gelozie sexuală şi fără reguli stricte. Ne-am spus că nu avem nevoie decât de dragoste şi ei ne-au considerat naivi, dar am avut *dreptate,* iar ei au *greşit.* Ştim că am găsit o cale de convieţuire – şi le-am demonstrat acest lucru.

Vocea ei deveni hotărâtă, trădând, totuşi, originile ei înstărite. Cu toate că tatăl ei provenea dintr-o familie bogată, îşi petrecuse toată viaţa muncind ca doctor într-un cartier de mahala. Star moştenise idealismul tatălui ei.

— Voi face totul pentru a ne salva casa şi modul de viaţă, continuă ea.

— Mi-aş da viaţa dacă aş şti că urmaşii noştri ar avea o şansă să-şi continue viaţa aici.

Vocea ei pieri, dar sensul cuvintelor era clar, spunând toate acestea fără pic de remuşcare.

— Aş ucide pentru asta, spuse ea. Înţelegi ce

vreau să spun, Preotule? *Aş face orice.*

* * *

— Mă asculţi? întrebă Mario. Vrei să te duc sau nu?

— Sigur că da, răspunse el.

Sigur că da, bastard nenorocit ce eşti, câine mişel, rebut al societăţii, sigur că vreau să mă duci.

Mario se întoarse.

Ochii Preotului căzură pe cheia fixă Stillson pe care o aruncase cu câteva minute mai devreme.

Un plan ascuns tocmai încolţi în creierul său.

În timp ce Mario se apropia cu paşi mari de maşină, Preotul se aplecă şi ridică cheia.

Era cam de patruzeci de centimetri lungime şi cântărea în jur de două kilograme. Greutatea cea mare era la capătul cu menghina pentru strâns şuruburi hexagonale. Era făcută din oţel.

Se uită pe lângă Mario, de-a lungul drumului care ducea la şosea. Nu era nimeni în jur.

Fără martori.

Făcu un pas înspre Mario atunci când acesta se întinse să deschidă uşa maşinii.

Îi apăru brusc înaintea ochilor imaginea unei mexicane frumoase în rochie galbenă, cu un copil în braţe şi altul alături de ea; pentru o fracţiune de secundă, îşi puse la îndoială intenţiile, gândindu-se câtă durere va aduce în vieţile acestor oameni.

Apoi, o viziune şi mai dureroasă: un bazin cu apă tulbure, ridicându-se încet, gata să inunde şi să înece bărbaţii, femeile şi copiii care îngrijeau viţa.

Fugi înspre Mario şi ridică cheia deasupra capului său.

Mario tocmai deschidea portiera. Trebuie să fi prins ceva cu coada ochiului, deoarece, atunci când Preotul se apropie de el, scăpă un răcnet de spaimă şi deschise portiera larg, pentru a se apăra.

Preotul se lovi de portieră, care se-ntoarse cu putere spre Mario. Era o uşă mare şi grea, ce-l lovi puternic pe Mario. Amândoi se poticniră. Lui Mario i se muiară picioarele şi căzu în genunchi cu faţa la maşină. Şapca de base-ball Houston Astros aterizâ pe jos. Preotul căzu pe spate pe pământul pietros, scăpând cheia din mână. Aceasta pică pe o sticlă de Coca-Cola de doi litri şi jumătate şi ricoşa la un metru depărtare.

Mario suspină adânc:

— Eşti nebun…

Se sprijini într-un genunchi şi căută un punct de sprijin pentru a-şi trage corpul greu în sus. Mâna lui stângă se prinse de cadrul uşii. Târându-se, Preotul – stând încă în şezut – îşi luă avânt şi lovi cu călcâiul în uşă cu toată forţa. Aceasta se trânti, strivi degetele lui Mario, iar apoi se redeschise brusc. Mario ţipă de durere şi căzu într-un genunchi, lovindu-se de partea laterală a

maşinii.

Preotul sări în picioare.

Cheia argintie strălucea în soarele dimineţii. O înşfăcă. Se uită la Mario, iar inima i se umplu de mânie şi ură faţă de omul care distrusese un plan bine gândit şi îi pusese viaţa în primejdie. Făcu un pas înspre Mario şi ridică obiectul.

Mario se întoarse pe jumătate. Expresia de pe faţa lui arăta o derută totală, de parcă nu şi-ar fi dat seama ce se întâmplă. Deschise gura şi, în timp ce Preotul avânta cheia spre el, pentru a-l lovi, spuse cu o voce întrebătoare:

— Ricky…?

Partea grea a cheii scoase un zgomot surd în momentul în care se izbi de capul lui Mario. Părul lui negru era des şi lucios, dar nu ajută la nimic. Scalpul său fu sfâşiat, craniul crăpă, iar cheia dispăru în creierul moale de dedesubt.

Dar nu muri.

Preotului începu să-i fie teamă.

Ochii lui Mario rămaseră deschişi şi îl fixară pe Preot. Expresia dezorientată rămase o vreme pe chipul său. Părea că încearcă să-şi termine propoziţia. Ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia cuiva.

Preotul făcu un pas în spate, speriat:

— Nu, strigă el. Mario spuse: – Omule…

Preotul se simţi cuprins de panică. Ridică din nou cheia.

— Mori, nenorocitule! ţipă el şi-l lovi pe Mario

încă o dată.

Acum, cheia se adânci şi mai tare. Scoţând-o era ca şi cum ai scoate un obiect dintr-un nămol moale. Simţi un val de greaţă când văzu materia cenuşie vie scurgându-se de pe menghina obiectului. Stomacul i se strânse, înghiţi cu greu, simţindu-se foarte ameţit.

Mario căzu încet pe spate, rămânând nemişcat, sprijinit de cauciucul maşinii. Braţele-i căzură fără viaţă, maxilarul-i rămase inactiv, însă continuă să trăiască. Ochii lui clipiră deodată cu ai Preotului. Sângele-i ţâşnea din cap şi i se prelingea pe faţă şi pe gât în jos prin deschizătura cămăşii. Preotul fu îngrozit de privirea sa fixă.

— Mori, îl rugă Preotul. Pentru numele lui Dumnezeu, Mario, te rog, mori.

Nu se întâmplă nimic.

Preotul făcu un pas înapoi. Ochii lui Mario păreau că-l imploră să-şi termine treaba, dar nu se simţea în stare să-l lovească încă o dată. Nu era nici o logică în asta; pur şi simplu nu putea să mai ridice cheia.

Apoi, Mario se mişcă. Gura i se deschise, trupul îi paralizã, iar din gât izbucni un ţipăt înăbuşit de agonie.

Îl aduse pe Preot la disperare. Începu şi el să ţipe; apoi fugi spre Mario şi îl lovi de mai multe ori în acelaşi loc, fără a-şi vedea însă victima din cauza ceţei ce-i umbrise vederea.

Ţipătul se stinse şi atacul de panică trecu.

Preotul făcu un pas înapoi, aruncând cheia la pământ. Cadavrul lui Mario alunecă uşor până când ceea ce fusese odată capul lui Mario se lovi de pământ. Creierul cenuşiu se scurse în praf.

Preotul căzu în genunchi şi închise ochii.

— Dumnezeule Atotputernic, iartă-mă, spuse el. Îngenunche tremurând. Se temea ca nu cumva, deschizând ochii, să vadă sufletul lui Mario urcând la cer. Pentru a se linişti, recită următoarea mantra:

— „Ley, tor, pur-doy-kor…”

Nu avea nici un sens: de aceea, concentrându-se puternic asupra ei, simţi un sentiment de alinare. Avea ritmul unui cântec de grădiniţă pe care şi-l amintea din copilărie:

Unu, doi, trei-patru-cinci
Am prins cândva doi peşti mici
Şase, şapte, opt-nouă-zece
Iar apoi i-am lăsat să plece.

De cele mai multe ori, când îşi cânta sieşi, trecea de la mantra la versuri. Iar asta-l făcea să se simtă bine.

În timp ce simţea mângâierea acestor versuri familiare, îşi imagina felul în care respiraţia îi intra pe nări, îşi croia drum prin orificiile nazale înspre dosul cavităţii bucale, avansa pe gât în jos, cobora înspre plămâni şi, în cele din urmă, penetra cele mai îndepărtate ramificaţii ale

plămânilor, înainte de a reface întregul traseu în sens invers: plămâni, gât, gură, nas, nări şi înapoi în aerul nemărginit. Nici un alt gând nu-l tulbura în timpul acestei călătorii a respiraţiei: nici o viziune, nici un coşmar, nici o amintire.

Câteva minute mai târziu, se ridică în picioare, cu inima rece şi cu o expresie hotărâtă pe faţă. Se eliberase de orice emoţie: nu simţea nici regret şi nici milă. Crima făcea parte din trecut, iar Mario fusese doar un gunoi de care se văzuse nevoit să scape.

Ridică de la pământ pălăria de cow-boy, o scutură de praf şi şi-o aşează pe cap.

Găsi o trusă de scule în spatele scaunului şoferului.

Scoase o şurubelniţă şi o folosi la desprinderea plăcuţelor de înmatriculare. Trecu de cealaltă parte a gropii de gunoi şi le îngropă sub un maldăr arzând. Puse şurubelniţa înapoi în cutia de scule.

Se aplecă peste cadavru. Cu mâna dreaptă prinse cureaua jeanşilor lui Mario. Cu mâna stângă îi percheziţionă cămaşa. Săltă cadavrul de la pământ. Scoase un oftat în momentul care îşi forţă spatele: Mario era greu.

Portiera maşinii rămăsese deschisă. Preotul îl balansă pe Mario de câteva ori, înainte şi-napoi, imprimându-i un ritm, iar apoi, cu un elan puternic, azvârli corpul în cabină. Acesta rămase întins pe bancheta pasagerului, cu tocurile

bocancilor atârnând afară prin uşa deschisă şi capul suspendat în locul unde-ar fi trebuit să-i stea picioarele. Sângele i se scurgea din cap.

După ce termină cu corpul, aruncă şi cheia.

Voia să scoată benzina din rezervorul maşinii. Pentru asta avea nevoie de un furtun lung şi strâmt.

Deschise capota, localiză rezervorul pentru lichidul de spălat parbrizul şi rupse furtunul flexibil de plastic al acestuia. Ridică sticla de Coca-Cola de doi litri şi jumătate pe care o văzuse mai devreme, apoi trecu pe cealaltă parte a maşinii şi deşurubă capacul rezervorului. Introduse furtunul înăuntru, trase din el până când simţi gust de benzină, iar apoi introduse capătul celălalt în sticla de CocaCola. Aceasta începu să se umple.

Cât timp el merse la cabină şi goli sticla de Coca-Cola pe cadavrul lui Mario, benzina continuă să se scurgă pe pământ.

Auzi motorul unei maşini.

Preotul se uită la cadavrul îmbibat în benzină din cabina maşinii. Dacă se întâmpla să vină cineva tocmai acum, nu mai era nimic de făcut pentru a-şi ascunde vina.

Calmul îl părăsi. Începu să tremure, sticla de plastic îi alunecă printre degete şi se ghemui la pământ ca un copil speriat.

Tremurând, fixa cu privirea drumul care ducea la şosea. Să fi fost o maşină pentru gunoi

care venea să arunce o maşină de spălat învechită, căsuţa de plastic a unor copii prea mari pentru aşa ceva sau costumele demodate ale bunicului mort? Sunetul creştea pe măsură ce maşina se apropia, iar Preotul închise ochii.

— „Ley, tor, pur-doy-kor…”

Sunetul începu să se stingă. Vehiculul trecu pe lângă intrare şi se îndreptă spre şosea. Era doar zgomotul traficului.

Se simţi ca un prost. Se ridică în picioare, preluând controlul.

— „Ley, tor, pur-doy-kor…”

Însă spaima trăită îl făcu să se grăbească. Umplu din nou sticla de Coca-Cola şi udă repede cu benzină bancheta din plastic şi întregul interior al cabinei. Folosi restul benzinei pentru a lăsa o dâră pe pământ până în spatele maşinii şi împrăştie ultimele picături în jurul capacului de la rezervor. Aruncă sticla în cabină şi păşi în spate.

Văzu pe jos şapca purtând sigla celor de la Houston Astros a lui Mario. O ridică şi o aruncă în cabina unde era cadavrul.

Scoase o cutie de chibrituri din buzunarul jeanşilor, aprinse unul, pe care-l folosi apoi să le aprindă pe celelalte, după care azvârli cutia de chibrituri arzândă în cabina maşinii şi se dădu rapid îndărăt.

Văzu o învolburare de flăcări şi un nor negru de fum, iar o secundă mai târziu, cabina ardea ca un cuptor. Flăcările şerpuiră până în locul unde

furtunul încă mai împrăştia benzină din rezervor. Urmă o altă explozie, atunci când rezervorul sări în aer şi săltă maşina de pe roţi. Roţile din spate luaseră foc, iar flăcările tremurau în jurul şasiului uleios.

Un miros dezgustător de carne prăjită umplu aerul. Preotul înghiţi cu greu şi păstră distanţa.

După câteva secunde, flăcările deveniră mai puţin intense. Cauciucurile, împreună cu corpul lui Mario, continuau să ardă încet.

Preotul aşteptă câteva minute privind flăcările; apoi se apropie, încercând să respire superficial pentru a nu lăsa duhoarea să-i pătrundă în nas. Privi în interiorul cabinei. Cadavrul şi bancheta formau împreună un maldăr negru de cenuşă şi plastic topit. Când se va fi potolit totul, vehiculul va fi doar o altă vechitură căreia îi dăduseră foc nişte copii.

Ştia că nu a distrus toate urmele care duceau la Mario. La o simplă privire nu părea nimic neobişnuit, însă dacă poliţiştii vor examina maşina, vor găsi cu siguranţă catarama curelei lui Mario, plombele danturii sale şi oasele-i carbonizate. Într-o zi, gândi Preotul, Mario se va întoarce să-l bântuie. Făcuse totul pentru a ascunde dovezile crimei sale.

Acum trebuia să fure vibrantul seismic.

Se întoarse cu spatele la cadavrul în flăcări şi porni la drum.

* * *

În cadrul comunităţii valea Silver River, se afla un grup numit Mâncătorii de Orez. Era un grup de şapte oameni, care supravieţuiseră iernii înverşunate din 1972-1973, când fuseseră izolaţi de un viscol şi nu mâncaseră altceva timp de trei săptămâni decât orez cafeniu, fiert în zăpadă topită. În ziua când ajunse scrisoarea, Mâncătorii de Orez rămaseră treji până noaptea târziu la popotă, bând vin şi fumând marijuana.

Song, un băiat de cincisprezece ani care fugise de acasă în 1972, cânta la chitara acustică o strofă dintr-un blues. Câţiva din grup fabricaseră chitare pe timpul iernii. Le păstraseră pe cele care le plăcuseră cel mai mult, restul fiind duse de Paul Beale la un magazin din San Francisco, unde fuseseră vândute la cele mai mari preţuri. Star cânta şi ea într-un contra alto intim şi difuz, inventând versurile pe loc.

— „Nu voi mai călători cu acel tren…”

Avea cea mai sexy voce din lume, întotdeauna o avusese.

Melanie stătea alături de ei, chiar dacă nu făcea parte din grup; Preotului nu-i venea s-o alunge de acolo, iar ceilalţi nu-i cereau socoteală pentru deciziile luate. Ea plângea în linişte, lacrimi mari scurgându-i-se pe obraz. Continua să repete.

— Tocmai acum când v-am găsit.

— Nu ne-am dat bătuţi încă, îi spuse Preotul.

— Trebuie să existe o cale să-l facem pe guvernatorul Californiei să se răzgândească.

Oaktree, dulgherul, un negru bine făcut, cam de vârsta Preotului, spuse cu o voce meditativă:

— Ştiţi, nu e chiar atât de greu să construieşti o bombă nucleară.

Fusese în marină, dar dezertase după uciderea unui ofiţer în timpul antrenamentului.

— Aş putea s-o fac într-o zi, dacă aş avea nişte plutoniu. Am putea să-l şantajăm pe guvernator dacă nu fac ce le cerem, îi ameninţăm că aruncăm în aer Sacramento.

— Nu! spuse Aneth.

Tocmai alăpta un copil. Copilul avea trei ani. Preotul credea că era timpul să fie înţărcat, însă Aneth era de părere că un copil trebuie lăsat să sugă atât cât doreşte.

— Nu poţi salva lumea cu bombe. Star se opri din cântat.

— Noi nu încercăm să salvăm lumea. Am renunţat la asta în 1969, când presa a transformat mişcarea hippie într-o glumă. Tot ce-mi doresc acum e să salvez *asta,* tot ce avem aici, viaţa noastră, iar copiii noştri să trăiască în dragoste şi pace.

Preotul, care deja luase în considerare şi respinsese ideea de a construi o bombă nucleară, spuse:

— Partea grea e să facem rost de plutoniu.

Aneth luă copilul de la sân şi începu să-l bată uşor pe spate.

— Lăsaţi-o baltă! spuse. Nu vreau să am de-a face cu aşa ceva. E mortală.

Star începu să cânte din nou.

— „Trenule, trenule, tren de nimic…” Oaktree insistă.

— M-aş putea angaja într-o uzină nucleară şi să găsesc un mod de a le sparge sistemul de securitate.

Preotul interveni:

— Îţi vor cere un CV. Ce le vei spune că ai făcut în ultimii douăzeci şi cinci de ani? Cercetări nucleare la Berkeley?

— Aş spune că am trăit într-o adunătură de ciudaţi care vor să arunce Sacramento în aer şi că am venit să mă expun la nişte *radiaţii* date dracului.

Toţi ceilalţi începură să râdă. Oaktree se aşeză pe scaun şi începu să cânte alături de Star.

— „Nu, nu voi mai călători cu acest tren…” Preotul se încruntă în bătaia vântului. Nu putea zâmbi. Inima îi era plină de mânie. Dar ştia că tipul acesta de discuţii îl inspirau în găsirea unor idei strălucite. Aneth îşi sărută copilul pe frunte şi spuse:

— Am putea răpi pe cineva! Preotul spuse:

— Pe cine? Guvernatorul are probabil şase gărzi de corp.

— Ce ziceţi de mâna sa dreaptă, cum îl

cheamă: Albert Honeymoon?

Se auzi un murmur aprobator: toţi îl urau pe Honeymoon?

— Sau preşedintele centralei Coastal Electric? Preotul dădu din cap. Asta chiar ar merge. Auzise despre astfel de lucruri. Era mult timp de când nu mai ieşise pe stradă, dar îşi amintea care sunt regulile unui atac: să plănuieşti cu grijă, să pari nepăsător, să-ţi şochezi ţinta, aşa încât să nu aibă timp de gândire, să te mişti rapid şi să ieşi naibii de-acolo. Dar cineva-l deranjă.

— E prea… cum se zice… Obscur, spuse el. Să spunem că e răpit un mare mahăr. Şi ce dacă? Dacă vrei să sperii oamenii, nu te duci aşa cu una, cu două, trebuie să-i sperii până-n măduva oaselor…

Se abţinu de la a spune mai multe. *Numai după ce ai îngenuncheat un om, făcându-l să plângă, să-şi dea drumul în pantaloni, să te implore să nu-l mai răneşti, îi poţi spune ce vrei de la el; îţi va fi recunoscător, te va iubi pentru că-i dai şansa să te ajute, fiindcă doar tu poţi să-i faci durerea să dispară.* Dar aşa ceva nu se cădea să spui în faţa unei femei ca Aneth.

În acel moment, începu Melanie să vorbească.

Şedea pe podea, sprijinindu-se cu spatele de scaunul Preotului. Aneth îi oferi *joint*-ul care circula pe la toată lumea. Melanie îşi şterse lacrimile, trase cu poftă din ţigară, i-o pasă

Preotului, apoi suflă un nor de fum şi spuse:

— Ştiţi, sunt zece sau cincisprezece falii în California, unde crăpăturile din scoarţa terestră sunt atât mari, încât ar fi nevoie doar de un mic ghiont pentru a face ca plăcile tectonice să alunece, iar apoi *bum.* E ca un gigant alunecând pe-o pietricică. E doar o pietricică, dar gigantul e atât de mare, încât căzătura sa cutremură tot pământul.

Oaktree se opri din cântat atât cât să spună:

— Melanie, iubito, despre ce mama dracului vorbeşti tu acolo?

— Vorbesc despre un cutremur, răspunse ea. Oaktree izbucni în râs:

— „Nu călători cu acel tren…”

Preotul nu râse. Ceva îi spunea că e vorba despre ceva serios. Vorbi cu o patimă reţinută:

— Ce vrei să spui, Melanie?

— Lăsaţi baltă răpirea, lăsaţi baltă bombele nucleare, spuse ea. De ce să nu-l ameninţăm pe guvernator cu un cutremur?

— Nimeni nu poate provoca un cutremur, spuse Preotul. Ar fi nevoie de o energie enormă pentru a face pământul să se mişte.

— Aici greşeşti. Ar fi nevoie doar de un mic impuls, dacă forţa este concentrată în locul potrivit.

Oaktree spuse:

— De unde ştii tu toate astea?

— Am studiat. Am un master în seismologie.

Ar fi trebuit să predau această materie într-o universitate. Dar m-am căsătorit cu profesorul meu şi acolo mi s-a încheiat această carieră. Am fost respinsă la doctorat.

Tonul ei deveni acum înverşunat. Preotul discutase cu ea pe această temă şi ştia că poartă această povară. Soţul ei fusese în comitetul universităţii care o respinsese. Fusese obligat să se retragă din şedinţă atunci când se discutase cazul ei, ceea ce Preotului i se părea normal, însă pentru Melanie normal ar fi fost ca soţul ei să-i asigure succesul. Preotul îşi spusese că poate Melanie nu fusese destul de bună încât să treacă de examenul de doctorat – ea însă nici nu voia să audă aşa ceva. Aşa că, Preotul îi spusese că bărbaţii din comunitate erau atât de intimidaţi de combinaţia ei de frumuseţe şi inteligenţă încât conspirau s-o ia peste picior de câte ori aveau ocazia. Îl iubea pentru încercarea de-a o face să creadă acest lucru.

Melanie continuă:

— Soţul meu – în curând, fostul meu soţ – a dezvoltat teoria provocării cutremurelor. La un moment dat, de-a lungul faliilor, presiunea se stratifică pe parcursul a câtorva decenii. Apoi e nevoie doar de o vibraţie slabă trimisă scoarţei terestre pentru a mişca plăcile, pentru a elibera presiunea adunată şi pentru a provoca un cutremur.

Preotul era captivat. La un moment dat,

întâlni privirea lui Star. Ea dădu din cap sobru. Credea şi ea în practici neortodoxe. Era nevoie de multă încredere pentru ca această bizară teorie să devină realitate, iar modul acesta neconvenţional de trai ar fi continuat să fie unul fericit.

Preotul studiase chipul Melaniei. Avea aerul unei alte lumi. Tenul ei palid, senzaţionalii ei ochi verzi şi părul roşu o făceau să pară un extraterestru cu adevărat frumos. Primele cuvinte pe care i le adresase fuseseră:

— Eşti cumva de pe Marte?

Ştia oare despre ce vorbea? Era drogată, dar, uneori, oamenii au cele mai bune idei atunci când se dopează. El întrebă:

— Dacă e atât de uşor, de ce nu a făcut-o nimeni încă?

— Bine, nu am spus că este uşor. Ar trebui să fii seismolog pentru a şti exact în ce loc e adunată cea mai mare presiune sub scoarţa terestră.

Mintea Preotului începu să lucreze. Câteodată, când eşti la ananghie, calea de scăpare este să faci un lucru atât de ciudat, de neaşteptat, încât adversarul tău să rămână paralizat de surpriză. Îi spuse Melaniei:

— Şi cum am putea să transmitem vibraţia scoarţei terestre?

— Ei, asta ar fi partea cea mai grea, răspunse ea.

Călătoreşte, călătoreşte…

Voi călători cu trenul de nimic.

* * *

Întorcându-se în Shiloh, îşi dădu seama că nu-l părăsise deloc obsesivul gând la crima înfăptuită: felul în care cheia se cufundase în creierul moale al lui Mario, expresia de pe chipul lui, sângele scurgându-i-se în locul pentru picioare al maşinii.

Nu era bine. Trebuia să rămână calm şi în acelaşi timp vigilent. Tot nu avea încă vibrantul seismic care avea să salveze comunitatea. Uciderea lui Mario fusese partea cea mai uşoară, îşi spuse. Urma să tragă perdeaua şi peste ochii lui Lenny. Dar cum?

Fu smuls înapoi în prezentul imediat de zgomotul făcut de o maşină.

Venea din spatele său, îndreptându-se spre oraş.

Foarte puţină lume umbla prin părţile acestea. Cei mai mulţi ar fi crezut că i se stricase maşina. Puţini însă ar fi oprit să-l ia cu ei.

Preotul se gândi ce motiv l-ar fi făcut să meargă în oraş la ora şase treizeci sâmbăta dimineaţă.

Nu se putut gândi la nimic.

Încercă să-l cheme pe zeul care-l inspirase în uciderea lui Mario, dar zeii dormeau cu toţii.

Locurile de unde ar fi putut veni în acea noapte erau toate la peste optzeci de kilometri

depărtare; în afară de locul despre care nu putea vorbi – groapa de gunoi, unde, pe bancheta camionetei, lăsase cenuşa lui Mario.

Maşina încetinea pe măsură ce se apropia. Preotul rezistă tentaţiei de a-şi trage pălăria peste ochi.

Ce fac eu aici la ora asta?
„Am venit în deşert să observ natura.”
Mda, tufele de salvie şi şerpii cu clopoţei.

„Mi s-a stricat maşina.”
Unde e? N-o văd?

„Am ieşit să urinez.”
Aşa departe?

Începu să transpire, cu toate că aerul dimineţii era destul rece.

Maşina trecu încet pe lângă el. Era ultimul tip de Dodge Neon de culoarea gri-metalic şi plăcuţe de înmatriculare de Texas. Înăuntru era o singură persoană, un bărbat. Vedea că şoferul îl urmărea în oglinda retrovizoare, studiindu-l. Putea fi un poliţist în afara programului.

Îl cuprinse panica şi trebui să se împotrivească impulsului de-a se întoarce şi a fugi.

Maşina se opri şi făcu cale întoarsă. Şoferul coborî geamul. Era un tânăr asiatic în costum de afaceri. Îl întrebă:

— Hei, prietene, vii?

Ce era să spun? „Nu mulţam, îmi place să merg pe jos.”

— Sunt puţin prăfuit, spuse Preotul arătând spre jeanşi.

Am dat cu fundu’ de pământ încercând să ucid un om.

— Cine nu-i prăfuit prin părţile astea?

Preotul urcă în maşină. Mâinile-i tremurau. Îşi puse centura doar pentru a-şi ascunde neliniştea.

După ce porni maşina, şoferul îl întrebă:

— Ce naiba cauţi aici la ora asta?

Tocmai mi-am ucis prietenul, pe Mario, cu o cheie Stillson. În ultimul moment îi veni o idee.

— M-am certat cu nevastă-mea, spuse el. Am oprit maşina şi-am ieşit să mă calmez. Da’ nu m-aşteptam să plece fără mine. Mulţumi zeilor pentru inspiraţia de ultim moment. Mâinile i se opriră din tremurat.

— Să fie oare femeia aceea frumoasă cu păr negru, într-o Honda albastră, pe lângă care am trecut acu’ douăzeci şi cinci sau treizeci de kilometri?

Iisuse Christoase, cine eşti mă, Omul Memorie? Bărbatul zâmbi şi continuă:

— Când traversezi deşertul, orice maşină ţi se pare interesantă.

— Nu, nu-i ea, spuse Preotul. Nevastă-mea conduce o camionetă nenorocită.

— N-am văzut nici o camionetă.

— Bun. Poate n-a ajuns aşa departe.

— S-o fi oprit pe-un drum de ţară şi acum plânge şi-şi doreşte să nu fi plecat de lângă tine.

Preotul rânji cu uşurare. A muşcat momeala. Maşina ajunse la marginea oraşului.

— Da' tu? întrebă Preotul. Tu ce cauţi pe-aici sâmbăta aşa devreme?

— Nu m-am certat cu nevasta, acum merg la ea. Locuiesc în Laredo. Umblu peste tot să vând decoraţiuni din ceramică, cele mai multe sunt inovaţii: farfurii, figurine şi semne cu: „Camera copilului", chestii atractive.

— Serios?

Şi ăsta-i un mod de a-ţi pierde timpul.

— Cele mai multe le vindem în farmacii.

— Farmaciile din Shiloh nu sunt deschise încă.

— Oricum nu lucrez azi. Poate mă opresc pentru micul dejun. Îmi recomanzi ceva?

Preotului i-ar fi convenit să traverseze oraşul fără vreo oprire, aşa încât comis-voiajorul să nu apuce să pomenească nimănui de bărbatul cu barbă pe care-l culesese de lângă groapa de gunoi. Dar era imposibil ca acesta să nu observe restaurantul Lazy Susan's pe marginea străzii principale, aşa că n-avea rost să mintă.

— Este un restaurant.

— Cum e mâncarea?

— Cerealele-s bune. E chiar după semafor.

Cobor şi eu acolo.

Un minut mai târziu, maşina intră în parcarea puţin în pantă din faţa restaurantului Susan’s. Preotul îi mulţumi vânzătorului de nimicuri ambulant şi părăsi maşina.

— Poftă bună, strigă în timp ce se îndepărta.

Şi nu intra-n vorbă cu nici vreun localnic, pentru numele lui Dumnezeu.

La o clădire depărtare de restaurant se afla biroul de cercetări seismice, Ritkin Seismex, firma pentru care lucrase el. Biroul se afla într-o rulotă mare, aşezată într-o parcare neacoperită. Vibrantul seismic al lui Mario era parcat lângă Pontiac-ul Grand Am al lui Lenny, de culoarea afinei roşii.

Preotul se opri şi fixă camionul cu privirea. Era un camion cu zece roţi, cu cauciucuri pentru teren accidentat, de mărimi uriaşe. Sub stratul de praf de Texas, maşina avea o culoare de un albastru-strălucitor. Avea o poftă nebună să sară în camion şi să plece cu el. Privi la magnifica maşinărie din spate, instrumentul acela puternic cu placă masivă din oţel, cu rezervoare, furtunuri, supape şi manete.

L-aş putea porni într-un minut, fără nici o cheie. Dar dacă îl fura acum, în câteva minute, toate patrulele de poliţie ar fi pe urmele lui. Trebuia să aibă răbdare. *Voi face pământul să se mişte şi nimeni nu mă va putea opri.*

Intră în rulotă.

Biroul era ocupat. Doi coordonatori ai echipei responsabile cu receptaculele stăteau lângă computer, aşteptând să iasă la imprimantă o hartă colorată a zonei. Azi urmau să-şi strângă echipamentul şi să pornească spre Clovis. Un inspector topograf se certa cu cineva la telefon, în spaniolă, iar secretara lui Lenny, Diana, verifica o listă.

Preotul intră în birou. Lenny îşi bea cafeaua, ţinând receptorul la ureche. Ochii îi erau injectaţi şi faţa, închistată după băuta de aseară. Îl salută pe Preot cu o uşoară înclinare a capului.

Preotul rămase în cadrul uşii, aşteptând să termine Lenny. Îşi simţea inima în gât. Ştia în mare ce urma să-i spună lui Lenny. Avea să muşte oare acesta momeala? Totul depindea de asta.

După un minut, Lenny închise telefonul şi spuse:

— Hei, Ricky, nu l-ai văzut pe Mario în dimineaţa asta?

Părea puţin supărat.

— Trebuia să plece de-aici acu o juma' de oră.

— Ba da, l-am văzut, spuse Preotul. Îmi pare rău că trebuie să-ţi dau eu vestea, dar te-a lăsat baltă.

— Despre ce vorbeşti?

Şi începu să-i spună povestea, care-i venise în minte pe dată, într-o sclipire de inspiraţie, înainte să ia cheia şi să-l lovească pe Mario.

— Îi era dor de soţia şi de copiii lui, aşa că şi-

a luat maşina şi a plecat la ei.

— Oh, rahat, minunat. Cum ai aflat?

— A trecut pe lângă mine în dimineaţa asta, se îndrepta spre El Paso.

— De ce naiba nu m-a sunat să-mi spună?

— Îi era ruşine că te-a lăsat baltă.

— Ei, sper să continue să conducă, să treacă de graniţă şi să se oprească doar când va cădea în oceanul ăla blestemat.

Lenny îşi frecă ochii cu dosul palmelor. Preotul începu să improvizeze:

— Ascultă, Lenny, are şi omul o familie tânără, nu fi atât de aspru cu el.

— Aspru? Vorbeşti serios? Omu' ăsta-i istorie!

— Chiar are nevoie de locu' ăsta de muncă.

— Iar eu am nevoie de cineva care să-mi ducă maşinăria asta direct în New Mexico.

— Face economii pentru o casă cu piscină. Lenny deveni sarcastic:

— Mai termină, Ricky, mă faci să plâng.

— Să încercăm altceva.

Preotul înghiţi în sec şi încercă să rămână calm.

— Duc eu nenorocitu' ăsta de camion la Clovis, dacă promiţi că-l primeşti înapoi pe Mario.

Acum îşi ţinea răsuflarea.

Lenny îl fixă pe Preot fără a spune ceva.

— Tu ştii că Mario nu-i băiat rău, continuă el.

Nu te împotmoli, o să pari agitat, încearcă să rămâi relaxat.

Lenny îl întrebă:

— Ai permis de conducere de categoria B?

— De la douăşunu' de ani.

Preotu-şi scoase portmoneul, scoase permisul şi i-l azvârli pe birou. Era fals. Star avea şi ea unul la fel. Şi-al ei era fals, bineînţeles. Paul Beale ştia de unde să facă rost de aşa ceva.

Lenny îl verifică, apoi îşi ridică privirea şi-l întrebă suspicios:

— Bine, de fapt, ce urmăreşti? Credeam că nu vrei să mergi în New Mexico.

N-o face lată tocmai acum, Lenny, zi da sau nu.

— Brusc, mi-ar prinde bine cinci sute de dolari.

— Nu ştiu ce să zic…

Fiu de căţea ce eşti, am ucis un om pentru asta.

— Ai face-o pentru două sute?

Da! Mulţumesc! Mulţumesc! Simulă o ezitare:

— Două sute e puţin pentru o muncă de trei zile.

— Sunt doar două zile; poate pentru două şi jumătate? Îţi dau două sute cincizeci.

Oricât! Doar dă-mi cheile!

— Ascultă, o fac oricum, fie că mă plăteşti sau nu, pentru că Mario-i un tip de treabă şi vreau să-l ajut. Aşa că plăteşte-mă cu cât crezi tu că valorează munca asta.

— Bine, mama ta de viclean, trei sute.

— Te-ai făcut cu un şofer. *Iar eu cu un vibrant seismic.*

— Mulţam' că m-ajuţi. Apreciez asta, spuse Lenny. Preotul încercă să nu pară prea triumfător.

— Cu plăcere.

Lenny deschise sertarul, scoase o coală de hârtie Şi-o aşează pe masă.

— Completează formularu' ăsta de asigurare. Preotul înmărmuri.

Nu ştia să scrie sau să citească.

Rămase cu privirea aţintită asupra formularului.

— Haide, ia-l, pentru numele lui Dumnezeu, nu e un şarpe cu clopoţei, spuse Lenny nerăbdător.

Nu înţeleg, regret, dar toate cerculeţele şi liniuţele de pe hârtie nu fac decât să-mi danseze în faţa ochilor şi nu reuşesc să le aranjez!

Lenny se uită la perete şi vorbi unui public invizibil:

— Un minut mai devreme aş fi jurat că omul acesta este treaz.

Ley, tor, pur-doy-kor…

Preotul se întinse şi luă formularul de pe masă.

— Ei, a fost chiar atât de greu? întrebă Lenny.

— Mă gândeam la Mario. E bine să fac asta, oare?

— Uită-l! Completează formularul şi porneşte

la drum. Vreau să văd camionul în Clovis.

— Mda.

Se ridică în picioare.

— Îl completez afară.

— Bun, acum să-mi văd de celelalte cincizeci şi naiba ştie câte alte probleme.

Preotul ieşi din camera lui Lenny şi intră în biroul principal.

Haide, c-ai mai trecut prin asta de zeci de ori, ştii cum să te descurci.

Se opri în faţa uşii lui Lenny. Nimeni nu-l observă; toţi erau ocupaţi cu câte ceva.

Se uită la formular. *Literele mari sunt înalte, asemeni copacilor printre tufe. Dacă atârnă în jos înseamnă că ţii formularul cu capul în jos.*

Da, ţinea formularul cu capul în jos. Îl întoarse.

Uneori, exista un X mare, îngroşat sau scris cu creionul sau în cerneală roşie, pentru a-ţi indica unde trebuie să semnezi. Din păcate, acest formular nu avea nimic de felul ăsta. Preotul ştia să-şi scrie numele. Îi luă o vreme; ştia că trebuie să mâzgălească ceva, dar putea s-o facă.

Oricum, altceva nu ar fi ştiut să scrie.

Copil fiind, fusese prea inteligent ca să mai aibă nevoie de scris şi citit. Ştia să adune în cap mai repede decât oricine, chiar dacă nu ştia citi cifrele de pe hârtie. Memoria sa era infailibilă. Întotdeauna reuşise să-i convingă pe oameni să facă ce le spunea fără să scrie pe vreo hârtie. În

şcoală reuşise să evite citirea cu voce tare. Când avea de făcut o lucrare scrisă, punea alt copil să i-o facă, iar dacă nici aşa nu reuşea, găsea câteva sute de scuze; în cele din urmă, profesorii ridicau din umeri şi spuneau că nu poţi forţa un copil să înveţe dacă nu vrea. Avea o reputaţie de leneş, iar dacă nu putea ieşi nicicum dintr-o criză, lua poziţia ghiocel.

Mai târziu, reuşise să ajungă la conducerea unei afaceri prospere care se ocupa cu vânzarea lichiorului. Nu scrisese niciodată o scrisoare, dar rezolvase toate problemele prin telefon sau în persoană. Memorase zeci de numere de telefon până să-şi permită să angajeze o secretară care să sune în locul lui. Ştia exact câţi bani circulau pe teren şi câţi se aflau în bancă. Dacă i se prezenta un comis-voiajor şi-i cerea un formular îi spunea mereu în felul următor:

— Îţi spun eu de ce ai nevoie, tu completează numai formularul.

Avea un contabil şi un avocat care-l ajutau să trateze cu guvernul. Până la vârsta de douăzeci şi unu de ani, făcuse un milion de dolari. Îi pierduse pe toţi înainte de a o cunoaşte pe Star şi de a se alătura comunităţii – nu pentru că era analfabet, ci pentru că delapidase banii clienţilor, nu-şi plătise taxele şi împrumutase bani de la cămătari.

Să completezi un formular de asigurare trebuia să fie simplu.

Se aşeză în faţa secretarei lui Lenny şi-i

zâmbi.

— Pari obosită în dimineaţa asta, dulceaţă, spuse el. Ea suspină. Era o femeie durdulie de treizeci de ani, căsătorită cu un docher, cu trei copii adolescenţi. Respingea categoric orice avansuri din partea bărbaţilor care intrau în rulotă, dar Preotul ştia că era uşor impresionabilă când venea vorba de un flirt subtil.

— Ricky, am atâta treabă că mi-aş dori să am două creiere.

Se uită dezamăgit la ea.

— Îmi pare tare rău; şi eu care voiam să te rog să m-ajuţi la ceva.

Ea ezită, apoi zâmbi miloasă:

— Cu ce să te ajut?

— Scriu atât de urât că aş vrea să-mi completezi tu formularu' ăsta. Nu vreau să te deranjez cu ale mele.

— Uite, facem o înţelegere.

Arătă spre nişte cutii de carton stivuite cu grijă lângă un perete.

— Eu te ajut să-ţi completezi formularul, dacă tu îmi duci toate dosarele alea în furgonetă verde Chevy Astro de afară.

— Perfect, spuse Preotul recunoscător. Şi îi dădu formularul.

Se uită la el.

— Tu vei conduce camionul cu vibrantul seismic?

— Mda, lu' Mario i s-a făcut dor de casă şi a

pornit spre El Paso.

Se încruntă.

— Nu-i stă în fire.

— Aşa e. Sper că e bine.

Ridică din umeri şi luă stiloul în mână.

— Am nevoie de numele tău întreg şi de data naşterii.

Preotul îi dădu informaţiile necesare, iar ea completă spaţiile goale ale formularului. Merse destul de uşor. De ce se panicase oare? Doar că nu se aşteptase la aşa ceva. Lenny îl surprinsese şi pentru un moment, se lăsase pradă spaimei.

Avea experienţă în a-şi ascunde infirmitatea. Fusese chiar şi în biblioteci. Aşa aflase despre vibrantele seismice. Mersese la biblioteca de pe strada I din centrul oraşului Sacramento – un loc mare şi aglomerat, unde nu avea să-şi aducă nimeni aminte de el. La intrare, aflase că manualele de ştiinţe exacte se află la etajul al doilea. Acolo suferise un atac de panică, atunci când văzuse rafturile acelea lungi pline cu cărţi şi şirurile întregi de oameni care stăteau în faţa calculatoarelor. Întâlnise o bibliotecară prietenoasă cam de aceeaşi vârstă cu a lui.

— Caut o informaţie cu privire la cercetări seismice, spusese el cu un zâmbet cald. Aţi putea să m-ajutaţi, vă rog?

Îl dusese la raftul potrivit, scosese o carte şi, cu puţină stăruinţă, găsise capitolul relevant.

— Mă interesează cum se propagă undele de

şoc, îi explicase el. Mă întreb dacă această carte conţine informaţiile necesare?

Frunzărise cartea împreună cu el.

— Se pare că există trei metode, îi zisese ea. O explozie subterană, exercitarea unei greutăţi şi vibrantul seismic.

— Vibrant seismic? întrebase el cu o licărire în ochi. Ce-i aia?

Îi arătase o fotografie. Preotul se uitase fascinat la ea. Bibliotecara continuase:

— Seamănă destul de mult cu un camion. Preotului i se păruse că vede un miracol.

— Pot să xeroxez aceste pagini? întrebase el.

— Sigur că da.

Trebuie să fii deştept ca să reuşeşti să convingi pe altcineva să scrie şi să citească în locul tău.

Diana termină formularul, desenă un X mare în dreptul unor linii punctate, îi dădu hârtia şi-i spuse:

— Semnează aici.

Luă stiloul şi scrise încordat. R-ul de la Richard era ca o actriţă cu bust mare şi cu un picior ridicat. Apoi G-ul de la Granger semăna cu un foarfece de grădină cu lame lungi şi mâner scurt. După ce scrise „RG”, trase o linie unduită ca un şarpe. Mulţi oameni se semnau cu o mâzgăliturăă: aşa că, mulţumesc lui Dumnezeu, semnătura lui nu trebuia să fie clară.

De aceea, carnetul de şofer fals trebuia să fie

pe numele lui; era singurul lucru pe care-l putea scrie.

Îşi ridică privirea. Diana se uita la el curioasă, surprinsă de cât de încet scria. Când li se întâlniră ochii, roşi şi se uită în altă parte.

Îi dădu formularul înapoi.

— Îţi mulţumesc, Diana. Apreciez ce-ai făcut pentru mine.

— Cu plăcere. Să termine Lenny de vorbit la telefon, şi-ţi dau cheile de la camion.

Cheile erau ţinute în biroul şefului.

Preotul îşi aminti că-i promisese să-i mute cutiile. Ridică una şi o duse afară. Furgoneta verde se afla în curte, cu uşile din spate larg deschise. Aşeză cutia şi merse după alta.

De câte ori venea înapoi, verifica biroul ei. Formularul era încă acolo şi nici urmă de chei.

După ce încărcă toate cutiile, se aşeză din nou în faţa ei. Diana vorbea la telefon despre nişte rezervări la un motel din Clovis.

Preotul strânse din dinţi. Era atât de aproape, urma să aibă cheile în mână şi trebuia să asculte tot felul de prostii despre camere de hotel! Se forţa să stea liniştit.

În cele din urmă, termină de vorbit la telefon.

— Am să-l întreb pe Lenny de chei, spuse ea. Duse formularul în celălalt birou.

Chew, şoferul unui buldozer lat, intră în încăpere. Rulota se cutremură la impactul bocancilor săi grei cu podeaua.

— Salut, Ricky, spuse el. Nu ştiam că eşti însurat. Începu să râdă. Ceilalţi oameni din birou se uitară interesaţi.

Rahat, ce spune ăsta?

— Ei, de unde să fi auzit una ca asta?

— Te-am văzut ieşind dintr-o maşină în faţa restaurantului Susan’s. Apoi am luat micul dejun cu un comis-voiajor.

Blestemat să fie, de ce ţi-a spus?

Diana venea din biroul lui Lenny cu un set de chei. Preotul simţi nevoia să i le smulgă, dar se făcu interesat de discuţia cu Chew.

Chew continuă:

— Ştii, omleta de la Susan’s e super.

Îşi ridică piciorul şi trase un pârţ, apoi se uită înspre uşă şi o văzu pe Diana ascultând.

— Scuze, Diana! Oricum, tânărul îmi spunea că te-a luat de pe lângă groapa de gunoi.

Fir-ar el să…

— Spune că te plimbai singur prin deşert pe la ora şase treizeci dimineaţă din cauză că te certaseşi cu nevastă-ta şi opriseşi maşina.

Chew se uită în jur, asigurându-se că toată lumea era atentă.

— Şi cică a trecut la volan şi te-a lăsat acolo. El se încruntă, iar ceilalţi izbucniră în râs. Preotul se ridică în picioare. Nu voia ca oamenii să-şi aducă aminte cum că el fusese prin apropierea gropii de gunoi în ziua în care Mario dispăruse. Trebuia să pună capăt acestei discuţii. Se uită cu o

expresie rănită la Chew.

— Bine, Chew, am să-ţi spun ceva. Dacă se va întâmpla vreodată să aflu ceva despre viaţa ta personală, cu atât mai mult ceva atât de jenant, fii sigur că n-am să strig în gura mare despre ceea ce ştiu. Ce zici de asta?

Chew răspunse.

— Ei, hai să nu devenim sentimentali.

Ceilalţi se uitau stingheri. Nimeni nu mai voia să discute despre aşa ceva. Se aşternu o linişte penibilă. Preotul nu voia să părăsească biroul într-o astfel de atmosferă.

— Hei, Chew, fără resentimente, da? Chew ridică din umeri:

— N-a fost cu răutate, Ricky! Tensiunea se atenuă.

Diana îi înmână cheile de la vibrantul seismic. Luă setul şi îl strânse în pumn.

— Mulţumesc, spuse el, încercând să-şi păstreze entuziasmul.

Abia aştepta să iasă şi să se aşeze la volan.

— Salut, tuturor. Ne vedem în New Mexico.

— Ai grijă cum conduci, auzi? spuse Diana, apropiindu-se de uşă.

— O să am, răspunse el. Fii sigură de asta.

Ieşi din rulotă. Soarele era pe cer, iar vremea începea să se încălzească. Rezistă cu greu tentaţiei de a dansa victorios în jurul camionului. Urcă în cabină şi porni motorul. Verifică instrumentele de bord. Mario trebuie să fi făcut

plinul cu o noapte în urmă. Aşadar, camionul era gata de drum.

Nu putu să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă în momentul în care părăsi curtea. Ieşi din oraş accelerând şi se îndreptă spre nord, urmând ruta pe care mersese şi Star cu Honda ei.

Începu să se simtă ciudat când se apropie de curba care ducea spre groapa de gunoi. Şi-l imagină pe Mario pe marginea drumului, cu creier cenuşiu scurgându-i-se prin gaura din cap. Ştia că era un gând stupid şi superstiţios, dar cu toate astea, nu reuşea să-l facă să dispară. Stomacul i se făcu ghem. Pentru un moment se simţi slăbit, prea slăbit să conducă. Apoi îşi veni în fire.

Mario nu fusese primul om pe care-l ucisese.

Jack Kassner fusese poliţist şi o jefuise pe mama Preotului.

Mama lui fusese prostituată. Avusese doar treisprezece ani când îl născuse. Pe când el avea treisprezece ani, ea lucra cu alte trei femei într-un apartament, deasupra unei librării mizerabile de pe strada Seventh, dintr-o mahala a Los Angelesului. Jack Kassner făcuse parte dintr-o brigadă mobilă de detectivi, care veneau o dată pe lună pentru a-şi lua banii. Pe lângă asta, mai avea parte şi de un sex oral. Într-o zi, o văzuse pe mama Preotului scoţând banii de mită dintr-o cutie din camera din spate. În acea noapte, brigada făcuse o razie în apartament şi Kassner se alesese cu o mie cinci sute de dolari, ceea ce reprezenta o

sumă enormă prin anii şaptezeci. Mama lui nu fusese supărată pentru cele câteva zile petrecute în închisoare, ci pentru banii pe care-i muncise. Kassner le ameninţase că dacă se plâng cuiva, le va acuza de trafic de droguri, ceea ce le-ar vârî la răcoare pentru câţiva ani.

Kassner crezuse că cele trei fete şi puştiul nu reprezentau un pericol pentru el. Dar în noaptea următoare, aflându-se la toaleta bărbaţilor din Blue Light, un bar de pe Broadway, în timp ce se uşura de câteva beri, micul Ricky Granger îi înfipsese în spate un brici ascuţit, lung de paisprezece centimetri, care pătrunsese foarte uşor prin jacheta de mohair negru şi prin cămaşa de nailon, penetrându-i rinichiul. Kassner avusese dureri atât de mari, încât nu apucase să se întindă după revolver. Ricky îl mai înjunghiase repede de câteva ori, în timp ce poliţistul stătea întins pe betonul de pe jos, vomitând sânge; apoi clătise lama cu apă, o ascunsese sub chiuvetă şi dispăruse.

Privind în trecut, Preotul se minună de siguranţa pe care o avusese la cincisprezece ani. Îi luase doar cincisprezece sau douăzeci de minute, minute în care oricine ar fi putut intra în acea încăpere. Cu toate astea, la acea vreme nu simţise nici frică, nici jenă şi nici vinovăţie.

Dar după acea întâmplare, începuse să-i fie frică de întuneric.

Nu avusese însă parte de prea mult întuneric

în acele vremuri. Luminile rămâneau de regulă aprinse în apartamentul mamei sale.

Dar se întâmpla să se trezească înainte de zorii zilei, de exemplu lunea, şi să-i găsească pe toţi dormind cu luminile stinse; atunci se întâmpla să fie năpădit de o teroare iraţională şi oarbă: orbecăia prin cameră, lovindu-se de creaturi păroase şi atingând suprafeţe reci şi lipicioase, până când ajungea la întrerupător şi aprindea becul, se aşeza pe marginea patului, gâfâind şi transpirând, revenindu-şi încet şi realizând că suprafaţa rece şi lipicioasă fusese de fapt oglinda, iar creatura păroasă o jachetă din lână.

Îi fusese frică de întuneric până când o întâlnise pe Star.

Îşi aduse aminte de un cântec care fusese hit în anul în care o întâlnise pe Star pentru prima oară, şi începu să-l fredoneze: „Fum deasupra apei…”. Formaţia era Deep Purple, din câte-şi amintea. Toată lumea le asculta albumul în acel an.

Era un cântec apocaliptic, numai bun de cântat la volanul unui vibrant seismic.

Fum pe apă
Foc în cer…

Trecu de intrarea în groapa de gunoi şi o luă spre nord.

* * *

— O facem la noapte, spuse Preotul, îi transmitem guvernatorului că de azi în patru săptămâni va avea loc un cutremur. Star avea îndoieli.

— Nici nu suntem siguri că e posibil. Ar trebui poate să facem mai întâi toate celelalte lucruri, să ne aşezăm toate tunurile pe direcţie şi abia *apoi* să le dăm ultimatumul.

— Ba nu! izbucni Preotul.

Sugestia îl enervă. Ştia că un grup trebuie să aibă un conducător. Trebuia să ştie că se poate baza pe ei. Trebuia să-i aducă la marginea prăpastiei, să fie în stare să-şi asume riscuri, să-i facă să-şi dea seama că nu există cale de întoarcere. Altminteri se putea trezi că până a doua zi, aceştia se vor speria şi vor da înapoi.

Acum însă, erau hotărâţi. Scrisoarea ajunsese azi, şi erau cu toţii mânioşi şi disperaţi. Star era neîndurătoare; Melanie era furioasă; Oaktree era gata să declare război; Paul Beale se întorsese în timp la comportamentul său huliganic. Song abia dacă spusese vreun cuvânt, însă ea era copilul neajutorat al grupului şi i-ar fi urmat oriunde. Numai Aneth se opunea, însă părerea ei nu conta prea mult pentru ceilalţi, deoarece era o persoană slabă. Venea repede cu obiecţii, dar tot la fel de repede şi renunţa la ele.

Preotul era conştient de faptul că dacă acest

loc înceta să existe, la fel se va întâmpla şi cu viaţa lui.

Acum, Aneth îşi continuă ideea:

— Dar un cutremur ar putea ucide oameni.

— Vă spun eu cum îmi imaginez planul, începu Preotul. Cred că ar trebui să provocăm un cutremur uşor şi inofensiv undeva în deşert, pentru a le demonstra că putem face acest lucru. Sunt sigur că din moment ce vom ameninţa cu un al doilea cutremur, guvernatorul va fi gata să negocieze.

Aneth îşi îndreptă atenţia spre copilul ei.

— Sunt alături de Preot, spuse Oaktree. S-o facem în seara asta.

Star cedă:

— Pe ce cale trimitem ameninţarea?

— Un telefon sau o scrisoare anonimă, cred, spuse Preotul. Dar trebuie să le fie imposibil să ne descopere.

Melanie spuse:

— Am putea s-o trimitem pe internet. Iar dacă am folosi laptop-ul meu sau un telefon mobil, le-ar fi imposibil să ne depisteze.

Preotul nu mai văzuse în viaţa lui un computer până să vină Melanie. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Paul Beale, care ştia totul despre aceste lucruri. Paul aprobă, spunând:

— Bună idee!

— Bun, spuse Preotul, adu-ţi lucrurile. Melanie se execută.

— Cum vom semna mesajul? întrebă Star. Avem nevoie de un nume.

— Ceva care să simbolizeze un grup aducător de pace şi dragoste, dar care a fost forţat să ia măsuri extreme, spuse Song.

— Ştiu, exclamă Preotul, vom purta numele Mânie Divină.

Toate acestea se întâmplau în noaptea de dinaintea zilei de întâi mai.

* * *

Preotul deveni tensionat de cum ajunse la intrarea în San Antonio. Conform planului original, Mario ar fi trebuit să conducă camionul până la aeroport. Dar acum, Preotul era singur în acel labirint de şosele care înconjura oraşul şi începu să transpire.

Şi nici nu ştia să citească harta.

Când avea de condus pe drumuri necunoscute, întotdeauna o lua pe Star să-l coordoneze. Ea şi ceilalţi Mâncători de Orez aveau cunoştinţă de faptul că el nu ştie să citească. Ultima dată când condusese singur pe drumuri străine, fusese în toamna anului 1972, când pornise din Los Angeles şi ajunsese, din greşeală, în valea Silver River. Atunci nu-i păsase unde-l duce drumul. De fapt, ar fi fost fericit să moară. Dar acum, chiar îşi dorea să trăiască.

Până şi indicatoarele de pe marginea şoselei

erau greu de citit. Dacă se oprea şi se concentra puţin, putea să facă diferenţa între „Est” şi „Vest” sau între „Nord” şi „Sud”. În ciuda abilităţii sale remarcabile de a calcula în minte, nu ştia să citească cifrele decât după un timp foarte lung de gândire. Cu un mic efort, ar fi recunoscut semnele pentru ruta zece: un băţ şi un cerc. Dar erau mult prea multe semne, care nu-i spuneau nimic.

Încercă să rămână calm, dar îi era dificil. Îi plăcea să deţină controlul. Se înfurie din cauza senzaţiei de neajutorare şi dezorientare care-l lovi în momentul când se rătăci. Ştia după soare unde e nordul. Când simţi că situaţia s-ar putea înrăutăţi, trase pe dreapta la prima benzinărie şi ceru indicaţii. Ura să facă asta, fiindcă oamenii observau vibrantul seismic – era un camion mare, iar maşinăria din spate atrăgea atenţia – şi exista riscul de a fi identificat. Dar trebuia să-şi asume riscul.

Însă nu toate indicaţiile îi erau de ajutor. Cei care lucrau la benzinării, spuneau ceva de genul:

— Da, e uşor, mergi pe şoseaua Corpus Christi până vezi un indicator cu Baza Forţelor Aeriene Brooks.

Se forţă să rămână calm, continuând să pună întrebări şi să-şi ascundă neliniştea şi frustrarea. Jucă rolul şoferului prost, dar prietenos, genul de om pe care-l uiţi a doua zi. Sau mai era eventualitatea în care să iasă din întâmplare din San Antonio pe drumul potrivit, mulţumind zeilor

pentru asta.

Câteva minute mai târziu, trecând printr-un orăşel, fu plăcut surprins să vadă o Honda albastră în parcarea unui McDonald’s.

O îmbrăţişă recunoscător pe Star.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? întrebă ea îngrijorată. Te aştept de ore întregi.

Decise să nu-i spună că-l ucisese pe Mario.

— M-am rătăcit prin San Antonio.

— Mi-era teamă de asta. Când am intrat în oraş, am fost surprinsă de cât de complicat e traseul.

— Nu e nici pe jumătate atât de complicat cum e în San Francisco, dar pe ăla-l cunosc.

— Contează că eşti aici. Hai să comandăm nişte cafea, să te calmezi şi tu.

Preotul comandă un burger cu fasole şi primi cadou un clovn de plastic, pe care-l puse cu grijă în buzunar pentru fiul său de şase ani, Smiler.

Când porniră la drum, Star urcă la volanul camionului. Plănuiau să călătorească nonstop până în California. Trebuia să le ia două zile şi două nopţi, poate chiar mai mult. Unul urma să doarmă în timp ce celălalt conducea. Aveau nişte amfetamine pentru combaterea somnolenţei.

Lăsară Honda în parcare la McDonald’s. Când porniră la drum, Star îi înmână Preotului o pungă de hârtie, spunând:

— Ţi-am luat un cadou.

Înăuntru găsi un foarfece şi un aparat de ras.

— Acum poţi scăpa de nenorocita aia de barbă, spuse ea.

Rânji. Întoarse oglinda retrovizoare înspre el şi începu să taie. Păru îi crescuse repede şi des, iar barba şi mustaţa sa stufoasă lăsau impresia unei feţe rotunde. Acum, propria-i faţă începu să iasă, pas cu pas, la iveală. Foarfecele îl folosea pentru a tăia cât se putea tăia, iar cu aparatul de ras termina treaba. La final, îşi dădu jos pălăria de cow-boy şi-şi desfăcu coada.

Aruncă pălăria pe geam, iar apoi se privi în oglindă. Părul fu dat la o parte de pe fruntea lată şi-i căzu pe umeri, înconjurându-i chipul slab. Nasul avea forma unei lame, obrajii erau adânciţi, în schimb avea o gură senzuală – multe femei îi spuseseră acest lucru. Totuşi, subiectul principal erau ochii lui. Erau de un căprui-închis, aproape negri, despre care oamenii spuneau că sunt ochi puternici, care aveau calitatea de a hipnotiza. Preotul ştia că nu atât ochii, cât intensitatea privirii lui putea fermeca o femeie: îi dădea impresia că se concentrează exclusiv asupra ei şi că nimic altceva nu mai contează. Avea această putere şi asupra bărbaţilor. Încercă acum Privirea, uitându-se în oglindă.

— Diavol chipeş ce eşti! spuse Star – şi începu să râdă de el, dar râse cu afecţiune.

— Şi deştept, continuă el.

— Cred că eşti şi deştept. Doar ai făcut rost de maşinăria asta.

Preotul aprobă:
— Şi încă n-ai văzut nimic.

2

În Clădirea Federală, la numărul 450, pe bulevardul Golden Gate din San Francisco, într-o dimineaţă de luni, agenta FBI Judy Maddox aştepta într-o sală de judecată, la etajul cincisprezece.

Tribunalul era utilat cu mobilier de culoare deschisă. Întotdeauna apăreau săli de judecată noi. În general nu erau dotate cu geamuri, aşa că arhitecţii încercau să le lumineze puţin folosind culori deschise. Asta era explicaţia ei. Petrecuse multă vreme aşteptând prin săli de judecată. Majoritatea agenţilor de ordine făceau asta.

Era îngrijorată. Întotdeauna era îngrijorată când se afla acolo. Pregătirea unui caz lua de multe ori luni întregi de muncă, câteodată ani, dar nimeni nu ştia ce turnură va lua situaţia o dată intrat în sală. Se întâmpla ca apărarea să fie inspirată sau incompetentă; judecătorul, un înţelept cu ochi pătrunzători sau un bătrân senil bun de nimic; juraţii, un grup de cetăţeni responsabili şi inteligenţi sau un mănunchi de derbedei iresponsabili, al căror loc ar trebui să fie după gratii.

Azi erau judecaţi patru bărbaţi: John Parton, Ernest „Omul cu dările” Dias, Foong Lee şi Foong Ho. Fraţii Foong înfăptuiseră cele mai grave fărădelegi, iar ceilalţi doi urmau după. În

cooperare cu un alt grup de trei bărbaţi din Hong Kong, puseseră pe roate o reţea de spălare a banilor a unei industrii farmaceutice din nordul Californiei. Lui Judy îi luase un an până să înţeleagă cum făceau asta şi încă un an să strângă dovezile.

În acest caz, avusese un avantaj destul de mare: trăsăturile ei orientale. Tatăl ei era un irlandez cu ochi verzi, însă ea semăna mai mult cu răposata ei mamă, care fusese vietnameză. Judy era o fată subţire, cu părul negru şi cu colţurile exterioare ale ochilor puţin înălţate. Tinerii gangsteri chinezi pe care-i investigase nu bănuiseră nici un moment că această micuţă şi frumoasă domnişoară asiatică era, de fapt, un agent FBI de succes.

Colabora cu un procuror adjunct american, pe care-l ştia neobişnuit de bine. Numele lui era Don Riley şi, până cu an în urmă, locuiseră împreună. Era de vârsta ei, treizeci şi cinci de ani, şi era experimentat, energic şi inteligent brici.

Ea credea că aveau un caz fără cusur. Dar acuzaţii angajaseră cea mai bună firmă de avocatură şi puseseră la cale o apărare cu adevărat solidă şi ingenioasă. Avocaţii lor reuşiseră să pună la îndoială credibilitatea martorilor care făceau şi ei parte, inevitabil, dintr-un mediu criminal; şi întorseseră pe dos întregul dosar cu dovezi adunate de Judy, reuşind să-i năucească şi să-i zăpăcească pe juraţi.

Acum, nici Judy şi nici Don nu ştiau ce să mai creadă.

Judy avea un motiv special pentru a fi îngrijorată în privinţa acestui caz. Şeful ei, conducătorul Brigăzii de Crimă Organizată Asiatică, era pe punctul de a se pensiona, iar ea îşi depusese dosarul pentru acel post. Ştia că şeful general al biroului din San Francisco, agentul special responsabil, sau ASR, avea s-o susţină. Dar avea şi un adversar: pe Marvin Hayes, care era un alt agent sus-pus din grupul ei. Şi Marvin avea un susţinător puternic: prietenul lui cel mai bun era agent special adjunct, responsabil cu crima organizată.

Promovările erau garantate în funcţie de trecutul avut în această carieră, însă un cuvânt greu îl aveau cei de la ASR şi ASRC. Deocamdată, lupta dintre Judy şi Marvin Hayes era strânsă.

Îşi dorea postul. Voia să avanseze rapid în FBI. Era un agent bun şi ar fi fost un conducător distins şi, într-o bună zi, avea să devină cel mai bun ASR din istoria FBI-ului. Era mândră de FBI, dar ştia că se poate mai mult: cu introducerea rapidă a unor noi tehnici care să pună pe roate sistemul managerial – primul punct de pe listă fiind eliminarea agenţilor de tipul lui Marvin Hayes.

Hayes era un ofiţer de poliţie de modă veche: leneş, brutal şi fără scrupule. Nu vârâse în închisoare la fel de mulţi criminali ca Judy, dar

făcuse arestări spectaculoase. Ştia cum să se strecoare într-o investigaţie fascinantă şi cum să se depărteze de un caz fără succes.

ASR-ul o lăsase pe Judy să înţeleagă că va primi slujba aceasta dacă va câştiga cazul de azi.

Alături de Judy se aflau toţi membrii echipei care participaseră la cazul Foong: şeful ei, alţi doi agenţi care lucraseră cu ea, un lingvist, secretara brigăzii şi doi detectivi de la departamentul de poliţie din San Francisco. Spre surprinderea ei, nici ASR şi nici ASRC nu erau acolo. Era un caz important, iar rezultatul îi interesa pe toţi. Simţi o bruscă nelinişte. Se întreba dacă nu cumva se întâmplase ceva la birou, ceva despre care ea nu ştia. Se hotărî să iasă din sală şi să dea un telefon. Dar înainte de a ajunge la uşă, aprodul reveni şi anunţă întoarcerea juriului. Se aşeză din nou.

Un moment mai târziu, intră Don, cu hainele mirosindu-i a tutun: după despărţirea lor, se apucase din nou de fumat. O prinse pe după umeri şi o strânse încurajator. Ea îi zâmbi. Arăta bine: proaspăt tuns, într-un costum albastru-închis, cămaşă cu nasturi albi şi cravată roşie marca Armani. Însă nu mai exista nici o atracţie, nici o scânteie: ea nu mai simţea nevoia să-i ciufulească părul, să-i desfacă nodul de la cravată şi să-şi strecoare mâna sub cămaşa lui albă. Avocaţii apărării se întoarseră, bărbaţii fură duşi în boxa acuzaţilor, juriul intră şi, nu în ultimul rând, judecătorul ieşi din birou său şi-şi reluă locul.

Judy îşi încrucişă degetele sub masă. Aprodul se ridică.

— Membri ai juriului, aţi stabilit verdictul?

În sală se instală o linişte absolută. Judy băgă de seamă că lovea ritmic din picior. Se opri.

Unul dintre juraţi, un negustoraş chinez, se ridică. Judy petrecuse multe ore întrebându-se dacă acesta va simpatiza cu acuzaţii, doi dintre ei fiind chinezi, sau îi va urî pentru că îşi dezonoraseră rasa. Cu o voce blândă, spuse:

— Am stabilit.

— Şi cum i-aţi găsit pe acuzaţi – vinovaţi sau nevinovaţi?

— Vinovaţi!

Verdictul fiind dat, urmă o secundă de linişte. Din spatele ei, din boxa acuzaţilor, veni un oftat. Rezistă impulsului de a ţopăi de bucurie. Se uită la Don, care îi zâmbea larg. Avocaţii costisitori ai apărării aruncară foile şi evitară să se privească. Doi reporteri se ridicară şi ieşiră în grabă, îndreptându-se spre telefoane.

Judecătorul, un bărbat slab şi pipernicit, în vârstă de cincizeci de ani, mulţumi juriului şi suspendă şedinţa, programând-o pentru peste o săptămână, când urma să se dea sentinţa.

Am reuşit, gândi Judy. Am câştigat cazul, am băgat băieţii răi după gratii, iar acum am promovarea la degetul mic. Agent special şef Judy Maddox, la vârsta de numai treizeci şi şase de ani, o stea în ascensiune.

— Toată lumea în picioare, strigă aprodul. Judecătorul părăsi sala.

Don o îmbrăţişă pe Judy.

— Ai făcut o treabă bună, îi spuse ea. Mulţumesc.

— Mi-ai dat un caz bine pus la punct, răspunse el. Observă în ochii lui dorinţa de a o săruta, aşa că făcu un pas înapoi.

— Amândoi am făcut o treabă bună, spuse ea. Se întoarse spre colegii ei şi trecu pe la fiecare, strângându-le mâna, îmbrăţişându-i şi mulţumindu-le pentru munca depusă. Apoi, se apropie avocatul apărării. Cel mai în vârstă dintre ei era David Fielding, partener al firmei Brooks Fielding. Era un bărbat distins în vârstă de şaizeci de ani.

— Felicitări, Maddox, pentru o victorie bine meritată, spuse el.

— Mulţumesc, spuse ea. S-a întâmplat mai repede decât mă aşteptam. Până aţi început voi, eram sigură că aveam un caz solid.

Acesta recunoscu complimentul cu o înclinare a capului:

— Pregătirea ta a fost impecabilă. Te-ai pregătit pentru a deveni avocat?

— Am terminat Colegiul de Drept de la Stanford.

— Bănuiam eu că trebuie să ai diplomă în drept. Ei bine, dacă te plictiseşti vreodată de FBI, vino la mine. La firma mea, ai câştiga de trei ori

salariul de acum şi în mai puţin de un an.

Se simţea flatată, cu toate că ştia că merită astfel de complimente; replica ei, însă, fu una ascuţită:

— Mulţumesc pentru ofertă, însă eu vreau să-i bag pe băieţii răi după gratii, nu să-i pun în libertate.

— Îţi admir idealismul, spuse el blând şi se întoarse spre Don.

Îşi dădu seama că fusese puţin irascibilă. Era un defect al ei şi ştia acest lucru. Dar ce naiba, oricum nu-şi dorea să lucreze la Brooks Fielding.

Îşi ridică servieta. Era nerăbdătoare să împărtăşească victoria cu ASR. Biroul FBI din San Francisco se afla în aceeaşi clădire cu tribunalul, la etajul al doilea. În momentul în care se pregătea de plecare, Don o prinse de braţ.

— Iei cina cu mine în seara aceasta? întrebă el. Trebuie să sărbătorim.

Nu avea nici un program.

— Sigur că da!

— Fac rezervările şi te sun.

Părăsind camera, îşi aduse aminte de sentimentul avut ceva mai devreme, când el se aplecase s-o sărute; îşi dori să fi inventat o scuză.

Intrând în holul biroului FBI se întrebă din nou cum de lipsiseră ASR şi ASRC din sala de judecată. Totuşi, i se părea că lucrurile îşi urmează cursul obişnuit. Pe coridoarele acoperite de covoare era linişte. Poştaşul robot, un cărucior

monitorizat, se mişca de la o uşă la alta pe o rută dinainte stabilită. Erau condiţii superioare pentru o agenţie de protecţie a legii. Diferenţa dintre FBI şi incinta unui sediu de poliţie obişnuit era cam ca diferenţa dintre sediul unui cartier general şi o uzină. Se îndreptă spre biroul ASR-ului. Milton Lestrange avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru ea. Era suporter al femeilor agent, care acum numărau zece la sută din totalul agenţilor. Unii ASR-işti obişnuiau să latre ordinele, însă Milt fusese întotdeauna calm şi amabil.

Din momentul în care păşi în biroul exterior, ştiu că se întâmplase ceva rău. Se vedea clar că secretara plânsese. Judy o întrebă:

— Te simţi bine, Linda?

Secretara, de vârstă mijlocie, care fusese întotdeauna o femeie puternică şi eficientă, izbucni din nou în lacrimi. Judy încercă s-o consoleze, însă Linda o dădu la o parte şi arătă spre uşa biroului interior.

Judy păşi înăuntru.

Era o încăpere mare, cu mobilier costisitor, un birou mare şi o masă de conferinţe rafinată. În spatele biroului, în locul lui Lestrange, fără sacou şi cu cravata desfăcută, stătea ASRC Brian Kincaid, un bărbat masiv şi umflat, cu părul alb şi des. Îşi ridică privirea şi-i spuse:

— Intră, Judy.

— Ce naiba se întâmplă? spuse ea. Unde e Milt?

— Am veşti proaste, spuse el, deşi nu părea prea supărat. Milt e în spital. A fost diagnosticat cu cancer pancreatic.

— Dumnezeule!

Judy luă loc.

Lestrange mersese la spital cu o zi în urmă pentru un control de rutină, dar trebuie să fi ştiut dinainte că nu e în regulă.

Kincaid continuă:

— Va suferi o operaţie la intestine şi, în cel mai bun caz, va lipsi pentru o vreme.

— Sărmanul Milt!

Judy era şocată. Păruse un om în formă, viguros şi un bun şef. Iar acum fusese diagnosticat cu o boală fatală. Voi să-l consoleze cumva, dar se simţea neputincioasă.

— Bănuiesc că Jessica e cu el, spuse ea. Jessica era cea de-a doua soţie a lui.

— Da, şi fratele lui vine azi cu avionul din Los Angeles. Aici la birou…

— Şi prima lui soţie? Kincaid se uită iritat la ea.

— Nu ştiu nimic despre ea. Am vorbit doar cu Jessica.

— Cineva ar trebui s-o anunţe. Am să încerc să fac rost de numărul ei.

— În fine.

Kincaid era nerăbdător să termine cu treburile personale şi să discute despre muncă.

— La birou au apărut, inevitabil, nişte

schimbări. Am fost numit ASR pe perioada cât Milt lipseşte.

Inima lui Judy se crispă.

— Felicitări, spuse ea, încercând să păstreze un ton neutru.

— Te mut la Departamentul Antitero. La început, Judy fu nedumerită:

— Pentru ce?

— Sunt sigură că te vei descurca acolo. Ridică receptorul şi îi spuse Lindei.

— Roagă-l pe Matt Peters să vină în biroul meu imediat.

Peter era şeful DA-ului.

— Dar tocmai am câştigat un caz important, spuse ea indignată. I-am băgat pe fraţii Foong după gratii.

— Bravo ţie. Dar asta nu-mi va schimba decizia.

— Stai puţin. Ştiai că mi-am depus dosarul pentru postul de comandant la Brigada de Crimă Organizată Asiatică. Se va crede că am avut ceva neregularităţi dacă voi fi mutată tocmai acum.

— Eu cred că trebuie să-ţi îmbogăţeşti experienţa.

— Iar eu cred că vrei să-l aşezi pe Marvin în scaunul Departamentului de Crimă Organizată Asiatică.

— Ai dreptate. Cred că Marvin e cel mai potrivit om pentru acest post.

Ce idiot, gândi ea furioasă. Este numit şef, şi

primul lucru pe care-l face e să-şi promoveze prietenul.

— Nu poţi face asta, spuse ea. Există reguli cu privire la şansele egale ale angajaţilor.

— Haide, poţi să faci o plângere, spuse Kincaid. Oricum, Marvin este mai calificat decât tine.

— Am vârât mult mai mulţi criminali după gratii. Kincaid îi zâmbi cu satisfacţie şi începu să învârtă cartela în mână.

— Dar el a petrecut doi ani în cartierul general de la Washington.

Avea dreptate, gândi Judy deznădăjduită. Cu toate că nu era o cerinţă obligatorie, experienţa avută într-un cartier general era considerată un atu pentru un viitor comandant. Aşadar, era inutil să facă vreo plângere. Toţi credeau despre ea că e cel mai bun agent, însă Marvin arăta mai bine pe hârtie.

Judy se luptă cu lacrimile. Luptase din toate puterile timp de doi ani şi câştigase o mare victorie împotriva crimei organizate, iar acum, acest nenorocit o priva de o recompensa binemeritată.

Matt Peters intră. Era un bărbat îndesat şi chel, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, purta o cămaşă cu mâneci scurte şi cravată.

— Felicitări pentru câştigarea cazului, spuse Peters. Voi fi fericit să te am în echipă.

— Mulţumesc.

Nu ştia ce altceva să spună.

— Matt are o misiune nouă pentru tine, spuse Kincaid.

Peters ţinea un dosar la subraţ.

— Guvernatorul a primit o ameninţare teroristă de la un grup care-şi spune Mânie Divină.

Judy deschise dosarul, dar îi fu greu să spună ceva. Tremura de nervi şi de un sentiment copleşitor de neajutorare. Începu să discute despre caz, pentru a-şi ascunde emoţiile.

— Ce vor?

— Să oprim construcţia noilor hidrocentrale în California.

— Hidrocentrale nucleare?

— N-are importanţă. Ne-au dat patru săptămâni să ne conformăm. Au spus că sunt o ramificaţie a Mişcării Ecologiştilor Californieni.

Judy încercă să se concentreze. Mişcarea Ecologiştilor era un grup legal de apărare a mediului înconjurător, grup fondat în San Francisco. Era greu de crezut că s-ar preta la aşa ceva. Dar toate organizaţiile de acest fel erau capabile de a atrage nebuni.

— Şi cu ce ne ameninţă?

— Cu un cutremur.

Ea-şi ridică privirea din dosar:

— Îţi baţi joc de mine.

Matt dădu din capul lui chel. Încerca să vorbească calm, cu toate că era nervoasă şi

supărată:

— E o prostie, spuse ea direct. Nimeni nu poate provoca un cutremur. La fel de bine ne-ar putea amenința cu cinci metri de zăpadă.

El ridică din umeri.

— Citește mai departe.

Judy știa că politicienii cunoscuți primeau în fiecare zi amenințări. Mesajele de la nebuni nu erau investigate de către FBI, decât dacă era ceva special în legătură cu ele.

— Cum a fost comunicată amenințarea?

— A fost afișată pe internet pe data de întâi mai. Totul e trecut în dosar.

Îl privi în ochi. N-avea chef să asculte prostii.

— E ceva ce nu-mi spui. Această amenințare n-are credibilitate deloc.

Se uită la ceas.

— Azi e douăzeci și cinci. Am ignorat mesajul timp de trei săptămâni jumate. Iar acum, brusc, cu patru zile de înainte de termen, suntem îngrijorați?

— John Truth a dat de amenințare, navigând pe internet, cred. Probabil căuta disperat un subiect tare. Oricum, a discutat vineri pe tema aceasta în emisiunea sa și a primit multe telefoane.

— Înțeleg.

John Truth era gazda unei emisiuni de radio controversate. Emisiunea fusese transmisă din San Francisco, dar fusese ascultată în toată

California. Judy deveni şi mai nervoasă.

— John Truth l-a forţat pe guvernator să dea atenţie acestui mesaj terorist. Guvernatorul a răspuns, cerând FBI-ului să investigheze cazul. Aşadar, trebuie să investigăm un caz în care nimeni nu crede cu adevărat.

— Cam asta ar fi.

Judy inspiră adânc. Nu i se adresase lui Peters, ci lui Kincaid, ştiind că el aranjase totul.

— Departamentul acesta încearcă să pună ghearele pe fraţii Foong de douăzeci de ani. Azi i-am vârât în puşcărie.

Ridică vocea:

— Iar voi îmi daţi acum un caz nenorocit ca ăsta? Kincaid părea mulţumit de sine.

— Dacă vrei să ajungi în Biroul Federal trebuie să înveţi să întâmpini greutăţile cu zâmbetul pe buze.

— Am învăţat deja asta, Brian!

— Nu ţipa.

— Am învăţat asta, repetă ea pe un ton mai scăzut. Acu' zece ani, când eram tânără şi neexperimentată, când şeful meu nu ştia dacă poate avea încredere în mine, am primit un caz ca ăsta; l-am acceptat bucuroasă, am lucrat cu conştiinciozitate şi am dovedit că merit să fiu privită cu încredere!

— Zece ani sunt nimic, spuse Kincaid. Eu sunt aici de douăzeci şi cinci de ani.

Încerca să se înţeleagă cu el.

— Tocmai ai fost desemnat pentru acest post, iar primul lucru pe care-l faci e să-i dai unuia dintre cei mai buni agenţi ai tăi o slujbă vrednică de un recrut. Lumea va crede că-mi porţi pică.

— Ai dreptate, tocmai am fost desemnat pentru acest post şi deja începi să-mi spui ce şi cum să fac. Înapoi la muncă, Maddox.

Rămase cu privirea aţintită asupra lui. Nu-i veni să creadă că o scotea afară din birou.

— Întâlnirea a luat sfârşit, spuse el.

Pentru Judy era deja prea mult. Se umpluse paharul.

— Nu doar întâlnirea s-a terminat, spuse ea. Se ridică în picioare.

— Să te ia naiba, Kincaid.

O expresie de uimire invadă chipul lui Kincaid.

— Îmi dau demisia, continuă ea. Iar apoi ieşi.

* * *

— Chiar aşa ai spus? întrebă tatăl ei.

— Mda. Ştiam că nu vei fi de acord.

— Oricum, aveai dreptate.

Stăteau şi beau ceai verde în bucătărie. Tatăl ei era detectiv în cadrul poliţiei din San Francisco. Lucra foarte mult sub acoperire. Era un om bine făcut, foarte în formă pentru vârsta lui, cu ochii verzi şi părul alb prins în coadă.

Se apropia de pensie şi asta îl înspăimânta.

Ar fi dorit să rămână poliţist până la şaptezeci de ani. Era îngrozit când se gândea la intenţia de demisie a fiicei sale şi mai ales la faptul că acest lucru nu era necesar.

Părinţii ei se cunoscuseră în Saigon. Tatăl ei fusese în armată în perioada în care trupele americane era încă numite „eliberatoarele”. Mama ei provenea dintr-o familie vietnameză din clasa de mijloc: bunicul lui Judy fusese contabil la Ministerul de Finanţe. Tatăl lui Judy îşi adusese mireasa acasă, iar Judy se născuse în San Francisco. În copilărie, Judy îşi striga părinţii Bo şi Me, echivalentele pentru tată şi mamă. Poliţiştii se prinseseră de asta, iar acum îl strigau Bo Maddox.

Judy îl adora. Mama îi murise pe când ea avea treisprezece ani. După ce se despărţise de Don, se mutase înapoi în casa tatălui ei.

Ea oftă.

— De obicei mă controlez, ştii şi tu.

— Doar când e foarte important.

— Dar acum că l-am înjurat pe Kincaid şi că demisionez, va trebui să mă controlez.

— Acum că l-ai înjurat, chiar va trebui.

Judy se ridică şi mai turnă ceai în ambele ceşti. Încă mai fierbea de nervi.

— E atât de prost.

— Trebuie să fie, pentru că a pierdut un agent bun. (Bo sorbi cafeaua.) Dar tu eşti şi mai şi – tu ai pierdut o slujbă importantă.

— Dar am primit o ofertă şi mai bună.

— Unde?

— Firma de avocatură Brooks Fielding. Aş putea câştiga de trei ori salariul de la FBI.

— Da, ţinându-i pe gangsteri în afara închisorilor! spuse el indignat.

— Toată lumea are dreptul la o apărare viguroasă.

— De ce nu te măriţi cu Don Riley şi să faci nişte copii? Nepoţii mi-ar mai ocupa timpul în pensie.

Judy se crispă. Nu-i spusese tatălui ei adevăratul motiv al despărţirii de Don. Don avusese o aventură extraconjugală. Simţindu-se vinovat, hotărâse să i se confeseze. Fusese o aventură scurtă cu o colegă; Judy încercase să-l ierte, dar sentimentele ei pentru Don nu mai erau aceleaşi. Nu mai simţise niciodată dorinţa să facă dragoste cu el. Şi nici nu se mai simţise atrasă de altcineva de arunci. Undeva în interiorul ei, un comutator fusese închis şi o dată cu el şi dorinţele ei sexuale.

Bo nu ştia nimic despre toate astea. Îl vedea pe Don Riley în postura de soţ perfect: arătos, inteligent, de succes şi angajat al unui departament de avocatură.

Judy spuse:

— Don m-a invitat să iau cina cu el, să sărbătorim, dar cred că voi contramanda.

— Trebuia să-mi muşc limba înainte de a-ţi sugera să te căsătoreşti cu el, spuse Bo cu un

rânjet jalnic. Avem o descindere de făcut în seara asta.

Ei nu-i plăcea când tatăl său lucra în tura de noapte.

— Ai mâncat? întrebă neliniştită. Să nu-ţi pregătesc nişte ouă înainte de a pleca?

— Nu, mulţumesc, iubito. Îmi iau eu un sandviş mai târziu.

Îşi trase pe el jacheta din piele şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc.

— Pa!

După ce uşa se trânti, telefonul începu să sune. Era Don.

— Am rezervat o masă la Masa’s, spuse el. Judy oftă. Masa’s era un restaurant şic.

— Don, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar aş prefera să stau acasă.

— Vorbeşti serios? Aproape că am fost nevoit s-o vând pe sora mea ca să fac rost de masă într-un timp atât de scurt.

— Nu am chef să sărbătoresc. S-a întâmplat ceva la birou azi.

Îi povesti despre boala lui Lestrange, despre ce fel de misiune primise de la Kincaid.

— Aşa că demisionez. Don rămase şocat.

— Nu-mi vine să cred! Tu iubeşti FBI-ul.

— Aşa era.

— E teribil!

— Nu chiar atât de teribil. Oricum, era timpul

să fac şi eu nişte bani. Am fost bună la Drept, ştii şi tu. Am avut note mai bune decât unii dintre foştii colegi care acum fac avere.

— Sigur. Ajută criminalii să spele putina, apoi scriu o carte despre asta şi câştigă un milion de dolari… Te vezi făcând asta? Vorbesc cu Judy Maddox? Aloo?

— Nu ştiu, Don.

Judy ştia că Don se resemnase în legătură cu cina. După un moment, spuse:

— Bun, dar îmi rămâi datoare pe mâine. Mâine e bine?

Judy nu mai avea puterea să-l respingă.

— Sigur, spuse ea.

— Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă.

Porni televizorul, deschise frigiderul, gândindu-se la cină. Dar nu-i era foame. Scoase o doză de bere şi o desfăcu. Se uită la televizor preţ de trei sau patru minute ca să-şi dea seama mai apoi că emisiunea era în spaniolă. Decise că nu vrea bere. Opri televizorul şi răsturnă berea în chiuvetă.

Se gândi să meargă la Everton, barul favorit al agenţilor FBI. Îi plăcea să-şi piardă timpul pe acolo, să bea bere, să mănânce hamburgeri şi să facă schimb de experienţe „de război”. Dar mai mult ca sigur că acum nu ar fi binevenită, mai ales dacă era şi Kincaid prezent. Deja începuse să se simtă ca un străin.

Se hotărî să scrie un CV. Dar avea să-l scrie la birou, la computer. Mai bine să iasă din casă, decât s-o ia cu claustrofobie.

Luă arma, iar apoi ezită. Agenţii erau de serviciu douăzeci şi patru de ore pe zi şi erau obligaţi să fie înarmaţi tot timpul, excepţie făcând sălile de judecată, închisoarea şi biroul. *Dar dacă nu mai sunt agent, nu mai trebuie să mă înarmez.* Apoi se răzgândi. *La naiba, dacă se va întâmpla să văd un jaf în desfăşurare şi va trebui să merg mai departe pentru că mi-am lăsat arma acasă, mă voi simţi nasol.*

Era o armă standard pentru FBI, un pistol SIGSauer P22. În general, pistolul avea treisprezece gloanţe de nouă milimetri, dar Judy întotdeauna trăgea de manetă şi poziţiona primul glonte pe ţeavă, pentru ca apoi să scoată cartuşiera şi să adauge un alt glonte, ajungând la paisprezece. Avea, de asemenea, o armă de vânătoare model 870. Ca toţi ceilalţi agenţi, Judy mergea la trageri o dată pe lună, de cele mai multe ori la ferma din Santa Rita a şerifului. Din acest punct de vedere, erau testaţi de patru ori pe an. Bineînţeles, calificarea nu-i dăduse niciodată de furcă, deoarece avea ochi buni, mână neclintită şi reflexe rapide.

Asemenea multor agenţi, Judy nu apucase să tragă cu arma decât la antrenamente. Agenţii FBI erau investigatori. Aveau studii superioare şi erau bine plătiţi. Nu se îmbrăcau pentru lupte. Era

perfect normal să lucrezi timp de douăzeci şi cinci de ani la Birou şi să nu fii nici măcar o dată implicat într-o luptă cu pumnii sau într-un schimb de focuri. Dar trebuiau să fie pregătiţi şi pentru aşa ceva.

Judy îşi puse arma într-o geantă de umăr. Purta *ao dai,* îmbrăcămintea tradiţională vietnameză, cu un guler şi crăpături verticale, întotdeauna purtată peste pantaloni lăbărţaţi. Era îmbrăcămintea ei de zi cu zi favorită, deoarece era confortabilă şi ştia că arăta bine în ea: părul lung şi negru şi pielea ca mierea dădeau bine cu materialul alb, iar bluza îi scotea în evidenţă trupul zvelt. N-ar purta-o la birou în mod normal, dar era seară şi oricum nu mai lucra acolo. Ieşi. Un Chevrolet Monte Carlo era parcat lângă trotuar. Era o maşină de la FBI şi nu i-ar părea rău să o piardă. Dacă va ajunge avocat, avea să-şi ia o maşină sport europeană, un Porsche sau un MG.

Casa tatălui ei era în cartierul Richmond. Nu era foarte şic, dar un poliţist cinstit nu va ajunge niciodată un om bogat. Judy luă maşina până în centru. Trecuse de ora de vârf, aşa că datorită traficului descongestionat ajunse la Biroul Federal în câteva minute. Parcă în garajul de la subsol de unde luă liftul până la etajul doisprezece. Acum că părăsea FBI-ul, biroul îi părea atât de familiar încât o făcu să se simtă nostalgică. Covorul gri, încăperile numerotate, mesele, dosarele şi computerele, toate vorbeau despre o organizaţie

puternică, bine dotată, secretă şi dedicată. Intră în încăperea brigăzii de Crimă Organizată Asiatică. Camera era goală. Aprinse luminile şi porni computerul.

Când veni vorba să scrie CV, mintea i se goli.

Nu erau prea multe de spus despre viaţa ei înainte de a intra în FBI: doar şcoala şi alţi doi ani în Departamentul Legal de Întrajutorare Americană. Trebuia să descrie succint cei zece ani petrecuţi în FBI, arătând cum reuşise şi cum progresase. Dar în locul naraţiunii coerente, memoria ei produse o galerie întreagă de amintiri fără legătură: violatorul în serie care-i mulţumise din boxa acuzaţilor pentru punerea lui după gratii, unde nu mai putea face rău nimănui; o companie de asigurări, Biblia Sfântă, care jefuise economiile a zeci de văduve; ziua când se trezise singură într-o încăpere cu un bărbat înarmat, care răpise doi copii mici şi reuşise să-l convingă să-i dea arma…

Îi veni greu să le povestească toate aceste momente celor de la Brooks Fielding. Aceştia îl voiau pe Perry Mason şi nu pe Wyatt Earp.

Se decise să scrie scrisoarea de demisie mai întâi.

Puse data, iar apoi scrise: „Către Departamentul de Agenţi Speciali”

Începu să scrie: „Dragă Brian, aceasta este confirmarea demisiei mele.”

Durea. Dăduse zece ani din viaţa ei FBI-ului. Alte femei erau căsătorite cu copii, aveau afaceri

proprii, scriseseră un roman sau navigaseră în jurul lumii. Se dedicase acestei cariere pentru a fi un agent sublim. Acum dădea cu piciorul la tot. Gândul acesta îi aduse lacrimi în ochi. *Ce idioată sunt, stau singură şi plâng în faţa nenorocitului ăstuia de computer?*

În încăpere intră Simon Sparrow. Era un bărbat musculos, cu păr scurt şi mustaţă. Era cu unul sau doi ani mai în vârstă decât Judy. Asemeni ei, şi el se îmbrăcase în haine de zi cu zi, în pantaloni de vară din în şi tricou sport cu mâneci scurte. Avea doctoratul în lingvistică şi petrecuse cinci ani la Departamentul de Cercetare a Comportamentului, în cadrul FBI, la Academia Quantico din Virginia. O plăcea pe Judy, iar ea îl plăcea pe el. În preajma bărbaţilor vorbea de-ale bărbaţilor: fotbal, arme şi maşini, însă când era singur cu Judy, observa şi comenta ţinuta şi bijuteriile acesteia, aşa cum ar face o prietenă.

Avea un dosar în mână.

— Cutremurul ăsta al tău e fascinant, spuse el cu ochii sclipind de entuziasm.

Ea-şi suflă nasul. Bineînţeles că observă că era supărată, însă foarte tacticos, pretinse că nu observase.

El continuă:

— Voiam să-ţi las asta pe birou, dar mai bine că te-am prins.

Era evident că rămăsese până târziu să lucreze la acest raport, iar Judy nu voia să-i taie

elanul, spunându-i că demisionează.

— Ia loc, spuse ea, liniştindu-se puţin.

— Felicitări pentru victoria de azi!

— Mersi.

— Trebuie să fii foarte mulţumită.

— Ar trebui să fiu. Dar am avut o ceartă urâtă cu Brian Kincaid după aceea.

— O, el.

Simon alungă numele şefului cu o bătaie scurtă din palme.

— Te iartă dacă-i ceri scuze frumos. Tu eşti un om prea valoros şi nu-şi permite să te piardă.

La asta nu se aştepta. Simon era mai simpatic de obicei. Părea că ar fi ştiut dinainte. Dacă ştiuse despre ceartă înseamnă că ştiuse şi despre demisie. Şi atunci ce rost mai avea să-i aducă raportul?

Intrigată, spuse:

— Spune-mi despre analiza ta asupra ameninţării.

— Mi-a luat ceva timp să mă dumiresc.

Îi dădu mesajul scos la imprimantă aşa cum fusese afişat el pe internet.

— Şi pe cei de la Quantico i-a băgat în ceaţă, adăugă el.

Consultase imediat Departamentul de Cercetare a Comportamentului, iar ea ştia asta.

Ea văzuse mesajul şi înainte: fusese în dosarul pe care Matt Peters i-l înmânase mai devreme, iar acum îl studie din nou.

1 mai
CĂTRE GUVERNATORUL STATULUI

Bună!
Spuneţi că veţi lua măsuri împotriva poluării mediului înconjurător, dar niciodată nu faceţi nimic; aşa că vă vom forţa noi să faceţi ceva.

Societatea consumatoare otrăveşte planeta, pentru că sunteţi prea lacomi, dar acum trebuie să vă opriţi.

Suntem Mânie Divină, o ramură a
Mişcării Ecologiştilor Californieni.

Trebuie să opriţi construirea hidrocentralelor. Fără centrale. Punct.
În caz contrar…!

În caz contrar, ce? veţi întreba voi.

Vom provoca un cutremur de azi în patru săptămâni.

Aţi fost avertizaţi! Vorbim foarte serios!

Mânie Divină

Nu-i spunea prea multe, dar ştia că Simon va

săpa după înţelesul fiecărui cuvânt şi virgulă.

— Ce spui? întrebă el. Stătu un moment pe gânduri.

— Văd un tocilar cu un tricou spălăcit cu Guns n' Roses, stând în faţa computerului, imaginându-şi că poate să supună lumea şi să nu mai fie ignorat.

— Ei, mai greşit de atât nu se poate, spuse Simon zâmbind. Acesta e un bărbat needucat, având cam patruzeci de ani.

Judy scutură din cap uimită. Întotdeauna rămânea uimită când vedea cum trage Simon concluzii pe care ea nici nu le observă.

— De unde ştii?

— Din vocabular şi din structura frazei. Priveşte cum sună introducerea: oamenii cu şcoală nu încep niciodată o scrisoare cu „Bună", ci cu „Dragă domnule". Iar absolvenţii unui colegiu, în general, evită folosirea a două negative de genul „niciodată nu faceţi nimic"

Judy dădu din cap.

— Aşadar, tu-l cauţi pe Joe Bluecollar în vârstă de patruzeci şi cinci de ani. Ai progresat foarte mult. Totuşi, ce te-a încurcat?

— Indicaţii contradictorii. Alte elemente din mesaj sugerează prezenţa unui personaj feminin tânăr, din clasa mijlocie. Nu are greşeli de ortografie. Există un punct şi o virgulă în prima frază care indică o anumită educaţie. Iar numărul mare de semne de exclamaţie sugerează o

prezenţă feminină îmi pare rău, Judy, dar ăsta e adevărul.

— De unde ştii că e vorba de o femeie tânără?

— Oamenii mai în vârstă folosesc mai degrabă majuscule când scriu sintagme ca „guvernatorul statului”.

Îl studie pe Simon. Încerca el intenţionat s-o atragă cu cazul acesta, aşa încât să nu mai demisioneze? Dacă era aşa, nu-i mergea. O dată decizia luată, nu-i plăcea să se răzgândească. Dar era fascinată de misterul care învăluia cazul.

— Urmează oare să-mi spui că acest mesaj a fost scris de către un om cu dublă personalitate?

— Nu. Mai simplu decât atât. A fost scris de doi oameni: un bărbat care dicta şi femeia care scria.

— Ingenios!

Judy începu deja să vadă tabloul cu cei doi indivizi din spatele acestei ameninţări. Asemeni unui câine care adulmecă urmele prăzii, ea era tensionată, alertată, aceasta fiind anticiparea emoţiilor ce urmau să circule prin venele sale.

Îi simt deja, vreau să ştiu unde sunt, sunt sigură că-i voi prinde. Dar am demisionat.

— Mă întreb de ce dictează el, se întrebă Simon. Ar părea normal pentru o corporaţie care se foloseşte de o secretară, dar acesta este doar un om obişnuit.

Simon folosea un ton obişnuit, ca şi cum făcea doar o speculaţie, însă Judy ştia că intuiţiile

lui erau de cele mai multe ori bine inspirate.

— Vreo teorie?

— Să fie oare analfabet?

— Sau pur şi simplu leneş.

— Sau aşa.

Simon ridică din umeri.

— E doar o bănuială.

— Bun, spuse Judy. Avem o fată cu colegiu, îndrăgostită de un băiat de cartier. Scufiţa Roşie şi Lupul cel Rău. Ea probabil se află în pericol, dar oare numai ea? Ameninţarea cu un cutremur tot nu-mi pare reală.

Simon îşi scutură capul:

— Trebuie s-o luăm foarte serios. Judy nu putu să-şi abţină curiozitatea.

— De ce?

— După cum ştii, analizăm ameninţările având în vedere motivaţia, intenţia şi ţinta.

Acestea erau elementele de bază.

— Motivaţia este fie emoţională, fie practică. Cu alte cuvinte, făptaşul face toate astea pentru a se simţi bine sau pentru că doreşte ceva în schimb.

Judy se gândea că răspunsul este evident.

— După cum se vede, aceşti oameni au un anumit scop. Vor ca statul să oprească construirea hidrocentralelor.

— Exact. Şi asta înseamnă că nu vor neapărat să ucidă oameni. Ei speră să-şi atingă scopul prin această ameninţare.

— Pe când un om motivat emoţional ar prefera să ucidă alţi oameni.

— Exact. Apoi, intenţia este politică, criminală sau înapoiată mintal.

— Politică, în acest caz, cel puţin la suprafaţă.

— Aşa e. Ideile politice pot fi pretextul unor fapte ieşite din comun, dar eu nu cred că aici e vorba despre aşa ceva.

Judy înţelese încotro se îndreaptă:

— Insinuezi că aceşti oameni sunt raţionali. Dar e o nebunie să ameninţi cu un cutremur.

— Vom reveni la asta, bine? În cele din urmă, alegerea ţintei poate fi fie intenţionată, fie la întâmplare. E intenţionată dacă încerci să-l ucizi pe preşedinte; să porneşti fioros cu o armă prin Disneyland este la întâmplare.

Judy se aplecă.

— Bun, avem o intenţie practică, motivaţie politică şi ţintă aleasă la întâmplare. Ce-ţi spune asta?

— Manualul ne spune că aceşti oameni fie vor o negociere, fie vor doar publicitate. Eu zic că vor să negocieze. Dacă ar fi căutat publicitate, nu şi-ar fi trimis mesajul pe internet – l-ar fi trimis la o televiziune sau la un ziar. Dar n-au făcut asta. În concluzie, ei vor doar să comunice cu guvernatorul. Nimic mai mult.

— Ar fi naivi dacă ar crede că guvernatorul le citeşte mesajul.

— Sunt de acord. Aceşti oameni dau dovadă o

de o combinaţie ciudată între ceea ce pare a fi sofisticat şi ignoranţă.

— Dar cu toate acestea, ei vorbesc serios.

— Da, şi am înc-un motiv să cred acest lucru. Cererea lor – de oprire a construcţiei de hidrocentrale nu este un lucru pe care să-l alegi drept pretext. Dacă voiau doar să se distreze, ar fi ales ceva de senzaţie, să zicem, oprirea aerului condiţionat în Beverly Hills.

— Şi atunci, cine naiba-s oamenii ăştia?

— Nu ştim. Teroristul tipic are o metodă anume. Începe cu ameninţări telefonice şi scrisori anonime; apoi scrie televiziunilor şi ziarelor; apoi începe să se plimbe în jurul clădirilor guvernamentale, imaginându-şi tot felul de lucruri. Când ajunge să participe la turul Casei Albe, computerul FBI deţine deja foarte multe informaţii despre el. Dar acesta nu e aşa. Am comparat amprenta lingvistică cu a celorlalţi terorişti din arhiva Quantico, dar n-am găsit nimic. Aceşti oameni sunt noi.

— Aşadar, nu ştim nimic despre ei?

— Ştim destule. Evident, locuiesc în California.

— De unde ştii asta?

— Mesajul e adresat „Către guvernatorul statului”. Dacă erau din alt stat ar fi scris: „Către guvernatorul statului California.”

— Altceva?

— Sunt americani şi nu avem nici o indicaţie

cum că ar fi un grup etnic: limbajul lor nu are nici o particularitate: trăsături ale negrilor, hispanicilor sau asiaticilor.

— Ai uitat ceva, spuse Judy.

— Ce?

— Sunt nebuni.

Simon dădu din cap dezaprobator. Judy continuă:

— Haide, Simon! Ei chiar cred că pot provoca un cutremur. Trebuie să fie nebuni.

El îi spuse încăpăţânat:

— Nu ştiu nimic despre seismologie şi n-am să mă împac cu ideea că aceşti oameni sunt nebuni. Sunt normali, serioşi şi ştiu ce vor. Iar asta înseamnă că sunt periculoşi.

— Eu nu cred asta.

— Sunt rupt de oboseală. Vii la o bere?

— Nu în seara asta, Simon – dar îţi mulţumesc oricum. Şi îţi mulţumesc pentru raport. Eşti cel mai bun.

— Adevărat. Pe curând.

Judy îşi aşează picioarele pe birou şi-şi studie pantofii. Era sigură că Simon s-a străduit din răsputeri s-o facă să se răzgândească şi să nu mai demisioneze. Poate Kincaid chiar crede că acest caz e unul de nimic, însă mesajul lui Simon arăta că ameninţarea era una serioasă, iar Mânie Divină era un grup care trebuia găsit şi eliminat.

Iar în acest caz, cariera sa în FBI nu era cu adevărat gata. Putea să scoată un triumf dintr-un

caz care-i fusese dat drept o insultă. Asta ar fi făcut-o să pară briliantă, iar Kincaid ar fi picat de fraier. Perspectiva îi păru ademenitoare.

Îşi lăsă picioarele jos şi îşi mută privirea spre monitor. Cum nu mai tastă nimic de ceva vreme, screen saverul intră „în acţiune”. Era o fotografie a ei la vârsta de şapte de ani, cu dinţi lipsă şi o clamă de plastic ţinându-i părul lung în creştetul capului. Stătea pe genunchiul tatălui ei. Era încă agent de proximitate, îmbrăcat în uniforma de poliţist de San Francisco. Ea îi luase şapca şi încercase să şi-o aşeze pe cap. Fotografia fusese făcută de mama ei.

Îşi imaginã că lucrează pentru Brooks Fielding, conducând un Porsche şi apărând oameni ca fraţii Foong. Atinse bara de spaţiu, iar screen saver-ul dispăru. În locul acestuia apărură cuvintele: „Dragă Brian, îţi scriu pentru a-mi confirma demisia”. Ezită puţin, cu mâinile deasupra tastaturii. După o pauză mai lungă, spuse cu voce tare:

— La naiba cu asta!

Apoi şterse propoziţia şi scrise în locul ei: „Aş dori să-mi cer scuze pentru grosolănia mea…”

3

Soarele de marţi dimineaţa răsări deasupra Interstatalei 80. Maşina Preotului, marca Cadillac Cuda 1971, se îndrepta spre San Francisco şi cu toate că nu atingea decât optzeci de kilometri pe oră, huruia de parcă ar fi ajuns la o sută patruzeci de kilometri pe oră.

Cumpărase acea maşină când ajunsese la apogeul carierei. Însă atunci când toată afacerea cu băuturi alcoolice se prăbuşise, iar cei de la Fisc fuseseră pe punctul de a pune mâna pe el, dispăruse, luând cu el nimic altceva în afară de maşină şi hainele cu care era îmbrăcat: un costum de afaceri cu revere şi pantaloni largi.

Singura maşină grozavă, în timpul perioadei hippie, era marca Volkswagen Beetle. Star obişnuia să-i spună că maşina lui verde îl făcea să semene cu un proxenet. Aşa că o vopsiseră într-un mod cu totul inedit: pictaseră planete pe capota de sus, flori pe capacele roţilor, şi pe capota din faţă, o zeiţă indiană cu opt braţe şerpuind deasupra apărătoarelor; totul fusese pictat în purpuriu, roz şi turcoaz. În douăzeci şi cinci de ani, culoarea se spălăcise şi devenise o pată maronie, însă dacă priveai cu atenţie, mai puteai observa o schiţă a desenului. Acum, maşina era considerată piesă de colecţie.

Porniseră la drum la ora trei dimineaţa.

Melanie dormise pe tot parcursul drumului. Se aşezase cu capul în poala lui, cu picioarele-i superbe adunate pe bancheta neagră şi mai mult decât uzată. Se juca cu părul ei în timp ce conducea. Cu toate că se născuse în perioada rupturii formaţiei Beatles, purta părul după moda anilor şaizeci: lung, drept şi cu cărare pe mijloc.

Copilul dormea şi el întins pe toată bancheta din spate, ţinând gura deschisă. Ciobănescul german al Preotului, Spirit, dormea şi el alături de copil; de câte ori se întorcea acesta să vadă ce fac, Spirit era cu un ochi deschis.

Preotul era puţin neliniştit.

Îşi spuse că ar trebui să se simtă bine, fiindcă totul era ca-n vremurile frumoase. În anii tinereţii, avusese mereu ceva de făcut: un proiect, un plan de a strânge sau de a fura bani, de a pregăti o petrecere sau de a stârni o rebeliune. Apoi, brusc descoperise pacea. Însă uneori i se părea că duce o viaţă prea calmă. Furtul vibrantului seismic trezise în el un vechi sentiment plăcut. Simţea din nou că trăieşte, acum că avea o femeie frumoasă lângă el şi că-l aştepta o viaţă bună în continuare.

Şi totuşi, era îngrijorat.

Intrase-n treaba asta până-n gât. Fusese atât de sigur că-l va supune voinţei sale pe guvernator, încât ajunsese să promită un cutremur. Dacă s-ar întâmpla să nu-şi atingă scopul, ar fi terminat. Ar pierde tot ce îi este drag. Iar dacă ar fi prins de poliţie, ar sta în puşcărie până la adânci bătrâneţi.

Însă el era o persoană specială. Întotdeauna ştiuse că e diferit de ceilalţi oameni. Regulile nu i se aplicau şi lui. Făcuse lucruri la care nimeni altcineva nu se gândise.

Şi mai avea puţin până să-şi atingă scopul. Furase un vibrant seismic. Ucisese un om pentru asta şi scăpase cu faţa curată: nu existau repercusiuni, în afară de coşmarurile în care Mario ieşea din camioneta arzândă şi îl urmărea cu hainele şi tot corpul în flăcări şi sângele proaspăt scurgându-i-se din capul zdrobit.

Camionul era acum ascuns într-o vale pustie la baza unui deal din Sierra Nevada. Preotul se îndrepta într-acolo, pentru a afla locul potrivit unde avea să-l plaseze, iar apoi să declanşeze cutremurul. Iar soţul Melaniei urma să-i dea informaţiile necesare.

După cum spunea Melanie, Michael Quercus ştia mai mult decât oricine despre locurile vulnerabile din San Andreas. Toate datele, toate cercetările făcute fuseseră introduse în computer, iar Preotul plănuise să-i fure discheta.

Şi trebuia să se asigure că Michael nu-şi va da seama ce s-a întâmplat.

Pentru acest lucru, avea nevoie de Melanie, iar asta îi dădea de gândit. O ştia doar de câteva săptămâni. În acest scurt timp, Preotul devenise o persoană dominantă în viaţa ei, ştia asta, însă nu o mai supusese niciodată la un astfel de test. Fusese căsătorită cu Michael timp de şase ani. Brusc, ar

putea regreta că îşi părăsise soţul; şi-ar putea da seama cât de mult îi lipsesc maşina de spălat vase şi televizorul; s-ar putea sperria de pericolul şi ilegalitatea în care trăiau ea şi Preotul de câtăva vreme; nu avea de unde să ştie cum va reacţiona o persoană atât de confuză, de înverşunată şi de mâhnită ca Melanie, într-o astfel de situaţie.

Pe bancheta din spate a camionetei, băiatul ei de cinci ani se trezi.

Spirit, câinele, se mişcă primul, iar Preotul îi auzi dinţii clănţănind pe plasticul banchetei. Apoi urmă un căscat de copil.

Dustin, cunoscut ca Dusty, fusese un băiat mai puţin norocos. Suferea de mai multe alergii. Preotul nu fusese niciodată de faţă la o criză a băiatului, însă Melanie i le descrisese în felul următor: strănuta încontinuu, ochii i se umflau, iar pe piele îi ieşeau iritaţii roşietice. Melanie era obligată să poarte tot timpul cu ea medicamente foarte puternice, care reuşeau să-i atenueze, parţial, simptomele.

Dusty începu să se agite.

— Mami, mi-e sete! spuse el.

Melanie se trezi. Se ridică, îşi întinse braţele, în timp ce Preotul aruncă o privire la conturul sânilor ei, care ieşeau în evidenţă prin tricoul strâmt pe care-l purta. Se întoarse spre fiul ei şi-i spuse:

— Bea nişte apă, Dusty, e o sticlă chiar lângă tine.

— Nu vreau apă, se văietă el, vreau suc de portocale.

— Nu avem nici un nenorocit de suc de portocale, îl repezi ea.

Dusty începu să plângă.

Melanie era o mamă crispată, îi era teamă să nu greşească cu ceva faţă de fiul ei. Era obsedată de sănătatea lui, aşa că îl răsfăţa puţin cam mult, cu toate că, în acelaşi timp, crisparea o făcea să se comporte destul de dur cu el. Era sigură că, într-o zi, soţul ei va încerca să-i ia băiatul, aşa că o speria gândul că ar putea greşi cu ceva şi că ar putea fi considerată o mamă denaturată. Preotul prelua controlul:

— Hei, oau, ce naiba vine în spatele nostru? Se prefăcu a fi cu adevărat speriat. Melanie se întoarse.

— E doar un camion.

— Asta s-o crezi tu! E deghizat într-un camion, dar e de fapt un centaur luptător din spaţiu, cu torpile luminoase. Dusty, trebuie să loveşti de trei ori pe spătarul banchetei pentru a ridica blindajul magnetic invizibil. Repede!

Dusty lovi de trei ori spătarul banchetei.

— Vom şti dacă lansează torpilele când va apărea o lumină portocalie deasupra măştii de protecţie. Trebuie să fii foarte atent, Dusty.

Camionul se apropie cu viteză de ei şi, într-adevăr, un minut mai târziu apăru semnalizarea pe partea stângă, încercând să-i depăşească.

— S-a aprins, o lansează, strigă Dusty.

— Bun, eu am să-ncerc să păstrez blindajul ridicat, în timp ce tu tragi în el! Sticla aceea de apă e, de fapt, o armă.

Dusty îndreptă sticla înspre camion şi începu să scoată un sunet de mitralieră. Spirit se alătură şi el, lătrând furios la camion, pe măsură ce acesta îi depăşea. Melanie izbucni în râs.

Când camionul intră înapoi pe banda lui, Preotul spuse:

— Ha! Suntem norocoşi că am ieşit teferi din asta. Cred că ne vor lăsa în pace pentru o vreme.

— Vom mai întâlni centauri? întrebă Dusty nerăbdător.

— Tu şi Spirit staţi de pază în spate şi spuneţi-mi ce vedeţi, bine?

— Bine!

Melanie zâmbi şi spuse uşor:

— Mulţumesc. Te descurci atât de bine cu el! *Mă descurc cu oricine: bărbaţi, femei, copii şi animale. Am şarm. M-am născut cu el – cred. E un fel de a-i manipula pe cei din jurul meu. De la a convinge o femeie să comită adulter şi până la a opri un copil răzgâiat din plâns.*

— Să-mi spui pe unde să o iau, spuse Preotul.

— Vei vedea indicatoarele spre Berkeley. Ea nu aflase că Preotul nu ştie să citească.

— Probabil că sunt mai multe. Spune-mi doar pe unde s-o apuc.

Câteva minute mai târziu părăsiră şoseaua

principală şi intrară în oraşul unde se afla universitatea unde absolvise Melanie. Preotul o simţi pe Melanie foarte tensionată. Ştia că toată furia ei împotriva societăţii şi dezamăgirea faţă de viaţă se învârtea în jurul bărbatului pe care îl părăsise cu şase luni în urmă. Îl ghidă pe Preot prin intersecţie, spre strada Euclid, o stradă cu case modeste şi clădiri cu apartamente probabil închiriate unor studenţi sau absolvenţi.

— Încă mai cred că ar trebui să intru singură, spuse ea.

Nici nu se punea problema. Melanie nu era destul de puternică. Nu se putea baza pe ea nici când era lângă el, aşa că nu începea vorbă să rămână singură cu soţul ei.

— Nu, spuse el.

— Poate că…

Lăsă să se vadă o undă de furie pe faţa lui.

— Nu!

— Bine! Bine! spuse ea grăbită şi-şi muşcă buza de jos.

Dusty spuse entuziasmat:

— Hei, aici locuieşte tăticul meu.

— Ai dreptate, iubitule, spuse Melanie.

Arătă spre un bloc cu apartamente nu foarte înalt, iar Preotul parcă maşina în faţa lui.

Femeia se întoarse să-l ia pe Dusty, însă Preotul o opri.

— El rămâne în maşină.

— Nu cred că e foarte sigur aici.

— Rămâne cu câinele!

— S-ar putea speria!

Preotul se întoarse spre Dusty, spunându-i:

— Hei, locotenente, am nevoie ca tu şi soldatul Spirit să păziţi nava spaţială, în timp ce prim-ofiţerul mamă şi cu mine intrăm în aerospaţiu.

— Merg şi eu să-l văd pe tati?

— Bineînţeles. Dar mai întâi, trebuie să vorbesc eu cu el. Crezi că poţi să-ţi îndeplineşti misiunea de gardian?

— Fii sigur de asta!

— În armata cosmică, trebuie să spui „Să trăiţi, domnule” şi nu „Fii sigur de asta!”

— Să trăiţi, domnule!

— Foarte bine. La treabă, spuse Preotul şi ieşi din maşină.

Melanie ieşi şi ea, dar era încă puţin tulburată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să-i spui lui Michael că am lăsat copilul singur în maşină, zise ea.

Preotul nu-i răspunse.

Poate că ţi-e frică să nu-l iriţi pe Michael, dar pe mine nici că mă interesează asta.

Melanie îşi luă geanta de pe banchetă şi o aruncă pe umăr. Merseră de-a lungul potecii şi se opriră în faţa uşii clădirii. Melanie apăsă butonul interfonului, iar apoi îi dădu drumul.

După câte-i spusese Melanie, soţul ei era o

bufniţă de noapte. Îi plăcea să lucreze noaptea şi să se trezească după-amiaza târziu. De aceea aleseseră să ajungă acolo înainte de ora şapte dimineaţa. Preotul spera ca Michael să aibă ochii prea împăienjeniţi ca să suspecteze că vizita lor are un motiv ascuns. Dacă ar fi devenit suspicios, furtul dischetei ar fi fost imposibil.

Aşteptând un răspuns, Preotul îşi aminti că Melanie spunea despre soţul ei că e obsedat de muncă. Îşi pierdea zile întregi conducând prin California, consultând instrumentele care măsurau micile vibraţii geologice din San Andreas şi din alte locuri, iar noaptea introducea datele în computer.

Dar ceea ce o determinase pe Melanie să-l părăsească fusese un incident ce-l privise şi pe Dusty.

Ea şi copilul fuseseră vegetarieni timp de doi ani şi mâncaseră doar legume şi alimente sănătoase de prăvălie. Melanie fusese sigură că dieta strictă redusese din crizele lui Dusty, lucru pe care Michael îl privea cu scepticism. Apoi, într-o zi, aflase că Michael îi cumpărase lui Dusty un hamburger. Pentru ea, acest lucru echivala cu otrăvirea copilului. Încă mai tremura de mânie când povestea cuiva despre această întâmplare. Îl părăsise în aceeaşi noapte, luând copilul cu ea. Preotul îi dădea dreptate în privinţa crizelor. Comunitatea fusese vegetariană încă de la începutul anilor şaptezeci, pe când

vegetarianismul era privit ca un lucru excentric. La acea vreme, Preotul pusese la îndoială importanţa dietei, dar fusese de acord cu aplicarea unei discipline, care urma să-i separe de lumea exterioară. Strugurii lor nu erau trataţi cu chimicale, şi asta pentru că nu-şi permisesem să cumpere sprayuri; acum, numeau acea lipsă o calitate şi spuneau că au un vin organic, lucru care ajutase mult la vinderea lui. Dar nu putuse să nu remarce că după un sfert de secol, comunitatea era un mănunchi de oameni extraordinar de sănătoşi. Se întâmpla foarte rar să aibă vreo urgenţă pe care să n-o poată rezolva singuri. Aşa că, acum se convinsese. Dar spre deosebire de Melanie, el nu era obsedat de dietă. Încă mai prindea peşti şi, din când în când, mânca, neintenţionat, carne în supă sau în sandviş; reacţia lui la toate acestea era să ridice din umeri. Dar dacă Melanie ar fi descoperit că omleta ei de ciuperci fusese prăjită în untură, ar fi vomitat. O voce morocănoasă veni din interfon:

— Cine-i?

— Melanie.

Urmă un bâzâit, după care uşa clădirii se deschise. Preotul o urmă înăuntru, iar apoi pe scări în sus. O uşă de apartament se deschise la etajul al doilea. Michael Quercus stătea în cadrul uşii. Preotul fu surprins de aspectul acestuia. Se aşteptase să găsească tipul profesorului molâu, probabil chel şi îmbrăcat în haine maronii.

Quercus avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Înalt, trup atletic, păr scurt şi negru, puţin buclat şi cu o umbră de barbă pe obraji. Purta doar un prosop în jurul taliei, aşa că Preotul observă că avea umeri laţi şi musculoşi şi un abdomen plat.

Trebuie să fi fost un cuplu tare frumos.

Când Melanie ajunse în capul scărilor, Michael îi spuse:

— Am fost atât de îngrijorat – unde naiba ai fost?

— Pune ceva pe tine, spuse ea.

— Nu mi-ai spus că ai companie, spuse el ironic. Rămase în cadrul uşii. Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Preotul observă că Michael făcea eforturi mari pentru a-şi înfrâna furia.

— Am venit să-ţi explic, spuse Melanie.

Ea era cea care, acum, savura furia lui Michael.

Ce căsnicie nasoală!

— Acesta este prietenul meu, Preotul. Putem să intrăm?

Michael o privi, furios.

— Sper să ai o explicaţie pentru toate astea, Melanie.

Se întoarse cu spatele şi păşi înăuntru.

Melanie şi Preotul îl urmară într-un hol mic. Deschise uşa de la baie, luă un halat albastru de bumbac din cui şi-l trase pe el fără grabă. Dădu jos prosopul şi-şi legă cordonul. Apoi îi conduse în

sufragerie.

Acesta era, cu siguranţă, biroul său. Pe lângă o canapea şi un televizor, mai erau: un monitor de computer, o tastatură şi un întreg şir de aparate electronice cu luminiţe pâlpâitoare, aşezate pe un raft lung. Undeva, în acele cutii galbene, fusese înmagazinată informaţia de care Preotul avea nevoie.

Se simţi atras de ele. Nu avea cum să le ia de unul singur. Trebuia să depindă de Melanie. Un perete fusese acoperit cu o hartă imensă.

— Ce naiba-i aia? întrebă Preotul.

Michael îi aruncă o privire de „Cine naiba eşti tu?”, dar nu spuse nimic; Melanie însă îi răspunse:

— Este harta cu locurile vulnerabile din San Andreas.

Îi arătă:

— Se întinde pe o porţiune de o mie şase sute de kilometri, pornind de la farul Point Arena, înspre nord, până în districtul Mendocino, iar de acolo înspre sud, trecând de Los Angeles şi ajungând în San Bernadino. O falie a scoarţei terestre, lungă de o mie o sută douăzeci şi cinci de kilometri.

Melanie îi explică Preotului despre munca lui Michael. Specialitatea acestuia era de a calcula presiunea adunată sub scoarţa terestră de-a lungul întregii falii. Pe de o parte era o chestiune de a calcula cât mai precis mişcările slabe ale scoarţei terestre; pe de altă parte era o chestiune

de a estima energia acumulată în timpul scurs de la ultimul cutremur. Munca îi adusese premii academice. Însă cu un an în urmă, demisionase pentru a-şi porni propria afacere, oferind companiilor de asigurare şi firmelor de construcţii consultanţă cu privire la riscul de cutremur.

Melanie fusese un as în computere şi-l ajutase pe Michael să-şi pună la punct sistemul. Programase aparatul să-şi salveze singur informaţiile în copii de rezervă, între orele patru şi şase. Melanie îi explicase Preotului că tot ce exista în acel calculator fusese copiat pe o dischetă optică. Când pornea calculatorul dimineaţa, lua discheta din unitate şi o punea într-o cutie ignifugă. În felul acesta, dacă se întâmpla să se distrugă computerul sau să izbucnească vreun incendiu, datele lui preţioase erau la loc sigur.

Pentru Preot era un mister cum de încăpeau datele despre imensa fisură din San Andreas pe o dischetă atât de mică; tot un mister erau şi cărţile. Important era ca, folosindu-se de discheta lui Michael, Melanie să poată să-i indice unde să plaseze vibrantul.

Acum trebuiau doar să-l ţină pe Michael departe de cameră, atât cât să apuce Melanie să ia discheta optică din unitate.

— Spune-mi, te rog, Michael, zise Preotul, toate acestea…

Şi arătă spre hartă şi spre computer cu o ridicare de mână, iar apoi îl fixă cu Privirea.

— Cum te fac să te *simţi?*

Cei mai mulţi îngheţau când Preotul le oferea acea Privire şi le punea o întrebare personală.

Uneori erau atât de tulburaţi din cauza Privirii, încât dezvăluiau adevăruri ascunse. Michael, însă, părea imun. Se uită la Preot cu o privire goală şi-i răspunse.

— Nu mă fac să *simt* nimic, eu doar le folosesc. Apoi se întoarse spre Melanie şi-i spuse:

— Acum, ai de gând să-mi spui de ce ai dispărut?

Arogant nenorocit!

— E foarte simplu, spuse ea, o prietenă ne-a oferit spre folosinţă, mie şi lui Dusty, o cabană la munte.

Preotul o învăţase să nu spună care munţi.

— N-a trebuit să plătim nimic.

Tonul vocii ei dădea de înţeles că nu vedea de ce ar trebui să explice un lucru atât de simplu.

— Nu ne permitem vacanţe, aşa că nu am stat deloc pe gânduri.

Atunci o întâlnise Preotul. Ea şi Dusty intraseră în pădure şi se rătăciseră. Melanie era fată de la oraş, aşa că nu ştiuse să se ghideze după soare. Preotul ieşise singur, în acea zi, la pescuit de somon roşu. Era o după-amiază perfectă de primăvară, blândă şi însorită. Stătea pe malul râului, trăgând dintr-un joint, când auzise un plânset de copil.

Îşi dăduse seama, după vocea copilului, că nu

face parte din comunitate. Urmând sunetul, îi găsise pe Dusty şi pe Melanie. Ea era pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Când îl văzuse pe Preot, spusese:

— Mulţumesc lui Dumnezeu, credeam că vom muri aici!

O fixase cu privirea pentru o vreme. Arăta puţin ciudat: avea părul lung şi roşu şi ochi verzi; jeanşii rupţi şi bluza atârnând o făceau însă să arate foarte sexy. Fusese ceva magic, să dea în felul acela peste o domnişoară la ananghie, pe când era singur în sălbăticie. Dacă nu ar fi fost prezent copilul, Preotul ar fi încercat s-o seducă chiar acolo, pe covorul primăvăratic din ace de pin aşternut pe marginea râului curgător.

Atunci o întrebase dacă nu cumva e de pe Marte.

— Nu, spusese ea, sunt din Oakland.

Preotul ştia unde se aflau căsuţele de vacanţă. Îşi ridicase undiţa şi o ghidase prin pădure, urmând cărarea şi potecile atât de cunoscute lui. Merseseră mult, vorbiseră destul de mult, el punându-i întrebări de complezenţă, încet-încet aflând totul despre ea şi unele amănunte din viaţa ei.

Era o femeie cu probleme.

Îşi părăsise soţul şi se mutase acasă la un chitarist dintr-o formaţie rock; acesta însă o alungase după câteva săptămâni. Nu avea nici un sprijin: tatăl ei murise, mama ei locuia în New

York cu un bărbat care încercase s-o seducă pe Melanie în singura noapte pe care o petrecuse acolo. Epuizase toată ospitalitatea prietenilor şi împrumutase toţi banii pe care aceştia îi avuseseră. Cariera ei se dusese pe apa sâmbetei, iar acum lucra într-un supermarket, aranjând rafturi şi lăsându-l pe Dusty toată ziua cu o vecină. Locuise într-o mahala atât de murdară, încât îi provocase fiului ei continue crize alergice. Trebuia să se mute într-un loc cu aer curat, însă îi era foarte greu să-şi găsească o slujbă în afara oraşului. O luase pe un drum întunecat şi fără ieşire. Tocmai încerca să calculeze câte pilule conţine exact o supradoză de somnifere pentru ea şi pentru copilul ei, când îi oferise o prietenă această vacanţă.

Preotului îi plăceau oamenii cu probleme. Ştia cum să discute cu ei. Tot ce trebuia să facă era să le ofere ajutorul, pentru ca mai apoi, aceştia să devină sclavii lui. Îl incomodau oamenii încrezători şi siguri pe ei: aceia erau prea greu de controlat.

Când ajunseseră la cabană, se făcuse ora cinei. Melanie preparase paste şi salată, după care îl culcase pe Dusty. Cât dormise copilul, Preotul reuşise s-o seducă. Trupul ei fremăta de dorinţă. Toată încărcătura emoţională fusese eliberată prin acea partidă de sex; făcea dragoste de parcă ar fi fost ultima ei şansă în viaţă, zgâriindu-l pe spate şi muşcându-l de umeri, trăgându-l puternic adânc în

ea, de parcă ar fi avut intenţia să-l înghită. Fusese cea mai excitantă partidă de sex din câte avusese el vreodată.

Iar acum, super orgoliosul şi arătosul profesor-soţ, se plângea:

— Asta a fost cu cinci săptămâni în urmă. Nu poţi să-mi iei copilul şi să dispari aşa, fără să-mi dai un telefon.

— Puteai să mă suni tu!

— Dar nu ştiam unde eşti!

— Am mobil!

— Am încercat. N-am primit nici un răspuns.

— Abonamentul a fost întrerupt pentru că n-ai plătit factura. După cum ne-am înţeles, tu erai cu plătitul facturii.

— Am plătit-o cu întârziere, atâta tot. Trebuie să-l fi cuplat din nou.

— Ei, bănuiesc că ai sunat când era decuplat. Preotul se temea că disputa aceasta familială nu-l aducea câtuşi de puţin mai aproape de dischetă.

Trebuie să-l scot cumva pe Michael din cameră.

Interveni, spunând:

— De ce nu stăm toţi la o cafea?

Ar fi vrut să-l trimită pe Michael s-o pregătească. Michael îi arătă cu degetul drumul spre bucătărie.

— Fă-ţi-o singur! se răsti el.

Rahat.

Michael se întoarse din nou spre Melanie.

— Nu contează de ce n-am *reuşit* eu să dau de tine. N-am putut. Oricum, tu trebuia să suni înainte de a-l lua pe Dusty în vacanţă.

— Ascultă, Michael, mai este un lucru pe care nu ţi l-am spus încă, spuse Melanie.

Michael o privi exasperat, iar apoi oftă şi spuse:

— Ia loc, te rog!

El stătea în spatele biroului.

Melanie se cufundă într-un colţ al canapelei, ţinându-şi picioarele sub ea, într-un mod atât de familiar, încât Preotul îşi dădu seama că acela fusese locul ei preferat. Preotul se aşeză pe braţul canapelei, nedorind să stea mai jos decât Michael.

Nu pot să-mi dau seama care-i unitatea. Hai, Melanie, scapă de nenorocitu' ăsta!

Tonul lui Michael sugera că mai trecuse cu Melanie prin scene de genul acesta.

— Bine, dă-i drumul! spuse el enervat. Ce mai e de data asta?

— Mă mut în munţi, pentru totdeauna. Acolo voi locui cu Preotul şi cu alţi oameni.

— Unde?

La această întrebare, Preotul răspunse. Nu voia ca Michael să afle unde locuiau:

— E în districtul Del Norte.

Acest loc se afla în ţara pădurilor roşii, undeva în nordul Californiei. De fapt, comunitatea era în districtul Sierra, la poalele munţilor Sierra Nevada, lângă graniţa de est a statului. Ambele

locuri erau la mare distanţă de Berkeley.

Michael se înfurie de-a binelea.

— Nu poţi să-l duci pe Dusty la sute de kilometri de tatăl lui.

— Am un motiv să fac asta, insistă Melanie. În ultimele cinci săptămâni, Dusty n-a mai avut nici o criză alergică. E mai sănătos în munţi.

— E vorba de aerul curat şi apa de munte. Nu sunt poluate deloc, adăugă Preotul.

Michael deveni sceptic.

— În mod normal, deşertul, nu muntele se potriveşte celor alergici.

— Nu-mi spune mie de normalitate! izbucni Melanie. Nu pot merge în deşert – nu-mi permit acest lux. Acesta este singurul loc propice pentru sănătatea lui Dusty unde îmi permit să merg.

— Iar Preotul îţi plăteşte chiria?

Aşa, insultă-mă, vorbeşte ca şi cum n-aş fi prezent; eu tot voi continua să mă culc cu nevastă-ta.

— Acolo e o comunitate, spuse Melanie.

— Iisuse, Melanie, cu ce oameni te-ai mai înhăitat de data asta? Primul a fost un chitarist drogat…

— Stai puţin, Blade nu se droga…

— Iar acum cu o comunitate hippie uitată de Dumnezeu.

Melanie era atât de implicată în această dispută, încât uitase de ce se afla acolo.

Discheta, Melanie, discheta! Preotul interveni

din nou:

— De ce nu-l întrebi pe Dusty ce crede el despre toate astea, Michael?

— Am să-l întreb.

Melanie îi aruncă Preotului o privire disperată. El o ignoră, însă.

— Dusty e afară, în maşină. Michael izbucni furios:

— Mi-ai lăsat fiul singur în maşină?

— E în regulă, câinele meu stă cu el. Michael se uită şocat la Melanie:

— Ce naiba se întâmplă cu tine? ţipă el.

— De ce nu mergi să-l aduci? spuse Preotul.

— N-am nevoie de permisiunea ta nenorocită să merg să-mi iau fiul. Dă-mi cheile de la maşină.

— Nu e încuiată, spuse Preotul calm. Michael ieşi ca o furtună.

— Te-am avertizat să nu-i spui că am lăsat copilul în maşină! ţipă Melanie. De ce ai făcut-o?

— Să-l scot afară din camera asta blestemată, răspunse Preotul. Acum ia discheta.

— Dar l-ai scos din minţi.

— Deja era scos din minţi!

Preotul realiză că treaba nu va merge aşa de bine cum sperase. Era prea speriată pentru a face ce plănuiseră. Se ridică în picioare. Îi prinse mâinile într-ale lui, o trase înspre el şi-i aruncă Privirea:

— Nu ai de ce să te temi de el. Eşti cu mine acum. Voi avea grijă de tine. Linişteşte-te, acum.

Spuneţi mantra.

— Dar…

— Spune-o!

— „Lat hoo, dat soo.”

— Continuă s-o spui.

— „Lat hoo, dat soo, lat hoo, dat soo”. Reuşi să se calmeze.

— Acum, pune mâna pe dischetă.

Ea aprobă din cap, ca hipnotizată. Continuând să-şi spună mantra, se aplecă deasupra aparatelor de pe raft. Apăsă un buton şi un pătrat plat din plastic ieşi dintr-un slot.

Preotul observase dinainte că dischetele erau mereu pătrate în lumea computerelor.

Ea îşi deschise geanta şi scoase încă o dischetă, care arăta la fel.

— Rahat! spuse el.

— Care-i problema? întrebă Preotul îngrijorat. Ce se întâmplă?

— A schimbat marca!

Preotul se uită la cele două dischete. Lui îi păreau identice.

— Care-i diferenţa?

— Uite, a mea e Sony, iar a lui e Philips.

— Crezi că va observa?

— S-ar putea…

— La naiba.

Era fundamental ca Michael să nu observe că i-au dispărut informaţiile.

— O va scoate din unitate şi o va schimba cu

cea din cutia ignifugă, dar dacă se va uita la ele, va observa diferenţa.

— Şi bineînţeles că va face legătura cu noi. Preotul simţi un val de panică. Totul se ducea de râpă.

— Aş putea să cumpăr o dischetă Philips şi să mă-ntorc într-o altă zi, spuse Melanie.

Preotul scutură din cap.

— Nu vreau să mai trecem prin asta încă o dată. Am putea da greş din nou. Şi pierdem prea mult timp. Termenul limită este peste trei zile. Nu are dischete de rezervă?

— Ar trebui să aibă. Se întâmplă uneori ca o dischetă să fie virusată.

Începu să se uite prin jur.

— Mă întreb unde sunt.

Stătu neajutorată în mijlocul camerei. Preotului îi veni să ţipe de frustrare. Se temuse de acest lucru. Pe Melanie o cuprinsese panica şi mai aveau un minut sau două la dispoziţie. Trebuia să se adune repede.

— Melanie, spuse el, luptându-se să păstreze un ton calm şi încurajator, ai două dischete în mână. Pune-le pe amândouă în geantă.

Ea se execută imediat.

— Acum, închide geanta.

Făcu şi asta. În următoarea secundă, Preotul auzi uşa de la intrarea în clădire trântindu-se. Michael se întoarse:

Preotul simţi transpiraţia prelingându-i-se pe

spate.

— Gândeşte-te: când locuiai aici, avea Michael vreun bufet mai mic?

— Da. Un dulăpior.

— Ei bine? *Trezeşte-te, fetiţo!* Unde e?

Ea arătă înspre un corp de mobilă mic şi ieftin, agăţat pe perete.

Preotul se năpusti şi îi deschise uşiţa. Văzu un pachet cu tuşiere, o cutie plină de patroane ieftine pentru stilou, câteva topuri de hârtie albă, nişte plicuri şi-o cutie cu dischete deschisă.

Auzi vocea lui Dusty. Părea că vine din holul de la intrarea în apartament.

Cu degete tremurânde, Preotul reuşi să scoată o dischetă din cutiuţă şi i-o înmână Melaniei.

— E bună?

— Da, e Philips.

Preotul închise dulăpiorul.

Michael intră, ţinându-l pe Dusty în braţe.

Melanie îngheţă cu discheta în mână.

Pentru numele lui Dumnezeu, Melanie, mişcă-te.

Dusty spuse:

— Tati, ştii că n-am strănutat deloc în munţi? Atenţia lui Michael era fixată asupra lui Dusty.

— Chiar aşa? spuse el.

Melanie îşi reveni şi în timp ce Michael se aplecă să-l aşeze pe Dusty pe canapea, introduse uşor discheta în slotul ei. Aparatul hurui încet, iar

apoi trase discheta înăuntru, asemeni unui şarpe înghiţind un şoarece.

— N-ai strănutat? îl întrebă Michael pe Dusty. Nici măcar o dată?

— Nu, nu.

Melanie îşi reluă poziţia. Michael nu văzuse ce se întâmplase.

Preotul închise ochii. Uşurarea fu copleşitoare. Scăpaseră şi cu asta. Aveau informaţiile lui Michael – şi nu avea să afle niciodată.

— Câinele nu te face să strănuţi? întrebă Michael.

— Nu, Spirit e un căţel curat. Preotul îl spală tot timpul în râu, iar când iese din apă, se scutură singur, de zici că plouă.

Dusty începu să râdă cu poftă amintindu-şi aceste lucruri.

— Chiar aşa? spuse tatăl lui.

— Ţi-am zis, Michael! vorbi Melanie.

Vocea ei tremură, însă Michael nu păru să observe.

— Bine, bine! spuse el pe un ton împăciuitor.

— Dacă-i ajută atât de mult pe Dusty, vom rezolva cumva problema!

— Mulţumesc, spuse Melanie uşurată.

Preotul lăsă să se vadă pe chipul lui un zâmbet. Se terminase. Planul său făcuse un pas important înainte.

Acum trebuia doar să spere că nu se va

întâmpla nimic cu computerul. Dacă s-ar strica, Michael ar trebui să scoată discheta şi, în felul acesta, să descopere că e goală. După spusele Melaniei, aşa ceva nu se întâmpla prea des. Trebuiau doar să spere că nu se va întâmpla tocmai azi. Iar, la noapte, computerul oricum va face din nou o copie de rezervă, imprimând discheta goală cu datele lui Michael. A doua zi ar fi imposibil să-şi dea seama de schimbul tăcut.

— Cel puţin, ai venit să discutăm despre asta. Apreciez acest lucru, spuse Michael.

Preotul ştia că Melanie ar fi preferat să discute toate acestea la telefon cu soţul ei. Dar mutarea în comunitate era pretextul cel mai bun pentru a-i face o vizită lui Michael. Cu o simplă vizită de curtoazie l-ar fi făcut pe Michael suspicios. Dar în felul acesta, soţul ei n-avea cum să-i suspecteze de ceva.

De fapt, Preotul era mai mult ca sigur că Michael nu era genul de om care să suspecteze pe cineva. Avea el creier, dar era cam naiv. Nu avea capacitatea de a vedea sub aparenţe şi de a înţelege ce se întâmplă de fapt în inima unui om.

Preotul, în schimb, avea această abilitate la degetul mic.

— Am să-l aduc pe Dusty să-l vezi de câte ori doreşti.

Preotul putea să vadă în inima ei. Încerca să fie drăguţă, acum că primise ceea ce-şi dorise – ţinea capul într-o parte şi-i zâmbea frumos –, dar

nu-l mai iubea.

Michael însă era diferit. Se vedea că-l înfuriase plecarea ei. Dar încă mai ţinea la ea. Nu trecuse peste acele sentimente, nu de tot. O parte din el încă mai dorea ca Melanie să vină înapoi. I-ar fi cerut-o, dar era prea orgolios.

Preotul era gelos.

Te urăsc, Michael.

4

Judy se trezi marţi dimineaţa devreme, întrebându-se dacă mai are un loc de muncă.

Înainte cu o zi spusese: „Demisionez”. Dar fusese nervoasă şi frustrată. Azi, însă, era sigură că nu voia să demisioneze. Gândul că-şi va petrece întreaga viaţă apărând criminali în loc să-i prindă o deprima. Oare nu se răzgândise prea târziu? Înainte cu o noapte, lăsase un bilet pe biroul lui Brian Kincaid. Îi va accepta oare scuzele? Sau va insista să demisioneze?

Bo intră în casă la ora şase, iar Judy îi încălzi nişte *pho,* supa de tăiţei pe care vietnamezii o mâncau la micul dejun. Apoi se îmbrăcă în cel mai elegant mod posibil: un costum Armani de un albastru-închis, cu fustă scurtă. O făcea să pară sofisticată, autoritară şi sexy în acelaşi timp.

Dacă tot voi fi concediată, atunci să-i fac să le fie dor de mine.

Conducând spre serviciu, fu crispată de tensiune. Parcă în garajul de la subsolul Clădirii Federale şi luă liftul până la etajul FBI-ului. Merse direct la biroul SAC-ului.

Brian Kincaid, îmbrăcat într-o cămaşă albă cu bretele roşii, şedea în spatele unui birou masiv.

— Bună dimineaţa, spuse el rece.

— Bună di…

Avea gura uscată. Înghiţi şi o luă de la

începu.

— Bună dimineaţa, Brian. Ai primit biletul meu?

— Da, l-am primit.

Era evident că n-avea să-i uşureze situaţia. Nici nu ştia ce altceva să-i spună, aşa că se uită la el şi aşteptă. În cele din urmă, acesta îi spuse:

— Scuzele îţi sunt acceptate. Se simţi uşurată.

— Mulţumesc.

— Poţi să-ţi muţi lucrurile la echipa DT.

— Bine.

S-ar fi putut şi mai rău, îşi spuse ea. Erau câţiva oameni în DT pe care-i simpatiza. Începu să se relaxeze.

Kincaid continuă:

— Du-te şi ocupă-te imediat de cazul Mânie Divină. Trebuie să-i spunem ceva guvernatorului.

Judy fu surprinsă.

— Vă întâlniţi cu guvernatorul?

— Cu secretarul său. (Căută biletul printre hârtii.) Un domn pe nume Albert Honeymoon.

— Am auzit de el.

Honeymoon era mâna dreaptă a guvernatorului. Cazul lua proporţii, se gândi Judy.

— Vreau un raport până mâine seară.

Abia dacă avea timp să facă vreun progres, date fiind puţinele informaţii pe care le deţinea. Urma ziua de miercuri.

— Termenul limită, însă, este vineri.

— Întâlnirea cu Honeymoon este joi.

— Îţi voi aduce ceva concret.

— Poţi să i-l dai personal. Domnul Honeymoon insistă să discute cu persoana care se ocupă de caz. Trebuie să fim în Sacramento, la biroul guvernatorului, la amiază.

— Oau, bine!

— Alte întrebări? Scutură din cap.

— Mă voi ocupa chiar de acum de caz.

Ieşi din birou; se simţea mândră că reuşise să-şi păstreze slujba, dar se simţea şi descurajată gândindu-se la raportul pe care trebuia să-l predea adjunctului guvernatorului. Ştia că nu avea cum să-i prindă pe cei din spatele ameninţării şi ştia că avea un dosar incomplet.

Goli biroul de la Brigada de Crimă Organizată Asiatică şi-şi duse lucrurile la DT. Noul ei şef, Matt Peters, îi dădu un birou. Îi cunoştea pe toţi agenţii de acolo; aceştia o felicitară cu toţii pentru dosarul Foong, cu toate că toţi aveau cunoştinţă de disputa dintre ea şi Kincaid.

Peters desemnase un tânăr agent să lucreze alături de ea la acest caz. Era vorba de Raja Khan, un vorbitor de limbă hindu cu MAA[2]. Judy fu încântată. Deşi era neexperimentat, Raja era un tânăr inteligent şi ager la minte.

Îi povesti despre caz şi-l trimise să verifice Mişcarea Ecologiştilor Californieni.

— Fii drăguţ cu ei, îi spuse ea. Zi-le că noi nu

2 Acronim pentru Masterat în Administraţia Afacerilor - n. tr.

credem c-ar fi implicaţi, dar că trebuie să-i ştergem de pe lista suspecţilor.

— Ce trebuie să caut?

— Un cuplu: un bărbat cam în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, posibil analfabet, şi o femeie educată, în jur de treizeci de ani, care este probabil dominată de acest bărbat. Dar nu cred că-i vei găsi acolo. Ar fi mult prea uşor.

— Altceva?

— Cel mai bine ar fi să iei numele tuturor ofiţerilor organizaţiei, plătiţi sau voluntari, să le introduci în computer şi să vezi dacă sunt printre ei unii cu antecedente penale.

— Aşa am să fac, spuse Raja. Tu ce ai de gând să faci?

— Voi învăţa despre cutremure.

* * *

Judy trecuse deja printr-un cutremur major.

Cutremurul din Santa Rosa cauzase pagube de şase milioane de dolari – nu foarte mari, în acest caz – şi fusese resimţit pe o arie de nouăsprezece mii de kilometri pătraţi. Familia Maddox locuia în districtul Marin din nordul Californiei, iar Judy era în clasa întâi. Acum ştia că acela nu fusese decât un cutremur mic. Atunci avusese şase ani şi i se păruse că vine sfârşitul lumii.

Întâi, se auzise un sunet ca de tren, însă unul

foarte apropiat, care o trezise din somn şi o făcuse să cerceteze camera cu privirea, în zorii zilei, căutând speriată de moarte sursa sunetului.

Apoi, casa începuse să se cutremure. Candelabrul roz din camera ei începuse să se balanseze înainte şi-napoi. De pe noptiera de lângă pat, cărticica sa cu basme alunecase şi căzuse la pământ, deschizându-se la „Tom Degeţel”, povestea pe care Bo i-o citise noaptea trecută. Peria de păr şi trusa de machiaj de jucărie dansau pe etajera dulapului de haine. Calul de lemn începuse să se balanseze sacadat, fără ca nimeni să-l împingă. Un şir de păpuşi căzuseră de pe raftul lor, plonjând parcă pe covor, lui Judy părându-i-se că prinseseră viaţă, asemenea jucăriilor dintr-o fabulă. La un moment dat începuse să ţipe speriată:

— Tati!

Din camera alăturată îl auzise pe tatăl ei înjurând, iar apoi un zgomot surd de paşi lovind podeaua. Zgomotul şi tremurul se intensificaseră şi o auzise pe mama ei ţipând. Bo ajunsese în faţa uşii ei, încercase clanţa, dar nu reuşise s-o deschidă; auzise din nou apoi un bubuit surd când Bo lovise uşa, fără însă ca aceasta să cedeze.

Se spărsese geamul, cioburile de sticlă împrăştiindu-se în cameră şi pe scaunul unde hainele de şcoală fuseseră frumos împachetate pentru dimineaţă: o fustiţă gri, o bluziţă albă, un sveter verde cu decolteu în formă de V, lenjerie de

corp bleumarin şi o pereche de ciorăpei albi. Calul de lemn se balansase atât de puternic, încât căzuse şi spărsese acoperişul căsuţei miniaturale pentru păpuşi; Judy se gândise că la fel de uşor se poate sparge şi acoperişul casei lor. O fotografie înrămată a unui băiat mexican căzuse din cui, zburase prin aer şi o lovise în cap. Începuse să ţipe de durere.

Apoi, dulapul pentru haine începuse să se plimbe prin cameră.

Era vorba de un corp din lemn de pin, pe care mama i-l cumpărase de la vechituri şi-l vopsise în alb. Avea trei sertare şi se sprijinea pe trei picioare, care semănau cu labele unui leu. La început, păruse că dansează neliniştit pe loc. Apoi, se balansase în stânga şi-n dreapta, asemeni cuiva care ezită nervos în pragul uşii. În cele din urmă, o pornise spre ea.

Începuse iarăşi să ţipe.

Uşa de la dormitorul ei se scuturase, Bo încă încercând să o spargă.

Dulapul traversase camera, îndreptându-se spre ea. Sperase ca măcar covorul să-l încetinească, însă dulapul continuase să împingă covorul cu labele sale de leu.

Patul se scuturase atât de tare, încât o aruncase într-o parte. Dulapul se apropiase la câţiva centimetri de ea şi apoi se oprise. Sertarul din mijloc se deschisese ca o gură gata-gata s-o înghită. Ţipase din toate puterile.

Uşa fusese spartă şi Bo se năpustise înăuntru. Apoi, cutremurul se oprise.

* * *

Treizeci de ani mai târziu, încă mai simţea teroarea pe care o încercase atunci când toată lumea păruse că se prăbuşeşte în jurul ei. Îi fusese frică să doarmă cu uşa închisă la dormitor ani întregi după aceea; şi încă se temea de cutremure. Cu toate că în California un tremur al pământului era un lucru obişnuit, ea nu reuşise să se împace cu acest gând. Iar când simţea pământul mişcându-se sau când vedea la televizor clădiri distruse din cauza unui cutremur, spaima care-i circula prin vene nu era teama de a fi strivită sau arsă, ci panica oarbă a unei fetiţe în jurul căreia lumea a început să se prăbuşească.

Era încă emoţionată în seara când păşi în atmosfera sofisticată din restaurantul Masa's, îmbrăcată într-o rochie neagră de mătase şi purtând la gât un şirag de perle primit de la Don Riley de Crăciun, când încă mai locuiau împreună. Don comandase un vin de Burgundia, numit Corton Charlemagne. Don îl băuse aproape pe tot: lui Judy îi plăcea aroma lui de nuci, dar nu se simţea bine să bea atunci când purta un pistol semiautomat, încărcat cu muniţie de nouă milimetri, în poşeta de seară.

Îi spuse lui Don că Brian Kincaid îi acceptase

scuzele şi că îi permisese să-şi retragă demisia.

— Eram sigur de asta, spuse Don. Refuzul ar fi fost echivalentul concedierii tale. Şi i-ar fi afectat imaginea, dacă în prima zi a lui la ASR ar fi renunţat la unul dintre cei mai buni oameni ai săi.

— Poate că ai dreptate, spuse Judy, gândind că îi era foarte uşor lui Don să vorbească, acum când evenimentul luase sfârşit.

— Sunt sigur că am dreptate.

— Adu-ţi aminte, Brian e un PF.

PF era prescurtarea de la „pupă-mă în fund”, ceea ce însemna că persoana în cauză se linguşise atât de bine pe lângă superiorii săi, încât putea ieşi la pensie oricând, fără să fie trasă la răspundere.

— Da, dar are mândria lui. Imaginează-ţi cum ar fi dat explicaţii despre demiterea ta: „Mi-a spus să mă duc naibii”. Washingtonul ar întreba: „Şi ce, eşti preot, n-ai mai auzit nici un agent înjurând?”

Don continuă, dând dezaprobator din cap:

— Kincaid ar fi căzut de fraier dacă te concedia.

— Cred că da.

— Oricum, sunt foarte fericit că vom continua colaborarea.

El ridică paharul:

— Pentru cât mai multe cazuri câştigate de echipa Riley şi Maddox.

Ciocni şi ea paharul, iar apoi sorbi uşor din vin.

Pe parcursul cinei, povestiră despre caz, amintindu-şi de greşelile pe care le făcuseră, de surprizele pe care le pregătiseră apărării şi de momentele de tensiune şi victorie.

În timp ce-şi băură cafeaua, Don o întrebă:

— Îţi mai e dor de mine?

Judy se încruntă. Ar fi fost o cruzime să spună nu; şi oricum, nu ar fi adevărat. Dar nu voi să-i transmită un semnal fals.

— Mi-e dor de unele lucruri, spuse ea. Îmi place când eşti înţelept şi distractiv.

Îi mai lipsea şi un trup care s-o încălzească noaptea, dar nu-i spuse acest lucru.

— Mie-mi lipseşte să-ţi povestesc despre munca mea, iar tu să-mi povesteşti despre a ta, spuse el destul de sincer.

— Eu acum îi povestesc lui Bo.

— Şi de el mi-e dor.

— Te place. Crede că ai fi soţul ideal…

— Sunt, sunt!

— …pentru cineva din Departamentul de Avocatură…

— Mă mulţumesc şi cu asta, ridică Don din umeri.

— Poate că ar trebui să vă căsătoriţi tu şi cu Bo, îi spuse Judy, zâmbind.

— Ha, ha!

Don achită nota de plată.

— Judy, am să-ţi spun ceva.

— Ascult.

— Cred că sunt pregătit să devin tată. Acest lucru o enervă.

— Şi ce ar trebui să fac eu acum – să ţip „Uraa” şi să-mi desfac picioarele?

Don fu luat prin surprindere.

— Voiam să spun doar că… mă gândeam că vrei să-mi asum responsabilitatea.

— Responsabilitatea? Don, tot ce ţi-am cerut a fost să te abţii de la a mă înşela cu secretara ta, dar n-ai putut.

Se uită şocat la ea:

— Bine, nu te enerva. Încerc doar să-ţi spun că m-am schimbat.

— Iar eu ar trebui să-ţi sar în braţe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Cred că încă tot n-am reuşit să te înţeleg.

— Şi probabil că nu vei reuşi niciodată. După câteva minute, Judy se calmă.

— Hai că te duc acasă.

Când locuiau împreună, ea era şoferul. Părăsiră restaurantul într-o tăcere stingheră. Ajunşi în maşină, el îi spuse:

— Credeam că vom putea discuta despre asta. Don avocatul intrase acum la negocieri.

— Putem discuta.

Dar cum aş putea să-ţi spun că inima mea e împietrită.

— Ce s-a întâmplat cu Paula a fost… greşeala vieţii mele.

Îl credea.

Nu era beat, era destul de ameţit încât să spună adevărul. Ea oftă. Îşi dorea ca el să fie fericit. Îi era drag şi ura să-l vadă că suferă. O durea şi pe ea. O parte din ea ar fi dorit să poată să-i dea ce-şi doreşte.

— Am trecut prin momente frumoase împreună, spuse el.

Îi atinse rochia de mătase.

— Dacă îndrăzneşti să mă pipăi în timp ce conduc, te arunc afară din maşină.

El o credea în stare de asta.

— Cum spui tu.

Îşi luă mâna de pe rochie.

Un moment mai târziu, îşi dori să nu fi fost atât de crudă. Nu era chiar atât de rău să simţi mâna unui bărbat pe talia ta. Don nu era cel mai bun amant din lume; era entuziasmat, dar fără imaginaţie. Oricum, era mai bine decât nimic, şi avusese parte de acest nimic de când îl părăsise.

De ce nu am un bărbat? Nu vreau să îmbătrânesc singură. E ceva în neregulă cu mine?

Pe naiba, nu e nimic în neregulă cu mine.

Un minut mai târziu, parcă în faţa clădirii lui.

— Mulţumesc, Don! Pentru analiza unui caz şi pentru o cină foarte bună.

Se aplecă s-o sărute. Ea-i oferi obrazul, însă reuşi s-o sărute pe buze; îi dădu voie şi nu făcu mare caz din asta. Prelungi momentul până când se lăsă şi ea sărutată. Apoi, Don spuse:

— Intră puţin. Îţi pregătesc un capucino.

Dorinţa din ochii lui aproape că o făcu să se răzgândească. Cât de greu putea fi? Şi-ar fi pus arma în loc sigur, ar fi băut un coniac mare, care i-ar fi încălzit inima, şi ar fi putut petrece o noapte în braţele unui om cumsecade, care o adora.

— Nu, spuse ea ferm. Noapte bună.

Se uită la ea câteva secunde, cu suferinţă în ochi. Ea se simţi stânjenită şi-i păru rău, dar era hotărâtă.

— Noapte bună, spuse şi el în final. Ieşi şi închise portiera.

Porni maşina, uitându-se în oglinda retrovizoare şi-l văzu stând pe trotuar cu o mână ridicată, într-un gest de salut. Trecu pe roşu la semafor, apoi dădu colţul şi se simţi singură din nou.

* * *

Când ajunse acasă, îl găsi pe Bo uitându-se la emisiunea lui Conan O’Brien şi chicotind.

— Băiatul ăsta mă dă gata, spuse el.

Se uitară la monologul acestuia până la pauza publicitară, când Bo închise televizorul şi-i spuse:

— Am rezolvat o crimă azi. Ce zici de asta? Judy ştia că avea câteva cazuri nerezolvate pe birou:

— Care dintre ele.

— Violul-crimă din Telegraph Hill.

— Cine a făcut-o?

— Un tip care e deja în închisoare. A fost arestat pentru că hărţuia fete tinere în parcuri. Am avut o presimţire, aşa că i-am scotocit apartamentul. Am găsit o pereche de cătuşe, exact modelul pe care l-am găsit şi asupra cadavrului; şi-a negat vinovăţia, aşa că nu am avut cum să-l acuz. Azi însă am primit de la laborator ADN-ul lui. Sperma lui se potriveşte perfect cu cea care a fost găsită în cadavru. Şi bingo!

— Bună treabă, spuse ea, sărutându-l pe frunte.

— Tu ce mai zici?

— Ei bine, eu am reuşit să-mi păstrez slujba, dar rămâne de văzut dacă mai am o carieră.

— Ai o carieră, cum să n-ai.

— Nu ştiu ce să spun. Dacă m-au retrogradat după ce am câştigat cazul Foong, mă întreb ce se va întâmpla când voi da greş.

— Ai făcut un pas în spate. E doar temporar. Vei trece peste asta, promit.

Ea-i zâmbi, amintindu-şi de vremurile în care credea că tatăl ei putea rezolva orice.

— Ei, n-am progresat deloc în cazul meu.

— Parcă azi-noapte credeai că oricum e un caz de nimic.

— Azi nu mai cred acelaşi lucru. Analiştii lingvişti cred că e vorba de un grup periculos.

— Dar nu au cum să provoace un cutremur.

— Nu ştiu asta.

Bo ridică din sprâncene:

— Crezi că e posibil?

— Mi-am petrecut toată ziua încercând să-mi dau seama dacă e posibil. Am vorbit cu trei seismologi şi am primit trei răspunsuri diferite.

— Tipic oamenilor de ştiinţă.

— Ceea ce voiam era să-mi spună ferm că nu există această posibilitate. Însă primul a spus că nu a auzit de aşa ceva, al doilea că posibilitatea provocării unui cutremur e infimă, iar al treilea că este posibil, însă doar folosind o bombă nucleară.

— Ar putea oamenii aceştia… cum îşi spun?

— Mânie Divină.

— Ar putea ei avea un dispozitiv nuclear?

— E posibil. Sunt deştepţi, inventivi şi serioşi. Dar nu înţeleg de ce vorbesc despre un cutremur. De ce nu ne ameninţă cu o bombă?

— Mda, spuse Bo gânditor. Asta chiar ar fi înspăimântător şi credibil.

— Dar cine ne poate explica cum funcţionează mintea acestor oameni?

— Care e pasul următor?

— Mai am un seismolog, un Michael Quercus. Toţi spun despre el că e un rebel, dar cel mai bun când vine vorba de cauzele unui cutremur.

Încercase deja să-l intervieveze pe Michael în acea după-amiază. Sunase la interfon, însă răspunsul pe care-l primise fusese să-şi facă mai întâi programare.

— Poate nu m-ai auzit, spusese ea. Sunt agent FBI.

— Şi asta înseamnă că nu trebuie să vă programaţi?

Îl înjurase în sine ei. Era agent de poliţie şi nu un nenorocit de comis-voiaj or care sună pe la uşi.

— De obicei nu e nevoie. Majoritatea oamenilor cred că munca noastră e prea importantă să mai aşteptăm pe la uşi.

— Nu-i adevărat, replicase el. Celor mai mulţi le e teamă de voi, de aceea vă primesc fără programare. Sunaţi-mă. Găsiţi numărul în cartea de telefon.

— Sunt aici într-o problemă de siguranţă publică, profesore. Mi s-a spus că sunteţi expert în seismologie şi că puteţi să-mi daţi o informaţie care ar salva viaţa a mii de oameni. Îmi pare rău că nu am avut inspiraţia de a vă suna înainte să vin, dar acum sunt aici şi aş aprecia foarte mult dacă m-aţi primi pentru câteva minute.

Nu primise vreun răspuns, aşa că îşi dăduse seama că nu mai e nimeni la celălalt capătul al firului.

Condusese furioasă înapoi la birou. Nu-şi făcea programări şi se întâmpla foarte rar ca agenţii să fie nevoiţi să facă asta. Îi plăcea să-i prindă pe oameni cu garda coborâtă. Aproape toţi cei pe care-i interogase avuseseră ceva de ascuns. Cu cât aveau mai puţin timp să-şi pregătească răspunsurile, cu atât exista o posibilitate mai mare să dezvăluie un secret. Ştia că, în acest caz, Quercus avusese dreptate: nimic nu o îndreptăţise

să-l ia aşa prin surprindere.

Călcându-şi pe mândrie, îl sunase din nou şi programase o întâlnire pentru ziua de mâine.

Decise să nu-i spună nimic lui Bo despre asta.

— Ceea ce-mi trebuie mie acum, spuse ea, este o persoană care să-mi explice ştiinţa, în aşa fel, încât să decid singură dacă este posibil ca un cutremur să fie provocat de terorişti.

— Trebuie să găseşti gruparea asta, Mânie Divină, şi să-i închizi pentru aceste ameninţări. Ai făcut vreun progres?

Ea dădu aprobator din cap.

— Am pus pe cineva să-i interogheze pe toţi din Mişcarea Ecologiştilor Californieni. Nici unul dintre ei nu se potriveşte profilului, nici unul nu e înregistrat pentru vreun act criminal sau subversiv; de fapt, nu e nimic suspicios în legătură cu ei.

Bo aprobă:

— E normal ca făptaşii să nu spună adevărul despre ei. Nu te descuraja. Lucrezi la caz doar de o zi jumate.

— Aşa e. Dar îmi rămân doar două zile până la termenul pe care ni l-au dat. Şi trebuie să merg joi în Sacramento să-i dau raportul secretarului guvernatorului.

— Ar trebui să începi mâine devreme.

Bo se ridică de pe canapea. Urcară amândoi scările, iar Judy se opri în faţa uşii de la dormitorul ei.

— Îţi aduci aminte de cutremurul care a avut loc când aveam şase ani?

El dădu aprobator din cap.

— N-a fost mare lucru, având în vedere standardele Californiei, dar pe tine te-a speriat de moarte.

Judy îi zâmbi.

— Credeam că e sfârşitul lumii.

— Trebuie să fi scuturat puţin casa, deoarece uşa camerei tale se înţepenise şi aproape că mi-am dislocat umărul lovind-o.

— Credeam că tu ai fost cel care a oprit cutremurul. Am crezut asta ani întregi după aceea.

— După aceea ţi-a fost frică de dulăpiorul cu sertare, acela care-i plăcea mult mamei tale. Ai vrut să-l scoatem din casă, să nu-l mai vezi niciodată.

— Credeam că vrea să mă înghită.

— Până la urmă, a trebuit să-l fac surcele de foc. Bo se întristă.

— Mi-aş dori să pot retrăi acei ani. Ştia că Bo se gândea la mama ei.

— Mda! spuse ea.

— Noapte bună, fetiţo.

— Noapte bună, Bo.

* * *

În timp ce traversa podul Bay, miercuri

dimineaţa, îndreptându-se spre Berkeley, Judy se întrebă oare cum arăta Michael Quercus. Tonul său iritat era acela al unui profesor ursuz, gârbovit şi jerpelit, scrutând lumea cu privirea printr-o pereche de ochelari, care continuau să-i cadă de pe nas. Sau ar putea fi un academician îndesat în costum dungat, şarmant cu oamenii care ar dona bani universităţii şi sfidător cu cei care nu îi erau de folos.

Parcă la umbra unui magnoliu, pe strada Euclid. Sună la interfon şi încercă un sentiment oribil, gândindu-se că poate acesta va găsi din nou un motiv s-o trimită la plimbare; însă după ce-şi spuse numele, auzi un bâzâit, iar apoi uşa se deschise. Urcă două etaje şi ajunse în faţa apartamentului. Uşa era deschisă. Păşi înăuntru. Locul era strâmt şi ieftin: cu meseria lui, nici n-avea cum să scoată mai mulţi bani. Trecu printr-un hol şi intră în sufrageria-cameră de lucru.

Era aşezat la biroul de culoarea kaki; purta bocanci de culoare cafenie şi o cămaşă albastră. Observă imediat că Michael Quercus nu era nici profesor gârbovit şi nici academician îndesat. Era un bărbat straşnic: înalt, bine făcut, arătos, cu păr negru, încârlionţat şi sexy. Îl catalogă repede ca fiind unul dintre acei bărbaţi înalţi, frumoşi şi siguri pe sine, care au impresia că li se cuvine totul.

El, la rândul lui, fu surprins când o văzu. Ochii i se măriră şi spuse.

— Sunteţi agent FBI?

Ea-i dădu o strângere fermă de mână.

— Aţi aşteptat pe altcineva? El ridică din umeri:

— Nu semănaţi cu Efrem Zimbalist Junior.

Zimbalist era actorul care îl jucase pe inspectorul Lewis Erskine în serialul de lung metraj „FBI”. Judy spuse:

— Sunt agent de zece ani. Vă imaginaţi de câte ori am auzit gluma aceasta?

Spre surprinderea ei, acesta începu să zâmbească:

— Bine, spuse el, m-aţi prins. *E mai bine acum.*

Observă o fotografie înrămată pe biroul lui. Era o femeie roşcată cu un copil în braţe. Oamenilor le place să povestească altora despre copiii lor.

— Cine e în fotografie? spuse ea.

— Nimeni important. Trecem la subiect? *Nu e prietenos.*

Îl ascultă, aşa că-i puse întrebarea direct.

— Vreau să ştiu dacă un grup de terorişti ar putea să provoace un cutremur.

— Aţi primit vreo ameninţare de genul acesta? *Eu ar trebui să pun întrebările.*

— N-aţi auzit încă? S-a vorbit despre acest lucru şi la radio. Nu ascultaţi emisiunea lui John Truth?

El dădu din cap dezaprobator.

— E serios?

— Asta încerc să stabilesc acum.

— Bine. Răspunsul cel mai scurt ar fi: Da! Judy simţi o undă de teamă. Quercus păru sigur de răspunsul dat. Spera să primească exact răspunsul opus.

— Cum ar putea să-l declanşeze?

— Luaţi, de exemplu, o bombă nucleară, puneţi-o pe fundul unei mine adânci şi detonaţi-o. Asta ar fi tot. Dar probabil că doriţi un scenariu mai realist.

— Mda. Imaginaţi-vă că doriţi să provocaţi un cutremur.

— Oh, ar fi simplu.

Judy se întreba dacă nu cumva bravează.

— Explicaţi-mi cum.

— Bine.

Se aplecă peste birou şi scoase o bucată de lemn şi o cărămidă normală. Se părea că le păstrează pentru astfel de ocazii. Aşează lemnul pe masă, iar deasupra puse cărămida. Apoi, ridică încet de un capăt al lemnului, până când cărămida alunecă încet pe pantă.

— Cărămida alunecă din cauza gravitaţiei, după care intervine frecarea, aceea care o ţine pe loc, spuse el. E bine până acum?

— Da, răspunse Judy.

— O falie activă, asemenea celei din San Andreas, e un loc unde două lespezi adiacente ale scoarţei terestre se mişcă în direcţii diferite.

Imaginaţi-vă două aisberguri frecându-se unul de celălalt. Acestea nu se vor mişca uşor, ci se vor presa cu putere. Apoi, când vor rămâne înţepenite, presiunea va creşte încet, dar sigur, decenii la rând.

— Şi cum duce asta la cutremure?

— Se întâmplă ceva care eliberează toată presiunea acumulată.

Ridică din nou un capăt al lemnului, dar de data aceasta se opri atunci când cărămida începu să alunece.

— Mai multe secţiuni ale fisurii din San Andreas sunt pe cale să alunece din clipă în clipă. Ţineţi asta. Îi înmâna lui Judy o riglă de treizeci de centimetri.

— Acum încercaţi să loviţi scurt lemnul, chiar în faţa cărămizii.

Făcu întocmai şi cărămida începu să alunece. Quercus puse mâna pe ea şi o opri.

— Când lemnul este în pantă, e nevoie doar de un mic impuls pentru a pune în mişcare cărămida. Iar în San Andreas, în locurile unde presiunea este enormă, un ghiont este de ajuns pentru a debloca plăcile. Apoi, acestea alunecă şi toată energia acumulată face pământul să tremure.

Chiar dacă părea recalcitrant, era foarte plăcut să-l asculţi o dată ce începea să discute despre meseria sa. Gândea foarte limpede şi explica degajat, fără întreruperi inutile. În ciuda

aparenţei de om morocănos, pe care singur şi-o construise, Judy îşi dădu seama că-i făcea plăcere să discute cu el şi nu doar pentru că era un bărbat frumos.

— Aşa se întâmplă cu cele mai multe cutremure în momentul în care au loc?

— Cred că da, cu toate că mulţi seismologi n-ar fi de acord cu asta. Există vibraţii naturale pe care le emite din când în când scoarţa terestră. Cele mai multe cutremure sunt probabil declanşate de vibraţiile acestea, aflate în locul potrivit la momentul potrivit.

Cum îi voi explica eu toate astea domnului Honeymoon? Va dori să-i răspund cu Da şi Nu.

— Şi cu ce-i îi ajută toate acestea pe terorişti?

— Au nevoie de o riglă şi trebuie să ştie unde să lovească.

— Care este echivalentul real al unei rigle. O bombă nucleară?

— Nu au nevoie de ceva atât de periculos. Trebuie doar să trimită o undă de şoc scoarţei terestre, atâta tot. Dacă ştiu exact unde e punctul vulnerabil, ar putea-o face doar cu o încărcătură de dinamită.

— Oricine poate pune mâna pe dinamită dacă vrea.

— Explozia ar trebui să aibă loc sub pământ. Cred că săpatul unui puţ ar fi o provocare pentru un grup de terorişti.

Judy se întrebă dacă bărbatul pe care-l

descrisese Simon Sparrow era de meserie forator manipulant. Oamenii aceştia aveau nevoie de un permis. O verificare rapidă la Departamentul de Vehicule şi va face rost de o listă cu toţi şoferii din California. Nu puteau fi prea mulţi.

Quercus continuă:

— Bineînţeles că ar avea nevoie de un echipament de forare, de o expertiză şi de un pretext pentru a primi autorizaţia.

Problemele acestea însă nu erau insurmontabile.

— Este oare chiar atât de uşor? întrebă Judy.

— Ascultaţi, nu vă garantez că lucrul acesta merge la sigur. Vă spun doar că este posibil. Nimeni nu va şti sigur până când nu va încerca. Încerc să vă ajut să vă faceţi o idee despre cum funcţionează lucrurile astea, riscurile însă trebuie să vi le asumaţi.

Judy aprobă. Folosise şi ea cam aceleaşi cuvinte înainte cu o seară, spunându-i lui Bo de ce ar avea nevoie. Poate că Quercus se comporta ca un nătărău, însă după cum ar spune Bo, fiecare are nevoie de un nătărău din când în când.

— Aşadar, totul ţine de alegerea locului potrivit?

— Da.

— Cine deţine astfel de informaţii?

— Universitatea, geologul statului… eu. Toţi deţinem această informaţie.

— Oricine ar putea pune mâna pe ea?

— Nu e un secret, deşi ai avea nevoie de cunoştinţe seismologice pentru a interpreta datele.

— Aşadar, cineva din gruparea teroristă ar trebui să fie seismolog.

— Da. Ar putea fi un student.

Judy se gândi la femeia aceea de treizeci de ani care scrisese ameninţarea, conform teoriei lui Simon. Ar putea fi absolventă. Câţi studenţi la geologie se află în toată California? Cât timp le-ar lua să-i găsească şi să-i interogheze pe toţi?

Quercus continuă:

— Un alt factor îl reprezintă curenţii de mişcare. Oceanul se mişcă în felul acesta din cauza influenţei gravitaţionale a lunii; e vorba de aceleaşi forţe şi în cazul pământului. De două ori pe zi se deschide o lucarnă seismică, atunci când punctele vulnerabile sunt ţinta unei solicitări extraordinare, din cauza curenţilor; atunci ar fi momentul cel mai potrivit pentru a provoca un cutremur.

Iar specialitatea mea aceasta este. Sunt singura persoană care a făcut calcule extinse cu privire la culoarele seismice de pe întregul teritoriu al Californiei.

— Ar fi putut lua cineva aceste date de la dumneavoastră?

— Eu vând aceste date. În asta constă toată afacerea mea.

Quercus îi zâmbi cu regret.

— Dar după cum vedeţi, nu scot prea mulţi bani din ea. Am un singur contract cu o companie de asigurări care-mi plăteşte chiria, şi atât. Teoriile mele în legătură culoarele seismice mă fac să par nonconformist, iar corporaţia americană urăşte nonconformiştii.

Această afirmaţie denaturantă despre sine o luă prin surprindere pe Judy, care începu să-l placă.

— E posibil să fi pus cineva mâna pe aceste date fără ca dumneavoastră să ştiţi. Aţi fost cumva jefuit de curând?

— Niciodată.

— E posibil ca vreo cunoştinţă sau vreo rudă să copieze aceste date?

— Nu cred. Nimeni nu stă în camera aceasta fără ca eu să fiu prezent.

Judy luă fotografia de pe biroul lui.

— E soţia sau prietena dumneavoastră?

Se uită stânjenit la ea, apoi îi luă fotografia din mână.

— Sunt despărţit de soţie, iar prietenă n-am.

— Chiar aşa?

Judy aflase tot ce dorise de la el şi despre el. Se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule profesor.

— Spune-mi, te rog, Michael. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Fu surprinsă. Bărbatul adăugă:

— Ai prins repede. Şi asta face totul să fie mai distractiv.

— Ei… e bine.

O conduse până la uşă şi îi strânse mâna. Avea mâini mari, dar spre surprinderea ei, strânsoarea fu deosebit de tandră.

— Dacă vei mai avea nelămuriri, voi fi fericit să te ajut.

Ea riscă o glumiţă:

— Atâta vreme cât îmi fac programare dinainte. El nu zâmbi.

— Adevărat.

Conducând înapoi, îşi spuse că pericolul era acum clar. O grupare teroristă putea provoca intenţionat un cutremur. Aveau nevoie doar de datele precise cu privire la locurile vulnerabile ale scoarţei terestre şi, probabil, cele privitoare la culoarele seismice, acestea din urmă, însă, erau opţionale. Aveau nevoie de cineva care să le interpreteze datele. Şi trebuiau să găsească o cale să propage undele de şoc. Asta era sarcina cea mai dificilă, însă nu şi imposibilă.

Dificila ei sarcină era de a-i spune secretarului guvernatorului că această întreagă poveste e oribil de posibilă.

5

Preotul se trezi o dată cu prima rază de lumină. De obicei se trezea devreme. Nu prea avea nevoie de somn, decât dacă petrecuse până noaptea târziu, însă asta se întâmpla rar.

Încă o zi.

De la biroul guvernatorului nu primiră nimic în afară de o linişte înnebunitoare. Se comportau de parcă n-ar fi primit nici o ameninţare. La fel se comporta şi restul lumii. Ameninţarea grupării Mânie Divină fusese prea puţin amintită în buletinele de ştiri de la radio.

Numai John Truth lua aceste lucruri în serios. Continua în emisiunea lui zilnică să-l dojenească pe guvernatorul Mike Robson. Până ieri, singurul lucru pe care-l declarase guvernatorul în mod oficial era că FBI-ul investighează acest caz. Dar în emisiunea de azi-noapte, Truth anunţase că guvernatorul promisese un comunicat de presă pentru ziua de astăzi.

Comunicatul acesta avea să hotărască totul. Dacă acest comunicat va părea a fi unul conciliant sau ar sugera măcar că guvernatorul va lua în considerare cererea lor, atunci Preotul se va bucura. Dar dacă răspunsul era unul ferm, Preotul ar merge mai departe cu planul de a provoca un cutremur.

Se întreba dacă era într-adevăr în stare de

aşa ceva.

Melanie fusese convingătoare atunci când îi vorbise despre punctele vulnerabile ale plăcilor tectonice şi despre cât de uşor le poţi face să alunece. Nimeni însă nu mai încercase acest lucru. Chiar şi ea recunoscuse că nu e sută la sută sigură că va funcţiona. Dacă va da greş? Dacă va funcţiona şi apoi vor fi prinşi? Dacă va funcţiona şi vor fi ucişi de acest cutremur – cine s-ar mai ocupa de prietenii şi de copiii lor?

Se răsuci de pe-o parte pe alta. Capul Melaniei era culcat pe perna de lângă el. Îi studie chipul liniştit. Avea un ten foarte alb, iar genele îi erau aproape transparente. O şuviţă lungă de păr îi căzuse peste obraz. Dădu puţin cearşaful la o parte şi-i privi sânii tari, puternici şi, în acelaşi timp, delicaţi. O contemplă şi aproape c-o trezi. Se întinse după ea, pe sub pătură, o luă în braţe, plimbându-şi mâna de-a lungul pântecului ei, ajungând la triunghiul de păr roşiatic de mai jos. Ea se mişcă, înghiţi şi îi întoarse spatele.

El se ridică din pat. Se afla în cabana cu o singură cameră, casa în care locuia el de douăzeci şi cinci de ani. La fel de vechi erau şi patul, canapeaua din faţa căminului şi masa din colţ, pe care se afla o lumânare groasă şi galbenă înfiptă într-un sfeşnic. Nu aveau curent electric. Cu ani în urmă, aproape toţi locuiau în astfel de case, iar copiii dormeau într-o căsuţă din lemn. Dar de-a lungul anilor, se formaseră cupluri, cupluri care-şi

construiseră case mai mari, cu dormitoare separate pentru copii. Preotul şi Star îşi păstraseră fiecare casa lui, lucru care fusese în folosul amândurora. Era mai bine să nu te lupţi cu inevitabilul: acest lucru îl învăţase de la Star. Acum erau şase familii. În acest moment, comunitatea consista din douăzeci şi cinci de adulţi şi zece copii, plus Melanie şi Dusty. Iar o cabină era neocupată.

Cunoştea această cameră ca pe propria sa palmă, dar pe măsură ce timpul trecuse, obiectele bine cunoscute căpătaseră o aură aparte. An după an, apăruseră obiecte de tot felul: portretul pe care i-l pictase Star la aniversarea a treizeci de ani; o narghilea decorativă, lăsată în urmă de către o franţuzoaică numită Marie-Louise; raftul subţirel, pe care Flower îl făcuse la ora de lucru manual; coşul de fructe în care-şi ţinea hainele. Acum că ştia că va fi nevoit să plece, fiecare obiect din casă îi părea special şi minunat şi, privindu-le, i se puse un nod în gât. Camera aceasta era ca un album de fotografi, şi fiecare fotografie stârnea un lanţ întreg de amintiri: ziua de naştere a lui Ringo; ziua în care Smiler aproape că se înecase în râu; partida de amor pe care o avusese cu cele două surori gemene: Jane şi Eliza; toamna uscată şi caldă a primei recolte; gustul vinului din ’89. Uitându-se în jur şi gândindu-se la oamenii care voiau să-i ia totul, îl umplu o furie ce-l ardea pe dinăuntru ca vitriolul.

Luă un prosop, îşi încălţă sandalele şi ieşi din casă dezbrăcat. Câinele său, Spirit, îl întâmpină, dând din coadă. Era o dimineaţă limpede şi răcoroasă, cu pete de nori albi pe cerul albastru. Soarele nu ieşise de după munţi, aşa că valea era încă acoperită de umbră. Nimeni nu se trezise atât de devreme.

Coborî dealul, străbătând sătucul, iar Spirit îl urmă. Cu toate că spiritul uniformizator era încă puternic, oamenii îşi particularizaseră într-un fel sau altul locuinţele. O femeie îşi plantase în jurul casei flori şi arbuşti mici: prin urmare, Preotul o numea Grădina. Dale şi Poem, un cuplu tânăr, îşi lăsaseră copiii să picteze pereţii exteriori, iar rezultatul era un talmeş-balmeş de culori. Slow, un bărbat retardat, îşi construise o verandă curbată, pe care se afla un şezlong, făcut tot de el.

Preotul ştia că locul n-ar fi părut frumos pentru alţi ochi. Cărările erau noroioase, clădirile erau şubrede, iar faţadele erau vopsite la întâmplare. Nu era o zonă foarte bună: căsuţa copiilor era plasată lângă depozitul pentru vin, iar dulgheria era în mijlocul cabanelor. Toaletele erau mutate în fiecare an, fără nici un folos: oriunde erau plasate, în zilele călduroase acestea emanau un miros specific. Şi totuşi, orice avea legătură cu acel loc, îi încălzea inima. Privi în depărtare şi văzu dealurile acoperite de păduri întinzându-se de la marginea râului şi până în vârfurile albastre ale Sierrei Nevada; imaginea i se păru dureros de

frumoasă. Gândul că într-o zi ar putea pierde totul îl înjunghia ca un cuţit.

Lângă râu se afla, pe un bolovan, un brici ieftin şi o oglindă mică. Îşi săpuni obrajii, îi bărbieri, apoi îi trecu printr-un şuvoi rece de apă. Se şterse cu un prosop de proastă calitate.

Nu aveau canalizare. Iarna era prea rece pentru a face baie în râu, aşa că organizaseră o baie comună, de două ori pe săptămână; încălzeau apa în butoaie şi se spălau unii pe alţii; era chiar sexy. Vara însă, doar copiii mici aveau parte de apă încălzită.

Se întoarse pe deal şi se îmbrăcă rapid într-o pereche de jeanşi albaştri şi cu o cămaşă pe care o purta mai tot timpul. Merse la popotă şi intră. Uşa nu era încuiată: nici o uşă nu se încuia acolo. Aşeză nişte butuci în vatră şi le dădu foc; puse un ibric cu apă la încălzit pentru cafea şi ieşi.

Îi plăcea la nebunie să se plimbe când toţi ceilalţi dormeau. Trecea pe lângă casele lor şi le şoptea numele:

— Moon. Chocolate. Giggle.

Şi-i imagina pe fiecare dormind: Apple, o fată grasă, întinsă pe spate cu gura deschisă, sforăind; Juice şi Alaska, două femei de vârstă mijlocie, surori gemene; copiii din căsuţa de lemn – ai lui: Flower, Ringo şi Smiler; Dusty al lui Melanie; gemenii: Bubble şi Chip, toţi având obrajii roz şi părul ciufulit…

Oamenii mei.

Fie să locuiască aici pentru totdeauna.

Trecu de atelier, unde ţineau sapele şi foarfecele de tuns iarba; butoiul mare în care erau bătuciţi strugurii în octombrie; tot acolo ţineau şi vinul din urmă cu un an: în butoaie de lemn, unde acesta se aşeza şi se limpezea, iar acum era aproape gata de amestecat şi îmbuteliat.

Se opri puţin în dreptul templului.

Se simţea mândru. De la început vorbise de construirea unui templu. Pentru mulţi ani păruse un vis imposibil de pus în practică. Erau prea multe altele de făcut – de desţelenit pământul, de plantat viţa, de ridicat şoproane, grădina cu legume şi lecţiile pentru copii. Cu cinci ani în urmă, însă, comunitatea le rezolvase pe toate. Pentru prima dată, Preotul nu-şi mai făcuse griji dacă vor avea destulă mâncare peste iarnă. Nu mai credea că o recoltă proastă i-ar putea face muritori de foame. Nu mai figura nici un lucru nerezolvat pe lista cu urgenţe. Aşa că anunţase că sosise timpul să construiască un templu.

Şi iată-l.

Însemna foarte mult pentru Preot. Era dovada că această comunitate se maturizase. Nu mai trăiau de pe-o zi pe alta. Puteau să se hrănească şi le rămâneau şi destule resurse pentru construirea unui loc de închinăciune. Nu mai erau o adunătură de hippioţi în căutarea unui ideal. Îşi împliniseră visul; şi dovediseră lucrul acesta. Templul urma să fie emblema triumfului lor.

Intră înăuntrul lui. Era o construcţie simplă, din lemn, cu o singură lucarnă şi fără mobilier. Când se rugau, toţi stăteau pe podea, cu picioarele încrucişate. Era folosită şi ca şcoală şi ca loc de adunare. Singura decoraţiune era un stindard construit de Star. Preotul nu ştia să-l citească, dar ştia exact ce conţinea.

Meditaţia este viaţă, orice altceva e pierdere de vreme.

Banii te fac sărac.

Căsnicia este cea mai mare infidelitate.

Când nici unul nu are nimic, are de fapt totul.

Singura lege e să poţi face ce vrei.

Acestea erau cele cinci paradoxuri ale lui Baghram. Preotul le spusese că le învăţase de la un guru indian pe lângă care stătuse în Los Angeles, dar de fapt le inventase el.

Destul de bine pentru un tip care nu ştie citi.

Rămase câteva minute în centrul încăperii, cu ochii închişi, cu braţele căzute pe lângă corp, concentrându-se asupra energiei sale. Nu era nimic ieşit din comun în legătură cu *asta.* Învăţase tehnici meditative de la Star şi chiar dădeau roade. Simţea că mintea i se clarifică, asemeni vinului din butoaie. Se ruga să i se-nmoaie inima guvernatorului Mike Robson şi să anunţe oprirea proiectului de a construi noi hidrocentrale în California. Şi-l imagină pe arătosul guvernator

îmbrăcat într-un costum negru şi în cămaşă albă, stând într-un scaun din piele, în spatele unui birou stilat; în viziunea sa, guvernatorul rostea următoarele: „Am decis să le dăm acestor oameni ceea ce vor, nu doar pentru a evita un cutremur, ci pentru că au dreptate.”

Câteva minute mai târziu, forţa spirituală a Preotului era reîmprospătată. Se simţea din nou puternic şi încrezător.

Când ieşi din nou afară, hotărî să verifice viţele.

La început, acolo nu fusese plantată viţă de vie. Când ajunsese Star în vale, nu găsise nimic altceva decât o colibă dărăpănată. Trei ani la rând, viaţa comunităţii căzuse dintr-o criză în alta, supravieţuind teribilelor furtuni şi cerşind prin oraşe. Apoi venise Preotul.

Îi luase mai puţin de un an să fie considerat egalul lui Star. La început, pusese în aplicare un plan de cerşit organizat prin oraşe mari ca Sacramento sau Stockton, sâmbăta dimineaţa, când străzile mişunau de cumpărători. Fiecare era repartizat într-un colţ. Fiecare trebuia să aibă câte-o „poezie”: Aneth spunea că încearcă să ajungă la părinţii ei în New York, Song zdrăngănea la chitară şi cânta „N-am avere…”, Slow spunea că n-a mâncat de trei zile, iar Bones îi făcea pe oameni să zâmbească, purtând semnul „De ce să mint? Berea e de vină.”

Cu cerşitul acopereau doar datoriile. La

indicaţiile Preotului, oamenii nivelaseră terenul, săpaseră albia unui pârâu pentru irigaţii şi plantaseră viţă de vie. Lucrul în echipă îi transformase într-un grup puternic şi unit, şi datorită vinului reuşiseră să renunţe la cerşit. Acum, Chardonnay-ul lor era la mare preţ printre cunoscători.

Preotul se plimbă printre aracii egal distribuiţi în şiruri. Printre butucii de viţă de vie fuseseră plantate flori şi verdeţuri, pentru că le erau de trebuinţă, dar în special pentru că atrăgeau buburuzele şi viespile care, la rândul lor, distrugeau păduchii şi alţi paraziţi. Nu se foloseau chimicale: se bazau numai pe metode naturale. Creşteau şi trifoi, pentru că atrăgea nitrogenul din aer şi pentru că, atunci când arau pământul, se comporta ca un fertilizator natural.

Viţele erau înmugurite. Era sfârşit de mai, aşa că trecuse pericolul ca noua recoltă să îngheţe. În acest moment al ciclului, urma legarea mugurilor, ceea ce ajuta la creşterea lor şi îi ferea de vânt.

Preotul învăţase totul despre vin în anii pe care-i petrecuse vânzând băuturi alcoolice, iar Star se documentase din cărţi; n-ar fi avut parte de succesul acesta în lipsa lui Raymond Dellavalle, un viticultor bătrân, care-i ajutase, după cum spunea Preotul, datorită tinereţii lui mai puţin darnice.

Via Preotului salvase comunitatea, însă,

înainte de asta, comunitatea îi salvase Preotului viaţa. Ajunsese aici un fugar – încercând să scape atât de poliţia din Los Angeles, cât şi de Fisc. Era beţiv, dependent de cocaină, singur, falit şi la un pas de sinucidere. Condusese pe drumul noroios până la vale, urmând indicaţiile unui autostopist; hoinărise ceva vreme printre copaci, până ajunsese la un grup de hippioţi dezbrăcaţi, care şedeau pe jos şi cântau. Se uitase la ei o vreme, atras de mantra şi de atmosfera calmă pe care o degajau, aşa cum focul degajă fum. Unul sau doi dintre ei îi zâmbiseră, însă îşi continuaseră ritualul. În cele din urmă, se dezbrăcase şi el, cufundat parcă într-o transă, lepădându-se de costumul sobru, de cămaşa roz, de pantofi şi, în cele din urmă, de boxerii cu dungi roşii şi albe. Apoi, gol, se aşezase alături de ei.

Acolo descoperise pacea, o nouă religie, munca, prietenii şi iubirea. Mai apoi, când fusese din nou pregătit să-şi conducă Cadilacul Cuda 440-6 de-a lungul coastei, simţise că are din nou pentru ce trăi.

Ştia cu siguranţă că nu va pleca niciodată de acolo. Locul acesta era tot ce avea; avea să moară, apărându-l.

Poate chiar voi fi nevoit s-o fac.

Diseară va asculta emisiunea lui John Truth. Dacă guvernatorul va fi pregătit pentru negocieri sau dacă va face orice alt compromis, până la sfârşitul emisiunii se va anunţa asta. Când ajunse

la partea cea mai îndepărtată a viei, se hotărî să verifice vibrantul seismic.

Urcă dealul. Nu exista vreun drum, doar o cărare bătătorită prin pădure. Nici o maşină nu avea cum să traverseze pădurea. La un kilometru şi jumătate de aşezarea lor, se afla o poieniţă nămoloasă. Acolo erau parcate vechiul lui Cadillac Cuda, un microbuz ruginit Volkswagen, chiar mai vechi, Subaru portocaliu al Melaniei, camioneta comunităţii – un Ford Ranger verde-închis. De aici, pe o lungime de trei kilometri, se întindea un drum forestier care urca şi cobora, dispărând după o pantă şi traversând râul, până când, în cele din urmă, ajungea la şoseaua principală cu două benzi. Erau şaisprezece kilometri până la cel mai apropiat oraş, Silver City. O dată pe an, întregul grup îşi petrecea o zi întreagă rostogolind butoaiele cu vin în susul dealului până în poieniţă, pentru a fi încărcate în camionul lui Paul Beale, care le ducea la îmbuteliat în Napa. Aceea era o zi importantă pentru ei şi întotdeauna chefuiau până noaptea târziu, după care îşi luau liber a doua zi, pentru a celebra un an fructuos. Ceremonia avea loc la opt luni după culesul strugurilor, iar de acum mai erau doar câteva zile până la acea dată. Anul acesta, Preotul făcuse în aşa fel încât ceremonia să aibă loc la o zi după ce guvernatorul va anula evacuarea văii.

În schimbul vinului, Paul Beale primea mâncare pentru popotă şi provizii pentru

magazinul gratuit: haine, bomboane, ţigări, hârtie de scris, cărţi, tampoane igienice, pastă de dinţi, tot ce aveau nevoie. Sistemul acesta nu opera cu bani. Totuşi, Paul ţinea socoteala şi la sfârşitul fiecărui an, depozita surplusul de bani într-un cont de care doar Star şi Preotul ştiau.

Dinspre poieniţă, Preotul se îndreptă de-a lungul drumului, pe o distanţă de un kilometru, ocolind bălţile şi sărind peste capcane, apoi se întoarse, urmând o cărare invizibilă printre copaci. Nu se vedeau urme de cauciucuri, deoarece „penaseră” cu atenţie covorul acelor de pin din pădure. Se opri în faţa unei adâncituri. Tot ce vedea era o adunătură de plante: crengi rupte şi un morman de puieţi de aproximativ trei metri, scoşi din pământ cu tot cu rădăcini. Fu nevoit să se ridice pe vârfuri şi să înlăture câteva plante, pentru a-şi confirma că sub acel camuflaj se afla camionul.

Oricum, nici nu-şi punea problema că venise cineva să-l caute. Ricky Granger, care fusese angajat de către Ritkin Seimex din sudul Texasului, nu avea cum să-l fi identificat, deoarece nimeni nu putea face legătura cu valea aceasta retrasă din districtul Sierra, California. Totuşi, uneori, se întâmpla ca oameni rătăciţi să ajungă pe acolo şi să hoinărească pe teritoriul lor; ar deveni cu siguranţă suspicioşi dacă ar da peste maşinăria aceasta imensă, ascunsă în pădure. Aşa că, Preotul împreună cu Mâncătorii de Orez

munciseră două ore pentru a o acoperi. Preotul era sigur acum că n-avea cum să fie văzută nici măcar din aer.

Scoase volanul la iveală şi lovi cu piciorul în cauciuc, asemenea unui viitor cumpărător al unei maşini folosite. Ucisese un om pentru această maşină. Se gândi puţin la copiii şi la frumoasa soţie a lui Mario şi se întrebă dacă aceştia ştiau deja că soţul şi tatăl lor nu se va mai întoarce acasă. Încercă să nu se mai gândească la acestea.

Voia să se asigure că maşina e pregătită pentru drumul de mâine dimineaţă. Ajungea să se uite la camion şi devenea agitat. Simţi un impuls puternic să se urce la volan şi să pornească chiar acum la drum. Anunţase, însă, un termen limită şi sincronizarea era foarte importantă.

Aşteptarea aceasta i se părea insuportabilă. Se gândi să se urce la volanul camionului şi să-l pornească, să se asigure că totul funcţionează perfect; dar asta ar fi fost o prostie. Suferea de nişte nervi prosteşti. Camionul va fi în regulă. Ar face mai bine să plece de acolo şi să-l lase în pace până a doua zi.

Dezveli de plante o altă porţiune şi se uită cu atenţie la placa de oţel care urma să lovească pământul. Dacă schiţa Melaniei era bună, vibraţia ar dezlănţui un cutremur. Era şi un sâmbure de adevăr în acest plan. Se vor folosi de energia acumulată sub scoarţa terestră pentru a-l obliga pe guvernator să se ocupe de mediul înconjurător.

Pământul avea să salveze pământul. Lucrul pe care aveau să-l facă i se părea Preotului un lucru aproape sfânt.

Spirit lătră puţin, ca şi cum ar fi auzit un zgomot. Trebuie să fi fost un iepure; Preotul acoperi repede camionul, după care se întoarse.

Îşi făcu loc printre copaci ca să ajungă din nou la cărare şi se îndreptă spre sat.

Se opri în mijlocul potecii şi se încruntă dezorientat. Mergând spre camion, trebuise să sară peste o creangă. Acum, aceasta era mişcată din loc. Aşadar, Spirit nu lătrase la iepuri. Era altcineva. Nu auzise pe nimeni, însă sunetele se stingeau repede într-o vegetaţie densă. Cine să fie? Să-l fi urmărit cineva? Să-l fi văzut cineva uitându-se la vibrantul seismic?

În drum spre casă, Spirit păru foarte agitat. Preotul îşi dădu seama despre ce era vorba când ajunseră la intrarea în poieniţă.

Acolo, în poieniţă, lângă Cuda lui, era parcată o maşină de poliţie.

Inima Preotului se opri.

Aşa de repede! Cum se poate să le fi dat de urme atât de repede?

Privi maşina.

Era un Ford Crown Victoria alb, cu o dungă orizontală pe lateral, cu o stea de şerif pe portiera din faţă, cu patru antene şi cu un girofar albastru, roşu şi portocaliu, pe capota de sus.

Fii calm. Toate acestea vor trece cu bine.

Poliţia nu venise din cauza vibrantului. Ceea ce-l putuse aduce pe poliţist pe drumul forestier era probabil curiozitatea; nu se mai întâmplase, dar era posibil. Sau putea fi în căutarea unui turist dispărut. Sau putea fi ajutorul de şerif: în căutarea unui loc ascuns, unde să se întâlnească în secret cu soţia unui vecin.

Era posibil să nu fi descoperit că în apropiere există o aşezare umană. Era bine să nici nu afle vreodată. Dacă se strecura Preotul repede printre copaci…

Prea târziu. Tocmai când îi încolţise gândul în minte, poliţistul ieşi de după o maşină.

Spirit lătră fioros.

— Linişte, spuse Preotul, iar câinele tăcu.

Poliţistul purta uniforma gri-verzuie a unui ajutor de şerif, cu steaua prinsă în partea stângă a unei jachete scurte, cu o pălărie de cow-boy pe cap şi cu un pistol la cureaua pantalonilor.

Îl văzu pe Preot şi-i făcu un semn cu mâna.

Acesta ezită, apoi ridică şi el încet mâna şi-i întoarse gestul. Cu o repulsie aproape evidentă, se îndreptă spre maşina poliţistului.

Ura poliţiştii. Cei mai mulţi dintre ei erau hoţi, huligani sau chiar psihopaţi. Se foloseau de uniforma şi de poziţia lor pentru a ascunde faptul că erau nişte criminali mai periculoşi decât cei pe care-i arestau. Dar avea să încerce să se comporte politicos, aşa ca un ţăran idiot din suburbie, care-şi imaginează că poliţia e acolo pentru a-l proteja.

Trase adânc aer în piept, îşi relaxa muşchii faciali, zâmbi şi spuse:

— ’Neaţa!

Poliţistul era singur. Era un bărbat tânăr, probabil că avea douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, cu părul şaten-deschis. Trupul îi era deja destul de umflat: peste zece ani urma să aibă şi guşă.

— Locuieşte cineva pe-aici prin apropiere? întrebă poliţistul. Preotul fu tentat să mintă, însă inspiraţia de moment îi spuse că ar fi prea riscant. Poliţistul trebuia să mai meargă doar un kilometru ca să dea peste casele lor, şi faptul că-l minţise îi putea ridica semne de întrebare. Aşa că Preotul spuse adevărul:

— Nu sunteţi departe de vinăria Silver River.

— N-am mai auzit de ea.

Nu era ceva anormal. Singurul a cărui adresă şi al cărui număr de telefon erau trecute în cartea de telefon era Paul Beale din Napa. Nici unul dintre comunarzi nu era înregistrat pe listele de votare. Nici unul nu plătea taxe, fiindcă nici unul nu avea venit. Întotdeauna fuseseră mai rezervaţi. Star avea oroare de publicitate, şi asta încă de pe vremea când mişcarea hippie fusese desfiinţată din cauza expunerii exagerate a mass-media. Mulţi dintre comunarzi aveau motive întemeiate să se ascundă. Unii aveau datorii foarte mari, alţii erau căutaţi de poliţie. Oaktree era un dezertor, Song fugise de un unchi care abuzase sexual de ea, iar

Aneth fusese bătută de soţ, care jurase că dacă îl va părăsi, o va căuta şi-n gaură de şarpe.

Comunitatea continua să se comporte ca un loc de refugiu; ultimii veniţi erau şi ei fugari. Singurul mod în care putea cineva să afle despre locul acesta era de la Paul Beale, care la rândul lui, locuise aici pentru o vreme, după care se întorsese în lumea de afară. Toţi fuseseră prudenţi când venise vorba de a-şi împărtăşi secretul acestuia.

Nu mai trecuseră poliţişti pe acolo.

— Cum se întâmplă că n-am mai auzit de locul ăsta? spuse poliţistul. Sunt ajutor de şerif de peste zece ani.

— Îi foarte mic, spuse Preotul.

— Tu eşti proprietarul?

— Nu, sunt doar muncitor.

— Şi ce faceţi acolo, vin?

Oau, un intelectual de marcă.

— Da, cam asta facem.

Poliţistul nu simţi ironia în vorbele Preotului. Preotul continuă:

— Ce vânt v-aduce p-aci aşa dimineaţă? N-am mai auzit de ilegalităţi p-aci de când s-a-mbătat Charlie şi l-a votat pe Jimmy Carter.

Îi rânji poliţistului. Nu existase nici un Charlie, însă încercase o glumă pe placul poliţistului. Dar acesta nu schiţă nici o reacţie.

— Îi caut pe părinţii unei fete tinere, Flower.

O teamă teribilă îl învălui pe Preot, şi brusc

se răci ca mormântul.

— O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— E în arest.

— E teafără?

— Nu e rănită, dacă la asta vă gândiţi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Mă gândeam c-o să ziceţi c-a avut v'un accident.

Începu să-şi revină din şoc.

— Ce caută în închisoare? Ştiam că doarme-n patul ei.

— Evident! Sunteţi rudă cu ea?

— Sunt tatăl ei.

— Va trebui să veniţi cu mine în Silver City.

— Silver? De când e acolo?

— Doar de azi-noapte. N-am intenţionat s-o ţinem atât de mult, însă nu a vrut să spună care e adresa ei. A cedat doar acum o oră.

Inima Preotului fu zdruncinată la gândul că fiica lui, deşi în închisoare, păstrase secretul despre comunitate cât putuse de mult, până când, în cele din urmă, să cedeze. Ochii i se umplură de lacrimi.

Poliţistul continuă:

— Chiar şi aşa, a fost foarte greu să vă găsesc. În cele din urmă am fost îndrumat de o bandă de oameni ciudaţi înarmaţi, cam la opt kilometri depărtare de vale.

Preotul aprobă:

— Los Alamos.

— Mda. Puseseră un semn al naibii de mare

cu: „Nu recunoaştem jurisdicţia guvernului Statelor Unite”. Idioţii!

— Ştiu despre cine e vorba.

Erau o bandă tot timpul în alertă, care pusese stăpânire pe o fermă mare şi veche plasată într-un loc pustiu, pe care acum o păzeau înarmaţi până în dinţi şi visau să opună rezistenţă unei invazii chineze. Din nefericire, erau vecinii cei mai apropiaţi ai comunităţii.

— De ce e Flower în arest? A făcut ceva rău?

— Dintr-un motiv puţin neobişnuit, spuse poliţistul sarcastic.

— Ce a făcut?

— A fost prinsă furând dintr-un magazin.

— Dintr-un *magazin?* De ce ar face asta un copil care are acces nelimitat la un magazin gratuit? Ce a furat?

— Un poster color cu Leonardo DiCaprio.

* * *

Preotul avusese intenţia să-l pocnească în faţă, însă acest lucru n-ar fi ajutat-o cu nimic pe Flower, aşa că îi mulţumise şi-i promisese că se va prezenta la secţia de poliţie din Silver City în mai puţin de o oră, împreună cu mama fetei. Satisfăcut, poliţistul plecase.

Preotul intră-n cabina lui Star. Aceasta era folosită şi drept clinică. Star nu avea pregătire medicală, dar învăţase destul de multe de la tatăl

ei, care fusese medic generalist, şi de la mama ei, care fusese asistentă. În copilărie fusese obişnuită cu urgenţele medicale şi asistase chiar şi la naşteri. Camera ei fusese plină de cutii cu bandaje, aspirine, medicamente pentru răceală şi contraceptive.

Când fu trezită şi i se comunică vestea proastă, Star deveni isterică. Ura poliţia la fel de mult ca şi el. În anii şaizeci fusese bătută cu bastoanele de către poliţişti la o demonstraţie, i se vânduseră droguri false de către agenţi sub acoperire, şi fusese violată de nişte detectivi într-o secţie de poliţie. Sări din pat ţipând şi începu să-l lovească. Preotul îi prinse încheieturile mâinilor şi încercă s-o calmeze.

— Acum, trebuie să mergem şi s-o luăm de acolo, ţipă Star.

— Ai dreptate, spuse el. Îmbracă-te înainte, bine? Se mai linişti puţin.

— Bine.

În timp ce-şi trăgea jeanşii pe ea, Preotul o întrebă foarte calm:

— Tu ai fost arestată la treişpe ani, aşa-i?

— Mda, şi un poliţist bătrân, cu o ţigară atârnându-i la colţul gurii, mi-a pus mâna pe sâni şi mi-a spus că voi ajunge o femeie frumoasă.

— Nu o vei ajuta pe Flower dacă intri acolo cuprinsă de isterie şi eşti arestată.

Star se calmă.

— Ai dreptate, Preotule. Trebuie să ne

comportăm frumos cu blestemaţii ăia, măcar de dragul ei.

Îşi pieptănă părul şi se privi într-o oglindă mică.

— Bine, sunt gata să-nghit rahaturi.

Preotul crezuse întotdeauna că trebuie să fii îmbrăcat convenţional atunci când stai de vorbă cu poliţia. Îl trezi pe Dale şi împrumută vechiul lui costum albastru. Era în proprietatea comunităţii acum, iar Dale îl purtase cel mai recent pentru a se prezenta la tribunal: soţia pe care o părăsise cu douăzeci de ani în urmă se hotărâse, în sfârşit, să divorţeze. Preotul îşi luă costumul peste cămaşa de muncă şi-şi legă cravata veche de douăzeci şi cinci de ani. Pantofii erau prea uzaţi, aşa că îşi luă din nou sandalele. Apoi, împreună cu Star, urcară în Cuda.

Când ajunseră pe şoseaua districtuală, Preotul spuse:

— Cum de nu am observat nici unul că n-a dormit acasă azi-noapte?

— Când am mers să-i spun noapte bună, Pearl mi-a spus că e la toaletă.

— Asta mi s-a spus şi mie! Pearl trebuie să fi ştiut ce s-a întâmplat, aşa că a încercat să o acopere.

Pearl, fiica lui Dale şi a lui Poem, avea doisprezece ani şi era prietena cea mai bună a lui Flower.

— M-am întors, dar toate lumânările erau

stinse, şi n-am vrut să-i trezesc; nu mi-aş fi putut imagina nici o clipă că…

— Cum ai fi putut să-ţi imaginezi asta? Iubitul tău copil şi-a petrecut toate nopţile în căsuţa aceea nu aveai nici un motiv să crezi că ar fi în altă parte.

Ajunseră în Silver City. Biroul şerifului era chiar lângă tribunal. Intrară într-un hol întunecat, decorat cu fotografiile îngălbenite ale unor criminali „antici”. Acolo se afla un birou de recepţie, în spatele unei sticle dotate cu interfon. Un ajutor de şerif îmbrăcat în cămaşă kaki şi cravată verde îi întâmpină:

— Pot să vă fiu de folos? Star îi răspunse:

— Numele meu este Stella Higgins şi am venit să-mi iau fiica.

Ofiţerul le aruncă o privire nu prea plăcută. Preotul se gândi că acesta îi mustra, întrebându-se ce fel de părinţi sunt.

Le spuse:

— Un moment vă rog, iar apoi dispăru. Preotul îi şopti lui Star cu o voce joasă:

— Cred că ar fi foarte bine dacă ne-am da drept nişte cetăţeni respectabili, cu frică de lege şi consternaţi de faptul că fiica noastră se află în această situaţie. Respectăm legea şi tot personalul din secţie. Ne pare rău că am cauzat probleme unor oameni atât de ocupaţi ca ei.

— Am înţeles ce trebuie să fac, spuse Star încet. O uşă se deschise şi ofiţerul îi chemă

înăuntru:

— Domnul şi doamna Higgins, spuse el. Preotul nu ţinu să-l corecteze.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduse într-o sală de conferinţe cu un covor gri şi mobilă modernă primitoare.

Flower îi aştepta.

Va ajunge într-o zi o femeie încântătoare şi frumoasă ca mama ei, dar acum, la treisprezece ani era doar o fetiţă slăbănoagă şi ciudată. Acum era morocănoasă şi înlăcrimată în acelaşi timp. Dar părea teafără. Star şi Preotul o îmbrăţişară fără a spune nimic.

Star începu:

— Ţi-ai petrecut noaptea în închisoare? Flower scutură dezaprobator din cap:

— Nu, într-o casă, spuse ea. Ofiţerul îi explică:

— Legea californiană e foarte strictă. Minorii arestaţi nu pot fi ţinuţi sub acelaşi acoperiş cu infractorii adulţi. Avem în oraş câţiva voluntari care se oferă să-i cazeze peste noapte pe delicvenţii minori. Flower a stat la domnişoara Waterlow, profesoară la şcoala din oraş şi soră a şerifului. Preotul o întrebă pe fiica lui:

— A fost bine?

Copila scutură din cap prostesc. Preotul reuşi, în sfârşit, să se relaxeze.

La naiba, prin ce încercări trebuie să treacă un copil.

Ofiţerul le spuse:

— Luaţi loc, vă rog, domnule şi doamnă Higgins. Sunt ajutor de şerif şi stă în atribuţia mea să mă ocup de infractorii minori.

Se aşezară.

— Flower e acuzată de furtul unui poster în valoare de 9,99 dolari, de la magazinul de muzică din Silver.

Star se întoarse spre fiica ei:

— Nu pot să înţeleg, spuse ea. Ce-ţi veni să furi posterul unui nenorocit de actor?

Flower comunică şi ea într-un târziu.

— Mi l-am dorit, bine? Mi l-am dorit, ţipă ea. Apoi izbucni în lacrimi.

Preotul se adresă ofiţerului:

— Am dori s-o luăm pe fiica noastră acasă cât de curând posibil. Ce trebuie să facem?

— Domnule Higgins, trebuie să vă spun că fapta lui Flower se pedepseşte cu închisoare până la douăzeci şi unu de ani.

— Iisuse! exclamă Preotul.

— Cu toate acestea, nu m-aş aştepta la o pedeapsă atât de drastică pentru o primă încălcare a legii.

Spuneţi-mi, Flower a mai avut probleme cu legea?

— Niciodată.

— Sunteţi surprinşi de ceea ce a făcut?

— Da!

— Suntem şocaţi, spuse Star.

Ofiţerul le puse câteva întrebări despre viaţa lor, încercând să stabilească dacă Flower era bine îngrijită. Preotul răspunse la majoritatea întrebărilor, încercând să-i dea impresia că sunt nişte simpli agricultori. Nu aminti nimic despre viaţa lor în comunitate şi despre credinţele lor. Ofiţerul întrebă unde urmează Flower şcoala, iar Preotul îi explică faptul că lângă vinărie este o şcoală la care merg toţii copiii muncitorilor.

Poliţistul păru satisfăcut de răspunsurile primite. Flower trebui să semneze o înţelegere că se va prezenta la tribunal de azi în patru săptămâni la ora zece. Apoi îl rugă pe unul dintre părinţi să semneze şi el. Nu fuseseră nevoiţi să plătească nici o cauţiune. Terminară toată treaba în mai puţin de o oră.

Ajunşi afară, în faţa secţiei de poliţie, Preotul spuse:

— Acest lucru nu te face o persoană rea, Flower. Ai făcut un lucru stupid, însă noi te iubim la fel de mult ca întotdeauna. Şi vom discuta despre toate acestea acasă.

Conduse înapoi la vinărie. O vreme, Preotul nu fusese capabil să se gândească decât la starea fiicei sale; acum însă că o avea lângă el, începu să cântărească implicaţiile arestării ei. Comunitatea nu mai atrăsese niciodată până atunci atenţia poliţiei. Nu mai existase nici un caz de furt, fiindcă nu avuseseră de-a face cu termenul de proprietate privată.

Mai apăreau bătăi, dar în astfel de situaţii se descurcau singuri. Nici unul din ei nu decedase încă. Şi nici nu aveau telefon pentru a suna poliţia. Nu încălcaseră decât legile antidrog, însă şi în legătură cu acestea erau foarte discreţi.

Acum, însă, locul apăruse pe hartă.

Nu exista moment mai inoportun pentru un astfel de incident.

Nu putea face nimic pentru a schimba lucrurile, putea doar să fie mult mai prudent de acum înainte. Se hotărî să nu dea vina pe Flower. La vârsta ei, el fusese deja hoţ profesionist şi avusese parte de o arestare care se prelungise pentru trei ani. Dacă exista un părinte care să o înţeleagă, el ar trebui să fie acela.

Porni radioul din maşină. Erau ştirile de la ora fixă. Ultimul subiect al ştirilor fu ameninţarea făcută de ei.

— Guvernatorul Mike Robson se întâlneşte în această dimineaţă cu agenţii FBI, pentru a discuta despre gruparea teroristă Mânie Divină, care au ameninţat cu provocarea unui cutremur, spuse crainica. Purtătorul de cuvânt al Biroului Federal spune că toate ameninţările vor fi luate în serios, însă până la această întâlnire nu se mai fac comentarii.

Guvernatorul avea să facă anunţul după întâlnirea cu FBI-ul. Preotul şi-ar fi dorit să se fi comunicat la radio şi ora întâlnirii.

Era încă dimineaţă când ajunseră acasă.

Maşina Melaniei dispăruse din parcare: îl dusese pe Dusty la San Francisco, pentru a-l lăsa să-şi petreacă week-endul împreună cu tatăl său.

Atmosfera din vie era una încărcată. Majoritatea oamenilor curăţau via, muncind fără obişnuitele cântece şi râsete. În faţa popotei, Holly, mama băieţilor Ringo şi Smiler, prăjea încruntată nişte ceapă, în timp ce Slow, care de obicei degaja un aer tandru, părea înspăimântată, pe când scotea cartofi noi din grădină. Chiar şi Oaktree, dulgherul, era tăcut, în timp ce se apleca peste masa de lucru şi tăia un placaj.

Când îi văzură pe Preot şi pe Star întorcându-se cu Flower, toţi îşi încheiară treburile şi se îndreptară spre templu. Când se ivea o problemă, întotdeauna se adunau la templu să o discute. Dacă era o problemă minoră, putea aştepta până la lăsarea serii, însă aceasta era prea importantă pentru a fi amânată.

În drum spre templu, Preotul şi familia lui fură întâmpinaţi de Dale şi Poem, împreună cu fiica lor, Pearl.

Dale, un bărbat scund, cu părul scurt, era cel mai lipsit de naturaleţe dintre toţi. Era, însă, persoana cheie a grupului, el fiind expertul în prepararea vinului. Preotul, însă, nu credea că pentru Dale această comunitate valora prea mult. El şi Poem fuseseră primii care îşi construiseră o cabană de familie. Poem era o femeie cu ten închis şi accent de franţuzoaică. Avusese un

comportament sălbatic Preotul ştia asta, petrecuseră mai multe nopţi împreună – însă alături de Dale devenise o femeie de casă. În cazul în care ar fi nevoiţi să părăsească valea, Dale ar fi unul dintre puţinii care ar reuşi să-şi refacă viaţa foarte uşor. Preotul ştia însă că majoritatea celorlalţi ar sfârşi în închisori sau morţi.

— E ceva ce ar trebui să vezi, spuse Dale. Preotul observă un schimb rapid de priviri între cele două fete. Flower aruncă o privire acuzatoare spre Pearl, care părea înfricoşată şi, în acelaşi timp, se simţea vinovată.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Star. Dale îi conduse la o cabană goală. În prezent, era folosită ca birou de studiu pentru copii mai mari. Era mobilată cu o masă neprelucrată şi un dulăpior pentru cărţi şi creioane. În tavan era o trapă care ducea în spaţiul strâmt de sub acoperiş. Acum, trapa era deschisă şi sub ea era aşezată o scară.

Preotul avu sentimentul oribil că ştie despre ce e vorba.

Dale aprinse o lumânare şi înaintă pe scară în sus. Preotul şi Star îl urmară. În spaţiul de sub acoperiş, slab luminat de lumânarea pâlpâitoare, găsiră ascunzătoarea fetelor: o cutie plină de bijuterii ieftine, farduri, haine la modă şi reviste pentru adolescenţi.

Preotul spuse încet:

— Iar noi le-am crescut şi le-am învăţat să dispreţuiască toate aceste lucruri.

— Au făcut autostopul spre Silver City de trei ori în ultimele patru săptămâni. Când ajung acolo îşi schimbă hainele.

Star întrebă:

— Şi ce fac acolo?

— Se plimbă pe străzi, stau de vorbă cu băieţi şi fură din magazine.

Preotul îşi introduse mâna în cutie şi scoase un tricou strâmt albastru cu o singură bretea portocalie. Era făcut din nailon, iar la atingere părea subţire şi fără nici o valoare. Era genul de haină pe care o dispreţuia: nu avea calitatea de a te proteja de frig şi nu făcea altceva decât să acopere frumuseţea unui trup cu un strat de urâţenie.

Cu tricoul în mână, coborî scara. Star şi Dale îl urmară.

Fetele stăteau într-un loc, împietrite de spaimă.

— Să mergem la templu şi să dezbatem problema, spuse Preotul.

Când ajunseră acolo, toţi ceilalţi împreună cu copiii lor erau adunaţi. Stăteau pe podea cu picioarele încrucişate, aşteptând.

Preotul se aşează, ca de obicei, în mijloc. Teoretic, discuţiile erau libere, însă practic, el împreună cu Star dominau toate întâlnirile. Preotul reuşea întotdeauna să aducă discuţia unde voia, el fiind cel care punea întrebările şi nu cel care-şi expunea doar ideile. Dacă-i surâdea o idee,

făcea tot posibilul să dirijeze discuţia, în aşa fel încât să scoată în evidenţă avantajele acelei idei; dacă, însă, voia să înlăture o idee, îi întreba în ce măsură sunt siguri că va funcţiona. Iar dacă simţea că discuţia lua o turnură nefavorabilă lui, se prefăcea că se simte influenţat, pentru ca mai târziu să schimbe decizia luată.

— Cine doreşte să înceapă? spuse el.

Aneth începu discuţia. Era tipul mamei în vârstă de patruzeci de ani, care era adepta înţelegerii şi nu a condamnării.

— Poate că Flower şi Pearl ar trebui să înceapă, spunându-ne de ce au mers în Silver City.

— Am vrut să întâlnim şi alţi oameni, spuse Flower sfidătoare.

Aneth îi zâmbi.

— Vrei să spui, băieţi? Flower ridică din umeri. Aneth continuă:

— Ei bine, să spunem că asta ar fi de înţeles… dar de ce a trebuit să furaţi?

— Ca să arătăm bine!

Star avea o privire disperată.

— Ce e în neregulă cu hainele voastre?

— Mamă, fii serioasă, spuse Flower pe un ton dispreţuitor.

Star se aplecă şi o plezni peste faţă. Flower suspină adânc. O urmă roşie îi apăru pe obraz.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul acesta, spuse Star. Tocmai ai fost prinsă furând şi a trebuit să te scot din închisoare, aşa că nu eşti în

măsură să mă iei de sus.

Pearl începu să plângă.

Preotul oftă. Trebuia să se aştepte la una ca asta. Nu era nimic în neregulă cu hainele de la magazinul lor gratuit. Se găseau jeanşi albaştri, negri şi cafenii; cămăşi de muncă din blugi; tricouri albe, gri, roşii şi galbene; sandale şi bocanci; svetere groase din lână, pentru iarnă; învelişuri rezistente la apă, pentru munca în ploaie. Toată lumea purta acelaşi tip de haine, iar asta se întâmpla de mulţi ani. Bineînţeles, copiii voiau tot timpul ceva diferit. În urmă cu treizeci şi cinci de ani, Preotul furase o jachetă cu Beatles de la un butic numit Rave, de pe strada San Pedro.

Poem îşi îndreptă atenţia asupra fiicei sale.

— Pearl, iubito, nu-ţi plac hainele pe care le porţi?

Printre sughiţuri, spuse:

— Am vrut să ne îmbrăcăm ca Melanie.

— Ah! spuse Preotul, ştiind sigur ce avea să urmeze.

Melanie încă purta hainele pe care şi le adusese de acasă: tricouri mulate şi scurte până deasupra buricului, fuste mini şi pantaloni scurţi, pantofi la modă şi pălării drăguţe. Arăta şic şi sexy. Nu era surprinzător că fetele au luat-o drept modelul lor.

Dale spuse:

— Trebuie să discutăm despre Melanie.

Tonul său sună ameninţător. Cei mai mulţi

dintre ei erau agitaţi când era vorba de ceva ce ar fi adus vreo ofensă Preotului.

Preotul intră în defensivă. El o adusese pe Melanie aici şi era iubitul ei. Pe lângă asta, era cea mai importantă piesă din plan. Era singura care ştia să interpreteze informaţiile de pe discheta lui Michael, informaţii care acum se aflau în laptop-ul ei. Nu putea să le dea voie celorlalţi să se întoarcă împotriva ei.

— Niciodată nu-i punem pe nou veniţi să-şi schimbe hainele atunci când ni se alătură, spuse el. Întâi îşi poartă hainele vechi, asta a fost întotdeauna o regulă.

Alaska începu să vorbească. Era o fostă profesoară care venise aici cu iubita ei, Juice, acu zece ani, după ce fuseseră izgonite dintr-un orăşel pentru comportamentul lor homosexual.

— Nu e vorba doar de hainele ei, spuse Alaska. Nici nu se dă în vânt prea mult după muncă.

Juice dădu aprobator din cap. Preotul îi luă apărarea:

— Am văzut-o în bucătărie, spălând vase şi făcând prăjituri.

Alaskăi îi era teamă, dar continuă:

— Astea sunt treburi domestice şi uşoare. Dar nu am văzut-o deloc muncind în vie. Nu va sta mult pe aici, Preotule.

Star îl simţi pe Preot pregătit să atace, aşa că trecu de partea lui.

— Am mai avut oameni ca ea. Vă amintiţi cum era Holly la început?

Holly fusese ceva în genul Melaniei, o fată frumoasă, care la început fusese atrasă de Preot, iar apoi de comunitate.

Holly zâmbi ruşinată.

— Recunosc. Am fost leneşă. Dar în cele din urmă, începusem să mă simt aiurea pentru că nu făceam nimic. Nimeni nu mi-a spus un cuvânt despre asta. Am realizat doar că aş fi mai fericită dacă mi-aş face partea de muncă.

Acum vorbea Garden. O fostă dependentă de droguri, avea douăzeci şi cinci de ani, dar arăta de patruzeci.

— Melanie e o influenţă proastă pentru copii. Vorbeşte cu ei despre albume de muzică pop, emisiuni de televiziune şi alte gunoaie de-astea.

Preotul interveni:

— E evident că trebuie să purtăm o discuţie cu Melanie când se întoarce din San Francisco. Ştiu că va fi foarte supărată când va afla de fapta fetelor.

Dale nu fu satisfăcut:

— Ce ne enervează pe mulţi este…

Preotul se încruntă. Se părea că discutaseră deja acest subiect.

Iisuse, oare am de-a face cu o rebeliune pe scară largă? Lăsă să se simtă un ton de indignare.

— Ei bine? Ce vă deranjează pe mulţi dintre voi? Dale înghiţi cu greu:

— Mobilul şi computerul ei.

Nu exista curent electric în vale, aşa că improvizaseră câteva dispozitive electrice; aceştia dezvoltaseră un soi de puritanism faţă de obiecte ca televizorul şi casetele video. Preotul trebuia să stea în maşină pentru a asculta ştirile. Ajunseseră să dispreţuiască tot ce avea legătură cu electricitatea. Echipamentul Melaniei, pe care-l încărca doar la biblioteca din Silver City, introducându-i într-o priză în mod normal folosită pentru aspiratoare, atrase nişte priviri dezaprobatoare. Acum, câţiva dintre ei aprobau reclamaţia lui Dale.

Melanie avea un motiv deosebit pentru care trebuia să-şi păstreze mobilul şi computerul. Însă Preotul nu avea cum să i-l explice lui Dale. Nu era unul dintre Mâncătorii de Orez. Cu toate că era de ani de zile membru cu drepturi depline al grupului, Preotul nu credea că ar fi de acord cu planul. Era posibil să clacheze.

Preotul îşi dădu seama că trebuie să pună capăt acestei discuţii. Lucrurile începeau s-o ia razna.

Cu oamenii nemulţumiţi trebuie să tratezi separat şi nu într-o discuţie colectivă, unde au şansa să se susţină reciproc.

Însă înainte de a reuşi să spună ceva, Poem interveni:

— Preotule, se întâmplă ceva? E ceva ce nu ne spui? Nu înţeleg nici acum de ce tu şi Star a

trebuit să fiţi plecaţi două săptămâni şi jumătate. Song, sprijinindu-l pe Preot, spuse:

— Oau, asta chiar e o întrebare îndoielnică. Preotul vedea cum grupul începe să se destrame.

Plecarea din vale era iminentă. Nu vedea nici urmă din miracolul pe care-l aştepta. Se vedea deja părăsind valea. Star spuse:

— Credeam că v-am spus tuturor. Un unchi al meu a murit şi şi-a lăsat toate afacerile neîncheiate; eu, fiind singura lui rudă, a trebuit să-i ajut pe avocaţi să îndrepte lucrurile.

Destul.

Preotul ştia cum să aplaneze o revoltă. Vorbi foarte hotărât.

— Mi se pare că atmosfera este prea încărcată pentru astfel de discuţii, spuse el. Nu sunteţi de acord cu mine?

Bineînţeles că toţi fură de acord. Cei mai mulţi aprobară din cap.

— Şi ce vom face în legătură cu asta?

Preotul se uită la fiul său de zece ani, Ringo, şi-l întrebă:

— Ce ar trebui să facem? Tu ce spui, Ringo?

— Să medităm împreună, spuse băiatul. Era răspunsul pe care l-ar fi dat oricare dintre ei.

Preotul se uită în jur.

— Cine este de acord cu ideea lui Ringo? Toţi fură de acord.

— Atunci să ne pregătim.

Fiecare se aşează în poziţia preferată. Unii se

întinseră pe spate, alţii se curbară în poziţia fetusului, pe când unul sau doi se lungiră ca pentru a se culca. Preotul, împreună cu alţii, stătea în poziţia şezut, cu picioarele încrucişate, cu mâinile relaxate pe genunchi, cu ochii închişi şi cu faţa îndreptată spre cer.

— Relaxaţi-vă degetul mic de la piciorul stâng, spuse Preotul şoptit. Acum, al patrulea deget, al treilea, al doilea şi ultimul. Relaxaţi laba piciorului… glezna… şi gamba.

Pe măsură ce lua la rând fiecare parte a corpului, o linişte profundă se lăsa în cameră. Respiraţia celor din încăpere încetini, deveni uniformă, trupurile lor se liniştiră, iar acalmia punea încet-încet stăpânire pe chipurile lor.

În cele din urmă, Preotul continuă:

— Um!

Congregaţia răspunse într-o voce:

— Ummm…

Oamenii mei.

Fie ca ei să poată locui aici pentru totdeauna.

6

Întâlnirea cu guvernatorul fusese programată pentru după-amiaza aceasta. Sacramento, capitala statului, era la câteva ore distanţă de San Francisco. Pentru a evita traficul intens al orei de vârf, Judy porni de acasă la ora nouă.

Adjunctul guvernatorului, Al Honeymoon, cel cu care avea să se întâlnească, era un personaj politic bine cunoscut în California. Cu toate că oficial era secretar al cabinetului, el era considerat de fapt ţapul ispăşitor. De câte ori guvernatorul Robson era nevoit să distrugă un parc frumos pentru a construi o şosea, să construiască o hidrocentrală, să concedieze mii de angajaţi ai guvernului sau să trădeze un prieten apropiat, îl însărcina pe Honeymoon cu partea cea mai murdară.

Cei doi fuseseră colegi douăzeci de ani. Când se cunoscuseră, Mike Robson era doar un membru al Adunării Naţionale, iar Honeymoon era proaspăt absolvent al Facultăţii de Drept. Honeymoon fusese ales pentru rolul acesta de băiat rău pentru că era negru, iar guvernatorul se baza foarte mult pe faptul că presa va ezita să defăimeze un negru. Acele vremuri liberale erau demult apuse, iar Honeymoon se perfecţionase în politică prin ingeniozitatea şi insensibilitatea sa categorică. Nimeni nu-l plăcea, iar multora le era

chiar teamă de el.

De dragul FBI-ului, Judy voia să facă o impresie cât mai bună. Se întâmpla foarte rar ca o formaţiune politică să fie direct interesată de un caz al FBI-ului.

Ştia că felul ei unic de a trata această problemă va schimba pentru totdeauna atitudinea lui Honeymoon faţă de Biroul Federal şi faţă de poliţie în general. Experienţa personală are întotdeauna un impact mult mai mare decât orice raport sau orice statistică.

FBI-ului îi plăcea să dea impresia de atotputernic şi de infailibil. Însă Judy făcuse un progres atât de mic cu acest caz, încât avea să-i fie dificil să-şi joace rolul, în special în faţa unui încăpăţânat ca Honeymoon. Şi oricum, nu-i stătea în fire să facă aşa ceva. Planul ei era să dea dovadă de eficienţă şi să inspire încredere.

Mai avea un motiv pentru care dorea să lase o impresie bună. Voia să obţină prin comunicatul de presă al guvernatorului Robson ivirea unei ocazii pentru un dialog cu gruparea teroristă: o aluzie cum că guvernatorul ar fi pregătit pentru negocieri care să-i convingă să amâne puţin momentul. Iar dacă teroriştii urmau să-i răspundă guvernatorului, Judy avea să afle cu siguranţă lucruri noi despre ei. Era sigură că acesta ar fi singurul mod în care putea să-i prindă. Toate celelalte căi de investigare duseseră la un punct mort.

Totuşi, era de părere că îi va fi greu să-l convingă pe guvernator să dea de înţeles că e dispus la negocieri. Nu va fi de acord să dea impresia că ar pleca urechea la unele revendicări venite din partea teroriştilor, de teamă să nu-i încurajeze şi pe alţii. Trebuia să existe o cale de redactare a unui comunicat, în aşa fel încât mesajul să fie transparent doar pentru membrii grupării Mânie Divină.

Nu era îmbrăcată în frumosul costum Armani. Instinctul îi spusese că Honeymoon va primi cu mai multă căldură pe cineva îmbrăcat normal; aşa că se îmbrăcase cu un costum de culoare gri-oţelit, îşi strânsese părul în coc, iar pistolul şi-l pusese în tocul de la şold. Ca să nu pară prea sobru îmbrăcată, îşi pusese o pereche de cercei mici cu perle, care dădeau impresia unui gât fin. Nu era nimic rău în a fi atrăgătoare.

Se trezi întrebându-se dacă Michael Quercus o găsea atractivă. Ar fi o partidă bună; păcat că era atât de recalcitrant. Mama ei l-ar fi simpatizat. Judy îşi aminti cum spunea: „Îmi plac bărbaţii care ştiu să se descurce singuri”. Quercus se îmbrăca oarecum simpatic. Se întrebă cum arată oare trupul de sub acele haine. Poate era acoperit cu păr negru, asemeni unei maimuţe: nu-i plăceau bărbaţii păroşi. Sau poate că avea pielea netedă şi fină; da, asta i se potrivea cel mai bine. Îşi dădu seama că şi-l închipuia pe Michael Quercus gol şi se simţi stânjenită.

Ultimul lucru de care am nevoie e-un idol slab de nervi dintr-un spectacol de matineu.

Se hotărî să sune mai întâi şi să vadă dacă are loc de parcare. Formă numărul de la biroul guvernatorului pe telefonul mobil şi-i răspunse secretarul lui Honeymoon:

— Bună ziua! Am o întâlnire cu domnul Honeymoon la ora douăsprezece şi vreau să ştiu dacă pot parca în faţa clădirii Capitoliului. N-am mai trecut prin Sacramento. Secretarul era un bărbat tânăr:

— Nu avem parcare pentru vizitatori, dar veţi găsi o parcare pe următoarea stradă.

— Unde, mai exact?

— La intrarea pe Tenth Street, între străzile K şi L. Clădirea Capitoliului este pe strada Tenth, între K şi L. Este chiar la un minut distanţă. Iar întâlnirea dumneavoastră nu este programată la douăsprezece, ci la unsprezece şi jumătate.

— Poftim?

— Întâlnirea a fost programată la unsprezece şi jumătate.

— A fost cumva reprogramată?

— Nu, doamnă, aşa a fost de la început.

Judy se-nfurie. Această întârziere avea să lase o impresie proastă chiar înainte să apuce să-şi expună ea cazul. Deja mergea prost.

Îşi controlă furia.

— Cred că cineva a făcut o greşeală.

Se uită la ceas. Dacă şi-ar da silinţa ar putea

ajunge acolo în nouăzeci de minute.

— Nu e nici o problemă, am timp să ajung, minţi ea. Voi fi acolo la timp.

— Foarte bine.

Apăsă acceleraţia şi văzu cum săgeata vitezometrului atinge o sută. Din fericire, şoseaua nu era prea aglomerată. Dimineaţa, majoritatea maşinilor se îndreptau în partea opusă, adică înspre San Francisco.

Brian Kincaid îi adusese la cunoştinţă ora întâlnirii, aşa că şi el avea să întârzie. Călătoreau separat fiindcă el urma să mai meargă la o întâlnire, la Biroul Federal din Sacramento. Judy sună la biroul lui din San Francisco şi vorbi cu secretara SAC-ului:

— Linda, sunt eu, Judy. Poţi să-l anunţi tu pe Brian că întâlnirea nu este la amiază, ci la ora unsprezece treizeci?

— Cred că ştie asta, spuse Linda.

— Nu, nu ştie. Mi-a spus să ne întâlnim la douăsprezece. Încearcă să dai de el şi să-l anunţi.

— Sigur că da.

— Mulţumesc.

Judy închise telefonul şi se concentra asupra drumului.

Câteva minute mai târziu, auzi în spatele ei o sirenă de poliţie.

Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu culoarea familiară a maşinii de patrulă a poliţiei californiene.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea.

Trase pe dreapta şi frână brusc. Maşina patrulei se opri în spatele ei. Ea-şi deschise portiera. O voce puternică spuse:

— RĂMÂI ÎN MAŞINĂ!

Scoase insigna FBI şi o ridică, aşa încât să fie sigură că poliţistul o vede, apoi încercă să iasă din maşină.

— RĂMÂI ÎN MAŞINĂ!

Simţi o undă de nesiguranţă în acea voce, iar apoi observă că poliţistul era singur. Suspină. Îşi imagina deja cum un poliţist neexperimentat scoate arma şi începe să tragă în ea.

Ridică insigna şi mai sus.

— Sunt de la FBI, ţipă ea. Priveşte, pentru numele lui Dumnezeu!

— INTRĂ ÎNAPOI ÎN MAŞINĂ!

Se uită la ceas. Era zece treizeci. Tremurând de nervi, rămase în maşină. Lăsă şi portiera deschisă.

Urmă o aşteptare care reuşi să o scoată din minţi.

În cele din urmă, poliţistul se apropie încet de maşina ei.

— V-am oprit pentru că mergeaţi cu o sută cincizeci de kilometri pe oră…

— Uită-te numai la asta, spuse ea, arătându-i insigna.

— Ce-i aia?

— Pentru numele lui Dumnezeu, e o insignă

FBI! Sunt agent şi mă aflu într-o misiune importantă şi sunt în întârziere.

— Ei bine, nu prea semănaţi cu un agent.

Ieşi din maşină, făcându-l pe poliţist să tresară, şi îi ridică bărbia cu degetul.

— Să nu-mi spui tu mie că nu seamăn cu un nenorocit de agent. Dacă nu recunoşti o insignă FBI, cum ai putea să ştii cum arată un agent?

Îşi puse mâinile pe şolduri, ridicându-şi jacheta, pentru a-i arăta tocul pentru pistol.

— Arătaţi-mi permisul de conducere, vă rog.

— Pe naiba. Acum o să plec şi-o să conduc până la Sacramento cu o sută cinzeci de kilometri pe oră, înţelegi?

Urcă înapoi în maşină.

— Nu puteţi face asta, spuse el.

— Depune o plângere, spuse ea, apoi închise uşa şi porni în trombă.

Intră pe şosea, acceleră la o sută de kilometri la oră şi se uită la ceas. Pierduse cam cinci minute. Încă mai putea ajunge.

Se pierduse cu firea în faţa poliţistului. Acesta avea să-i povestească întâmplarea superiorului său, care, la rândul său, avea să se plângă FBI-ului, iar Judy avea să primească un avertisment. Dacă s-ar fi purtat frumos, însă, ar fi pierdut şi mai mult timp.

— Rahat, spuse ea.

Ajunse la intrarea în centrul Sacramento-ului la unsprezece şi douăzeci. La unsprezece şi

douăzeci şi cinci intra deja în parcarea de pe Tenth Street. Îi luă două minute să găsească un loc liber. Coborî scările parcării, iar apoi traversă strada. Clădirea Capitoliului era ca un palat alb în formă de tort de nuntă, înconjurat de grădini superbe, mărginite de palmieri giganţi. Se grăbi pe un hol de marmură, îndreptându-se spre o uşă mare pe care era gravat GUVERNATOR. Se opri în faţa ei, respiră adânc de câteva ori şi se uită la ceas.

Era exact unsprezece şi jumătate. Ajunsese la timp. Nu avea să dea impresia de incompetenţă.

Deschise uşa dublă şi păşi înăuntru.

Se trezi într-o anticameră, dominată de un secretar aşezat în spatele unui birou enorm. De o parte a vestibulului se afla un şir de scaune şi, spre surprinderea ei, pe unul dintre ele aştepta Brian Kincaid, îmbrăcat într-un nemaipomenit costum de culoare gri-închis, cu părul frumos pieptănat; nu arăta ca şi cum s-ar fi grăbit să ajungă acolo. Deveni conştientă că începuse să transpire.

Observă o umbră de surprindere pe chipul lui, atunci când o văzuse intrând.

— Uf... bună, Brian, spuse ea.

— Bună dimineaţa, spuse el şi privi în altă parte. Nu-i mulţumi pentru mesajul pe care i-l trimisese. Ea-l întrebă:

— Când ai ajuns?

— Cu câteva minute în urmă.

Asta însemna că ştiuse ora corectă a întâlnirii. Iar ei îi spusese că urma să aibă loc cu o jumătate de oră mai târziu. Nu voise oare s-o inducă în eroare intenţionat? Nu, ar fi un gest de-a dreptul pueril.

Înainte să ajungă la o concluzie în legătură cu această problemă, un negru tânăr ieşi pe o uşă laterală. Îi întrebă:

— Cine este agentul Kincaid? Brian se ridică în picioare:

— Eu sunt!

— Iar dumneavoastră trebuie să fiţi agentul Maddox. Domnul Honeymoon vă primeşte pe amândoi acum.

Îl urmară de-a lungul coridorului, iar apoi dădură colţul. După care, secretarul zise:

— Noi îi spunem acestui coridor potcoava, fiindcă birourile guvernatorului sunt grupate pe trei laturi ale unui dreptunghi.

La jumătatea celui de-al doilea coridor, trecură pe lângă o altă anticameră, aceasta ocupată de două secretare. Pe o canapea de piele aştepta un tânăr cu un dosar în mână. Judy bănui că această încăpere dădea în biroul personal al guvernatorului. Făcură câţiva paşi şi ajunseră în biroul lui Honeymoon.

Era un bărbat masiv, cu păr scurt şi grizonat. Îşi dăduse jos sacoul de la costumul gri-dungat, lăsând să se vadă bretelele negre. Îşi suflecase mânecile cămăşii, iar nodul cravatei şi-l strânsese

în grabă. Îşi dădu jos ochelarii cu rame aurii şi se ridică în picioare. Avea chipul negru, parcă sculptat, purtând o expresie de „pe mine nu mă duci cu zăhărelul”. Ar fi putut fi luat drept locotenent de poliţie, însă era prea bine îmbrăcat pentru o asemenea funcţie.

În ciuda aspectului său intimidant, manierele sale erau curtenitoare. Le strânse mâinile la amândoi şi spuse:

— Apreciez faptul că aţi venit tocmai din San Francisco.

— Nici o problemă, spuse Kincaid. Luară loc.

Fără nici un preambul, Honeymoon întrebă:

— Cum aţi evaluat acest caz? Kincaid spuse:

— Ei bine, domnule, aţi cerut să vă întâlniţi personal cu agentul care se ocupă de acest caz, aşa că o voi lăsa pe Judy să vă pună la curent.

Judy începu:

— Din păcate, nu i-am prins încă.

Apoi se mustră în sine pentru că începuse cu o scuză.

Fii optimistă!

— Suntem siguri că nu au nici o legătură cu Gruparea Ecologiştilor Californieni – a fost doar o încercare proastă de a ne induce în eroare. Nu ştim exact cine sunt, dar vă pot spune câteva lucruri importante pe care le-am descoperit despre ei.

Honeymoon spuse:

— Continuă, te rog.

— În primul rând, analiza lingvistică a mesajului ne spune că nu avem de-a face cu un singur individ, ci cu o grupare.

Kincaid interveni:

— Ei, doi oameni, cel puţin.

Judy îl fixă cu privirea, însă acesta nici nu se uită la ea. Honeymoon spuse iritat:

— Câţi sunt până la urmă: doi sau mai mulţi? Judy simţi că se îmbujorase:

— Mesajul a fost compus de un bărbat şi dictat unei femei, aşadar, sunt cel puţin doi. Nu ştim încă dacă sunt mai mulţi.

— Bine. Dar încercaţi să fiţi mai exacţi. Nu mergea prea bine.

Judy continuă:

— În al doilea rând: aceşti oameni nu sunt nebuni. Kincaid spuse:

— Ei bine, nu din punct de vedere clinic. Dar să fiu al naibii dacă ar putea spune cineva că sunt normali.

Şi izbucni în râs, ca şi cum ar fi spus ceva ilar. Judy îl înjură în gând, pentru încercarea de a o discredita.

— Oamenii care comit acte de violenţă se împart în două categorii: organizaţi şi dezorganizaţi. Cei dezorganizaţi acţionează sub impulsul momentului, folosesc arma care le pică în mână şi îşi aleg victimele la întâmplare. Aceştia sunt adevăraţii nebuni.

Honeymoon deveni interesat:

— Iar ceilalţi?

— Cei organizaţi îşi plănuiesc crima, poartă arme asupra lor şi-şi atacă victimele dinainte selectate după anumite criterii. Kincaid interveni din nou:

— Sunt doar altfel de nebuni. Judy încercă să-l ignore.

— Poate că aceşti oameni sunt bolnavi, însă nebuni nu sunt. I-am putea considera raţionali şi am putea încerca să le anticipăm mişcările.

— Bun. Iar Mânie Divină e o grupare de oameni organizaţi?

— Judecând după mesajul trimis, da.

— Vă bazaţi destul de mult pe analiza lingvistică, spuse Honeymoon cu scepticism.

— Este o unealtă puternică. Kincaid interveni:

— În orice caz, nu este substitutul perfect al unei investigaţii atent făcute. Însă, în acest caz, e tot ce deţinem.

Aşadar, concluzia era următoarea: se bazau pe analiza lingvistică doar pentru că Judy eşuase în a-şi îndeplini obligaţiile. Disperată, mai făcu o încercare.

— Avem de-a face cu oameni serioşi – ceea ce înseamnă că dacă nu vor reuşi să declanşeze un cutremur, vor încerca altceva.

— De exemplu?

— Unul dintre cele mai des întâlnite atacuri teroriste. Să declanşeze o bombă, să ia ostatici sau să ucidă o personalitate importantă.

Kincaid continuă:

— Presupunând că sunt capabili de toate acestea, desigur. Până acum, nu avem de ce să credem aşa ceva.

Judy inspiră adânc. Avea ceva de spus şi nu se putea abţine.

— În orice caz, eu nu sunt pregătită să exclud posibilitatea provocării unui cutremur.

Honeymoon spuse mirat:

— Cum?

Kincaid începu să râdă batjocoritor.

Judy continuă încăpăţânată:

— Nu e sigur, dar există posibilitatea. Un expert în seismologie, profesorul Quercus, mi-a confirmat acest lucru. Aş fi lipsită de profesionalism dacă nu v-aş raporta.

Kincaid se lăsă pe spătarul scaunului şi se aşează picior peste picior.

— Al, Judy ţi-a dat răspunsuri care pot fi găsite în orice manual, spuse Kincaid cu un ton de „ca-ntre noi bărbaţii”. Acum poate ar trebui să-ţi spun cum stau lucrurile din perspectiva unui om cu experienţă.

Judy îl fixă cu privirea.

Ţi-o întorc eu chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face, Kincaid. Dacă va fi într-adevăr un cutremur, blestematule? Ce le vei spune rudelor victimelor?

— Continuă, îi zise Honeymoon lui Kincaid.

— Oamenii ăştia n-au cum să declanşeze un

cutremur şi sunt sigură că nici nu-i interesează de hidrocentralele care se construiesc. Instinctul îmi spune că tipul ăsta încearcă să-şi impresioneze iubita. L-a speriat pe guvernator, a pus FBI-ul pe fugă, iar în emisiunea lui John Truth s-a dezbătut în fiecare seară subiectul acesta. Dintr-o dată a devenit cunoscut, iar iubita e impresionată.

Judy se simţi umilită. Kincaid o lăsase să-şi expună cazul, iar apoi batjocorise fiecare lucru pe care-l spusese. Era evident că plănuise asta dinainte, iar acum era sigură că o indusese în eroare intenţionat în legătură cu ora întâlnirii, în speranţa că întârzierea o va pune într-o lumină şi mai proastă. Toată această tărăşenie era o strategie de-a lui de a o discredita şi, în acelaşi timp, de a se pune pe el într-o lumină favorabilă. Îi era silă de el.

Honeymoon se ridică brusc.

— Îl voi sfătui pe guvernator să nu dea atenţie acestei ameninţări. (Apoi adăugă:) Vă mulţumesc amândurora!

Judy îşi dădu seama că era prea târziu să-i ceară să deschidă o fereastră pentru negocieri. Momentul trecuse. Şi orice sugestie din partea ei ar fi fost desfiinţată de către Kincaid. Se simţi disperată.

Dacă este totuşi adevărat? Dacă pot s-o facă?

Kincaid spuse:

— Sunaţi-ne oricând vă putem fi de ajutor. Honeymoon îi aruncă o privire ironică. Chiar nu

avea nevoie de o invitaţie pentru a se folosi de serviciile FBI. Dădu însă politicos mâna cu ei.

Un moment mai târziu, ea şi Kincaid se îndreptau spre ieşire.

Judy păstră tăcerea în timp ce ocoliră potcoava şi trecând prin anticameră, străbătură holul de marmură. Acolo, Kincaid se opri şi-i spuse:

— Te-ai descurcat foarte bine, Judy. Nu trebuie să-ţi faci probleme.

Nu-şi putea ascunde rânjetul. Era hotărâtă să nu-i arate cât de distrusă era. Ar fi vrut să ţipe la el, dar se forţă să fie calmă:

— Am făcut tot ce ne-a stat în putere.

— Sigur că da. Unde ai parcat?

— În garajul de peste stradă. Arătă locul cu degetul mare.

— Eu sunt pe partea opusă. Ne vedem mai încolo.

— Fii sigur de asta.

Judy îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse în cealaltă parte.

Traversând strada, văzu un magazin de dulciuri See. Intră şi cumpără câteva bomboane de ciocolată.

Conducând înapoi spre San Francisco, mâncă toată cutia.

7

Preotul avea nevoie de mişcare, fiindcă tensiunea aşteptării îl înnebunea. După întâlnirea de la templu, merse în vie şi începu să plivească. Era o zi fierbinte şi curând începu să transpire. Îşi dădu jos cămaşa.

Star lucra cot la cot cu el. După aproximativ o oră, se uită la ceas.

— E timpul să facem o pauză, spuse ea. Să mergem s-ascultăm ştirile.

Intrară în maşina Preotului şi porniră radioul. Buletinul de ştiri fu identic cu cel dinainte. Preotul strânse din dinţi de nervi:

— Fir-ar să fie, guvernatorul trebuie să spună ceva repede!

Star spuse:

— Nu putem să ne aşteptăm să cedeze imediat, nu-i aşa?

— Nu, dar credeam că ne va transmite un mesaj, poate o aluzie la negocieri. La naiba, ideea de a opri construirea hidrocentralelor nu e chiar o nebunie. Sunt sigur că milioane de californieni ar fi de aceeaşi părere.

Star aprobă:

— Rahat, în Los Angeles e periculos deja şi numai să respiri din cauza poluării, pentru numele lui

Dumnezeu. Nu pot să cred că oamenii se complac în această situaţie.

— Şi nu fac nimic să schimbe asta.

— Ei, am bănuit dinainte că nu ne vor asculta decât după ce le vom face o demonstraţie.

— Mda.

Preotul ezită o clipă, apoi lăsă să-i scape următorul lucru:

— Mi-e teamă doar că s-ar putea să nu funcţioneze.

— Treaba cu vibrantul seismic?

El ezită din nou. Nu ar fi fost atât de sincer cu nimeni altcineva decât cu Star şi deja regreta că-şi confesase îndoiala. Dar începuse, aşa că putea să şi termine.

— Toată treaba asta, spuse el. Mi-e teamă că nu va avea loc nici un cutremur şi că vom fi pierduţi.

Star era puţin şocată, iar el observă asta. Era obişnuită să-l vadă încrezător în tot ceea ce face. Numai că nu mai făcuse aşa ceva niciodată.

Întorcându-se la vie, ea-i spuse:

— Ocupă-te de Flower în seara asta.

— La ce te referi?

— Petrece ceva timp cu ea. Faceţi ceva împreună. Tot timpul te joci numai cu Dusty.

Dusty avea cinci ani. Era simplu să te distrezi cu el. El era fascinat de orice. Flower avea treisprezece ani, vârsta la care orice adult îi pare stupid. Preotul se pregătea să-i spună ce crede, dar îşi dădu seama că Star mai avea un motiv pentru a-i cere asta.

Se gândeşte că mâine aş putea să mor.

Gândul îl lovi puternic. Desigur, ştia că planul acesta era unul periculos, îl considerase însă periculos în primul rând pentru el şi pentru comunitatea care avea să rămână fără conducător. Nu şi-o putea imagina pe Flower singură pe lume la vârsta de treisprezece ani.

— Ce pot să fac cu ea? o întrebă el.

— Vrea să înveţe să cânte la chitară.

Acesta era un lucru nou pentru Preot. Nu era nici el un mare chitarist, dar ştia să cânte câteva piese folk şi câteva bluesuri, iar asta ar fi ajuns pentru început. Ridică din umeri:

— Bine, începem deseară.

Se întoarseră la muncă, dar câteva minute mai târziu, fură întrerupţi, când Slow, cu gura până la urechi, ţipă:

— Hei, uite cine-a venit!

Preotul scrută via cu privirea. Persoana pe care-o aştepta era Melanie. Plecase la San Francisco să-l lase pe Dusty la tatăl lui. Ea era singura care-i putea spune unde trebuie plasat vibrantul seismic; nu va reuşi să se liniştească decât atunci când o va vedea. Era, totuşi, prea devreme să se întoarcă, iar Slow nu avea de ce să fie încântată de întoarcerea Melaniei.

Văzu un bărbat urmat de o femeie cu un copil în braţe, coborând dealul. Preotul se încruntă. Se întâmplase să treacă ani întregi fără să aibă vreun musafir în vale. În dimineaţa aceasta venise

poliţistul, iar acum veneau aceşti oameni. Erau oare străini? Îşi miji ochii. Mersul ciudat al bărbatului i se părea extrem de familiar. Când acesta se apropie, Preotul întrebă:

— Dumnezeule, nu cumva e Bones?

— Ba da! spuse Star încântată. Sfinte Sisoie!

Şi se întoarse spre nou veniţi. Spirit îi împărtăşi bucuria şi fugi în urma ei, lătrând.

Preotul îi urmă cu paşi mai mici. Bones, al cărui nume real era Billy Owens, fusese un Mâncător de Orez. Însă lui îi plăcuse mai mult cum fusese înainte să apară Preotul. Îi plăcuse mai mult traiul de pe-o zi pe alta al comunităţii. Îi plăcea să depăşească situaţiile de criză chefuind, să se îmbete sau să se drogheze şi să se trezească după câteva ore de inconştienţă. Cânta superb la muzicuţă şi fusese cel mai bun cerşetor pe care-l avuseseră. Nu se alăturase comunităţii pentru a găsi un loc de muncă, pentru disciplină sau pentru a deveni credincios. Aşadar, după câţiva ani, când devenise evident că regimul Preotul-Star se instalase, Bones îşi luase tălpăşiţa. Nu revenise de atunci deloc. Acum, după mai mult de douăzeci de ani, se întorsese.

Star îl cuprinse cu braţele, îl strânse şi-l sărută pe buze. Cei doi fuseseră un subiect serios de discuţie pe vremea aceea. Toţi bărbaţii din comunitate avuseseră o aventură cu Star, însă ea simţise întotdeauna o slăbiciune pentru Bones. Preotul simţi o umbră de gelozie când văzu cum

acesta trase trapul lui Star spre al lui.

Când se depărtară, Preotul observă că Bones nu arăta bine. Întotdeauna fusese slab, însă acum părea că suferă de inaniţie. Avea părul ciufulit şi barba neîngrijită; părul părea că-i cade în şuviţe, iar barba îi era încâlcită. Jeanşii şi cămaşa îi erau murdari, iar tocul unuia dintre bocancii de cowboy îi căzuse.

A venit pentru că are probleme.

Bones o prezentă pe femeie ca fiind Debbie. Era mai tânără decât el şi n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani; era frumoasă din unele puncte de vedere. Copilul pe care-l ţinea în braţe era un băieţel în vârstă de aproape opt luni. Ea şi copilul erau la fel de slabi şi de murdari ca şi Bones.

Era vremea de prânzit. Îl duseră pe Bones la popotă. Prânzul consista dintr-o caserolă cu boabe de orz şi ierburi aromate crescute în grădina lor. Debbie înfulecă lacomă şi în acelaşi timp îşi hrăni şi copilul; Bones luă două-trei linguri, apoi îşi aprinse o ţigară.

Vorbiră mult despre vremurile demult apuse. Bones începu:

— Să vă povestesc amintirea mea preferată. Într-o după amiază, aflându-ne de cealaltă parte a dealului, Star mi-a explicat cum stă treaba cu cunilingus-ul.

Urmă o cascadă de râsete în jurul mesei. Erau râsete stinghere, însă Bones trecu cu

vederea acest lucru şi continuă:

— Aveam douăzeci de ani şi nu ştiam că oamenii sunt în stare de aşa ceva. Eram şocat! Dar m-a convins să încerc şi eu. Şi gustul ăla! Iach!

— Erau multe lucruri pe care nu le ştiai, spuse Star. Îmi amintesc că îmi spuneai că nu înţelegi de ce te doare capul dimineaţa, iar eu ţi-am explicat că se întâmplă acest lucru doar atunci când pici mort de beat înainte cu o seară. Nu cunoşteai defel sensul cuvântului „mahmureală”.

Star schimbase subiectul cu multă dibăcie. În acele vremuri era normal să se discute despre cunilingus la masă, însă lucrurile se schimbaseră de când plecase Bones. Nimeni nu încercase vreodată să pună capăt acestor discuţii, însă acest lucru se întâmpla de la sine, având în vedere că micuţii începuseră să înţeleagă din ce în ce mai multe.

Bones era irascibil, cu toate că încerca din răsputeri să pară prietenos şi dezgheţat.

Sunt sigur că vrea ceva. Şi îmi va spune destul de curând ce.

În timp ce se strângea masa şi se spălau farfuriile, Bones îl luă pe Preot deoparte şi-i spuse:

— Am ceva să-ţi arăt. Haide cu mine. Preotul ridică din umeri şi-l urmă.

Preotul luă o pungă de marijuana şi un pachet de hârtie de ţigarete. Comunarzii nu obişnuiau să fumeze iarbă în timpul zilei, fiindcă începeau munca la vie, dar astăzi era o zi specială şi Preotul

simţea nevoia să-şi potolească nervii. În timp ce urcau dealul printre copaci, îşi rulă un joint cu o uşurinţă câştigată în urma unei lungi practici.

Bones îşi linse buzele.

— Nu ai ceva mai puternic, aşa, pentru mine?

— Ce foloseşti acum, Bones?

— Câte un zăhărel maro din când în când, ştii tu, să-mi ţin capul pe umeri.

Heroină.

Deci asta era. Brian devenise dependent.

— Nu avem aşa ceva pe aici, îi spuse Preotul, nimeni nu foloseşte.

Şi aş scăpa cât ai zice peşte de cel care ar face-o.

Preotul îşi aprinse joint-ul.

Când ajunseră în poiana unde erau parcate maşinile, Bones spuse:

— Aici e.

La început, Preotul nu reuşi să-şi dea seama la ce trebuia să se uite de fapt. Era un camion, dar ce fel de camion? Avea un desen viu colorat în roşu aprins şi galben, iar pe margine era pictat un monstru care scuipa flăcări şi deasupra lui nişte litere în aceleaşi culori aprinse.

Bones, care ştia că Preotul nu poate citi, îi spuse:

— Gura Dragonului. Este o maşină de carusel. Preotul îşi dăduse seama despre ce era vorba.

Multe carusele erau montate pe camioane. Motorul camioanelor le alimenta cu energie

electrică, apoi piesele caruselului erau împachetate frumos, iar camionul îl plasa în următorul parc. Preotul îi pasă joint-ul şi-l întrebă:

— E al tău camionul?

Bones trase un fum adânc, îl ţinu puţin în piept şi îi dădu drumul înainte de a-i răspunde.

— Cu asta mi-am câştigat traiul timp de zece ani. Acum are nevoie de reparaţii, iar eu nu-mi permit să fac asta. Aşa că trebuie să-l vând.

Acum, Preotul ştia ce urma.

Bones mai luă un fum, dar nu-l dădu înapoi.

— Probabil că valorează cincizeci de mii de dolari; eu cer doar zece.

Preotul dădu din cap:

— E o pomană… pentru unii.

— Poate c-ar trebui să-l cumpăraţi, spuse Bones.

— Ce naiba să facem cu un carusel, Bones?

— Este o investiţie bună. Dacă se întâmplă să ai o recoltă proastă într-un an, ieşi în lume cu caruselul şi faci bani.

Avuseseră şi ani mai slabi, e-adevărat. Nu aveau ce să facă în privinţa vremii. Însă Paul Beale era

Întotdeauna pregătit să le dea un împrumut. El credea în idealurile comunităţii, chiar dacă nu-i stătea în putinţă să-i hrănească singur. Dar ştia că va exista o recoltă şi la anul. Preotul scutură din cap dezaprobator.

— Nici gând. Dar îţi urez mult noroc,

prietene. Continuă să încerci şi poate în cele din urmă vei găsi un cumpărător.

Bones trebuia să-şi dea seama că nu va accepta, şi totuşi, se arăta surprins:

— Preotule, cred că vrei să ştii adevărul... am o perioadă foarte proastă. N-ai putea să-mi împrumuţi o mie de dolari? Asta m-ar mai aduce pe linia de plutire.

Vrei să spui că te-ai droga până ai pica lat. Apoi, peste câteva zile, ai reveni de unde ai plecat.

— Nu avem bani deloc, îi spuse Preotul. Aici nu folosim bani, mai ţii minte.

— Bones afişă un zâmbet şiret.

— Trebuie să ai ceva pus deoparte, haide. *Şi crezi că ţi-aş spune dacă aş avea?*

— Îmi pare rău, prietene, dar nu pot să te ajut. Bones dădu din cap.

— E nasol. Chiar am probleme. Preotul spuse:

— Şi să nu încerci să-i ceri lui Star, fiindcă-ţi va da acelaşi răspuns.

Tonul lui deveni puţin mai dur:

— M-ai auzit?

— Sigur, sigur, spuse Bones, părând speriat. Nu-ţi face probleme, prietene, nu-ţi face probleme.

— Nu-mi fac.

* * *

Preotul fu neliniştit toată după-amiaza în privinţa Melaniei. Se putea răzgândi: să rămână la

soţul ei sau să se sperie şi să fugă cu maşina. Asta chiar l-ar termina. Nu exista nici o posibilitate să interpreteze datele de pe discheta lui Michael Quercus şi să afle unde trebuie poziţionat vibrantul.

Însă Melanie reveni spre sfârşitul amiezii, iar el se simţi uşurat. Îi povesti cum fusese Flower arestată şi o avertiză că unul sau doi oameni avuseră intenţia să dea vina pe ea şi pe hainele ei frumoase. Ea îi spuse că-şi va schimba hainele cu cele de la magazinul gratuit. După cină, Preotul merse în cabina lui Song şi luă chitara.

— Ai de gând s-o foloseşti? întrebă el politicos.

N-ar fi spus niciodată: „Pot să împrumut chitara?” fiindcă exista teoria bunurilor comune; aşadar, chitara era şi a lui, chiar dacă o făcuse ea. Cu toate acestea, ceilalţi ştiau s-o ceară frumos.

Se aşeză împreună cu Flower pe scările cabanei ei şi începu să cânte. Spirit privea şi el atent, ca şi când voia să înveţe şi el să cânte la chitară.

— Pentru cele mai multe cântece trebuie să foloseşti doar trei acorduri, începu el să-i explice. Dacă ştii trei acorduri vei reuşi să cânţi nouă cântece din zece.

Îi arătă acordul Do. În timp ce se chinuia să preseze corzile cu degetele ei fine, el îi studia chipul în lumina crepusculară: tenul perfect, părul negru, ochii verzi ca ai lui Star şi fruntea strânsă

din cauza concentrării.

Trebuie să rămân viu, ca să am grijă de tine.

Îşi aduse aminte de el la acea vârstă: era deja un delincvent experimentat, cu ură pentru poliţişti şi dragoste pentru cetăţenii destul de proşti încât să se lase jefuiţi.

La vârsta de treisprezece ani luasem deja calea cea proastă.

Era sigur că Flower nu avea să ajungă aşa. Fusese crescută într-o comunitate plină de dragoste şi pace, neatinsă de lumea care îl corupsese pe Ricky Granger şi-l transformase într-un huligan înainte chiar de a-i creşte păr pe faţă.

Vei fi bine, iar eu mă voi asigura de asta.

Ea încerca nişte acorduri, iar Preotul băgă de seamă că îi rămăsese în minte un cântec anume, încă de când apăruse Bones. Era un cântec folk din anii şaizeci, un cântec care-i plăcuse întotdeauna lui Star.

Arată-mi închisoarea
Arată-mi temniţa
Arată-mi prizonierii
A căror viaţă a apus.

— Te voi învăţa un cântec pe care mama ta obişnuia să ţi-l cânte când erai micuţă, spuse el. Îţi aminteşti de asta?

El începu:

Îţi voi arăta un tânăr
Cu multe ţeluri în viaţă.

În mintea lui răsuna vocea inconfundabilă, sexy şi caldă a lui Star:

Totul, în afară de avere
Tu sau eu
Tu sau eu.

Preotul era aproape de aceeaşi vârstă cu Bones, iar Bones era pe moarte. Preotul nu se îndoia de asta. În curând, femeia împreună cu copilul îl vor părăsi. El se va prăpădi de foame, dar îşi va hrăni viciul în continuare. S-ar putea să ia o supradoză, să se otrăvească cu droguri de proastă calitate sau să îşi neglijeze corpul până în momentul în care va face pneumonie. Într-un fel sau altul era deja un om mort.

Dacă voi pierde acest loc voi ajunge ca şi Bones.

În timp ce Flower se chinuia să cânte în Do minor, Preotul îşi imagina cum ar fi dacă s-ar întoarce din nou în societate. Îşi imagina cum ar merge în fiecare zi la muncă, cum şi-ar cumpăra şosete şi pantofi cu calapod lung, având o casă dotată cu televizor şi prăjitor de pâine. Gândul acesta îi făcu greaţă. Niciodată nu dusese o viaţă normală. Fusese crescut într-o casă de toleranţă, îşi primise educaţia pe străzi, fusese pentru scurt

timp proprietarul unei afaceri semilegale şi majoritatea vieţii lui ocupase „postul” de lider al unei grupări hippie rupte de lume.

Îşi aduse aminte de singurul loc de muncă normal pe care îl avusese. La vârsta de optsprezece ani lucrase pentru Jenkinsoni, cuplul care ţinea magazinul de băuturi alcoolice din josul străzii. Pe atunci îi considera bătrâni, dar acum ştia că avuseseră doar în jur de cincizeci de ani. Intenţionase să lucreze acolo doar până avea să afle unde-şi ţin banii, pentru ca apoi să-i fure. Dar în tot acel timp, învăţase ceva despre el.

Descoperise că avea un talent bizar la aritmetică. În fiecare dimineaţă, domnul Jenkinson punea zece dolari în casa de marcat. Clienţii cumpărau lichior, plăteau şi primeau rest; fie îi servea Preotul, fie îi servea chiar unul dintre Jenkinsoni şi îi auzea strigând totalul:

— Douăzeci şi nouă de dolari, doamnă Roberto. sau

— Trei dolari rest, domnule. Iar cifrele păreau că se adunau singure în mintea lui. În orice moment al zilei, Preotul ştia câţi bani se aflau în casa de marcat, iar la sfârşitul zilei ştia să-i spună domnului Jenkinson totalul fără să fi calculat.

Ajungea să audă o conversaţie telefonică a domnului Jenkinson cu vreun comis-voiajor şi deja ştia exact în ce consta fiecare detaliu al vânzării şi preţurile fiecărui articol din magazin. De atunci încolo, orice tranzacţie era atent calculată în

mintea lui şi era şocat de cât profit scoteau Jenkinsonii fără *să fure bani de la nimeni.*

Aranjase să fie jefuiţi de patru ori într-o lună, iar apoi le făcuse o ofertă pentru magazin. Când îl refuzaseră, pusese la cale un al cincilea jaf şi se asigurase ca doamna Jenkinson să fie grav accidentată. De data aceasta, domnul Jenkinson îi acceptase oferta.

Preotul făcuse un împrumut de la cămătarul cartierului. Deşi nu ştia să citească sau să scrie, era conştient tot timpul de situaţia financiară pe care o avea. Nimeni nu putea să-l înşele în vreun fel. Angajase pentru o vreme o femeie frumoasă, între două vârste, care fura câte un dolar pe zi din casa de marcat. La sfârşitul săptămânii îi plăti salariul, din care scăzu cinci dolari, o bătu bine şi-i spusese să facă bine să nu se mai întoarcă.

Pe parcursul anului avusese parte de patru magazine; doi ani mai târziu fusese proprietarul unui depozit de băuturi alcoolice; peste trei ani era milionar; iar la sfârşitul celui de-al patrulea an devenise fugar.

Câteodată se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi plătit integral datoria cămătarului, dacă i-ar fi dat contabilului cifrele corecte pentru Fisc şi dacă ar fi făcut o înţelegere cu cei de la departamentul de poliţie pentru acuzaţiile de fraudă. Poate că acum ar avea o companie la fel de mare ca şi Coca-Cola şi ar locui într-unul din conacele din Beverly Hills: având un grădinar, un băiat de

curăţat piscina şi un garaj cu cinci maşini.

Dar în timp ce încerca să-şi imagineze cum ar fi fost, ştia că nu avea cum să se întâmple aşa ceva. Aşa ceva nu era pentru el. Bărbatul care cobora scările conacului îmbrăcat într-un halat alb de bumbac şi îi cerea servitoarei un suc de portocale avea chipul altcuiva şi nu al Preotului. Acesta nu s-ar fi integrat niciodată într-o astfel de lume. Întotdeauna avusese probleme cu respectarea regulilor: n-ar fi reuşit niciodată să se supună altor oameni. De aceea, trebuia să locuiască în acel loc.

În valea Silver River eu fac regulile, eu schimb regulile, eu sunt regula.

Flower îi spuse că o dor degetele.

— Atunci e timpul să te opreşti, spuse el. Dacă doreşti, te mai învăţ un cântec mâine.

Dacă voi mai fi în viaţă mâine.

— Pe tine te doare?

— Nu, dar asta doar pentru că m-am obişnuit. După cei vei fi repetat mai mult, buricele degetelor ţi se vor întări ca şi pielea de pe călcâie.

— Şi Noel Gallagher are buricele degetelor tari?

— Dacă Noel Gallagher este chitarist de muzică pop…

— Desigur! Face parte din formaţia Oasis!

— Atunci are şi el burice întărite. Crezi că ţi-ar plăcea să devii muzicant?

— Nu!

— Un răspuns foarte hotărât. Ai alte idei? Afişă o expresie vinovată pe chip. Ştia că tatăl ei nu va fi de acord cu ea, dar îşi luă inima în dinţi şi-i spuse:

— Vreau să fiu scriitoare.

Preotul nu era sigur cum ar trebui să reacţioneze. *Tatăl tău nu va fi niciodată în stare să-ţi citească lucrările.* Dar se prefăcu entuziasmat.

— E foarte bine! Ce fel de scriitoare?

— Pentru reviste! De exemplu, pentru *Teen!*

— De ce?

— Ai posibilitatea să întâlneşti celebrităţi, să le intervievezi, să scrii despre modă şi despre machiaj.

Preotul strânse din dinţi şi încercă să nu-şi arate repulsia faţă de toate aceste lucruri.

— Ei bine, mă bucură ideea că vei fi scriitoare. Dacă ai scrie poezii şi proză în loc de articole pentru reviste, ai putea să continui să locuieşti în valea Silver River.

— Mda, spuse ea cu îndoială.

Preotul observă că fiica lui nu avea intenţia să-şi petreacă viaţa acolo. Dar era prea tânără să înţeleagă. Când va fi destul de matură pentru a lua decizii, va gândi altfel.

Sper.

Star se apropie de ei.

— A venit momentul, Truth, spuse ea. Preotul luă chitara de la Flower:

— Du-te şi pregăteşte-te de culcare, spuse el.

Împreună cu Star se îndreptară spre parcare, lăsând chitara în cabina lui Song. Melanie era deja acolo; stătea pe bancheta din spate a maşinii Cuda şi asculta radioul. Se îmbrăcase cu un tricou de un galben-aprins şi jeanşi albaştri, luate de magazinul gratuit. Ambele îi erau largi; tricoul îl legă, iar jeanşii îi prinse cu o curea, scoţându-şi în evidenţă mica talie. Şi îmbrăcată în acele haine, era la fel de sexy.

Stilul de a vorbi pe nas al lui John Truth putea deveni hipnotic pentru unii. Specialitatea lui era să spună lucruri pe care oamenii le ştiau ca adevărate în adâncul inimii, dar le era prea ruşine să le spună pe nume. Era tipul porcului fascist: pentru el, SIDA era o pedeapsă pentru păcatele săvârşite, inteligenţa era moştenită în funcţie de rasă, lumea avea nevoie de o disciplină mai riguroasă, toţi politicienii erau proşti şi corupţi şi aşa mai departe. Preotul îşi imagină audienţa lui John Truth: bărbaţi albi, graşi, care învăţaseră tot ce ştiau prin baruri.

— Omul acesta, spuse Star, întrupează tot ce urăsc eu la America: prejudecată, ipocrizie, prefăcătorie şi blestemată de prostie.

— Asta este, spuse Preotul. Să ascultăm. Truth spuse:

— Am să dau citire încă o dată declaraţiei adjunctului guvernatorului, domnul Honeymoon.

Preotul deveni foarte nervos, iar Star spuse:

— Blestematul!

Honeymoon era omul din spatele planului de a inunda valea Silver River şi era urât de multă lume pentru asta.

John Truth continuă, vorbind rar şi clar, ca şi cum fiecare silabă era extraordinar de importantă.

— Ascultaţi. FBI-ul a investigat ameninţarea care a fost afişată pe internet pe data de întâi mai. Investigaţia a stabilit că nu există nici un fundament pentru această ameninţare.

Inima Preotului se-ntunecă. Nu se aştepta la un astfel de răspuns şi se simţi descurajat. Sperase totuşi să se deschidă o fereastră pentru negocieri. Însă Honeymoon păru cât se poate de hotărât.

Truth continuă:

— „Guvernatorul Mike Robson, urmând recomandarea FBI-ului, a decis să nu ia nici o măsură". Aceasta, prieteni, este toată *declaraţia.*

I se păru şi lui Truth că declaraţia fusese exagerat de scurtă.

— Sunteţi satisfăcuţi? Termenul dat de terorişti expiră mâine. Vă simţiţi în siguranţă? Sunaţi-l pe Truth în acest moment şi spuneţi lumii ce credeţi.

Preotul spuse:

— Asta înseamnă că trebuie să mergem mai departe.

— Eu nici nu mi-am imaginat că guvernatorul va ceda fără o demonstraţie, spuse Melanie.

— Nici eu, cred. (Preotul se încruntă.) În declaraţie a fost menţionat de două ori FBI-ul. Se pare că Robson are de gând să dea vina pe federali în cazul în care lucrurile merg prost. Asta mă face să cred că nu e nici el prea sigur de ce a spus.

— Aşa că, dacă îi dovedim că putem provoca un cutremur…

— Se va gândi de două ori. Star părea dezamăgită:

— La naiba, spuse ea, cred că speram să nu trebuiască să recurgem la asta.

Preotul se panică. N-ar fi vrut ca Star să dea înapoi tocmai acum. Sprijinul ei era indispensabil, ea era cea care îi ţinea împreună pe Mâncătorii de Orez.

— Putem s-o facem fără să rănim pe cineva, spuse el. Melanie a ales locul perfect.

Se întoarse spre bancheta din spate.

— Spune-i lui Star despre ce am discutat. Melanie se aplecă, despături o hartă, aşa încât

Star şi Preotul să vadă şi ei. Nu ştia că Preotul nu poate să citească hărţi.

— Aici e valea Owens, spuse ea, arătând spre o linie roşie. Acolo au avut loc cutremure majore în 1970 şi 1872, aşa că un altul n-ar surprinde pe nimeni.

Star continuă:

— Nu se poate ca aceste cutremure să se declanşeze după un anumit orar, nu-i aşa?

— Nu. Dar istoria ne spune că presiunea necesară pentru a declanşa un cutremur se acumulează în circa un secol. Asta înseamnă că am putea cauza unul acum, dacă lovim în locul potrivit.

— Şi unde este acest loc potrivit? întrebă Star. Melanie indică un loc pe hartă.

— Uite aici.

— Eşti sigură?

— Până ajung acolo nu pot fi sigură de nimic. Datele lui Michael ne indică locaţia unei falii active cu o cu o marjă de eroare de un kilometru jumătate. Dar când mă voi afla în acel loc voi fi capabilă să indic punctul exact.

— Cum?

— După urmele precedentelor cutremure.

— Bine. După datele lui Michael cu privire la lucarna seismică, intervalul perfect ar fi între orele unu treizeci şi două treizeci.

— De unde ştii sigur că nimeni nu va fi rănit.

— Priviţi mapa. Valea Owens este o zonă foarte slab populată; doar câteva orăşele aşezate pe malul râului. Punctul pe care l-am ales este la zeci de kilometri depărtare de orice loc populat.

Preotul adăugă:

— Putem să ne asigurăm că acest cutremur va fi unul minor. Efectele lui abia dacă vor fi simţite în cel mai apropiat orăşel.

Asemeni Melaniei, nu era foarte sigur de ceea ce spunea; însă o privi fix, iar asta o făcu să nu-l

contrazică.

Star spuse:

— Dacă efectele nu vor fi simţite şi nimănui nu-i va păsa, atunci ce vom face?

Începu să se contrazică, iar asta arăta cât de tensionată era. Preotul spuse:

— Am plănuit să declanşăm cutremurul mâine. În momentul în care ne vom termina treaba, îl vom suna pe John Truth şi-i vom spune că ne-am ţinut de promisiune.

Ce moment va fi acela! Ce sentiment voi încerca.

— Ne va crede? Melanie îi răspunse:

— Ne va crede în momentul în care va verifica seismograful.

Preotul spuse:

— Imaginaţi-vă cum se vor simţi guvernatorul şi oamenii săi.

Îşi auzea exaltarea în propria voce.

— În special nenorocitul de Honeymoon. Va spune: „Rahat! Oamenii ăştia chiar pot provoca un cutremur. Ce naiba vom face?”

— Şi apoi ce urmează? întrebă Star.

— Apoi îi ameninţăm că o vom face din nou. Dar de data aceasta, nu le mai dăm o lună. Le dăm doar o săptămână.

— Cum vom trimite ameninţarea? La fel ca şi data trecută?

Melanie le răspunse:

— Nu cred. Cred că au o metodă de a

intercepta intrările pe internet şi fiecare telefon primit. Iar dacă postăm ameninţarea pe un alt site, există posibilitatea să nu fie găsită de nimeni. Amintiţi-vă că John Truth a găsit-o pe ultima doar după trei săptămâni.

— Aşadar, ameninţarea o vom transmite prin telefon.

Preotul interveni:

— Dar data viitoare nu va avea loc într-un pustiu îndepărtat – va avea loc într-un loc aglomerat, unde vor fi produse adevărate pagube.

— Dar mă-ndoiesc că va trebui s-o punem în practică, adăugă el. O dată ce ne-am etalat puterea, va ajunge doar să-i ameninţăm.

Star spuse:

— *Inshallah!* (Învăţase acest vers de la Poem care era algeriancă). Însemna: „Ce va da Dumnezeu!”

* * *

Era întuneric beznă când porniră a doua zi dimineaţă.

Vibrantul seismic nu fusese văzut la mai puţin de o sută şaizeci de kilometri de vale, iar Preotul voise ca situaţia să rămână la fel. Îşi propuse să pornească de acasă şi să se întoarcă acasă pe întuneric. Călătoria dus-întors avea să fie de opt sute de kilometri, unsprezece ore de condus, cu un camion care atinge şaptezeci şi cinci de

kilometri la oră. Urma să ia Cuda ca maşină de rezervă; aşa decise Preotul. Oaktree va merge cu ei, pentru a conduce cu schimbul.

Preotul folosise o lanternă pentru a lumina cărarea până în locul unde era ascuns camionul. Cei patru erau foarte tăcuţi şi nerăbdători. Le luase o jumătate de oră să dea la o parte toate crengile care acopereau vehiculul.

Se simţi încordat când se aşeză la volan, introduse cheia în contact şi porni motorul. Porni din prima cu un huruit satisfăcător care-l făcu să se simtă exaltat.

Casele comunităţii erau la un kilometru jumătate depărtare şi era sigur că nimeni nu putea să-i audă motorul de la o distanţă atât de mare. Pădurea deasă diminua sunetul. Mai târziu, bineînţeles, toată lumea avea să observe dispariţia celor patru membri. Aneth fusese învăţată să spună că au plecat la o vinărie din Napa, fiindcă Paul Beale voise să le arate că fusese plantată o viţă hibridă nouă. Era neobişnuit pentru comunarzi să iasă din comunitate; dar se vor pune puţine întrebări, pentru că nimănui nu-i place să-l provoace pe Preot.

Aprinse farurile, iar Melanie se urcă în camion, ocupând locul de lângă el. Ambala motorul uşor, apoi o luă din loc, strecurându-se printre copaci, pe drumul plin de noroi; ajunse în vârful dealului şi de acolo se îndreptă înspre drum. Cauciucurile de teren făcură faţă foarte

bine gropilor pline de noroi.

Iisuse, mă întreb dacă va merge.

Un cutremur? Haide!

Dar trebuie să meargă.

Ajunse la drum şi se îndreptă spre est. După douăzeci de minute ieşiră din valea Silver River şi porniră pe Route 89. Preotul o luă spre sud. Se uită în oglinzile retrovizoare şi îi văzu pe Star şi pe Oaktree venind în spatele lor la bordul Cudei.

Lângă el, Melanie era foarte calmă. Examinând-o discret, o întrebă:

— Cum s-a comportat Dusty azi-noapte?

— Foarte bine, îi place să-şi viziteze tatăl. Michael şi-a găsit întotdeauna timp pentru el, dar niciodată pentru mine.

Înverşunarea Melaniei îi era familiară. Ceea ce-l surprindea era lipsa ei de teamă. Spre deosebire de el, Melanie nu se chinuia să se întrebe ce se va întâmpla cu copilul ei dacă ei i se va întâmpla ceva. Era complet încrezătoare că nimic nu va merge prost, că acest cutremur n-o va răni. Oare pentru că ştia mai multe decât Preotul? Sau era tipul de persoană care ignora total pericolele? Preotul nu era sigur.

Când începu a se crăpa de ziuă, ei înconjurau partea de nord a lacului Tahoe. Apa nemişcată părea un disc lustruit din oţel, căzut în mijlocul munţilor. Vibrantul seismic era un vehicul uşor de remarcat, plimbându-se pe malul plin de arbori de pin; însă turiştii dormeau la această oră, iar

camionul fusese văzut doar de muncitorii cu ochii împăienjeniţi de somn, care se îndreptau spre locurile de muncă din hoteluri şi restaurante.

Pe la răsărit erau deja pe US 395, dincolo de graniţa cu Nevada, şi se îndreptau spre sud prin deşertul pustiu şi plat. Făcură o pauză într-o parcare special amenajată pentru camioane, parcând vibrantul seismic în aşa fel încât să nu fie văzut de la şosea; acolo luară la micul dejun o omletă uleioasă şi o cafea apoasă.

Când şoseaua intră din nou în statul California, intrară din nou printre munţi şi pentru câteva ore priveliştea fu magnifică, cu versante abrupte şi împădurite, o versiune uriaşă a văii Silver River. Coborâră pe lângă un lac argintiu, despre care Melanie spune că se numeşte lacul Mono.

În curând intrară pe o şosea cu două benzi care străbătea o vale lungă şi prăfuită. Valea se lărgi, până când munţii pe care-i lăsară în spate deveniră o simplă ceaţă; apoi, valea se-ngustă din nou. Solul de pe cealaltă parte avea culoarea cafenie şi era pietros, cu tufişuri foarte joase. Nu exista nici un râu, însă suprafeţele saline dădeau impresia unor fire de apă.

Melanie spuse:

— Aceasta este valea Owens.

Priveliştea îi dădea Preotului sentimentul că acest loc fusese distrus de o adevărată calamitate.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el.

— Râul este uscat fiindcă a fost deviat înspre Los Angeles.

La fiecare treizeci de kilometri treceau prin orăşele mici şi adormite. Acum nu mai aveau cum să fie discreţi. Traficul era destul de intens, iar vibrantul seismic putea fi studiat de câte ori aşteptau la semafor. Îşi vor aminti mulţi oameni de vibrant.

Da, am văzut instalaţia aia. Am crezut că este pentru turnat asfalt: pentru ce era, totuşi?

Melanie porni laptopul şi despături harta. Spuse meditativă:

— Undeva dedesubtul nostru, două plăci tectonice sunt înţepenite, prinse una de alta, gata să se elibereze de presiune.

Gândul îl făcu pe Preot să se înfioreze. Nu-i venea să creadă că el este cel care va elibera toată acea energie distructivă.

Cred că am înnebunit.

— Undeva în următorii cinsprezece-douăzeci de kilometri.

— Cât e ceasul?

— E trecut de unu!

Ajunseră la timp. Lucarna seismică urma să se deschidă într-o jumătate de oră şi să se închidă cu cincisprezece minute mai târziu.

Melanie îl ghidă pe Preot pe o pantă care traversa valea. Nu era chiar un drum, ci o cărare şerpuită printre bolovani şi tufăriş. Deşi pământul părea aproape plat, drumul pe care-l lăsară în

urmă dispăru; nu se vedeau decât părţile superioare ale camioanelor care veneau în urma lor.

— Opreşte aici, spuse Melanie.

Preotul opri camionul şi coborâră amândoi din el. Soarele lumina puternic din cerul necruţător. Cuda opri în spatele lor, Star şi Oaktree coborâră şi ei, întinzându-şi mâinile şi picioarele după drumul lung.

— Priveşte acolo, spuse Melanie. Vezi crevasa aceea uscată?

Preotul văzu locul unde un pârâu de mult secat îşi croise o albie prin solul pietruit. Dar locul indicat de Melanie era o crevasă cu adevărat abruptă.

— E ciudat, spuse Preotul.

— Acum mută-ţi privirea puţin la dreapta. Preotul se uită în direcţia indicată de degetul ei.

Craterul începu la fel de abrupt şi se continua spre mijlocul văii. Preotul îşi dădu seama ce încercase Melanie să-i arate.

— Aceea este o falie activă, spuse el. Ultima dată când a avut loc un cutremur, o parte destul de mare din vale s-a deplasat vreo patru metri şi ceva, apoi s-a aşezat din nou.

— Cam asta ar fi. Oaktree spuse:

— Iar noi vom face ca acest lucru să se întâmple din nou, nu-i aşa?

Detectară o undă de spaimă în vocea lui.

— Vom încerca, spuse Preotul scurt. Însă nu

avem prea mult timp la dispoziţie.

Se întoarse spre Melanie:

— E camionul plasat în locul potrivit?

— Cred că da, spuse ea. Câţiva metri încolo sau încoace n-ar trebui să conteze.

— Bun, ezită el.

Era pe punctul de a ţine un discurs. Se răzgândi şi spuse:

— Bine, să începem.

Urcă în cabina camionului şi se aşeză pe scaunul şoferului. Trase maneta care cobora placa de oţel la pământ. Setă vibrantul să se mişte timp de treizeci de secunde la o frecvenţă mijlocie. Se uită în oglinda retrovizoare şi verifică aparatul din spate. Instrumentele de bord erau în ordine. Luă telecomanda şi ieşi din camion.

— Totul este pregătit, spuse el. Cei patru intrară în Cuda. Oaktree era la volan. Conduseră înapoi la şosea, o traversară şi se îndreptară spre un arbore din depărtare. Merseră ceva vreme, apoi Melanie spuse:

— E de ajuns! Oaktree opri maşina.

Preotul spera că nu vor atrage atenţia prea mult asupra lor. Acum, chiar dacă se întâmpla, nu mai era nimic de făcut în privinţa asta. Oricum, culorile spălăcite ale maşinii Cuda se pierdeau în peisajul maroniu.

Oaktree spuse nervos:

— Suntem destul de departe?

— Cred că da, spuse Melanie calmă.

Nu-i era teamă deloc. Studiindu-i chipul, Preotul văzu o undă de fericire amestecată cu nebunie în ochii ei. Se răzbuna oare pe toţi seismologii care o respinseseră, pe soţul care o dezamăgise sau pe toată lumea. Oricare ar fi explicaţia, acesta era felul ei de a se manifesta.

Coborâră din maşină şi rămaseră locului, scrutând valea.

Star îi spuse Preotului:

— A fost o greşeală că am venit amândoi. Dacă murim amândoi, Flower va rămâne singură.

— A rămas cu restul comunităţii, spuse Preotul. Nu suntem singurele persoane pe care le iubeşte şi în care are încredere. Nu suntem o familie „nucleară” şi acesta este un lucru foarte bun.

Melanie se uită stânjenită.

— Suntem la o jumătate de kilometru de punctul vulnerabil, presupunând că va veni în direcţia văii, spuse ea pe un ton de genul „mai terminaţi cu prostiile”.

— Vom simţi pământul mişcându-se, dar nu suntem în pericol. Oamenii care sunt răniţi în cutremure sunt în general loviţi de bucăţi de clădire: plafoanele care se prăbuşesc, poduri care se dărâmă, sticle care se sparg sau ceva de genul acesta. Suntem în siguranţă aici.

Star o privea cu coada ochiului.

— Nu vor cădea munţii peste noi?

— S-ar putea. La fel de bine am putea fi ucişi

într-un accident de maşină în drum spre valea Silver River. Dar nu e nevoie să ne pierdem timpul gândindu-ne la astfel de lucruri.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Tatăl copilului tău se află la doar patru sute de kilometri, în San Francisco.

Preotul interveni:

— Nu-mi pasă dacă mor. N-aş putea să-mi cresc copilul într-o suburbie a Americii.

Oaktree murmură:

— Trebuie să reuşim. Trebuie să meargă. Melanie spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Preotule, apasă butonul ăla blestemat, nu avem toată ziua la dispoziţie.

Preotul cercetă drumul cu privirea şi aşteptă să treacă un Jeep Grand Cherokee Limited de culoare verde-închis.

— Bine, spuse el când văzu drumul liber. Asta este. Apăsă butonul telecomenzii.

Auzi imediat huruitul vibrantului, deşi era la o distanţă considerabilă. Simţea vibraţiile sub tălpile picioarelor, un tremur vag şi precis în acelaşi timp.

— Dumnezeule, spuse Star.

Un nor de praf învălui camionul.

De la prima vibraţie a pământului, trupurile lor rămaseră încordate asemeni corzilor unei chitare.

Secundele treceau încet.

Ochii Preotului scrutară orizontul, căutând efecte ale cutremurului, cu toate că ştia că mai întâi avea să le simtă.

Haide, haide!

Echipele de exploratori seismici setau de obicei vibrantul doar la o secundă. Preotul îl fixă pe acesta la treizeci de secunde. Li se păru că ţine o oră.

În cele din urmă, zgomotul se opri.

— La naiba! ţipă Melanie.

Inima Preotului se întunecă. Nu fusese nici un cutremur. Planul eşuase. Poate că fusese doar o idee hippie de-a lor, asemeni aceleia de a levita deasupra Pentagonului.

— Mai încearcă o dată, spuse Melanie. Preotul privi telecomanda.

De ce nu?

Pe U.S. 395 se apropia un tir cu şaisprezece roţi, dar de data asta Preotul nu mai aşteptă. După spusele Melaniei, tirul nu avea de ce să fie afectat de cutremur. Dacă Melanie se înşela, toţi urmau să moară.

Apăsă din nou butonul.

Huruitul îndepărtat începu din nou; percepeau o vibraţie la nivelul solului, iar camionul fu din nou învăluit într-un nor de praf.

Preotul se întreba dacă şoseaua va crăpa sub tirul cu şaisprezece roţi.

Nu se întâmplă nimic.

Cele treizeci de secunde trecură mai repede

de data asta.

Asta a fost tot?

Fu învăluit de disperare. Se pare că valea Silver River fusese un vis frumos care acum lua sfârşit.

Ce vom face? Unde vom locui? Cum voi evita să nu sfârşesc ca şi Bones.

Dar Melanie nu era pregătită să renunţe.

— Să mutăm camionul şi să mai încercăm o dată.

— Parcă spuneai că nu contează poziţia exactă, spuse Oaktree. „Câţiva metri încolo sau încoace n-ar trebui să conteze”. Astea au fost cuvintele tale.

— Atunci îl vom muta mai mult de câţiva metri, îi răspunse Melanie nervoasă. Pierdem timpul, să mergem!

Preotul nu o contrazise. Devenise altă persoană. În mod normal era supusă Preotului. Fusese o femeie la ananghie, el o salvase, iar ea, din recunoştinţă, i se supusese cu toată fiinţa. Dar acum era extrem de înfuriată, nerăbdătoare şi autoritară. Preotul îi permise să se comporte în felul acesta, atâta timp cât îi dădea ce-i promisese. Urma să îi atragă atenţia mai târziu.

Urcară în Cuda şi traversară cu viteză pământul înfierbântat, îndreptându-se spre vibrantul seismic. Apoi, Preotul împreună cu Melanie urcară în cabină, ea ghidându-l; Oaktree şi Star porniră în urma camionului, însă nu îi

urmară îndeaproape, ci tăiară câmpul în linie dreaptă. Roţile mari ale camionului zdrobeau tufişurile şi rulau uşor deasupra pietrelor, iar Preotul se întreba dacă nu cumva Cuda are probleme. Ştia că Oaktree ar fi claxonat dacă ar fi întâmpinat dificultăţi.

— Melanie scrută cu privirea orizontul, căutând punctele vulnerabile. Preotul nu mai văzu nici o albie de râu. Dar după aproximativ nouă sute de metri, Melanie indică o miniatură de stâncă de vreo o sută de metri.

— Punct vulnerabil, spuse ea, e veche de vreo o sută de ani.

— O văd, spuse Preotul.

Se vedea o săpătură în formă de sferă; o crăpătură orizontală arăta cum pământul se mişcase într-o parte şi-n alta, ca şi cum sfera fusese crăpată iar apoi lipită stângaci.

— Să încercăm aici, spuse Melanie.

Preotul opri camionul şi coborî placa de oţel. Verifică repede măsurile şi setă vibrantul. De data aceasta îl fixă la şaizeci de secunde.

Îşi verifică ceasul neliniştit. Era două fix. Mai aveau douăzeci de minute.

Se îndepărtară din nou de camion. Şoferii celorlalte maşini care treceau pe lângă ei continuau să-i ignore. Preotul era nervos. Mai devreme sau mai târziu cineva avea să-i întrebe ce caută acolo. Nu avea chef să dea explicaţii nici unui poliţist curios şi nici unui consilier indiscret.

Avea totuşi pregătită o explicaţie plauzibilă: cum că ar fi un proiect geologic universitar cu privire la albiile secate; problema era că nu voia să-i fie reţinut chipul de către nimeni.

Ieşiră din maşină şi priviră înspre camionul plasat lângă povârniş. Preotul îşi dori din toată inima ca de data asta pământul să se mişte şi să crape.

Te rog, Dumnezeule, ajută-mă de data asta.

Apăsă butonul.

Camionul începu să huruie, pământul tremură uşor, iar praful se ridică. Vibraţia continuă timp de un minut. Dar nu urmă nici un cutremur. Aşteptară doar mai mult pentru o altă dezamăgire.

Când zgomotul pieri, Star spuse:

— Nu va merge, nu-i aşa?

Melanie îi aruncă o privire furioasă. Întorcându-se spre Preot îi spuse:

— Poţi să modifici frecvenţa vibraţiilor?

— Da, spuse el, acum e fixată la jumătate, aşa că pot s-o mişc în sus sau în jos. De ce?

— Există o teorie care spune că intensitatea vibraţiilor contează foarte mult. Vezi, pământul trimite constant vibraţii uşoare. De ce crezi că nu sunt cutremure tot timpul? Poate pentru că e nevoie de o lovitură, de lovitura potrivită pentru a elibera energia. Ştii că o notă muzicală poate sfărâma o sticlă?

— N-am văzut niciodată în realitate, dar am

văzut în desenele animate. Răspunsul este da. Când folosesc vibrantul în explorări seismice, ei schimbă intensitatea la o turaţie de şapte secunde.

— Chiar aşa? întrebă Melanie curioasă. De ce?

— Nu ştiu, poate în felul acesta datele se pot citi mai uşor pe geofoane. Oricum, nu mi s-a părut potrivit pentru ceea ce facem noi, dar aş putea să schimb turaţia.

— Să încercăm.

— Bine, dar trebuie să ne grăbim. E deja două şi cinci minute.

Urcară din nou în maşină. Oaktree conduse cu viteză, derapând uşor din cauza solului prăfuit. Preotul setase instrumentele vibrantului pentru ca vibraţia să crească gradat în intensitate în decurs de şaizeci de secunde. În timp ce se grăbeau înapoi la punctul de observare, se uită din nou la ceas.

— Două şi cinşpe, spuse el, e ultima noastră şansă.

— Nu-ţi face probleme, spuse Melanie. Oricum nu mai am nici o idee. Dacă nu merge nici de data asta, mă dau bătută.

Oaktree opri maşina şi ieşiră din nou.

Gândul că trebuiau să se întoarcă în valea Silver River fără nici un motiv de sărbătoare îl deprima profund pe Preot în asemenea măsură încât îl bătu gândul să distrugă camionul pe şosea, în drum spre casă, şi să termine cu toate astea.

Poate era singura ieşire. Se întreba dacă ar fi vrut oare Star să moară alături de el.

Parcă văd deja: noi doi, o supradoză de amfetamine şi o sticlă de vin cu care să le putem da pe gât în jos.

— Ce mai aştepţi? îl întrebă Melanie. E două douăzeci. Apasă nenorocitul ăla de buton.

Preotul făcu întocmai.

La fel ca înainte, camionul hurui, pământul se mişcă şi norul de praf se ridică din cauza plăcii de oţel care lovea pământul. De data aceasta, huruitul nu fu constant, ci se transformă într-un bubuit care încet-încet creştea în intensitate.

Apoi se întâmplă.

Pământul de sub picioarele Preotului începu să se încreţească asemeni unei mări învolburate. Apoi avu impresia că cineva-l apucă de un picior şi-l trânteşte la pământ. Aterizã întins pe spate, lovind puternic solul. Avu atunci impresia că i se rupseră toate în el.

Star şi Melanie ţipară în acelaşi timp; Melanie, cu un urlet piţigăiat; Star, cu un răcnet de şoc şi teamă. Preotul le văzu pe amândouă căzând, Melanie lângă el, iar Star la câţiva paşi mai departe. Oaktree se clătină puţin, apoi căzu şi el.

Preotul era îngrozit, însă rămase tăcut.

Asta este, acum voi muri.

I se păru că auzi zgomotul fulminant al unui tren. Praful se ridică de la pământ, pietre mici

începură să zboare prin aer, iar bolovanii se rostogoleau de colo-colo.

Solul continuă să se mişte, ca şi când ar fi fost prins într-o cuvertură şi cineva continua să-l scuture. Sentimentul pe care-l încerca era de o incredibilă dezorientare, ca şi cum lumea ar fi devenit brusc un loc străin. Era înspăimântător.

Nu sunt pregătit să mor.

Preotul trase puternic aer în piept şi se strădui să se ridice în genunchi. Apoi, după ce reuşi să se sprijine într-un picior, Melanie îl prinse de o mână şi-l aruncă din nou la pământ. Strigă:

— Dă-mi drumul, blestemată ce eşti!

Însă nici el nu-şi putea auzi propriile cuvinte.

Solul se înălţă şi-l aruncă într-o parte, departe de Cuda. Melanie fu aruncată deasupra lui. Îşi imagină că maşina se putea răsuci şi ar putea să-i strivească, aşa că încercă să se strecoare din strâmtoare. Nu-i putea vedea pe Star şi nici pe Oaktree. O ramură de spini îl plezni peste obraz, zgâriindu-l. Praful îi intră în ochi, aşa încât fu orbit pentru câteva secunde. Îşi pierduse simţul orientării. Îşi adună trupul în poziţie de fetus, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi aşteptându-şi moartea.

Dumnezeule, dacă am să mor, îmi doresc să s-o fac alături de Star.

Tremurul se opri la fel de brusc pe cum începu. Nu-şi putea da seama dacă durase zece secunde sau zece minute.

Un moment mai târziu, zgomotul pieri.

Preotul îşi frecă ochii cu dosul palmelor, pentru a da praful la o parte, şi se ridică în picioare. Vederea i se clarifică. O văzu pe Melanie la picioarele sale. Îi întinse o mână şi-o ridică.

— Eşti teafără? întrebă el.

— Cred că da! spuse ea tremurând.

Norul de praf se subţiase şi îl zări pe Oaktree păşind nesigur. Unde era Star? O zări la câţiva paşi depărtare. Era întinsă pe spate cu ochii închişi. Inima-i tresări.

Să nu fie moartă, Dumnezeule, nu moartă.

Îngenunche lângă ea.

— Star! spuse el neliniştit. Eşti bine? Star deschise ochi:

— Iisuse, spuse ea, ăsta a fost unul puternic. Preotul zâmbi, încercând să-şi oprească lacrimile de fericire. O ajută pe Star să se ridice:

— Toţi suntem teferi, spuse el.

Praful se aşeză repede. Traversă valea cu privirea şi văzu camionul. Era încă în picioare şi nu părea avariat. Puţin mai încolo în sol se căsca o despicătură; o despicătură care se întindea spre nord şi sud cât vedeai cu ochii.

— Să fiu al naibii, spuse el încet. Priviţi!

— A mers, spuse Melanie.

— Am reuşit, spuse Oaktree. Al naibii să fiu dacă n-am declanşat un blestemat de cutremur.

Preotul le zâmbi tuturor:

— E adevărat, spuse el.

O sărută pe Star şi apoi pe Melanie; Oaktree le sărută şi el pe amândouă; apoi Star o sărută pe Melanie. Râdeau toţi în hohote. Preotul începu să danseze. Încerca dansul indian al războiului, acolo în mijlocul văii despicate, cu bocancii lovind şi ridicând praful proaspăt aşezat. Star i se alătură, iar apoi Melanie şi Oaktree; se învârteau toţi patru într-un cerc, ţipând şi răcnind şi râzând până le dădeau lacrimile.

PARTEA A DOUA
Şapte zile

8

Judy Maddox era în drum spre casă, vineri, la sfârşitul celei mai proaste săptămâni din cariera ei în FBI.

Nu-şi dădea seama ce făcuse ca să merite una ca asta. Într-adevăr, se răstise la şeful ei, dar fusese ostil faţă de ea cu mult înainte de a se comporta urât cu el, aşa că trebuia să existe un alt motiv. Mersese la Sacramento cu intenţia de a pune FBI-ul într-o lumină cât se poate de bună, de a-i face să pară eficienţi şi competenţi, şi din nu ştiu ce motiv, lăsă impresia de harababură şi incompetenţă. Se simţi frustrată şi deprimată.

Nimic bun nu i se întâmplase de la ultima întâlnire pe care o avuse cu Al Honeymoon. Sunase profesori în seismologie şi îi interogase telefonic. Întrebase dacă aceştia lucrau pe teren şi verificau punctele vulnerabile; şi dacă era aşa, cine avea acces la datele lor? Şi dacă aveau aceşti oameni vreo legătură cu o grupare teroristă?

Seismologii nu-i fuseseră de prea mult ajutor. Cei mai mulţi dintre academicienii de azi fuseseră studenţi în anii şaizeci-şaptezeci, atunci când FBI-ul plătea orice nebun să spioneze mişcările de protest. Asta fusese cu mult timp în urmă, dar ei nu uitaseră. Pentru ei, Biroul Federal era duşmanul.

Judy le înţelegea sentimentele, dar îşi dorea

ca aceştia să nu fie pasivi sau agresivi faţă de agenţii care munceau în interesul public.

Termenul grupării Mânie Divină expirase azi şi nu avusese loc nici un cutremur. Judy era profund uşurată, deşi acest lucru îi spunea că greşise când luase în serios ameninţarea. Poate că aceasta va pune capăt investigaţiei. Îşi spuse că va avea parte de un week-end liniştit. Vremea era frumoasă: însorită şi caldă. În seara asta avea să prepare pui la rotisor pentru Bo şi va deschide o sticlă de vin. Mâine va merge la supermarket, dar duminică va urca pe coasta Bodega Bay şi va citi pe plajă, ca o persoană normală. Luni va primi, probabil, o nouă misiune. Dar de data asta va încerca să pornească cu dreptul.

Se întreba dacă să o sune sau nu pe prietena ei, Virginia, şi s-o întrebe dacă nu doreşte să meargă pe plajă. Ginny era prietena ei de multă vreme. De asemenea, era fiică de poliţist, avea aceeaşi vârstă ca Judy şi era director de vânzări la o firmă de securitate. Dar, realiză Judy, n-avea nevoie de o companie feminină. Ar fi fost frumos să stea întinsă pe plajă lângă o persoană cu păr pe picioare şi voce groasă. Se împlinea un an de când se despărţise de Don: aceasta fusese cea mai lungă perioadă când nu avusese pe nimeni – din adolescenţă. La colegiu fusese puţin nebunatică, aproape indiscretă; lucra la Fondul de Întrajutorare Americană, avusese o aventură cu şeful ei; apoi locuise cu Steve Dolen timp de şapte

ani, până când fuseseră la un pas de căsătorie. Se gândea de multe ori la Steve. Era atractiv, inteligent şi plăpând – poate prea plăpând, ajungând să creadă despre el că e prea slab. Poate că şi-a dorit imposibilul. Probabil că toţi bărbaţii atenţi erau prea slabi, iar cei puternici ca Don terminau în a avea o aventură cu secretara.

Telefonul din maşină sună. Nu era nevoie să ridice receptorul: după ce suna de două ori se conecta automat pe modul „mâini libere”

— Alo, spuse ea, aici Judy Maddox.

— Tatăl tău la telefon.

— Salut, Bo. Ajungi acasă la cină? Am putea să facem…

El o întrerupse:

— Porneşte radioul, repede, spuse el. Pune pe John Truth.

Iisuse, ce s-a mai întâmplat?

Porni radioul. Nimeri pe un post de muzică rock. Apăsă butonul de setare şi prinse emisiunea lui John Truth, din San Francisco. Stilul lui de a vorbi pe nas învălui maşina.

Folosea un ton foarte greu şi dramatic; maniera pe care-o folosea pentru a sugera că urmează să dea cel mai zguduitor anunţ.

— Seismologul statului California a confirmat că azi a avut loc un cutremur – tocmai în ziua în care Mânie Divină ni l-a promis. A avut loc cu douăzeci de minute după ora două, în valea Owens, exact cum ne-a relatat Mânie Divină când

ne-au contactat cu câteva minute în urmă.

Dumnezeule, chiar au făcut-o!

Judy fu zguduită. Uită de frustrările ei, iar depresia ei se dispersă. Se simţi din nou vie. John Truth continuă:

— Cu toate că acelaşi seismolog a negat, cu ceva timp în urmă, posibilitatea ca o grupare teroristă să provoace un cutremur.

Era adevărat? Judy trebuia să ştie. Oare ce credeau alţi seismologi despre ce s-a întâmplat? Trebuia să dea nişte telefoane. Apoi îl auzi pe John Truth spunând:

— În următorul moment vă vom pune s-ascultaţi mesajul lăsat de Mânie Divină.

Sunt înregistraţi!

Ar putea fi o greşeală fatală pentru terorişti. N-aveau de unde să ştie, dar o voce înregistrată îi aproviziona cu multe informaţii, dacă era analizată de Simon Sparrow.

Truth continuă:

— Între timp, ce credeţi? Îl credeţi pe seismologul statului? Sau vi se pare că nu prea-l interesează? Poate sunteţi seismolog şi aveţi o opinie, din punct de vedere ştiinţific. Sau poate sunteţi un simplu cetăţean îngrijorat şi sunteţi de părere că autorităţile ar trebui să fie la fel de îngrijorate ca dumneavoastră. Sunaţi-l pe John Truth acum şi spuneţi-i ce gândiţi.

Interveni o reclamă publicitară cu mobilă, iar Judy îi opri volumul.

— Mai eşti acolo, Bo?

— Da!

— Au făcut-o, nu-i aşa?

— Aşa se pare!

Se întreba dacă nu cumva era nesigur sau doar precaut.

— Ce-ţi spune instinctul?

Îi dădu un alt răspuns ambiguu.

— Că aceşti oameni sunt foarte periculoşi.

Judy încercă să-şi calmeze inima galopantă şi să-şi dea seama care ar fi pasul următor.

— Ar fi bine să-l sun pe Brian Kincaid…

— Ce ai de gând să-i spui?

— Ştirile… aşteaptă un minut. Bo încerca să-i spună ceva.

— Crezi că n-ar trebui să-l sun, aşa-i?

— Cred c-ar trebui să-ţi suni şeful doar când ai să-i spui ceva ce nu se dă la radio.

— Ai dreptate, spuse Judy, încercând să se calmeze, în timp ce studia posibilităţile.

— Cred că mă voi întoarce la muncă. Şi întoarse maşina.

— Bine. Eu ajung acasă într-o oră sau două. Sună-mă dacă ajungi la cină.

Simţi o profundă afectivitate pentru tatăl ei.

— Mulţumesc, Bo. Eşti un super-tată. Începu să râdă.

— Tu eşti o super-fiică. Ne auzim mai târziu.

— Pe mai târziu.

Apăsă butonul de încheiere a convorbirii, apoi

dădu volumul radioului mai tare. Auzi o voce joasă şi sexy spunând:

— „Suntem Mânie Divină şi avem un mesaj pentru guvernatorul Mike Robson.”

Îşi imaginã o femeie matură, cu piept voluptos şi zâmbet larg, chiar simpatică. *Acesta este duşmanul meu?* Tonul ei se schimbă într-unul bombănit:

— „La naiba, nu mă aşteptam să vorbesc cu un robot.”

Nu este creierul acestei operaţiuni. Este prea confuză. Primeşte instrucţiuni de la altcineva.

Femeia îşi drese vocea şi continuă:

— „După cum am promis, am provocat un cutremur azi, la exact patru săptămâni de la ultimul mesaj. Cutremurul a avut loc în valea Owens la câteva minute după ora două, se poate verifica.”

Un zgomot uşor de fundal o făcu să ezite.

Ce-a fost asta?

Simon va afla.

O secundă mai târziu.

— „Nu recunoaştem jurisdicţia guvernului Statelor Unite al Americii. Acum că v-am demonstrat că putem face ce am promis, aţi face bine să vă mai gândiţi la solicitarea noastră.”

Anunţaţi oprirea construcţiei de hidrocentrale în California. Aveţi şapte zile pentru a vă gândi.”

Şapte zile! Ultima dată ne-au dat patru săptămâni.

— „După aceea vom provoca un alt cutremur. Următorul nu va fi în mijlocul pustiului. Dacă ne forţaţi mâna veţi avea parte de mari prejudicii.”

O ameninţare foarte bine gândită, Iisuse, oamenii ăştia chiar mă sperie.

— „Nu ne convine nici nouă, dar se pare că este singura cale.”

John Truth reveni:

— Aceasta a fost vocea Mâniei Divine, grupul care pretinde că a provocat cutremurul care a zguduit valea Owens.

Judy ştia că trebuie să pună mâna pe acea casetă. Opri volumul radioului şi formă numărul de acasă al lui Raja. Era singur, putea să renunţe la vinerea seara.

Când răspunse îi spuse:

— Salut, Judy la telefon. El o repezi imediat:

— Nu pot, am bilete la operă!

Ea ezită, apoi decise să-i cânte în strună.

— Ce reprezentaţie este?

— Păi… *Nunta lui Macbeth.* Îşi reprimă un hohot de râs.

— De Ludwig Sebastian Wagner?

— Exact.

— Nu există asemenea operă şi nici asemenea compozitor. Lucrezi în seara asta.

— Rahat!

— De ce n-ai inventat o formaţie rock? Te-aş fi crezut.

— Tot timpul uit câţi ani ai.

Ea-ncepu să râdă. Raja avea douăzeci şi şase de ani, iar Judy treizeci şi şase de ani.

— O voi lua ca pe un compliment.

— Care-i misiunea?

Judy deveni serioasă din nou.

— Bun, fii atent. A avut loc un cutremur în partea de est a statului, în această după amiază, iar Mânie Divină pretinde că l-a cauzat.

— Oau! Poate că oamenii aceştia chiar există!

— Părea mai degrabă mulţumit decât înspăimântat. Era tânăr şi neexperimentat, nu reuşea să înţeleagă toate implicaţiile acestui caz.

— John Truth tocmai a dat pe post mesajul de la terorişti. Vreau să mergi la postul de radio şi să iei caseta de la ei.

— Pornesc chiar acum.

— Asigură-te că iei originalul şi nu o copie. Dacă-ţi fac probleme, spune-le că te întorci într-o oră cu un mandat judecătoresc.

— Nimeni nu-mi face mie probleme. Vorbeşti cu Raja, îţi aminteşti?

Avea dreptate. Avea un şarm aparte.

— Du caseta la Simon Sparrow şi spune-i că am nevoie de ceva până dimineaţă.

— Se rezolvă.

Întrerupse convorbirea şi se întoarse din nou la John Truth. Tocmai spunea:

— …un cutremur minor, de cinci până la şase pe scara Richter.

Cum or fi reuşit?

— Nimeni nu a fost rănit, nu s-au produs daune clădirilor sau proprietăţilor, însă tremurul a fost simţit de locuitorii oraşelor Bishop, Bigpine, Independence şi Lone Pine.

Câţiva din acei oameni trebuie să fi văzut făptaşii în acele ore ale după-amiezii, se gândi Judy. Trebuia să treacă pe acolo şi să-i interogheze cât de repede posibil.

Unde exact a avut loc cutremurul? Trebuia să vorbească cu un seismolog.

Alegerea evidentă era seismologul statului. Totuşi, el părea să aibă o minte cam îngustă. Deja exclusese posibilitatea provocării intenţionate a unui cutremur, iar asta o deranjă. Avea nevoie de cineva care să ia în calcul toate posibilităţile. Se gândi la Michael Quercus. Poate că era puţin încăpăţânat, dar măcar nu-i era teamă să speculeze. În plus, trebuia doar să traversezi golful până în Berkeley pentru a ajunge la el, pe când seismologul starului era tocmai în Sacramento.

Dacă îşi făcea apariţia fără programare, risca să refuze s-o primească. Oftă, şi-i formă numărul. La început nu ridică nimeni, aşa că se gândi c-o fi ieşit pe teren. Dar după ce sună de şase ori, cineva ridică receptorul:

— Quercus.

Părea deranjat de această întrerupere.

— Aici Judy Maddox de la FBI. Trebuie să vorbesc cu tine. E urgent şi aş aprecia dacă m-ai

primi chiar acum.

— E imposibil. Sunt cu cineva acum.

Trebuia să ştiu că vei fi dificil.

— Poate după ce termini cu întâlnirea?

— Nu e o întâlnire şi nu voi fi liber decât duminică.

Da, ce să spun!

Era cu o femeie, ghici Judy. Însă îi spusese la început că nu are pe nimeni. Dintr-un oarecare motiv îşi aminti cuvânt cu cuvânt: „Sunt despărţit de soţia mea şi nu am o prietenă”. Poate că minţise. Sau poate că e o relaţie nouă. Dar nu părea o relaţie nouă, de vreme ce rămânea tot week-endul la el. Pe de altă parte, era mult prea arogant, pentru ca o femeie să se culce cu el după o primă întâlnire, dar era şi destul de atractiv pentru ca unele femei să-i pice-n plasă.

Nu ştiu de ce îmi pun întrebări în legătură cu viaţa lui sentimentală.

— N-ai ascultat radioul? îl întrebă. A avut loc un cutremur, iar gruparea teroristă despre care ţi-am vorbit pretinde că l-a cauzat.

— Aşa să fie? păru intrigat. Spun oare adevărul?

— Despre asta doream să discut cu tine.

— Mda.

Haide, încăpăţânat nenorocit, cedează, măcar o dată în viaţă.

— Este foarte important, profesore!

— Aş vrea să te ajut, dar îmi este imposibil în

seara aceasta. Nu, stai puţin.

Vocea îi deveni înăbuşită din cauză că acoperise receptorul cu mâna, însă Judy reuşi să-i desluşească cuvintele.

— Hei, ai întâlnit vreodată un agent FBI?

Nu reuşi s-audă răspunsul, dar după un moment îi spuse:

— Bine, musafirul meu ar dori să te întâlnească. Vino acum.

Nu o încânta să defileze ca într-un circ de ciudaţi, dar de data aceasta era nevoită să accepte.

— Mulţumesc, voi fi acolo în douăzeci de minute. Întrerupse convorbirea.

În timp ce traversa podul realiză că nici Raja şi nici Michael nu păreau speriaţi de toate astea. Raja fusese impresionat, iar Michael intrigat. Şi ea fusese şocată de brusca reînviere a cazului; dar când îşi aminti de cutremurul din 1989: operaţiunile de salvare televizate, muncitorii cărând cadavre de pe şoseaua Nimitz din Oakland, şosea care se prăbuşise; acum, închipuindu-şi posibilitatea pe care o aveau teroriştii să facă aşa ceva, îşi simţi inima rece şi grea.

Pentru a-şi elibera mintea încercă să ghicească oare cum arăta prietena lui Michael Quercus. Văzuse fotografia soţiei lui, o roşcată izbitoare cu chip de fotomodel puţin îmbufnat.

Se pare că-i plăceau tipul femeilor exotice.

Dar se despărţiseră, aşa că poate nu era chiar

genul lui. Şi-l imagina cu o profesoară, cu o pereche de ochelari şic, păr scurt şi nemachiată. Pe de altă parte, acel tip de femeie nu ar accepta niciodată să întâlnească un agent FBI. Era sigură că Michael şi-a ales o tânără uşor impresionabilă. Şi-o imagină îmbrăcată în haine strâmte, fumând şi mestecând gumă, plimbându-se prin apartamentul lui şi întrebând:

— Chiar ai citit toate aceste cărţi?

Nu ştiu de ce mă învârt atât de mult în jurul prietenei lui când am atâtea alte lucruri pentru care să-mi fac griji.

Găsi strada Euclid şi parcă sub acelaşi magnoliu ca data trecută. Sună la interfon, iar uşa se deschise după un bâzâit. O întâmpină la uşa de la intrare, desculţ, arătând destul de bine în jeanşi albaştri şi tricou alb.

O fată s-ar distra foarte bine petrecându-şi weekend-ul cu acest bărbat.

Îl urmă în sufrageria-birou.

Acolo, spre surprinderea ei, găsi un băieţel în vârstă de aproape cinci ani, îmbrăcat într-o pijama cu dinozauri. După un moment, îl recunoscu ca fiind băieţelul din fotografia de pe biroul lui Michael. Era fiul lui Michael. El era musafirul de week-end. Se simţi ruşinată de gândul la blondina prostuţă pe care şi-o imaginase.

Am fost puţin nedreaptă cu tine, profesore.

Michael îi spuse:

— Dusty, fă cunoştinţă cu agentul special FBI

Judy Maddox.

Băiatul îi strânse mâna politicos:

— Chiar sunteţi agent FBI?

— Da, sunt!

— Oau!

— Vrei să-mi vezi insigna?

O scoase din geanta de pe umăr şi i-o înmâna. Băiatul o ţinu în mână cu smerenie. Michael îi spuse:

— Dusty urmăreşte *Dosarele X.*

Judy îi zâmbi.

— Nu lucrez la departamentul de extratereştri, eu prind doar criminali tereştri.

— Pot să-ţi văd arma? întrebă Dusty.

Judy ezită un moment. Ştia că băieţeii erau fascinaţi de arme, dar nu-i plăcea deloc să încurajeze acest interes. Îl privi pe Michael, dar acesta ridică indiferent din umeri. Îşi descheie jacheta şi scoase pistolul din toc.

Făcând asta îl văzu pe Michael privindu-i sânii şi simţi un fior sexual. Acum că nu mai era recalcitrant, era chiar fermecător, cu picioarele goale şi cu tricoul scos din jeanşi.

Ea-i spuse:

— Armele sunt foarte periculoase, Dusty, aşa că o voi ţine eu, iar tu poţi doar să te uiţi.

Privirea fixă de pe chipul lui Dusty era aceeaşi cu privirea lui Michael când îşi descheiase ea jacheta. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

După ce-l ţinu un minut la vedere îl introduse

înapoi în toc.

Dusty spuse cu o politeţe bine gândită:

— Noi tocmai voiam să mâncăm nişte Cap'n Crunch. Nu doreşti să ni te alături?

Judy era nerăbdătoare să-i pună întrebări lui Michael, dar simţi că ar fi fost mai binevoitor dacă ar fi avut puţină răbdare, aşa că intră în joc.

— Ce drăguţ din partea ta, spuse ea. Chiar îmi era foame, am să servesc şi eu Cap'n Crunch.

— Vino în bucătărie.

Cei trei se aşezară la o masă de plastic în bucătăria mică şi se hrăniră cu mâncare de mic-dejun: cereale cu lapte, din boluri albastre din lut. Judy realiză că îi fusese într-adevăr foame: era trecut de ora cinei.

— Dumnezeule, spuse ea, uitasem cât de gustoase sunt Cap'n Crunch.

Michael începu să râdă. Judy fu uimită de transformarea lui. Părea o cu totul altă persoană, faţă de bărbatul morocănos care o făcuse să se întoarcă la birou şi să sune pentru o programare. Începea să-l placă.

Când cina fu gata, Michael îl pregăti pe Dusty de culcare. Dusty îl întrebă pe tatăl său:

— Poate agent Judy să-mi spună o poveste? Judy îşi reprimă nerăbdarea.

Mai am doar şapte zile, nu mai pot aştepta nici cinci minute. Ea-i spuse:

— Cred că tatălui tău i-ar face mare plăcere să-ţi spună o poveste, pentru că nu are ocazia s-o

facă prea des.

— Nici o problemă, spuse Michael, ascult şi eu. Intrară în dormitor.

— Nu ştiu prea multe poveşti, dar mi-o amintesc pe cea pe care obişnuia să mi-o spună mama mea, spuse ea. Este legenda unui dragon sufletist. Doreşti să ţi-o spun?

— Da, te rog, spuse Dusty.

— Şi eu, spuse Michael.

— A fost odată ca niciodată, cu mult, mult timp în urmă, un dragon bun la inimă; el locuia în China, acolo de unde vin toţi dragonii. Într-o zi, acest dragon a ieşit la plimbare. S-a plimbat atât de mult, încât a trecut de graniţele Chinei şi s-a rătăcit în sălbăticie.

După multe zile ajunse pe un alt continent, undeva departe în sud. Era cea mai frumoasă ţară pe care o văzuse vreodată, cu păduri, munţi, văi fertile şi râuri în care să se bălăcească. Erau bananieri şi pomi încărcaţi de dude coapte. Vremea era frumoasă, ca o briză plăcută.

Un singur lucru nu era în regulă. Era o insulă pustie. Nimeni nu locuia acolo: oameni sau dragoni. Şi deşi îi plăcea la nebunie acolo, se simţea teribil de singur.

Totuşi, nu ştia drumul spre casă, aşa că hoinări de colo-colo, căutând pe cineva care să-i ţină companie. În cele din urmă, într-o zi cu noroc întâlni o persoană care locuia acolo – o prinţesă din basme. Era atât de frumoasă, încât se

îndrăgostise de ea pe loc. Prinţesa era şi ea singură şi chiar dacă dragonul părea înspăimântător, el avea inimă bună, aşa că se căsători cu el.

Bunul dragon şi prinţesa din basme au avut sute de copii. Toţi copiii erau curajoşi şi buni ca dragonul-tată şi frumoşi ca mama lor.

Dragonul şi prinţesa rămaseră lângă copii până când aceştia crescură. Apoi, brusc, ambii părinţi dispărură. Plecară să locuiască în dragostea şi armonia din lumea spirituală. Iar copiii lor deveniră oamenii curajoşi, buni şi frumoşi din Vietnam. De acolo vine şi mama mea. Cu ochii mari, Dusty întrebă:

— E adevărat? Judy zâmbi:

— Nu ştiu, poate!

— A fost o poveste foarte frumoasă, spuse Michael.

Îl sărută pe Dusty de noapte bună. Judy părăsi camera, dar îl auzi pe Dusty şoptindu-i tatălui său:

— E foarte drăguţă, aşa-i?

— Da, îi răspunse Michael.

Întorşi în sufragerie, Michael îi spuse:

— Mulţumesc pentru ce-ai făcut. Te-ai comportat de minune cu el.

— Nu mi-a fost greu. Este fermecător. Michael aprobă:

— Asta a luat-o de la mama lui. Judy îi zâmbi.

Michael îi zâmbi şi îi spuse:

— Văd că nu mă contrazici în privinţa asta.

— N-am întâlnit-o pe soţia ta. Dar în fotografie pare frumoasă.

— Este… şi mai este şi… infidelă.

Făcuse o mărturisire neaşteptată, venind de la un bărbat mândru ca el. Îl simpatiza. Dar nu ştiu ce să-i răspundă.

Tăcură amândoi pentru un moment. Apoi, Michael îi spuse:

— Cred că ţi-a ajuns cu familia Quercus. Spune-mi despre cutremur.

În sfârşit.

— A avut loc în valea Owens în această după-amiază, la ora două şi douăzeci.

— Să verificăm seismograful.

Michael se aşeză la birou şi începu să butoneze tastatura. Judy se trezi privindu-i picioarele. Unii bărbaţi au picioare urâte, însă ale lui aveau contururi frumoase şi puternice, cu unghiile tăiate cu grijă. Avea pielea albă şi câte un smoc de păr pe fiecare deget mare.

El nu observă această examinare minuţioasă.

— În ameninţarea de acum patru săptămâni se specifica locul?

— Nu.

— Hmm. Ştiinţific vorbind, succesul provocării unui cutremur ar fi trebuit să implice data, dar şi locaţia şi magnitudinea. Dar oamenii voştri v-au specificat doar data. Iar asta nu e prea convingător. În California există câte un cutremur

în fiecare zi. Poate că şi-au atribuit ceva ce s-a produs de fapt pe cale naturală.

— Poţi să-mi spui exact unde a avut loc cutremurul de zi?

— Da. Pot să calculez epicentrul. De fapt, calculatorul o va face automat. Eu trebuie doar să scriu coordonatele.

După un minut, imprimanta începu să lucreze. Judy întrebă:

— Există vreo cale prin care să ne dăm seama din ce cauze s-a produs cutremurul.

— Vrei să spui, dacă pot să-mi dau seama din grafice dacă a fost provocat intenţionat? Da, ar trebui să pot.

— Cum?

Lucră cu mouse-ul, iar apoi se întoarse cu faţa spre ea.

— Un cutremur normal e precedat de şocuri gradate crescânde sau vibraţii din ce în ce mai puţin intense, pe care le putem observa pe seismograf. Dimpotrivă, dacă un cutremur a fost provocat, nu ar trebui să existe creştere în intensitate – graficul începe cu lovituri caracteristice.

Se întoarse din nou spre calculator.

Probabil că era un profesor foarte bun, gândi Judy. Explica totul foarte clar. Dar presupunea că era nemilos cu studenţii slabi. Probabil că le dă teste surpriză şi refuză să-i primească la cursuri pe cei care întârzie.

— E ciudat, spuse el.

Judy se uită peste umărul lui.

— Ce e ciudat?

— Seismograful.

— Nu văd nici o şoc.

— Nu. Deci nu a fost nici o explozie.

Judy nu ştia cum să reacţioneze: să se simtă uşurată sau dezamăgită.

— Şi atunci sursele cutremurului au fost naturale? Dădu din cap dezaprobator:

— Nu sunt foarte sigur. Apar şocuri anterioare. Dar nu am mai văzut asemenea şocuri.

Judy era frustrată. Michael îi promise că-i va spune exact dacă ameninţarea Mâniei Divine are sau nu fundament. Acum era nesigur.

— Ce e atât de neobişnuit în legătură cu aceste şocuri? întrebă ea.

— Sunt mult prea regulate. Par artificiale.

— Artificiale? Michael aprobă:

— Nu cunosc cauza vibraţiilor, dar în nici în caz nu sunt naturale. Cred că teroriştii tăi au o legătură cu asta. Dar nu ştiu în ce măsură.

— Crezi că poţi afla?

— Sper. Mai întâi trebuie să dau nişte telefoane. Sunt sigur că o mulţime de seismologi studiază deja aceste grafice. Iar acum trebuie să ne dăm seama ce înseamnă.

Nu părea prea sigur, dar Judy era mulţumită cu informaţiile pe care le primise până acum. Obţinuse tot ce se putea de la Michael. Acum

trebuia să ajungă la locul cu pricina. Luă hârtia pe care o scosese imprimanta. Pe ea apăreau o mulţime de informaţii cu referire la hartă.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, spuse ea, apreciez asta.

— A fost o plăcere, spuse el şi îi zâmbi; un zâmbet de o sută de waţi, care dezveli două şiruri de dinţi albi.

— Să ai un week-end plăcut cu Dusty.

— Mulţumesc.

Urcă în maşină şi porni spre oraş. Urma să treacă pe la birou şi să scoată de pe internet programul zborurilor, să vadă ce rută ar avea cât mai aproape de valea Owens. Trebuia, de asemenea, să verifice dacă FBI-ul are jurisdicţie în valea Owens pentru a putea vorbi cu ei despre ceea ce voia să facă. Apoi avea să sune autorităţile locale şi să-l ia pe şerif de partea ei.

Ajunse pe bulevardul Golden Gate 450, parcă în garajul subsolului şi luă liftul. Trecând pe lângă biroul lui Brian Kincaid, auzi voci. Probabil că lucra peste program.

Era momentul potrivit pentru a-i aduce la cunoştinţă ceea ce aflase. Intră în anticameră şi bătu încet la uşa biroului interior.

— Intră, spuse el.

Păşi înăuntru. Inima i se opri când îl văzu pe Brian Kincaid împreună cu Marvin Hayes. Se putea spune că ea şi Marvin se displăceau din toate punctele de vedere. Era aşezat în faţa

biroului, purtând un costum dungat de vară cu o cămaşă albă şi o cravată albă combinată cu auriu. Arăta bine, cu părul ciufulit şi mustaţa proaspăt tăiată. În aparenţă era competenţa în persoană, dar de fapt, era tot ce nu trebuia să fie un agent de poliţie: leneş, brutal, violent şi fără scrupule. Din punctul lui de vedere, Judy era o prefăcută.

Din păcate, Brian Kincaid îl plăcea şi Brian era şeful…

Cei doi bărbaţi afişară o expresie mirată şi vinovată în acelaşi timp, iar Judy îşi dădu seama că discutaseră despre ea. Pentru a-i face să se simtă şi mai prost, spuse:

— Vă întrerup?

— Tocmai discutam despre cutremur, spuse Brian. Ai ascultat ştirile?

— Bineînţeles. La asta lucram. Tocmai am interogat un seismolog care spune că n-a mai văzut asemenea şocuri în viaţa lui şi că este sigur că sunt artificiale. Mi-a dat o hartă cu coordonatele exacte ale cutremurului. Mâine dimineaţă plec în valea Owens să văd dacă există martori.

Cei doi bărbaţi se priviră sugestiv. Brian spuse:

— Judy, nimeni nu poate provoca un cutremur.

— Nu avem de unde să ştim asta.

Marvin interveni şi el:

— Am discutat şi eu cu doi seismologi în

seara asta; amândoi mi-au spus că este imposibil.

— Oamenii de ştiinţă se contrazic tot timpul. Brian spuse:

— Noi credem că acest grup nici n-a călcat în valea Owens. Au auzit de cutremur şi s-au gândit să-şi asume meritul pentru el.

Judy se încruntă.

— Aceasta este misiunea mea, spuse ea. Ce drept are Marvin să ceară părerea seismologilor?

— Cazul începe să prindă contur, spuse Brian. Brusc, Judy îşi dădu seama ce avea să urmeze, iar inima i se umplu de o furie neputincioasă.

— Chiar dacă nu credem că această grupare poate provoca un cutremur, putem totuşi să atragem o publicitate extraordinară. Şi nu sunt sigur că tu poţi face faţă la aşa ceva.

Judy încerca acum să se abţină de la a nu răbufni.

— Nu poţi să mă dai la o parte fără nici un motiv.

— O, dar am un motiv, spuse el. Brian ridică de pe masă un fax.

— Ieri dimineaţă ai avut o altercaţie cu un poliţist. Ai fost oprită pentru exces de viteză. Acest proces verbal spune că ai fost necooperantă şi foarte violentă; pe lângă toate astea, ai refuzat şi să-ţi dai actele la verificat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am arătat insigna!

Brian ignoră replica ei. Judy realiză că nici

nu-l interesau detaliile. Oricum, acest incident era doar un pretext.

— Acum mă ocup de formarea unei echipe care să se ocupe de Mânie Divină, continuă Brian.

Înghiţi nervos, apoi îşi ridică bărbia cu un gest agresiv şi spuse:

— L-am rugat pe Marvin să preia conducerea investigaţiei. Nu va avea nevoie de ajutorul tău. Aşa că, din acest moment nu mai lucrezi la acest caz.

9

Preotului abia îi veni să creadă că reuşiseră cu adevărat.

Am provocat un cutremur. Chiar am reuşit. Eu.

În timp ce conducea camionul pe U.S. 395, îndreptându-se spre casă, cu Melanie lângă el şi Oaktree şi Star pe bancheta din spate, îşi lăsă imaginaţia să zburde. Îşi imagină un reporter TV palid anunţând că Mânie Divină s-a ţinut de cuvânt; haos pe străzi, oameni panicaţi de cea de-a doua ameninţare; şi în ultimul moment, guvernatorul Robson înnebunit, în faţa Clădirii Capitoliului, anunţând oprirea construirii hidrocentralelor în statul California.

Poate că era puţin prea optimist. Oamenii nu erau panicaţi încă. Guvernatorul cu siguranţă nu va ceda imediat. Dar va fi forţat să deschidă negocierile cu Preotul.

Ce va face oare poliţia? Publicul se va aştepta să prindă teroriştii. Guvernatorul sunase deja FBI-ul, iar aceştia nu au nici cea mai vagă idee cine este gruparea Mânie Divină. Munca lor era aproape imposibilă.

Făcuseră totuşi o greşeală azi, iar Preotul nu putu să nu se îngrijoreze. Când Star îl sunase pe John Truth nu vorbise cu cineva anume ci lăsase mesaj pe un aparat. Preotul ar fi oprit-o, însă când

îşi dăduse seama ce se întâmpla fusese prea târziu.

O voce necunoscută pe o casetă nu îi ajuta prea mult pe poliţişti. Şi totuşi, şi-ar fi dorit să nu le fi dat nici măcar atât.

I se părea surprinzător că lumea se comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Maşini şi camioane circulau pe autostradă, oamenii parcau la Burger King, patrula oprise un tânăr cu un Porsche roşu, o echipă de întreţinere tăia gardul viu de pe margini. Toţi ar trebui să fie în stare de şoc.

Începu să se întrebe dacă acest cutremur avusese cu adevărat loc. Nu cumva îşi imaginase totul? Nu! Văzuse totul cu propriii săi ochi, adâncitura din pământ – acum, un cutremur i se păru mai imposibil de când atunci când era doar o idee. Tânjea după o confirmare publică: un reportaj TV, o fotografie pe coperta unei reviste, oamenii vorbind despre asta în baruri sau la casele de marcat din supermarket.

După-amiaza târziu, când opriră la graniţa cu Nevada, Preotul opri la o benzinărie. Preotul şi Oaktree umplură rezervorul, în lumina difuză a apusului, în timp ce Melanie şi Star merseră la toaletă.

— Sper să ne auzim la ştiri spuse Oaktree iritat. Avea acelaşi gând cu al Preotului.

— Nici nu se poate altfel, replică Preotul. Am provocat un cutremur!

— S-ar putea ca autorităţile să ţină totul secret. Ca mulţi alţi hippie, Oaktree credea că guvernul controla media. Preotul ştia că era puţin mai complicat decât avea Oaktree impresia. Preotul credea că publicul este propria lui cenzură. Refuzau să cumpere ziare sau să se uite la emisiuni televizate care le contestau prejudecăţile, aşa că preferau să rămână indiferenţi.

În orice caz, acest gând al lui Oaktree îl îngrijoră puţin. Nu era foarte dificil să ascunzi un cutremur, chiar dacă a avut loc în pustietate.

Intră să plătească benzina. Aerul condiţionat îi dădu fiori reci. Vânzătorul avea un radio pornit în spatele tejghelei. Preotul se gândi că era timpul să înceapă ştirile. Întrebă cât e ceasul, iar vânzătorul spuse că era cinci fix. După ce plăti, Preotul zăbovi puţin, pretinzând că studiază un raft de reviste, în timp ce îl asculta pe Billy Jo Spears cântând „Chevrolet 57”. Melanie şi Star ieşiră împreună de la toaletă.

În cele din urmă, ştirile începură.

Pentru a le da un motiv să se mai plimbe prin jur, Preotul selectă încet nişte batoane de ciocolată şi le puse pe tejghea, în timp ce asculta.

Primul subiect fu nunta celor doi actori care jucau rolul a doi vecini într-un serial de televiziune. Pe cine interesează? Preotul asculta nerăbdător, lovind podeaua cu piciorul. Apoi urmă reportajul despre vizita preşedintelui în India.

Preotul spera să poată repeta o mantra. Vânzătorul adună preţurile batoanelor de ciocolată, iar Preotul le plăti. Oare urma ştirea cu privire la cutremur? A treia ştire fu în legătură cu nişte împuşcături care au avut loc într-o şcoală din Chicago.

Preotul se îndreptă încet spre uşă, urmat de Melanie şi Star. Un alt client termină de pus benzină şi intră să plătească.

În cele din urmă, crainicul citi:

— Gruparea teroristă pentru protejarea mediului, Mânie Divină, a revendicat cutremurul minor care a avut loc azi în valea Owens din estul Californiei.

Preotul şopti:

— DA! şi-şi lovi palma stângă cu pumnul drept, într-un gest triumfător.

Star şuieră:

— Dar nu suntem terorişti! Crainicul continuă:

— Cutremurul a avut loc exact în ziua menţionată în ameninţarea teroriştilor, dar seismologul statului, Matthew Bird, a negat că acest cutremur sau altele ar fi putut fi provocate de mâna omului.

— Mincinosule! îşi spuse Melanie.

— Teroriştii au sunat azi în timpul emisiunii lui John Truth.

Când Preotul ajunse la ieşirea din magazin, fu şocat să audă vocea lui Star. Împietrise. Spunea:

— „Nu recunoaştem jurisdicţia guvernului Statelor Unite. Acum că ştiţi de ce suntem în stare, ar trebui să vă gândiţi mai bine la cererea noastră. Anunţaţi oprirea construirii hidrocentralelor în California. Aveţi zece zile să vă hotărâţi.”

Star izbucni:

— Iisuse Cristoase – asta sunt eu.

— Taci! spuse Preotul, privind-o peste umăr. Clientul cu Jeepul Wrangler vorbea, în timp ce vânzătorul introducea cartea de credit în aparat. Nici unul nu păruse să observe ieşirea lui Star.

— Guvernatorul Mike Robson nu a răspuns acestor ameninţări. În rubrica sport… Ieşiră cu toţii. Star spuse:

— Dumnezeule! Mi-au înregistrat vocea! Ce voi face?

— Rămâi calmă, îi spuse Preotul.

Nici el nu se simţea prea calm, dar încerca să-i calmeze pe ceilalţi. Traversând trotuarul până la vehicul, îi spuse pe un ton rezonabil:

— Nimeni din afara comunităţii nu-ţi cunoaşte vocea. N-ai vorbit cu nimeni din exterior de aproape douăzeci şi cinci de ani. Iar cei din Haight-Ashbury, care şi-ar putea aminti de tine, nu au de unde să ştie unde locuieşti.

— Cred că ai dreptate, spuse Star îndoielnică.

— Singurul la care mă gândesc este Bones. Ar putea auzi caseta şi el într-adevăr mi-ar putea recunoaşte vocea.

— Nu ne-ar trăda niciodată. Bones este un Mâncător de Orez.

— Nu ştiu ce să zic. Dependenţii de droguri ar face orice pentru un ban.

— Dar ceilalţi, ca Dale şi Poem?

— Da, şi de ei ar trebui să ne facem griji, recunoscu Preotul.

Nu existau radiouri în cabane, dar exista unul în camioneta pe care o conducea Dale din când în când.

— Ei, dacă se întâmplă, va trebui să ne înţelegem cu ei.

Sau dacă nu, putem recurge la metoda Mario.

Nu, n-aş putea face asta – nu lui Dale sau lui Poem.

Sau aş putea?

Oaktree aştepta la volanul maşinii lor Cuda.

— Haideţi, prieteni, ce vă reţine atâta?

Star îi povesti pe scurt ce auziseră:

— Din fericire, nimeni din afara comunei nu-mi cunoaşte vocea. Of, Dumnezeule, mi-am amintit ceva.

Se întoarse către Preot.

— Adjunctul şerifului!

Preotul înjură. Desigur. Star vorbise cu el chiar ieri. Teama cuprinse inima Preotului. Dacă ar fi ascultat şi el ştirile şi ar fi recunoscut-o, şeriful împreună cu încă o duzină de ofiţeri s-ar putea afla chiar acum în valea lor, aşteptând ca Star să se întoarcă.

Dar poate că n-auzise ştirile. Preotul trebuia să verifice. Dar cum?

— Am să sun la biroul şerifului.

— Şi ce vei spune? întreba Star.

— Nu ştiu, dar mă voi gândi la ceva. Aşteptaţi aici.

Intră în magazin, luă mărunţiş de la vânzător şi merse la cabina telefonică. Căută numărul secţiei de poliţie a oraşului Silver şi-l formă. Îşi aminti numele adjunctului şerifului.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Wicks, spuse el. O voce prietenoasă îi spuse:

— Billy nu este aici.

— Dar am vorbi cu el ieri.

— A luat azi noapte avionul spre Nassau. Acum stă întins pe plajă, bea o bere şi numără bikinii care trec pe lângă el, câine norocos. Se întoarce în două săptămâni. Altcineva nu vă e de ajutor?

Preotul închise telefonul.

Iisuse, ce noroc am avut.

Ieşi din cabină.

— Dumnezeu e de partea noastră, le spuse celorlalţi.

— De ce? întrebă Star neliniştită. Ce s-a întâmplat?

— Omu' e plecat în vacanţă. E în Nassau pentru două săptămâni. Mă îndoiesc că un post de radio străin ar transmite ameninţarea făcută de Star. Suntem în siguranţă.

Star respiră uşurată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi pentru asta. Preotul deschise portiera camionului.

— Să pornim la drum, spuse el.

* * *

Se apropia miezul nopţii când Preotul intră cu camionul pe drumul forestier care ducea la sătuleţul lor. Parcă camionul la locul lui. Deşi era întuneric şi toţi erau obosiţi, Preotul se asigură că acoperiseră cu plante fiecare colţişor al vehiculului, pentru a fi invizibil din toate unghiurile, chiar şi din aer. Urcară toţi în Cuda pentru a parcurge ultimul kilometru şi jumătate.

Preotul porni radioul pentru a asculta buletinul de ştiri de la miezul nopţii. De data aceasta, cutremurul fu în capul listei.

— Emisiunea lui John Truth a jucat astăzi rolul principal în continuarea dramei Mânie Divină, gruparea teroristă pentru apărarea mediului, care susţine că poate cauza cutremure, spuse o voce emoţionată. După ce un cutremur moderat a zguduit valea Owens, în estul Californiei, o femeie care îşi spune reprezentanta grupului l-a sunat pe John

Truth şi a pretins că acest cutremur a fost cauzat de gruparea lor. Apoi urmă înregistrarea făcută de Star.

— Rahat! murmură Star în timp ce-şi asculta

propria voce la radio.

Preotul nu putu să nu se simtă descurajat. Deşi era sigur că înregistrarea nu avea cum să-i ajute pe poliţişti, detesta s-o vadă pe Star expusă în felul acesta. O făcea să pară teribil de vulnerabilă şi ardea de dorinţa să-i ucidă pe adversari şi să-i protejeze.

După ce se încheie înregistrarea, crainicul spuse:

— Agentul special Raja Khan a preluat astăzi originalul acestei înregistrări pentru a-l supune unei analize de către psiho-lingviştii FBI.

Asta-i lovi puternic pe Preot:

— Ce naiba-s psiho-lingviştii ăştia? întrebă el. Melanie răspunse:

— N-am mai auzit niciodată de ei, dar bănuiesc că analizează limbajul folosit şi trag concluzii despre psihologia omului.

— Nu credeam că sunt atât de inteligenţi. Oaktree interveni:

— Nu-ţi bate capul, omule. Pot să analizeze cât vor vocea lui Star, dar asta nu le va da o adresă.

— Cred că nu. Crainicul spuse:

— Încă n-am primit nici un răspuns de la guvernatorul Mike Robson, însă şeful FBI-ului din San Francisco a promis o conferinţă de presă pentru ziua de mâine. Alte ştiri…

Preotul îl închise. Oaktree parcă maşina lângă maşina de carnaval a lui Bones. Bones îşi

acoperise camionul cu o prelată mare, pentru a proteja desenul viu colorat. Asta sugera că plănuise să rămână pentru o vreme.

Coborâră dealul prin vie spre sat. În popotă şi în cabana copiilor era întuneric. O flacără licărindă de lumânare apărea de după fereastra lui Apple. Suferea de insomnie şi îi plăcea să citească până la cele mai mici ore ale nopţii – acorduri dulci de chitară veneau din cabana lui Song, iar în celelalte cabane era întuneric şi linişte. Doar Spirit, câinele Preotului, veni să-l întâmpine, dând fericit din coadă în lumina lunii. Îşi spuseră noapte bună şi se îndreptară spre cabanele lor, prea obosiţi pentru a-şi sărbători triumful.

Era o noapte caldă. Preotul se întinse gol în pat, meditând. Nici un comentariu din partea guvernatorului, dar mâine dimineaţă va avea loc o conferinţă de presă din partea FBI-ului. Asta îl deranja. În acest punct al jocului, guvernatorul ar trebui să fie panicat şi să spună:

— „FBI-ul a dat greş, nu ne mai putem permite încă un cutremur, trebuie să vorbesc cu aceşti oameni.”

Preotului îi venea greu să nu ştie ce gândeşte duşmanul. Întotdeauna îi citise pe oameni, ştiind exact ce vor din felul în care priveau, zâmbeau, îşi încrucişau mâinile sau se scărpinau în cap. Încerca să-l manipuleze pe guvernatorul Robson, dar era greu fără o întâlnire faţă-n faţă. Şi ce punea la cale FBI-ul? Era oare atât de importantă

analiza psiholingvistică?

Trebuia să afle mai multe. Nu putea să stea deoparte şi să aştepte ca opoziţia să atace.

Se întreba dacă n-ar trebui să-l sune personal pe guvernator şi să stea de vorbă cu el. Va ajunge la inima lui, oare? Şi dacă ar ajunge, l-ar ajuta cu ceva? Oricum, îi displăcea total situaţia în care se afla. Ar fi părut un milog să ceară privilegiul de a purta o conversaţie cu un om de talia guvernatorului. Strategia lui era să se impună guvernatorului şi nu să ceară un favor.

Apoi se gândea să-şi facă apariţia la conferinţa de presă. Dar ar fi periculos: dacă ar fi descoperit, totul s-ar duce de râpă.

Dar ideea îl încânta. Să se dea drept reporter era un lucru pe care-l mai făcuse deseori în tinereţe. Se specializase în lovituri riscante: furtul Lincolnului, pentru ca apoi să-l dea lui Faţă de Porc; înjunghierea detectivului Jack Kassner în toaleta barului Blue Light; oferta de a cumpăra de la Jenkinsoni magazinul de băuturi alcoolice de pe strada Fourth. Întotdeauna a reuşit să scape din încurcături de genul acesta.

S-ar putea da drept fotograf. Ar putea împrumuta un aparat de fotografiat de ultimul tip de la Paul Beale. Melanie s-ar putea da drept reporter. Era destul de drăguţă, încât să-l dea gata pe un agent FBI.

Dar la ce oră era conferinţa de presă?

Se dădu jos din pat, îşi luă sandalele şi ieşi. În

lumina lunii îşi găsi drumul spre cabina Melaniei. Stătea pe marginea patului, dezbrăcată, periindu-şi părul lung şi roşu. Când intră, ea-şi ridică privirea şi-i zâmbi. Flacăra lumânării îi scotea în evidenţă conturul fin al corpului, aruncând o aură în spatele umerilor frumoşi: sânii ei, oasele şoldurilor şi părul ei roşu dintre coapse. Îi luară respiraţia.

— Salut! spuse ea.

Preotului îi trebui un moment să-şi aducă aminte de ce venise.

— Trebuie să folosesc celularul tău, spuse el. Ea-şi ţuguie buzele într-un gest de bosumflare.

Aceasta nu era reacţia pe care şi-o dorea de la un bărbat care o surprinsese goală. Îi rânji ca un băiat rău.

— Sau trebuie să te arunc la pământ şi să te violez ca apoi să-ţi folosesc telefonul.

Ea-i zâmbi:

— Nu, poţi să foloseşti întâi telefonul.

Ridică telefonul, apoi ezită. Melanie fusese autoritară toată ziua, dar îi permisese acest lucru pentru că ea era seismologul; dar acum s-a terminat. Nu avea nevoie de permisiunea ei pentru nimic. Nu era genul de relaţie pe care o voia cu ea.

Se întinse pe pat, ţinând încă telefonul cu o mână, iar cu cealaltă ghidă capul Melaniei spre pelvisul lui. Ea ezită puţin, dar se lăsă în voia lui.

Pentru un minut rămase liniştit şi savură

plăcerea.

Apoi sună la informaţii.

Melanie se opri din ceea ce făcea, însă el o prinse de păr şi o ţinu-n loc. Ea ezită, contemplând un moment de protest; dar îşi reluă activitatea.

Aşa mai merge.

Preotul luă numărul FBI-ului din San Francisco, iar apoi îl formă.

O voce de bărbat îi răspunse:

— FBI.

Preotul fu inspirat, ca de obicei:

— Aici radio KCAR din oraşul Carson, vorbeşte

Dave Horlok, spuse el. Dorim să trimitem un reporter la conferinţa de presă de mâine. Puteţi să-mi spuneţi locul şi ora?

— Dar s-a transmis pe toate posturile, spuse bărbatul.

Bastard leneş ce eşti.

— Nu sunt la birou, improviză Preotul. Iar reporterii noştri vor fi nevoiţi să pornească probabil de dimineaţă.

— E la ora douăsprezece, aici, la biroul federal, pe bulevardul Golden Gate 450.

— Avem nevoie de o invitaţie?

— Nu e nevoie de invitaţie. E nevoie doar de o legitimaţie de presă.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— De la ce post de radio spuneaţi că sunteţi? Preotul închise.

Legitimaţie. Cum fac rost şi de asta?

Melanie se opri din treabă şi spuse:

— Sper că nu te-au depistat. Preotul fu surprins:

— De ce ar face asta?

— Nu ştiu. Poate că FBI-ul face asta de obicei cu telefoanele primite.

Se încruntă.

— Pot să facă asta?

— Sigur, cu ajutorul computerelor.

— Ei bine, n-am vorbit aşa de mult.

— Preotule, nu suntem în anii şaizeci. Nu e nevoie de timp, computerul o face într-o nanosecundă. Trebuie doar să verifice facturile ca să-şi dea seama cui aparţine numărul de la care s-a sunat la ora unu fără trei minute.

Preotul nu mai auzise de „nanosecundă”, dar putea ghici ce înseamnă. Acum era îngrijorat.

— Rahat! spuse el. Pot să-şi dea seama de unde am sunat?

— Doar în timp ce telefonul e pornit. Preotul îl opri în grabă.

Chipul i se întunecă. Fusese surprins de prea multe ori în această zi: de înregistrarea vocii lui Star, de conceptul de analiză psiho-lingvistică, iar acum de noţiunea de depistare a apelurilor. Ar fi putut oare să anticipeze ceva din toate astea?

Îşi scutură capul. Acum gândea negativ. Prudenţa şi îngrijorarea nu duc nicăieri. Imaginaţia şi stresul erau sursa lui de putere. Îşi

va face mâine apariţia la conferinţa de presă, se va strecura înăuntru şi-şi va da seama ce pune duşmanul la cale.

Melanie se întinse pe spate, închise ochii şi spuse:

— A fost o zi lungă.

Preotul îi studie corpul. Îi plăcea să se uite la sânii ei. Îi plăcea cum se mişcau într-un ritm perfect în timp ce se plimba. Îi plăcea când îşi trăgea o bluză peste cap, gestul acesta făcând ca sfârcurile să pară nişte arme îndreptate spre el. Îi plăcea când îşi lua sutienul şi-şi aranja sânii pentru a se simţi cât mai confortabil. Acum, când stătea întinsă pe spate, erau plaţi, atârnând într-o parte şi-n alta; în această stare de repaos, sfârcurile îi erau catifelate şi moi.

Trebuia să-şi spele mintea de griji. Al doilea mod de a face asta era meditaţia. Primul, se afla în faţa lui.

Îngenunche deasupra ei. Când o sărută pe sâni, ea oftă şi-l prinse de păr fără a-şi deschide ochii.

Preotul o văzu privind cu coada ochiului. Îşi îndreptă privirea spre uşă şi o văzu pe Star îmbrăcată într-o rochie din mătase purpurie. El îi zâmbi. Ştia ce avea de gând: mai făcuse astfel de lucruri şi înainte. Ridică din sprâncene întrebătoare. Preotul consimţi scurt. Intră şi închise uşa în urma ei.

Preotul o sărută pe Melanie pe sfârc,

introducându-i în gură şi mângâindu-l cu vârful limbii, iar apoi lăsându-l să alunece afară, o luă de la capăt ritmic. Melanie gemea de plăcere.

Star se dezbrăcă de rochie şi o lăsă să alunece pe podea, apoi se opri şi privi, începând să se mângâie uşor pe sâni. Corpul ei era mult mai diferit decât al Melaniei: avea tenul bronzat, pe când al Melaniei era alb, şoldurile şi umerii mai laţi, iar părul negru şi aspru acolo unde Melanie îl avea roşu-auriu şi fin. După câteva momente se aplecă şi-i sărută urechea Preotului, apoi îşi plimbă mâinile pe spatele lui, de-a lungul coloanei vertebrale şi apoi între picioare, masând şi strângând cu delicateţe.

El începu să respire mai repede.

Încet, încet. Savurează momentul.

Star îngenunche în faţa patului şi începu s-o mângâie pe Melanie pe sâni, în timp ce Preotul îi săruta.

Melanie simţi ceva diferit şi se opri din geamăt.

Trupul i se-mpietri, iar apoi deschise ochii. Când o văzu pe Star, scoase un ţipăt înăbuşit.

Star îi zâmbi şi continuă s-o mângâie.

— Trupul tău e foarte frumos, spuse ea cu o voce joasă.

Preotul privi cum Star se aplecă şi luă celălalt sân al Melaniei în gură.

Melanie îi îmbrânci pe amândoi la o parte.

— Nu, spuse ea.

— Relaxează-te, spuse Preotul. E bine, serios. Şi o mângâie pe păr.

Star îi mângâie interiorul coapselor.

— Îţi va plăcea, spuse ea. O femeie poate face unele lucruri chiar mai bine decât un bărbat. Vei vedea.

— Nu, spuse Melanie. Şi-şi strânse picioarele laolaltă.

Preotul îşi dădu seama că nu va merge. Se simţi dezamăgit. Îi plăcea s-o vadă pe Star sărutând altă femeie şi s-o înnebunească de plăcere. Însă Melanie era prea şocată.

Star insistă. Îşi strecură mâna între coapsele ei şi cu buricele degetelor îi mângâie părul.

— Nu! spuse Melanie pleznind-o peste mână. O lovise destul de tare, iar Star spuse:

— Oau! Pentru ce a fost asta?

Melanie o împinse pe Star şi sări din pat.

— Pentru că eşti grasă şi bătrână şi nu vreau să fac sex cu tine!

Star oftă, iar Preotul se crispă.

Melanie lovi uşa cu piciorul şi o deschise.

— Vă rog! spuse ea. Lăsaţi-mă în pace!

Spre surprinderea Preotului, Star începu să plângă. Indignat spuse: – Melanie!

Înainte ca Melanie să mai spună ceva, Star ieşi. Melanie trânti uşa. Preotul îi spuse:

— Iubito, a fost urât din partea ta. Deschise uşa din nou.

— Poţi pleca şi tu, dacă aşa simţi. Lasă-mă

singură!

Preotul fu şocat. În douăzeci şi cinci de ani, nimeni nu-l scosese afară din casă. Acum primea ordin din partea unei fete frumoase şi dezbrăcate, îmbujorată de nervi sau de excitare sau de amândouă. Pentru a mai adăuga puţină umilinţă avea şi o erecţie asemeni unui drapel.

Încep să pierd controlul.

Gândul îl deranja. Întotdeauna reuşise să-i supună pe oameni şi mai ales de când se afla în această vale. Fusese atât de surprins, încât aproape c-o ascultă. Se îndreptă spre uşă fără a spune vreun cuvânt.

Apoi realiză că nu poate ceda în faţa ei. Se putea să nu mai funcţioneze niciodată autoritatea sa dacă se lăsă înfrânt acum. Şi avea nevoie s-o ţină pe Melanie sub control. Era instrumentul cel mai important în planul lui. Nu avea cum să mai provoace un cutremur decât cu ajutorul ei. Nu o putea lăsa să-şi recâştige independenţa. Era prea importantă pentru el.

În pragul uşii se opri şi se întoarse înspre ea, gol şi cu mâinile în şolduri. Ce voia de la el? Toată ziua deţinuse controlul în valea Owens, şi asta datorită cunoştinţelor ei; se pare că o încurajase să afişeze un comportament nefavorabil faţă de el. Dar era sigur că ea nu îşi dorea să fie independentă – nu s-ar afla aici dacă asta ar dori. Prefera să i se spună ce să facă de către cineva care deţinea puterea. De aceea se măritase şi cu

profesorul ei. Părăsindu-l, se alătură unei alte personalităţi autoritare, liderul unei comunităţi. Se revoltase în seara aceasta pentru că nu voia să-l împartă pe Preot cu altă femeie. Îi era teamă că îl va pierde în favoarea lui Star. Ultimul lucru pe care-l voia era ca Preotul să plece.

El închise uşa.

Traversă camera din trei paşi şi se opri în faţa ei. Era încă îmbujorată de mânie şi respira greu.

— Întinde-te, îi comandă el.

Îl privi tulburată, dar făcu întocmai.

— Desfă-ţi picioarele, spuse el. După un moment îl ascultă.

Se întinse deasupra ei. Când o pătrunse, ea-şi puse mâinile în jurul lui şi-l strânse puternic. El se mişca repede înăuntrul ei, bruscând-o intenţionat. Ea-şi ridică picioarele în jurul taliei lui. Îi simţi dinţii în umerii lui, muşcând. Îl durea, dar îi şi plăcea. Ea deschise gura şi respira greu.

— Da, spuse ea înăbuşit, nenorocitule, te iubesc.

* * *

Când se trezi, Preotul merse la cabana lui Star.

Era întinsă pe o parte, cu ochii deschişi, contemplând peretele. Când se aşeză pe marginea patului, ea începu să plângă.

El îi sărută lacrimile. Se simţi excitat.

— Vorbeşte-mi, murmură el.

— Ştiai că Flower îl culcă pe Dusty?

La asta nu se aştepta. De ce era aşa de important?

— Nu ştiam, spuse el.

— Nu-mi place.

— De ce nu?

Încercă să nu pară prea iritat.

Ieri am provocat un cutremur, iar azi plângi din cauza copiilor?

— E de zece ori mai bine decât să fure postere din magazine.

— Dar tu ai acum o nouă familie, izbucni ea.

— Ce înseamnă asta?

— Tu, Melanie, Flower şi Dusty. Sunteţi ca o familie. Pentru mine nu a mai rămas loc.

— Bineînţeles că este loc, spuse el. Eşti mama copilului meu, eşti femeia pe care o iubesc. Cum ar putea fi altfel.

— M-am simţit atât de umilită azi-noapte.

El îi prinse sânii prin cămaşa de noapte din bumbac. Ea-i acoperi mâinile cu ale ei şi i le presă asupra corpului ei.

— Grupul este familia noastră, spuse el. Aşa a fost dintotdeauna. Nu avem de-a face cu familii de câte patru membri: mamă, tată şi doi copii.

El încerca să-i spună ceea ce chiar ea-l învăţase cu ani în urmă.

— Suntem o familie mare şi fericită. Iubim tot grupul şi toţi avem grijă unul de celălalt. În felul acesta nu e nevoie să ne minţim pe noi sau pe

alţii, în ceea ce priveşte sexul. Poţi să faci sex cu Oaktree sau Song, dar eu voi şti că tot pe mine şi pe copilul tău ne iubeşti.

— Dar ştii şi tu, Preotule – nimeni nu ne-a mai refuzat vreodată.

Nu existau reguli cu privire la cine cu cine poate să facă sex, dar bineînţeles, nimeni nu putea fi obligat să facă sex dacă nu voia.

Totuşi, stând şi gândindu-se la asta, nu-şi putea aminti ca o femeie să-l fi refuzat vreodată. La fel fusese şi pentru Star – înainte de Melanie.

Îl cuprinse un sentiment de panică. Ce-i drept, îl mai avusese de câteva ori în ultimele săptămâni. Sentimentul că această comunitate se ducea de râpă, pierdea controlul şi tot ceea ce iubea era în pericol. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut din echilibru, ca şi cum podeaua ar fi început să se mişte aiurea şi pământul nu mai avea rolul de sprijin; exact cum se întâmplase în valea Owens. Se luptă să-şi ascundă anxietatea. Trebuia să rămână calm. Numai el putea să ţină intactă loialitatea celorlalţi şi să-i ţină laolaltă. Era obligat să rămână calm.

Se întinse lângă ea şi îi mângâie părul.

— Va fi bine, spuse el. Ieri l-am speriat de moarte pe guvernatorul Robson. Va face ce vrem noi, vei vedea.

— Eşti sigur de asta?

Îi prinse din nou sânii cu mâinile. Se simţi excitat.

— Ai încredere în mine, murmură el.

Se apropie de ea, pentru ca ea să-i simtă erecţia.

— Fă dragoste cu mine, Preotule, spuse ea.

— Cum? întrebă el rânjind.

Ea-i zâmbi înapoi printre lacrimi.

— Cum vrei tu.

* * *

Adormi după aceea. Stând întins lângă ea, Preotul se întreba cum să facă rost de legitimaţie de reporter. Apoi se ridică. Merse la cabana copiilor şi o trezi pe Flower.

— Vreau să vii cu mine la San Francisco, spuse el. Îmbracă-te.

Îi pregăti pâine prăjită şi suc de portocale la micul dejun. În timp ce mânca o întrebă:

— Mai ştii când mi-ai spus că vrei să ajungi scriitoare. Şi mi-ai spus că ai vrea să scrii pentru o revistă?

— Da, pentru revista *Teen.*

— Exact.

— Dar tu ai spus că ai vrea să scriu poezie ca să pot rămâne aici.

— Încă mai vreau asta, dar azi vom merge să aflăm cum este să fii reporter.

Păru fericită.

— Bine!

— Te duc la o conferinţă de presă a FBI-ului.

— FBI?

— Genul acesta de lucruri trebuie să le faci dacă vrei să devii reporter.

Strâmbă din nas. Moştenise ura pentru poliţie de la mama ei.

— N-am citit niciodată despre FBI în Teen.

— Ei bine, nu e Leonardo DiCaprio cel care ţine conferinţa de presă.

Făcu un gest de dezamăgire:

— Păcat.

— Dar dacă vei pune genul de întrebări pe care le-ar pune un reporter de la Teen, va fi totul bine.

Dădu din cap gânditoare.

— Despre ce este vorba la această conferinţă de presă?

— Un grup care pretinde că a declanşat un cutremur. Nu vreau să spui nimănui despre asta. Trebuie să rămână secret, bine?

— Bine.

El le va spune doar Mâncătorilor de Orez, când se vor întoarce înapoi.

— Poţi vorbi despre asta doar cu mama, cu Melanie, cu Song, cu Paul Beale şi atât. E foarte important să păstrăm secretul.

— Bine!

El ştia că riscă foarte mult. Dacă lucrurile mergeau prost, ar fi putut pierde totul. Ar fi putut fi chiar arestat în faţa fetei lui. Ziua asta se putea transforma în cea mai proastă zi din viaţa ei. Însă

riscurile nebuneşti fuseseră întotdeauna specialitatea lui.

Când propusese să planteze viţă de vie, Star îl atenţionă că aveau în chirie pământul doar pentru un an. Puteau să-şi rupă spatele săpând şi plantând şi să nu ajungă vreodată să-şi vadă recolta. Ea insistă să închirieze pământul pentru cel puţin zece ani înainte să înceapă să-l lucreze. Preotul ştia că avea dreptate. Şi mai ştia că dacă amânau începutul lucrului, nu mai aveau să înceapă niciodată. La sfârşitul acelui an formau deja o comunitate. Îi convinsese să rişte. Iar guvernul îi reînnoise lui Star contractul în fiecare an de atunci.

Se gândi să-şi ia cămaşa albastră. Era atât de demodată încât s-ar fi făcut remarcat în San Francisco, aşa că-şi luă tradiţionalii jeanşi. Deşi era cald, îşi luă un tricou cu mânecă scurtă şi o cămaşă lungă de flanelă pe care o purta în exteriorul pantalonilor. Din şopronul cu scule îşi luă un cuţit greu cu o lamă de zece centimetri pe care-l ţinea într-o teacă de piele. Îl îndesă în cureaua pantalonilor, unde era ascuns de partea de jos a cămăşii.

Fu ameţit din cauza adrenalinei pe tot parcursul celor patru ore de drum cât le luară până la San Francisco. Avea viziuni de coşmar: erau arestaţi, el închis într-o celulă, iar fiica lui interogată într-un alt birou, punându-i-se întrebări despre părinţii ei. Gândul acesta îl trezi.

Ajunseră în oraş pe la ora unsprezece. Lăsară maşina într-o parcare pe Golden Gate. De la o librărie, Preotul îi cumpără lui Flower un caiet de notiţe spiralat şi două creioane. Apoi o duse la o cafenea. În timp ce-şi bea sifonul, Preotul îi spuse:

— Mă întorc imediat. Şi ieşi.

Se îndreptă spre Union Square, studiind feţele trecătorilor, căutând un bărbat care semăna cu el. Străzile erau aglomerate de cumpărători şi avea de ales din sute de chipuri. Văzu un bărbat cu chipul slab şi păr negru studiind un meniu pe terasa unui restaurant şi pentru moment crezu că îşi găsise victima. Se simţea foarte încordat; îl mai privi câteva momente; apoi, tipul din restaurant se întoarse, iar Preotul văzu că are ochiul drept închis din cauza unei cicatrici mai vechi.

Dezamăgit, Preotul merse mai departe. Nu era uşor. Erau mulţi bărbaţi cu tenul închis, în vârstă de aproape patruzeci de ani, dar majoritatea erau cu mult mai graşi decât el. Mai văzu un posibil candidat, dar bărbatul avea un aparat de fotografiat în jurul gâtului. Un turist nu era bun: Preotul avea nevoie de cineva cu date locale.

Acesta era unul dintre cele mai mari supermarketuri din lume şi era sâmbătă dimineaţa: trebuie să fie un bărbat care să semene cu mine.

Îşi verifică ceasul: unsprezece şi jumătate.

În cele din urmă îl văzu: un bărbat cu chip

slab, în vârstă de aproape cincizeci de ani, purta o pereche de ochelari cu rame mari şi avea mersul iute. Era îmbrăcat cu pantaloni albaştri, o cămaşă verde de polo şi purta o geantă diplomat de culoare cafenie; părea foarte mâhnit: Preotul ghici că bărbatul mergea la birou să recupereze munca de peste săptămână.

Acum am nevoie de portmoneul lui.

Preotul îl urmări după colţ, studiindu-l şi aşteptând momentul oportun pentru a-l ataca.

Sunt supărat, sunt disperat, sunt un nebun scăpat de la un azil, am douăzeci de dolari pentru o doză, urăsc pe toată lumea, vreau să ucid, sunt nebun, nebun, nebun…

Omul trecu prin parcare pe lângă Cuda şi intră pe o stradă plină de clădiri de birouri. Pentru un moment nu văzu nimic în jurul lui. Preotul scoase cuţitul, fugi spre el şi spuse:

— Hei!

Omul se opri din reflex şi se întoarse.

Preotul îl înşfăcă pe bărbat de cămaşă, îi trecu cuţitul prin faţa ochilor şi ţipă:

— DĂ-MI BLESTEMATUL ĂLA DE PORTMONEU SAU ÎŢI SPINTEC GÂTUL.

Tipul trebuia să facă pe el de frică, dar nu se întâmplă asta.

Iisuse, e tare.

Pe faţa sa apăru mânia şi nu frica.

Privindu-l în ochi, Preotul se gândi:

E un singur bărbat şi nici măcar nu e

înarmat.

Preotul ezită, speriindu-se puţin de ce avea să urmeze.

La naiba, nu-mi pot permite să dau greş.

Urmă o secundă de tăcere.

Era doar un bărbat obişnuit cu o geantă diplomat, care mergea la muncă sâmbăta… ar fi putut fi oare detectiv?

Dar era prea târziu să se răzgândească. Înainte ca bărbatul să se poată mişca, Preotul îl tăie cu lama pe obraz, lăsându-i o linie subţire şi roşie de sânge de câţiva milimetri pe obraz, chiar dedesubtul lentilei drepte a ochelarilor.

Curajul bărbatului se evaporă şi orice impuls de rezistenţă îl părăsi. Ochii lui se lărgiră de spaimă, corpul începând să-i tremure:

— Bine! Bine! spuse el rapid, cu o voce tremurândă.

Deci nu este poliţist. Preotul ţipă:

— ACUM! ACUM! DĂ-MI-L!

— E în geanta…

Preotul trase geanta din mâna bărbatului. În ultimul moment se decise să-i ia şi ochelarii. Îi smulse de pe faţa bărbatului, se întoarse şi fugi.

Când ajunse la colţ, privi înapoi. Bărbatul voma pe trotuar.

Preotul se întoarse la dreapta. Îşi aruncă cuţitul la gunoi şi merse mai departe. La următorul colţ se opri şi deschise geanta furată. Înăuntru găsi un dosar, un caiet şi nişte stilouri,

un pachet de hârtie care părea că ar conţine un sandviş; pe lângă toate astea mai găsi şi un portofel din piele. Preotul îl luă în mână şi aruncă geanta peste un gard viu, într-o curte interioară a unei clădiri.

Se întoarse la cafenea şi se aşeză lângă Flower.

Cafeaua lui încă mai era caldă.

Nu mi-am pierdut îndemânarea. Sunt treizeci de ani de atunci, dar încă îi mai înspăimânt pe oameni. Bravo ţie, Ricky.

Deschise portmoneul. Conţinea bani, cărţi de credit, cărţi de vizită şi o carte de identitate cu o fotografie. Preotul scoase o carte de vizită şi i-o înmână lui Flower.

— Cartea mea de vizită, doamnă. Ea chicoti:

— Eşti Peter Shoebury, de la firma Watkins, Colefax şi Brown.

— Sunt avocat?

— Cred că da.

Se uită la fotografia de pe cartea de identitate. Fotografia fusese făcută într-o cabină automată. Era veche de vreo zece ani, ghici el. Nu arăta exact ca Preotul, dar nici ca Peter Shoebury. Aşa stătea treaba cu fotografiile.

Totuşi, Preotul putea să-şi îmbunătăţească asemănarea. Shoebury avea păr negru şi drept, dar era scurt. Preotul întrebă:

— Pot să-ţi împrumut panglica de păr?

— Sigur.

Flower îşi scoase panglica din păr, aducându-şi părul în faţă. Preotul făcu invers: îşi adună părul în spate, prins într-o coadă şi-l legă cu panglica. Apoi îşi puse ochelarii pe ochi.

Îi arătă lui Flower fotografia.

— Ce zici de identitatea mea secretă?

— Hmm.

Se uită din nou la cartea de identitate.

— Cred că te-ar primi la biroul din centru, dar nu cred că ai avea trecere în cel din Oakland.

— Cred că pot să trăiesc cu asta. Ea-i rânji.

— Tati, de unde ai luat asta?

El ridică dintr-o sprânceană şi spuse:

— Am împrumutat-o.

— Din buzunarul cuiva?

— S-ar putea spune şi aşa.

Ştia că ei îi părea acest lucru mai degrabă ştrengăresc decât periculos. O lăsă să creadă ce voia. Se uită la ceasul de pe perete. Era unsprezece patruzeci şi cinci.

— Eşti gata să mergem?

— Sigur.

Merseră de-a lungul străzii şi intrară în clădirea federală, un monolit de granit cenuşiu care ocupa un întreg cvartal al oraşului. În hol trecură printr-un detector de metale, iar Preotul se bucură că avusese inspiraţia să-şi arunce cuţitul. Întrebă gardianul la ce etaj se afla FBI-ul.

Urcară cu liftul. Preotul se simţi ca drogat. Riscul făcu să-i bată inima şi mai repede.

Dacă acest lift s-ar strica, l-aş putea reporni cu energia pe care-o am acum.

Se gândea că-i prindea bine să fie încrezător, poate puţin arogant, din moment ce juca rolul unui avocat.

O conduse pe Flower în biroul FBI şi urmară semnele care-i ghidau spre sala de conferinţe. În mijlocul sălii era o masă cu microfoane la capătul din spate. Lângă uşă se aflau patru oameni, purtând costume de afaceri frumos călcate, cămăşi albe şi cravate sobre. Trebuiau să fie agenţi.

Dacă ar şti cine sunt, m-ar împuşca fără să stea pe gânduri. Stai calm, Preotule – nu-ţi pot citi gândurile, nu ştiu nimic despre tine.

Preotul era înalt de un metru optzeci, însă aceştia erau şi mai înalţi. Îşi dădu seama imediat că liderul era bărbatul mai vârstă, al cărui păr alb şi des era aranjat şi pieptănat cu meticulozitate. Conversa cu un bărbat cu mustaţă neagră. Doi agenţi tineri ascultau, privind indiferent într-o parte şi alta.

O tânără cu o mapă în mână se apropie de Preot.

— Bună ziua, pot să vă ajut?

— Ei bine, sper că da, spuse Preotul.

Agenţii fură distraşi în momentul în care începu să vorbească. Le citea reacţiile de pe chip. Când îi văzură coada şi jeanşii albaştri îşi luară poziţiile, însă când o văzură pe Flower îşi

revenire.

Unul dintre agenţii tineri întrebă:

— Totul e bine acolo? Preotul spuse:

— Numele meu este Peter Shoebury, sunt avocat la firma Watkins, Colefax şi Brown de aici din oraş. Fiica mea, Florence, este redactor la revista şcolii. A auzit la radio despre această conferinţă de presă şi vrea să scrie un articol. Ştiind că e o conferinţă publică ne-am gândit să ne facem şi noi apariţia. Sper că n-am greşit venind.

Toţi îşi îndreptară privirile spre bărbatul cu păr alb despre care Preotul ghicise că era şeful.

Urmă un moment teribil de ezitare.

Pe naiba, băiete, nu eşti avocat! Eşti Ricky Granger; obişnuiai să vinzi amfetamine printr-un depozit de băuturi alcoolice din Los Angeles în anii şaizeci – nu cumva ai vreo legătură cu cutremurul acesta? Săltaţi-l, băieţi, şi prindeţi-o şi pe mica lui fată. La zdup cu ei, aflaţi tot ce ştiu. Bărbatul cu păr alb îi întinse mâna şi spuse:

— Sunt agent special responsabil Brian Kincaid, şeful biroului federal din San Francisco.

Preotul îi strânse mâna:

— O plăcere să te cunosc, Brian.

— De la ce firmă spuneai că eşti, domnule?

— Watkins, Colefax şi Brown. Kincaid se încruntă.

— Ştiam despre ei că sunt brokeri şi nu avocaţi.

Of, rahat.

Preotul dădu din cap şi încercă să zâmbească încurajator.

— Corect, iar slujba mea este să-i ţin departe de probleme.

Exista un cuvânt anume pentru un avocat angajat de o corporaţie.

— Sunt consilier juridic.

— Aveţi vreun act de identitate?

— Da, desigur.

Deschise portofelul furat şi scoase cartea de identitate cu fotografia lui Peter Shoebury. Acum îşi ţinea respiraţia.

Kincaid se uită le ea, apoi compară asemănarea. Preotul ştia ce gândeşte:

S-ar putea să fie el, cred.

Îi înapoie actul.

Kincaid se întoarse spre Flower.

— La ce şcoală eşti, Florence? Inima Preotului începu să galopeze.

Inventează ceva, fetiţo.

— Păi…, ezită Flower.

Preotul era pregătit să răspundă la întrebare, însă Flower se dezmetici:

— La Liceul Eisenhower.

Preotul se simţi mândru. I-a moştenit curajul. Dar în cazul în care Kincaid cunoştea şcolile, el adăugă:

— E în Oakland. Kincaid păru satisfăcut.

— Va fi o plăcere pentru noi să vă avem alături, Florence.

Am reuşit!

— Mulţumesc, domnule, spuse ea.

— Dacă ai vreo întrebare, acum, înainte de conferinţă, îţi stau la dispoziţie…

Preotul avusese grijă să nu o pregătească pe Flower dinainte. Dacă ar fi timidă sau s-ar bâlbâi la întrebări, ar părea chiar foarte naturală; în schimb, dacă ar fi prea pornită ca şi cum ar fi repetat zile întregi, ar ridica semne de întrebare. Dar acum simţi că-l cuprinde din nou anxietatea şi reuşi să-şi suprime imboldul patern: acela de a interveni pentru fetiţa lui. Îşi muşcă buzele.

Ea-şi deschise carneţelul:

— Dumneavoastră coordonaţi această operaţiune? Preotul se relaxă puţin. Se va descurca.

— Aceasta este una din multele operaţiuni pe care le „veghez”, răspunse Kincaid.

Arătă spre un bărbat cu mustaţă neagră.

— Agentul special Marvin Hayes coordonează această operaţiune.

Flower se întoarse spre Hayes:

— Cred că şcolii mele i-ar plăcea să ştie ce fel de persoană sunteţi, domnule Hayes. Pot să vă pun câteva întrebări despre dumneavoastră?

Preotul fu şocat să observe cum cocheta cu Marvin Hayes: felul în care îşi înclina capul într-o parte şi-i zâmbea.

E prea tânără pentru flirturi, pentru numele lui Dumnezeu.

Dar Hayes muşcă momeala. Păru mulţumit şi spuse:

— Sigur, dă-i drumul.

— Sunteţi căsătorit?

— Da. Şi am doi copii, un băiat cam de vârsta ta şi o fetiţă puţin mai mică.

— Care sunt hobbyurile dumneavoastră?

— Colecţionez tot ce ţine de meciurile de box.

— E ceva neobişnuit.

— Cred că este.

Preotul fu plăcut surprins, dar şi consternat de cât de natural îşi interpreta Flower rolul.

Se descurcă la aşa ceva. La naiba, sper că n-am crescut-o atâţia ani ca să ajungă o amărâtă de scriitoare pentru o revistă.

Îl studie pe Hayes în timp ce răspundea la întrebările inocente ale lui Flower. Acesta era adversarul său. Hayes era îmbrăcat într-un mod cu totul convenţional. Costumul cafeniu, cravata de mătase de culoare închisă erau cumpărate probabil de la Brooks Brother. Purta o pereche de pantofi robuşti, frumos lustruiţi şi strâns legaţi. Părul şi mustaţa erau bine îngrijite.

Totuşi, Preotul simţi că această înfăţişare conservatoare era una falsă. Cravata era izbitoare, avea un inel cu un rubin destul de mare pe degetul mic de la mâna stângă, iar mustaţa i se părea un gest de desfrânare. De asemenea, Preotul era de părere că modelul american pe care Hayes încerca să-l imite nu s-ar fi îmbrăcat

sâmbăta atât de galant, nici chiar pentru o conferinţă de presă.

— Care este restaurantul tău preferat? întrebă Flower.

— Mulţi dintre noi mergem la Everton, care e mai mult un bar decât un restaurant.

Sala de conferinţe începu să se umple de bărbaţi şi femei cu caiete de notiţe, fotografi împovăraţi de aparate de fotografiat, reporteri radio cu microfoane mari şi câteva echipaje de televiziune cu camere video. În timp ce intrau, tânăra cu mapa îi ruga să semneze. Preotul şi Flower reuşiră să evite acest lucru. Era recunoscător pentru asta. N-ar fi reuşit să scrie Peter Shoebury nici dacă viaţa lui ar fi depins de asta.

Kincaid, şeful, îl atenţionă pe Hayes cu cotul:

— Trebuie să ne pregătim pentru conferinţă, Florence. Sper că vei sta să auzi şi să iei notiţe despre ce vom discuta.

— Da, mulţumesc, spuse ea. Preotul îi spuse:

— Aţi fost foarte amabil, domnule Hayes. Profesorii lui Florence vor fi plăcut impresionaţi.

Agenţii se îndreptară spre partea din spate a mesei.

Dumnezeule, ce i-am prostit.

Preotul şi Flower aşteptară în spate. Preotul se mai destinse. Scăpase şi cu asta.

Ştiam eu că aşa va fi.

Încă nu primise prea multă informaţie, dar

asta venea o dată cu conferinţa. Acum ştia cum gândeau oamenii cu care avea de-a face. Fusese asigurat de ceea bănuia înainte. Nici Kincaid şi nici Hayes nu erau foarte isteţi. Păreau doar nişte poliţişti obişnuiţi care se cramponau de probleme de rutină şi cazuri ocazionale de corupţie. Nu avea de ce să se teamă de ei.

Kincaid se ridică şi se prezentă. Părea încrezător, poate chiar prea optimist. Probabil că nu era şef de prea multă vreme. El spuse:

— Aş dori să încep prin a clarifica un lucru. FBI-ul este de părere că această grupare teroristă nu are nici o legătură cu cutremurul care a avut loc ieri.

Porniră bliţurile, camerele de luat vederi începură să înregistreze, iar reporterii luau notiţe. Bastardul refuza să-l ia în serios – deocamdată!

— Aceasta este şi opinia seismologului statului, care cred că este dispus pentru interviuri în această dimineaţă.

Ce trebuie să fac pentru a vă convinge? Am ameninţat cu un cutremur, apoi m-am ţinut de cuvânt, dar tot nu mă credeţi! Trebuie să moară oameni pentru a va atrage atenţia?

Kincaid continuă:

— Totuşi, o ameninţare teroristă a fost lansată, iar Biroul Federal e decis să pună mâna pe aceşti oameni. Investigaţia este coordonată de agentul special Marvin Hayes. Ai onoarea, Marvin.

Hayes se ridică. Preotul observă că era mult

mai emoţionat decât Kincaid. Citi declaraţia direct de pe hârtie:

— Agenţii FBI i-au interogat pe toţi cei cinci angajaţi ai Campaniei Californiene de Protejare a Mediului. Aceştia cooperează cu noi în mod voluntar.

Preotul fu mulţumit. I-a îndrumat pe o pistă falsă. Hayes continuă:

— Agenţii i-au vizitat, de asemenea, şi pe capii acestei campanii, aici în San Francisco, şi au examinat documentele şi datele înregistrate în computer.

Preotul se gândea că asta înseamnă o cercetare în amănunţime a corespondenţei computerizate a organizaţiei.

Mai era ceva, însă se repeta. Jurnaliştii prezenţi puseră întrebări care adăugară detalii şi culoare, însă nu schimbară povestea iniţială. Încordarea Preotului crescu din nou, pentru că trebuia să găsească un moment propice pentru a ieşi din sală fără să trezească suspiciuni. Era mulţumit că investigaţia nu ajunsese prea departe – desigur, încă nu ajunseseră nici pe cel de-al doilea fir fals – dar era şi destul de supărat că aceştia refuzau să ia în serios ameninţarea.

În cele din urmă, Kincaid anunţă încheierea conferinţei, iar jurnaliştii se ridicară, împachetându-şi instrumentele.

Preotul şi Flower se îndreptară spre ieşire, dar fură opriţi de tânăra cu mapa, care le zâmbi

frumos şi le spuse:

— Nu cred că aţi semnat mapa, nu-i aşa? Îi înmâna Preotului o carte şi un stilou.

— Treceţi-vă doar numele şi organizaţia pe care o reprezentaţi.

Preotul îngheţă de teamă.

Nu pot! Nu pot!

Nu te panica, relaxează-te.

Ley, tor, pur-doy-cor…

— Domnule? Vă rog să semnaţi.

— Sigur.

Preotul luă cartea şi stiloul. Apoi i le pasă mai departe lui Flower.

— Cred că Florence ar trebui să semneze pentru amândoi – ea este reporterul, spuse el, amintindu-i numele fals. Se gândi că poate Flower uitase între timp numele liceului:

— Pune-ţi numele şi Liceul Eisenhower. Flower nu se eschivă. Scrise în carte şi apoi i-o dădu femeii.

Acum, pentru numele lui Dumnezeu, putem merge în sfârşit?

— Şi dumneavoastră, domnule, spuse tânăra, şi-i înmână Preotului agenda.

O luă în mână cu repulsie. Ce va face acum? Dacă ar trage o mâzgălitură, femeia i-ar cere să-şi scrie numele lizibil: i se mai întâmplase acest lucru. Dar putea să refuze şi să iasă din încăpere. Era doar o secretară.

În timp ce ezită, auzi vocea lui Kincaid.

— Sper că ţi s-a părut interesant, Florence.

Kincaid este agent – e treaba lui să fie suspicios.

— Da, domnule, a fost, spuse Star politicoasă. Preotul începu să transpire.

Trase o mâzgălitură în locul unde trebuia să-şi treacă numele. Apoi închise cartea, înainte să i-o dea femeii.

— Îţi vei aminti să-mi trimiţi o copie a revistei şcolii?

— Sigur că da.

Să mergem, să mergem!

Femeia deschise cartea şi-i spuse:

— Domnule, nu vă supăraţi, dar am nevoie de numele dumneavoastră întreg? Mă tem că semnătura nu este foarte clară.

Ce mă fac?

— Vei avea nevoie de o adresă, îi spuse Kincaid lui Flower, şi scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept. Poftim!

— Mulţumesc.

Preotul îşi aminti că Peter purta cărţi de vizită.

Ăsta e răspunsul – mulţumesc lui Dumnezeu! Deschise portofelul şi-i înmâna una femeii.

— Scrisul meu e teribil – folosiţi asta, spuse el. Trebuie să plecăm.

Dădu mâna cu Kincaid.

— Aţi fost minunat. Voi avea grijă ca Florence să vă trimită o copie.

Părăsiră încăperea.

Trecură prin hol şi aşteptară liftul. Preotul şi-l imagină pe Kincaid fugind după ei, cu pistolul îndreptat spre ei, spunând:

— Ce fel de avocat nu-şi poate scrie propriul nume, blestematule?

Însă liftul veni, coborâră şi ieşiră din clădire bucurându-se de aerul proaspăt. Flower spuse:

— Am cel mai nebun tată din lume. Preotul îi zâmbi:

— Adevărat.

— De ce am avut nevoie de nume false?

— Ei bine, niciodată nu mi-a plăcut ca porcii să-mi ştie numele real, spuse el.

Credea că va accepta asta. Ştia ce simţeau părinţii ei pentru poliţişti.

Dar îi spuse:

— Sunt foarte supărată pe tine. El se-ncruntă:

— De ce?

— Nu te voi ierta niciodată pentru că m-ai numit Florence, spuse ea.

Preotul o privi un moment, apoi amândoi izbucniră în râs.

— Hai, fetiţo, spuse el drăgăstos, să mergem odată acasă.

10

Judy se visa împreună cu Michael Quercus, plimbându-se pe malul mării, în spatele lor rămânând urme bine conturate de picioarele goale, în nisipul ud.

Sâmbătă dimineaţa se oferise voluntară la o clasă de scriere şi citire unde învăţau tinerii delincvenţi. Aceştia o respectau pentru că ştiau că poartă armă. Se aflau într-o încăpere a unei biserici, iar Judy se aşezase lângă un scandalagiu de şaptesprezece ani şi încerca să-l înveţe să scrie data, sperând că acest lucru va diminua cât de cât pericolul că în zece ani va fi nevoită să-l aresteze.

În după amiaza aceea parcurse scurta distanţă dintre casa lui Bo şi Gala Foods de pe bulevardul Geary şi făcuse cumpărături.

Rutina, atât de familiară, de sâmbăta eşuase în a o calma. Era extrem de furioasă pe Brian Kincaid fiindcă-i luase cazul Mânie Divină, dar nu putea face nimic în legătură cu asta; aşa că se plimba printre spaţiile dintre raioane şi încerca să se gândească la cartofii prăjiţi Chewy Ahoy, la orezul ARony şi la prosoapele de bucătărie Zee „Colecţie Decorativă”, imprimate cu motive galbene. Ajungând la raionul de cereale pentru micul dejun, se gândi la Dusty şi luă o cutie de Cap’n Crunch.

Însă gândurile ei continuau să se întoarcă la

caz.

Există oare cineva care să provoace cutremure? Sau am luat-o razna?

Întoarsă acasă, Bo o ajută să despacheteze cumpărăturile şi o întrebă cum merge ancheta:

— Am înţeles că Marvin Hayes a făcut o razie printre Mişcarea Ecologiştilor Californieni.

— Nu văd cu ce l-ar ajuta această razie, spuse ea. Sunt curaţi. Raja i-a interogat marţi. Doi bărbaţi şi trei femei – toţi cu vârste peste cinzeci de ani. Fără antecedente penale – nici măcar o amendă pentru depăşirea limitei de viteză – şi nici o legătură cu vreo persoană suspectă. Dacă aceştia sunt terorişti, eu sunt Kojak.

— Ştirile TV spun că le verifică însemnările.

— Exact. E vorba de lista cu toţi cei care le-au cerut informaţii, lista incluzând-o şi pe Jane Fonda. Sunt trecute optsprezece mii de nume şi adrese. Acum, echipa lui Marvin trebuie să verifice fiecare nume cu ajutorul computerului FBI şi să decidă cine merită interogat. I-ar putea lua o lună.

Se auzi soneria. Judy deschise uşa şi-l văzu pe Simon Sparrow. Fu plăcut surprinsă.

— Salut, Simon, intră, te rog!

Purta pantaloni scurţi şi negri de ciclist, un tricou cu muşchi, pantofi sport marca Nike şi o pereche de ochelari şmecherești. Totuşi, nu venise cu bicicleta: o Honda Del Sol decapotabilă, de culoarea smaraldului verde, era parcată lângă

trotuar. Judy se întreba care-ar fi fost părerea mamei ei despre Simon:

— Drăguţ băiat, ar fi spus, cu toate că nu e prea masculin.

Bo dădu mâna cu Sparrow, apoi îi aruncă lui Judy o ocheadă care însemna: *„Cine mai e şi tinerelul acesta?”* Judy îl şocă spunându-i:

— Simon este unul dintre analiştii lingvişti de frunte ai FBI-ului.

Într-o oarecare măsură năucit, Bo spuse:

— Ei, Simon, mă bucur să te întâlnesc.

Simon avea în mână o casetă şi un plic de culoare închisă.

— Ţi-am adus raportul în legătură cu cazul Mânie Divină.

— Nu mai lucrez la caz, zise ea.

— Ştiu, dar m-am gândit că te interesează. Din păcate, vocile de pe casetă nu se potrivesc nici uneia dintre înregistrările noastre acustice.

— Aşadar, fără nume.

— Nu, dar multe alte chestii interesante. Interesul lui Judy fu stârnit din nou:

— Ai spus voci. Eu am auzit doar una.

— Nu, sunt două.

Simon se uită în jur şi văzu casetofonul lui Bo pe tejgheaua din bucătărie. De obicei, era folosit pentru *Marile hituri ale fraţilor Everly.* Introduse caseta în casetofon.

— Lasă-mă să-ţi explic.

— Mi-ar face mare plăcere, dar acum e cazul

lui Marvin Hayes.

— Oricum, am nevoie de opinia ta. Judy scutură încăpăţânată din cap:

— Ar trebui să vorbeşti mai întâi cu Marvin.

— Ştiu ce vrei să spui. Dar Marvin este un idiot nenorocit. Ştii cât de mult a trecut de când a băgat pe cineva în închisoare?

— Simon, dacă încerci să mă convingi să lucrez la acest caz fără ştirea lui Kincaid, las-o baltă.

— Ascultă-mă doar, bine? Nu-ţi poate face nici un rău dacă asculţi.

Simon dădu volumul mai tare şi porni caseta.

Judy oftă. Era disperată să afle ce a mai descoperit Simon despre Mânie Divină. Dar în cazul în care Kincaid ar afla că Simon a trecut mai întâi pe la Judy şi nu pe la Marvin, ar face un scandal monstru.

Vocea femeii spunea:

— „Aici e Mânie Divină, avem un mesaj pentru guvernatorul Robson.”

Simon opri caseta şi se uită la Bo:

— Ce ţi-ai imaginat când ai auzit-o prima dată? Bo rânji:

— Mi-am închipuit o femeie masivă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, cu un zâmbet larg. Poate puţin sexy. Îmi aduc aminte că m-am gândit că mi-ar plăcea să – o privi pe Judy şi termină propoziţia – s-o cunosc.

Simon dădu din cap aprobator:

— Instinctele tale sunt foarte bune. Oamenii neantrenaţi pot să-ţi spună foarte multe despre ei doar auzindu-le vocea. Cu siguranţă îţi poţi da seama dacă e vocea unui bărbat sau a unei femei. Dar poţi să le ghiceşti şi vârsta şi le poţi estima înălţimea şi greutatea. Uneori le poţi ghici şi starea de sănătate.

— Ai dreptate, spuse Judy.

Cu toate că nu fusese de acord, Simon reuşise să-i atragă atenţia.

— De câte ori aud o voce la telefon, încerc să-mi închipui cum arată persoana, chiar dacă ascult un robot.

— Asta pentru că vocea vine din corp. Intensitate, volum, rezonanţă şi răguşeală; toate aceste caracteristici vocale au cauze fizice diferite. Oamenii înalţi au corzile vocale mai întinse, cei bătrâni au ţesuturile rigide sau cartilagiul anchilozat, iar cei bolnavi au gâtlejul iritat.

— Totul are sens, spuse Judy, doar că nu m-am gândit niciodată la acestea.

— Computerul meu stabileşte unele caracteristici, ca şi omul, doar că acestea sunt mai precise.

Simon scoase un raport dactilografiat din plicul pe care-l avea în mână.

— Această femeie are între patruzeci şi şapte şi cincizeci şi doi de ani. Este înaltă, cam de un metru optzeci. Este supraponderală, dar nu obeză:

probabil tipul femeii cu forme generoase. Bea şi fumează, dar cu toate acestea, este foarte sănătoasă.

Judy era neliniştită şi în acelaşi timp impresionată. Deşi nu-şi dorise ca Simon să înceapă, era fascinant să afli atâtea despre femeia misterioasă din spatele vocii.

Simon îl privi pe Bo.

— Şi ai dreptate în legătură cu zâmbetul larg. Are o cavitate bucală destul de mare, articulează cuvintele sublabial şi nu îşi ţuguiază buzele.

— Îmi place femeia asta, spuse Bo. Îţi poate spune computerul dacă e bună la pat?

Simon zâmbi.

— Motivul pentru care tu crezi că e sexy e pentru că vocea ei este mai mult şoptită. Acesta poate fi un semn de dereglare hormonală. Dar dacă e o caracteristică permanentă, asta nu indică neapărat sexualitate.

— Cred că te înşeli, spuse Bo, femeile sexy au voci sexy.

— La fel şi fumătorii înrăiţi.

— Bine, asta e adevărat.

Simon derulă caseta de la început.

— Acum ascultaţi-i accentul. Judy protestă:

— Simon, nu cred că ar trebui…

— Ascultă doar. Te rog!

— Bine, bine! De data aceasta lăsă primele două fraze.

— „Aici e Mânie Divină, avem un mesaj

pentru guvernatorul Robson. Rahat, nu mă aşteptam să vorbesc unui aparat de înregistrat.”

Opri caseta.

— Este accentul întâlnit în California de nord, desigur. Aţi mai observat ceva?

Bo spuse:

— Face parte din clasa mijlocie. Judy se încruntă:

— Mie mi s-a părut că face parte din clasa superioară.

— Amândoi aveţi dreptate, spuse Simon. Accentul ei din prima propoziţie nu e acelaşi cu cel din a doua propoziţie.

— E ceva neobişnuit în asta? întrebă Judy.

— Nu. Cei mai mulţi dintre noi preluăm accentul anturajului în care am crescut, mai târziu îl schimbăm. De obicei, oamenii încearcă pară mai deştepţi: muncitorii încearcă să pară că vorbesc fluent, iar cei îmbogăţiţi peste noapte încearcă să vorbească asemeni bogătaşilor bătrâni. Ocazional, se întâmplă exact invers: un politician, provenit dintr-o familie aristocrată, va încerca să folosească un accent comun, pentru a părea un om de rând; înţelegi ce vreau să-ţ’ spui? Judy zâmbi:

— Da’ cum nu.

— Accentul învăţat este folosit în conversaţiile oficiale, spuse Simon în timp ce derula caseta. Este folosit în discuţie atunci când suntem liniştiţi. Dar ne folosim de accentul din copilărie când ne aflăm într-o stare de panică. E

bine, până acum?

Bo zise:

— Sigur.

— Această femeie îşi degradează puţin stilul de a vorbi. Vrea să pară mai prostuţă.

Judy era fascinată.

— Nu-ţi aduce aminte cumva de Patty Hearst?

— Din acest punct de vedere, da. Începe cu o porţiune, repetată înainte şi vorbită cu un accent folosit de omul de rând. Acum, în vorbirea americană, dacă faci parte dintr-o clasă superioară începi să pronunţi din ce în ce mai mult litera „r”. Având în vedere acestea, fiţi atenţi la modul cum pronunţă „guvernator”.

Judy voi să-l oprească, dar era prea curioasă. Femeia spunea:

— „Aici Mânie Divină, avem un mesaj pentru guvernatorul Mike Robson.”

— Auziţi cum spune: „guvenatorul Mike”? Tipul acesta de limbaj îl întâlneşti pe stradă. Ascultaţi următoarea bucată. Robotul a surprins-o, iar acum vorbeşte natural.

— „Rahat. Nu m-aşteptam să vorbesc cu un aparat de înregistrat.”

— Deşi spune: „Rahat” pronunţă cuvântul „înregistrat” foarte corect. Tipul muncitorului ar fi spus ceva în genul „înregistat”, pronunţând doar primul „r”. Absolvenţii colegiilor puţin mai slabe ar spune „înegistrat”, pronunţând doar cel de-al

doilea „r”. Doar oamenii învăţaţi pronunţă „înregistrat”, aşa cum spune ea, pronunţând cu atenţie „r”-urile.

Bo spuse:

— Cine ar fi crezut că se pot afla atât de multe din două propoziţii?

Simon zâmbi, privind mulţumit:

— În privinţa vocabularului n-ai observat nimic? Bo scutură din cap:

— Nu pot să-mi dau seama.

Ce este un aparat de înregistrat? Bo începu să râdă.

— Un aparat de mărimea unei serviete cu două butoane deasupra. Am avut unul în Vietnam – un Grundig.

Judy înţelegea acum unde vroia Simon să ajungă. Termenul „aparat de înregistrat” era învechit. Aparatul pe care-l foloseau acum era reportofonul. Vocea mai putea fi înregistrată direct pe hard-discul unui computer.

— Trăieşte undeva departe de societate, spuse Judy. Mă face să mă gândesc din nou la Patty Hearst. Ce s-o fi întâmplat cu ea, totuşi?

Bo răspunse:

— Şi-a trăit viaţa: a ieşit din închisoare, a scris o carte şi a apărut în Geraldo. Bun venit în America!

Judy se ridică.

— A fost fascinant, Simon, dar nu mă simt bine făcând asta. Cred că ar trebui să-i duci

raportul lui Marvin Hayes.

— Mai am un singur lucru să-ţi arăt, spuse el. Şi apăsă butonul de derulare înainte.

— Vorbesc serios…

— Ascultă aici.

Vocea femeii urmă:

— „S-a întâmplat în valea Owens cu puţin după ora două, se poate verifica.”

Urmă un zgomot înfundat, timp în care ea ezită. Simon puse pauză:

— Am intensificat acel murmur ciudat. Uite, aici l-am reconstruit.

Şi decuplă butonul de pauză. Judy auzi vocea unui bărbat, deformată din cauza zgomotului din jurul său, dar destul de clară pentru a se înţelege ce spune.

— „Nu recunoaştem jurisdicţia guvernului Statelor Unite ale Americii.”

Zgomotul de fond reveni la normal, iar vocea femeii repetă:

— „Nu recunoaştem jurisdicţia guvernului Statelor Unite ale Americii.”

Apoi continuă:

— „Acum că ştiţi că suntem în stare de ceea ce am promis, ar trebui să vă mai gândiţi la cererea noastră.”

Simon opri caseta. Judy spuse:

— Repetă exact cuvintele pe care i le dictează; a uitat ceva aşa că el i-a reamintit.

Bo spuse:

— Nu voi aţi aflat, cumva, că mesajul de pe internet fusese dictat de un bărbat, de clasă mijlocie, poate analfabet şi scris de o femeie educată?

— Ba da, spuse Simon. Dar aici e vorba de o altă femeie – puţin mai în vârstă.

— Aşadar, îi spuse Bo lui Judy, acum poţi să începi să construieşti profilurile a trei subiecţi necunoscuţi.

— Ba nu, spuse Judy, nu mai este cazul meu. Haide, Simon, ştii că asta mi-ar putea crea probleme şi mai mari decât am.

— Bine.

Scoase caseta din aparat şi se ridică în picioare.

— Oricum, ţi-am spus deja toate lucrurile importante. Să mă anunţi dacă ai vreo idee briliantă pe care să i-o pasez marelui domn Marvin.

Judy îl conduse spre ieşire.

— Duc raportul chiar acum la birou – sunt sigur că Marvin e încă acolo, spuse el. Apoi voi merge la culcare. Am lucrat toată noaptea.

Intră în maşina lui sport şi porni în trombă. Când s-a întoarse, Bo pregătea un ceai verde; părea gânditor.

— Deci misteriosul ăsta isteţ are nevoie de femei care să-l ghideze.

Judy aprobă:

— Cred că ştiu ce vrei să spui!

— E o organizaţie.

— Da, am avut dreptate să mă gândesc la Patty Hearst.

O trecură fiorii. Bărbatul din spatele acestor ameninţări trebuie să fie o figură carismatică, cu putere asupra femeilor. Cu toate că era un om needucat, asta nu-l împiedica, fiindcă avea alţi oameni care să-i execute ordinele.

— Totuşi, ceva nu e în ordine. Această revendicare a lor – de a îngheţa construirea hidrocentralelor nu este una nebunească.

— Sunt de acord cu tine, spuse Bo. Nu o fac doar de dragul spectacolului. Cred că au un motiv care nu e neapărat egoist, pentru care vor această îngheţare.

— Mă întreb, cugetă Judy. Poate că-i interesează construirea unei anumite hidrocentrale.

Bo o privi cu atenţie.

— Judy, e perfect. Poate că le va polua râul sau ceva de genul acesta.

— Ceva de genul acesta, spuse ea. Probabil că le cauzează neplăceri foarte mari.

Se simţi exaltată. Prinse o urmă.

— Înseamnă că stoparea construirii tuturor hidrocentralelor e doar un pretext. Le e teamă să dea numele unei anumite hidrocentrale pentru a nu ne conduce direct la ei.

— Dar câte posibilităţi sunt? Se construiesc hidrocentrale în fiecare zi. Dar toate aceste lucruri

sunt relative. Orice plan trebuie raportat.

— Să verificăm.

Intrară amândoi în birou. Laptop-ul lui Judy era aşezat pe marginea mesei. Câteodată scria rapoarte aici, în timp ce Bo urmărea meciuri de fotbal. Televizorul nu îi distrăgea atenţia şi îi plăcea să-l aibă lângă ea. Porni televizorul. Aşteptând să pornească, ea spuse:

— Dacă întemeiem o listă cu locurile unde se construiesc hidrocentrale, computerul FBI poate să ne dea date exacte despre vreo organizaţie de prin împrejurimi.

Accesă dosarele *Cronicii de San Francisco* şi căută referinţe cu privire la hidrocentralele construite în ultimii trei ani. Găsi 117 de articole. Judy verifică titlurile, ignorând poveştile despre Pittsburg şi Cuba.

— Bine, uite aici proiectul unei centrale nucleare în deşertul Mojave…

Judy salvă povestea.

— O hidrocentrală electrică în Sierra County… O fabrică petrolieră lângă graniţa cu Oregon…

Bo spuse:

— Sierra County? Îmi sună cunoscut. Ai o locaţie exactă?

Judy accesă articolul:

— Mda… planul este să inunde valea Silver River. El se încruntă.

— Valea Silver River…

Judy se întoarse cu spatele la monitorul computerului.

— Stai puţin, chiar îmi sună cunoscut… nu cumva acolo se află gruparea aceea ciudată?

— Aşa e! spuse Bo. Îşi spun Los Alamos. Sunt conduşi de un nebun, cunoscut sub numele de Paco Latella, originar din oraşul Daly. Aşa am ajuns să-i cunosc.

— Aşa e. Sunt înarmaţi până în dinţi şi refuză să recunoască jurisdicţia Statelor… Iisuse, asta e exact propoziţia pe care o folosesc: „Nu recunoaştem jurisdicţia Statelor Unite al Americii”. Bo, cred c-am pus mâna pe ei.

— Şi acum ce ai de gând să faci?

Inima lui Judy se întunecă din nou când îşi aminti că nu mai face parte din echipa care investighează cazul:

— Dacă află Kincaid că am lucrat pe ascuns, mă spintecă.

— Los Alamos trebuie verificaţi.

— Îl voi suna pe Simon.

Ridică receptorul şi formă rapid numărul de la birou. Operatorul telefonic era un bărbat pe care-l cunoştea.

— Bună, Charlie, Judy la telefon. Este Simon Sparrow la Birou?

— A venit şi a plecat, spuse Charlie. Vrei să-l caut pe telefonul din maşină?

— Da, mulţumesc.

Aşteptă. Charlie reveni şi-i spuse:

— Nici un răspuns. Am încercat şi acasă la el. Vrei să-i las un mesaj pe pager?

— Da, te rog.

Judy îşi aduse aminte că îi spusese că merge la culcare.

— Deşi cred că l-a oprit.

— Îi transmit mesaj să te sune.

— Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi-i spuse lui Bo:

— Cred că trebuie să vorbesc cu Kincaid. Bănuiesc că dacă-i dau un fir bun, nu se va supăra prea tare.

Bo ridică din umeri.

— Nu există altă alternativă, nu-i aşa?

Judy nu putea risca să lase să fie ucişi oameni doar pentru că ei îi era teamă să mărturisească ce făcuse.

— Nu, nu am altă alternativă, spuse ea.

Purta jeanşi albaştri şi strâmţi şi un tricou de o culoare roz-căpşuniu. Tricoul nu era prea potrivit pentru birou şi mai ales într-o zi de sâmbătă. Urcă în camera ei şi se schimbă într-o cămaşă albă mai confortabilă.

Apoi urcă în Monte Carlo şi conduse până în centru.

Marvin ar trebui să organizeze o razie în gruparea Los Alamos. Acolo ar putea întâmpina probleme: oamenii aceştia erau nebuni. Razia trebuia să fie una bine condusă şi foarte meticulos organizată. Biroul Federal era îngrozit de apariţia

altor nebuni. Fiecare agent prezent va fi recrutat pentru această operaţiune. Bineînţeles că şi secţia FBI din Sacramento urma să fie implicată în această operaţiune. Probabil că urmau să lovească în zorii următoarei zile.

Merse direct la biroul lui Kincaid. Secretara lui se afla în anticameră şi lucra la computer, îmbrăcată lejer, în jeanşi albi şi cămaşă roşie. Ridică receptorul şi spuse:

— Judy Maddox ar dori să vă vadă.

După un moment, puse receptorul în furcă.

— Intră, te rog.

Judy ezită în faţa uşii sanctuarului din interior. Ultimele două dăţi când intrase în acest birou avusese parte doar de umilinţă şi dezamăgire. Dar nu era superstiţioasă defel. Poate că de data aceasta va fi mai înţelegător şi mai binevoitor. Tresărea de fiecare dată la vederea aspectului său gras şi la gândul că ocupa locul plăpândului şi amabilului Milton Lestrange. Îşi dădu seama că nu îl vizitase

Încă pe Milt la spital. Îşi puse în gând să îl viziteze chiar în acea seară sau a doua zi. Întâmpinarea fu una glacială:

— Ce pot să fac pentru tine, Judy.

— M-am întâlnit cu Simon Sparrow mai devreme, începu ea. Mi-a adus raportul neştiind că nu mai lucrez la caz. Bineînţeles că i-am spus să-l ducă la Marvin.

— Bineînţeles.

— Dar mi-a spus câte ceva din ce a aflat şi bănuiesc că Mânie Divină este o organizaţie care se simte ameninţată de proiectul de construire a hidrocentralelor.

Brian părea plictisit.

— Îi voi transmite lui Marvin, spuse nerăbdător. Judy intră-n subiect.

— Există câteva proiecte de construire a unor hidrocentrale în California; tocmai am verificat. Unul dintre ele este în valea Silver River, unde există o organizaţie ciudată numită Los Alamos. Brian, cred că Los Alamos sunt Mânie Divină. Cred că ar trebui să facem o razie.

— Asta crezi tu?

Oh, rahat.

— Există vreo fisură în logica mea? spuse ea cu răceală.

— Bineînţeles că există. Se ridică în picioare.

— Fisura este că nu mai lucrezi la nenorocitul ăsta de caz.

— Ştiu asta. Dar am crezut…

O întrerupse, întinzându-şi braţul peste biroul mare şi îndreptând un deget acuzator spre chipul ei.

— Ai citit raportul psiho-lingvistic, iar acum încerci să te strecori din nou în echipă – şi cred că ştiu de ce! Crezi că va fi un caz mediatizat şi încerci să te faci remarcată.

— De către cine? spuse ea indignată.

— De către capii FBI, de către presă şi de

către guvernatorul Robson.

— Nu este adevărat!

— Ascultă-mă bine! Nu mai lucrezi la acest caz. Mă înţelegi? Nu-mai-lu-crezi. Şi să nu mai discuţi cu Simon Sparrow despre asta. Să nu mai cauţi proiecte de hidrocentrale. Şi să nu mai propui razii printre grupări tâmpite.

— Iisuse Christoase!

— Uite ce vei face. Vei merge acasă. Şi laşi acest caz pe mâna mea şi a lui Marvin.

— Dar Brian…

— La revedere, Judy. Să ai un week-end plăcut. Îl privi. Faţa-i era roşie şi respira foarte greu. Se simţi furioasă şi neajutorată. Îşi reprimă replicile furioase care îi rămăseseră pe buze. Fusese forţată să-i ceară scuze o dată şi nu mai avea nevoie de încă o asemenea umilinţă. Aşa că îşi muşcă buzele. După un moment mai lung se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

11

Preotul îşi parcă Cuda pe marginea drumului în lumina difuză a zorilor. O luă pe Melanie de mână şi o conduse prin pădure. Aerul de munte era răcoros şi tremuraseră puţin în tricourile cu mânecă scurtă, până când efortul mersului le mai încălzi trupurile. După câteva minute ajunseră la o coastă abruptă, care dădea spre valea Silver River.

— Aici vor să construiască digul, spuse Preotul.

În locul în care se aflau, valea se îngusta ca un gât de sticlă, iar capătul celălalt era la nu mai mult de patru sau cinci sute de metri. Era prea întuneric pentru a vedea valea, însă în liniştea dimineţii auziră sub ei un hârşâit. Pe măsură ce se lumina de ziuă, vedeau din ce în ce mai bine contururile întunecate ale macaralelor şi basculantelor uriaşe, acum tăcute şi nemişcate, asemeni unor dinozauri adormiţi.

Preotul aproape că îşi pierduse speranţa că guvernatorul Robson va deschide o fereastră de negocieri. Cutremurul avusese loc cu două zile în urmă. Preotul nu reuşise să-şi dea seama care este strategia guvernatorului, dar încă nu capitulase.

Va trebui să aibă loc încă un cutremur.

Era totuşi puţin îngrijorat. Melanie şi Star vor opune probabil rezistenţă, cu atât mai mult cu cât

acest al doilea cutremur va trebui să provoace mai multe daune. Trebuia să se poată baza pe sprijinul lor. Începea acum cu Melanie.

— Vor crea un bazin de şaisprezece kilometri, până la vale, îi spuse el. Îi vedea faţa ovală şi palidă, reacţionând cu mânie.

— Tot ce vezi aici va fi acoperit cu apă.

Acolo unde era gâtul de sticlă se afla o vale întinsă. Cum peisajul deveni vizibil, se putea observa un pâlc de case şi câteva câmpii cultivate, conectate între ele de drumuri noroioase.

— Eşti sigur că s-a încercat oprirea construirii digului? întrebă Melanie.

Preotul dădu aprobator din cap:

— A avut o loc o întreagă bătălie legală. Noi n-am luat parte la ea. Noi nu credem în tribunale şi avocaţi. Şi nu aveam nevoie de reporteri şi echipaje de televiziune să mişune prin locurile noastre prea mulţi dintre noi avem secrete de păstrat. De aceea nici nu spunem oamenilor că suntem o comunitate. Majoritatea vecinilor nici nu ştiu de existenţa noastră, iar ceilalţi ştiu că via este condusă din Napa şi că este lucrată de muncitori sezonieri. Aşa că nu am luat parte la protest. Dar unii dintre cei mai bogaţi localnici au angajat avocaţi, iar mişcările ecologiste au fost de partea oamenilor. Cu toate astea, n-a ajutat la nimic.

— Cum aşa?

— Guvernatorul Robson s-a dat la o parte şi l-

a pus pe tipul ăsta, Al Honeymoon, la înaintare.

Preotul îl ura pe Honeymoon. Minţise, înşelase şi manipulase presa fără pic de milă.

— A reuşit să întoarcă totul cu susul în jos, aşa încât mass-media i-a catalogat pe localnici ca fiind o mână de egoişti care respingeau ideea de folosire a curentului electric în spitalele şi şcolile din California.

— De parcă ar fi vina ta că oamenii din Los Angeles îşi luminează piscinele şi folosesc mecanisme electrice pentru a-şi trage draperiile.

— Exact. Aşadar, Centrala Electrică a primit aprobarea de construire a digului.

— Toţi acei oameni îşi vor pierde casele.

— Plus o tabără de vară, câteva cabane pentru turişti şi o bandă de membri ai unei organizaţii cunoscute sub numele de Los Alamos. Toţi vor fi despăgubiţi – cu excepţia noastră, pentru că pământul nu este al nostru, ci îl avem în chirie. Noi nu primim nimic – pentru cea mai bună vie care se găseşte la Napa la Bordeaux.

— Şi este singurul loc unde mi-am găsit pacea sufletească.

Preotul scoase un murmur de simpatie. Exact aşa îşi şi închipuise conversaţia.

— Dusty a avut din totdeauna aceste alergii?

— De la naştere. Iniţial a fost alergic la lapte laptele de vacă, laptele praf şi chiar şi la laptele de mamă. A supravieţuit cu lapte de capră. Atunci mi-am dat seama. Rasa umană greşeşte cu ceva

dacă lumea e atât de poluată încât şi laptele meu e otrăvitor pentru copil.

— Dar l-ai dus la doctori.

— Michael a insistat. Eu ştiam că nu-l va ajuta cu nimic. Ne-au dat medicamente care i-au slăbit sistemul imunitar în loc să împiedice reacţiile alergice. Ce mod de a-i trata boala e acesta? Avea nevoie de apă pură, aer curat şi o viaţă sănătoasă. Cred că am căutat un astfel de loc încă de când s-a născut.

— Cred că ţi-a fost greu.

— Nici nu ai idee. O femeie singură cu un copil bolnav nu poate să-şi păstreze slujba, nu-şi poate lua un apartament decent şi nu poate trăi. Crezi că America e un loc mare, dar peste tot e la fel de blestemat.

— Erai într-o situaţie neplăcută când te-am întâlnit.

— Eram pe punctul de a-l ucide pe Dusty şi apoi de a mă sinucide.

Îi dădură lacrimile.

— Apoi ai găsit acest loc. Chipul ei i se întunecă de mânie.

— Iar acum vor să ne alunge de aici.

— FBI-ul spune că nu noi am cauzat cutremurul, iar guvernatorul nu face nici un comentariu.

— La naiba cu ei, va trebui să o facem din nou! Doar că de data asta ne vom asigura că n-au cum să ne ignore.

Asta aşteptase de la ea.

— Va trebui să cauzăm daune grave, să dărâmăm nişte clădiri. S-ar putea să fie răniţi oameni.

— Dar nu avem nici o altă alternativă.

— Am putea să părăsim valea, să despărţim comunitatea şi să ne întoarcem la vechiul stil de viaţă: locuri de muncă, bani, aer otrăvit, lăcomie, gelozie şi ură.

Toate cele spuse de el o speriaseră:

— Nu! ţipă ea. Nu mai spune asta!

— Cred că ai dreptate. Nu ne mai putem întoarce.

— Sigur că nu.

Preotul măsură încă o dată valea cu privirea.

— Ne vom asigura că va rămâne aşa cum a creat-o Dumnezeu.

Ea-nchise ochii uşurată şi spuse:

— Amin.

Îi luă mâna şi o conduse printre copaci înapoi la maşină.

Conducând înapoi pe drumul îngust care ducea la vale, Preotul o întrebă:

— Azi mergi să-l iei pe Dusty din San Francisco?

— Da, plec după micul dejun.

Auzi un zgomot ciudat care acoperea huruitul astmatic al anticii V8. Scoase capul pe geam şi văzu un elicopter.

— La naiba, spuse el şi călcă frâna. Melanie

fu aruncată în faţă.

— Ce se întâmplă? întrebă cu o voce speriată. Preotul opri maşina şi ieşi. Elicopterul se îndrepta spre nord.

Melanie ieşi şi ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce caută elicopterul aici?

— Dumnezeule, spuse ea tremurând. Crezi că ne caută pe noi?

Sunetul se stinse, apoi reveni. Elicopterul reapăru brusc de după copaci, zburând destul de jos.

— Cred că sunt agenţii, spuse Preotul. Blestemaţii!

După lipsa de probe pe care o avuseseră la conferinţa de presă de ieri, Preotul simţise că sunt în siguranţă pentru câteva zile. Kincaid şi Hayes păreau departe de a-i fi descoperit. Acum erau *aici,* în vale.

Melanie spuse:

— Ce vom face acum?

— Rămânem calmi. Nu au venit pentru noi.

— De unde ştii?

— M-am asigurat eu de asta. Deveni îngrijorată:

— Preotule, de ce continui să vorbeşti în parabole.

— Îmi pare rău.

Îşi aduse aminte că avea nevoie de ea pentru a-şi continua planul. Asta însemna că trebuie să-i

explice unele lucruri.

— Nu au venit după noi pentru că nu au de unde să ştie că suntem aici. Comunitatea nu apare în nici un registru al guvernului – pământul nostru a fost închiriat de către Star. Nu apare în dosarele poliţiei sau ale FBI-ului, fiindcă nu le-am ieşit niciodată în cale. Nu am apărut niciodată în nici un articol sau în nici o emisiune TV. Nu suntem înregistraţi nici la FISC. Şi în plus, via noastră nu e trecută pe nici o hartă.

— Atunci de sunt aici?

— Cred că au venit pentru Los Alamos. Nebunii ăia trebuie să aibă dosare la toate secţiile de poliţie de pe continentul Statelor Unite. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi păzesc poarta cu carabine încărcate, doar pentru ca toată lumea să ştie că acolo se află o bandă de nebuni ciudaţi şi periculoşi.

— Şi de ce eşti sigur că FBI este pe urmele lor?

— M-am asigurat eu de asta. Când Star a sunat la John Truth, am pus-o să folosească sloganul Los Alamos: „Nu recunoaştem jurisdicţia guvernului Statelor Unite”. Le-am întins o cursă.

— Înseamnă că suntem în siguranţă, nu-i aşa?

— Nu chiar. După ce se vor convinge că Los Alamos nu au de-a face cu toate astea, agenţii vor vrea să-i verifice şi pe ceilalţi localnici ai văii. Vor vedea via din elicopter şi ne vor face o vizită. Aşa că am face bine să mergem şi să-i anunţăm şi pe

ceilalţi.

Sări în maşină. În momentul în care urcă şi Melanie, apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Dar maşina era veche de douăzeci şi cinci de ani şi nu fusese proiectată pentru viteză pe drumurile sinuoase ale muntelui. Blestemă huruitul maşinii şi suspensiile instabile.

În timp ce se lupta să păstreze viteza pe şoseaua şerpuită, se întreba, simţindu-se ameninţat, cine o fi organizat razia. Nu se aşteptă ca Hayes sau Kincaid să facă un salt atât de mare. Trebuie să fi fost vorba de altcineva. Se întreba cine oare.

O maşină neagră venea în urma lor în viteză şi cu girofarul luminând zorii zilei. Se apropiau de cotitură, însă şoferul claxonă şi ieşi în depăşire. Trecând pe lângă ei, Preotul îl văzu pe şofer şi pe tovarăşul lui: doi tineri corpolenţi, îmbrăcaţi în costume, proaspăt bărbieriţi şi cu părul foarte scurt.

Imediat după asta, o a doua maşină veni în spatele ei, claxonând şi aprinzând farurile.

— La naiba, spuse Preotul. Când FBI-ul era în misiune, era mai bine să nu le stai în cale. Cea de-a doua îi depăşi, urmând apoi o a treia. Preotul opri pe margine.

Împreună cu Melanie urmăreau un întreg convoi de maşini. Pe lângă maşini mici veneau camioane blindate şi trei minifurgonete pline de bărbaţi şi câteva femei cu zâmbet diabolic.

— Are loc o razie, spuse Melanie îngrijorată.

— Nu mai spune! spuse Preotul, încordarea făcându-l să sune sarcastic.

Ea nu păru că observă.

Apoi, o maşină se desprinse din convoi şi opri în spatele lor.

Preotul tresări. Privi maşina în oglinda retrovizoare. Era un Buick Regal de culoare verde-închis. Şoferul vorbea la telefon. Lângă el, în scaunul pasagerului, mai era un bărbat. Preotul nu reuşi să le desluşească feţele.

Îşi dorea din toată inima să nu fi participat la conferinţa de presă. Unul dintre bărbaţii din Buick s-ar putea să fi fost prezent ieri. Dacă ar fi aşa, l-ar întreba sigur ce caută un avocat din Oakland în valea Silver River. Era greu de crezut că putea fi o coincidenţă. Orice agent cu jumătate de creier l-ar pune pe Preot în capul listei de suspecţi. Ultima maşină din convoi trecu pe lângă ei. Şoferul Buick-ului puse telefonul jos. În următoarea secundă urmau să coboare din maşină. Preotul căuta disperat o poveste credibilă.

M-a prins atât de puternic cazul acesta şi mi-am amintit de emisiunea TV despre această grupare de vigilenţi şi despre sloganul lor – cum că nu recunosc jurisdicţia Statelor Unite; acelaşi lucru îl spusese şi femeia în emisiunea lui John Truth, aşa că mi-am propus să mă joc de-a detectivul şi să-i verific niţel…

Dar nu l-ar crede. Nu conta cât de credibilă

era povestea lui; l-ar interoga atât de amănunţit, încât nu exista posibilitatea să-i prostească.

Cei doi agenţi coborâră din maşină. Preotul îi privea în oglinda retrovizoare.

Nu-i recunoscu pe nici unul.

Se mai destinse puţin. Pe chipul său apărea o urmă de transpiraţie. Îşi şterse fruntea uşor cu podul palmei.

Melanie spuse:

— Iisuse, ce vor de la noi?

— Rămâi calmă, spuse Preotul. Să nu pari că te grăbeşti. Voi pretinde că sunt foarte, foarte interesat de ei. Asta îi va face să încerce să se descotorosească de noi cât mai repede posibil. Psihologia inversă. Sări din maşină.

— Hei, sunteţi de la poliţie, spuse el entuziasmat. Se întâmplă ceva pe aici?

Şoferul, un bărbat slab cu ochelari cu rame negre, spuse:

— Suntem agenţi FBI. Domnule, v-am verificat plăcuţele de înmatriculare, iar maşina e înregistrată la Compania de Îmbuteliere din Napa.

Paul Beale avusese grijă să asigure maşina şi să rezolve toate hârţogăriile.

— Acolo e patronul meu.

— Carnetul de conducere, vă rog?

— Sigur. Preotul scoase carnetul din buzunarul din spate.

— Elicopterul este al vostru?

— Da, domnule, este.

Agentul îi verifică actul şi i-l returnă.

— Şi încotro vă îndreptaţi în această dimineaţă?

— Lucrăm la o fermă de vin nu departe de aici. Hei, sper că aţi venit după blestemaţii ăştia de membri ai grupării ăleia. I-au speriat de moarte pe jumătate dintre localnici. Ei…

— Şi unde aţi fost în această dimineaţă?

— Am fost la o petrecere azi-noapte în Silver City. A ţinut destul de mult. Dar sunt treaz, să nu vă faceţi probleme.

— E bine!

— Ascultaţi, scriu un articol pentru ziarul local, *Silver City Chronicle?* Aş putea să vă citez în legătură cu razia aceasta? Va fi cel mai tare subiect al Districtului Sierra din ultimii ani.

Spunând aceste cuvinte, îşi dădu seama că putea fi pus într-o postură riscantă pentru un om care nu ştie să scrie sau să citească. Îşi lovi buzunarele cu palmele.

— O, şi nici nu am un creion.

— Nu putem spune nimic despre asta, zise agentul. Va trebui să-l întrebaţi pe purtătorul de cuvânt al Biroului Federal din Sacramento.

Se arătă dezamăgit.

— A! Ei bine, desigur, înţeleg.

— Spuneaţi că vă îndreptaţi spre casă.

— Da. Bun, cred că o să ne continuăm drumul. S-aveţi noroc cu ăia!

— Mulţumesc!

Agenţii se întoarseră la maşina lor.

Preotul sări înapoi în maşină. Se uită în oglindă şi îi văzu pe agenţi urcând în maşina lor. Nici unul nu păru să noteze ceva.

— Iisuse Cristoase, respiră el uşurat. Au crezut-o! Porni, iar Buick-ul veni în urma lui. Pe măsură ce se apropie de intrarea la Los Alamos, câteva minute mai târziu, Preotul coborî geamul şi încercă să audă dacă sunt focuri de armă. Dar nu auzi nimic. Se pare că FBI-ul îi prinsese pe Los Alamos dormind.

Trecură de o curbă şi văzură două maşini parcate la intrare. Poarta, construită din cinci lemne, fusese făcută ţăndări: bănuia că agenţii intraseră cu camioanele fără a o deschide. Poarta era în mod normal păzită – unde erau santinelele? Apoi văzu un bărbat în camuflaj, cu faţa la pământ, cu mâinile încătuşate la spate, păzit de patru agenţi. Federalii nu riscau deloc.

Agenţii priviră alertaţi spre Cuda, apoi se relaxară, văzând Buick-ul în urma ei.

Preotul conducea încet, ca un trecător curios.

În spatele lor, Buick-ul trase pe dreapta şi opri lângă poarta spartă.

În momentul în care ştiu că nu-l mai vede nimeni, călcă acceleraţia.

* * *

Când ajunse înapoi în sat merse direct la

cabina lui Star pentru a-i povesti despre FBI.

O găsi în pat cu Bones. El o atinse pe umăr şi-i spuse:

— Trebuie să vorbim. Te aştept afară.

Ea încuviinţă. Bones nu se întoarse.

Preotul ieşi în timp ce ea se îmbrăca. Desigur că nu avea nici obiecţie în legătură cu reînnoirea relaţiei ei cu Bones. Preotul împărţea frecvent patul cu Melanie, aşa că Star avea dreptul să se amuze aprinzând o flacără mai veche. În acelaşi timp simţi un amestec între curiozitate şi îngrijorare. Aflându-se în pat, erau pasionali, înfometaţi unul după celălalt – relaxaţi sau jucăuşi? Se gândea oare Star la Preot în timp ce făcea dragoste cu Bones sau îi scosese din minte pe toţi ceilalţi amanţi şi se concentra asupra celui cu care era în pat? Îi compara oare? Se întâmpla să observe că unul e mai energic, altul mai tandru sau mai experimentat? Aceste întrebări nu erau o noutate pentru el. Îşi aduse aminte că avusese aceleaşi gânduri de câte ori Star avea un amant. Se simţea ca-n vremurile apuse, doar că acum erau cu mult mai în vârstă.

Ştia că această comunitate nu era ca oricare alta. Paul Beale mai văzuse astfel de grupuri. Toate începuseră cu idealuri similare, dar cele mai multe fuseseră compromise. În general, avuseseră aceeaşi credinţă, urmaseră un singur guru sau aceeaşi disciplină, însă căzuseră pradă tentaţiei proprietăţii private şi banilor şi renunţaseră la

practicarea sexului liber. Fuseseră slabi, se gândi Preotul. Nu avuseseră voinţa să rămână fideli idealurilor lor şi să le pună în practică. În momentele în care se simţea încrezător în forţele proprii, spunea că e o chestiune de conducere.

Star ieşi în jeanşi şi într-o cămaşă albastră lăbărţată. Arăta superb pentru cineva care tocmai se trezise. Preotul îi spuse asta.

— O partidă bună de sex face minuni cu corpul meu, spuse ea.

Ceea ce spusese fusese destul de ascuţit pentru ca Preotul să înţeleagă că Bones era doar o răzbunare pentru Melanie. Era acesta oare un factor destabilizator? Dar avea deja destule probleme ca să mai adauge încă una.

Lăsă acest gând deoparte pentru moment. Îndreptându-se spre popotă, îi povesti lui Star despre razia FBI-ului.

— S-ar putea să vrea să-i verifice pe toţi ceilalţi localnici din vale, iar dacă s-ar întâmpla asta, s-ar putea să ajungă şi pe la noi. Nu vor fi suspicioşi atâta timp cât nu vor afla că suntem o comunitate. Va trebui doar continuăm să ne prefacem. Dacă suntem sezonieri, fără vreun interes în a prelungi rămânerea în vale, nu avem nici un motiv să ne pese de construcţia digului.

Ea aprobă.

— Ar trebui să le aminteşti asta tuturor, la micul dejun. Mâncătorii de Orez vor şti care este, de fapt, ideea. Ceilalţi vor crede că e politica

perfectă: de a nu spune nimic care să atragă atenţia. Şi copiii?

— Nu-i vor interoga pe copii. E vorba despre FBI, nu despre Gestapo[3].

— Bine.

Intrară în popotă şi se aşezară le cafea.

Era încă dimineaţă când văzură doi agenţi coborând dealul, plini de noroi pe bocanci şi cu buruieni atârnând din cătuşele prinse de pantaloni. Preotul îi urmărea din şopron. Dacă avea să recunoască pe cineva de ieri, plănuise să se strecoare printre cabane şi să dispară în pădure. Dar nu-i mai văzuse niciodată. Bărbatul cel tânăr era înalt şi voinic, cu un aspect nordic, părul blond şi tenul alb. Cel mai bătrân era un bărbat asiatic, cu părul negru, destul de rar spre creştet. Nu erau cei doi care îl interogaseră mai devreme şi era sigur că nici unul nu fusese prezent la conferinţa de presă.

Majoritatea adulţilor se aflau în vie: pulverizau viţa cu lichid diluat picant, pentru a împiedica căprioarele să mănânce noile mlădiţe. Copiii se aflau în templu, luau parte la un curs de duminică, predat de Star, care acum le povestea despre Moise. În ciuda pregătirilor amănunţite pe care le făcuse, Preotul se simţi înjunghiat de o reală teroare, pe măsură ce agenţii se apropiau. Timp de douăzeci de ani, acest loc fusese un

3 Gestapo - securitatea internă a Germaniei, organizată sub regimul nazist şi cunoscută pentru metodele sale teroriste.

sanctuar secret. Până joia trecută, când poliţistul îi căuta pe părinţii lui Flower, nici un oficial nu mai călcase pe acolo: nici un inspector, nici un poştaş, şi nici măcar un colector de gunoaie. Iar acum FBI-ul era aici. Dacă ar fi putut provoca un trăsnet care să-i izbească în mod fatal pe agenţi, nu i-ar fi trebuit nici o secundă de gândire.

Respiră adânc, apoi traversă panta dealului înspre vie. Dale îi salută pe cei doi agenţi, conform planului. Preotul umplu un recipient cu apă, apoi puse nişte amestec de piper şi începu să pulverizeze, mişcându-se înspre Dale, aşa încât să audă conversaţia.

Tipul asiatic începu pe un ton foarte prietenos:

— Suntem de la FBI şi facem o investigaţie de rutină prin jur. Eu sunt Bill Ho şi acesta este John Aldritch.

Era încurajator, totuşi, gândi Preotul. Părea că nu-i interesează via într-un mod deosebit: se uitau doar prin jur, sperând să mai găsească ceva urme. Era o expediţie de „pescuire”. Însă gândul acesta nu-l făcea să se simtă mai puţin tensionat.

Se uitară în jur cu apreciere, măsurând valea:

— Ce loc frumos! Dale încuviinţă:

— Suntem foarte ataşaţi de el.

Cu grijă, Dale – lasă la o parte ironia. Nu e vorba de un joc blestemat.

Aldritch, agentul cel tânăr, spuse nerăbdător:

— Dumneavoastră conduceţi acest loc? Avea

accent de sudist.

— Eu sunt supraveghetorul, spuse Dale. Pot să vă ajut cu ceva?

Ho întrebă:

— Locuiţi aici împreună cu familia?

Preotul se prefăcea că lucrează în continuare, însă inima lui galopa; se chinuia din răsputeri să audă ce se discută.

— Cei mai mulţi dintre noi suntem sezonieri, spuse Dale, urmând scenariul pe care-l stabilise împreună cu Preotul. Compania ne oferă facilităţi deoarece suntem foarte departe de civilizaţie.

Aldritch spuse:

— Ciudat loc pentru o fermă de fructe.

— Nu e o fermă de fructe, este o vinărie. Nu aţi dori să încercaţi un pahar din recolta de anul trecut? E foarte bun.

— Nu, mulţumim. Doar dacă aveţi un produs fără alcool.

— Nu, îmi pare rău. Avem doar băutură veritabilă.

— Cine este proprietarul acestui teren?

— Compania de Îmbuteliere din Napa. Aldritch îşi notă. Ho îşi aruncă privirea spre pâlcul de case din partea îndepărtată a viei.

— Vă supăraţi dacă aruncăm o privire? Dale ridică din umeri.

— Sigur, daţi-i drumul. Îşi reluară munca.

Preotul privi nerăbdător cum agenţii o luară din loc. La suprafaţă, povestea era una credibilă;

că aceşti oameni erau nişte muncitori prost plătiţi şi locuiau într-o tabără aprovizionată de o conducere zgârcită. Dar nu există nici o certitudine că un agent mai isteţ nu va pune mai multe întrebări. Templul era cel mai evident element. Star strânse drapelul cel vechi cu Cele Cinci Paradoxuri ale lui Baghram. Şi totuşi, o minte mai luminată putea întreba de ce şcoala era o clădire rotundă, fără geamuri şi fără mobilă.

De asemenea, în pădurile din apropiere cultivaseră straturi de marijuana. Agenţii FBI nu erau interesaţi de administrarea narcoticelor, însă acele straturi cultivate nu se potriveau în ficţiunea aceasta cu muncitorii sezonieri. Magazinul gratuit semăna cu orice alt magazin atâta timp cât nu observai că nu sunt afişate preţurile pe produse şi că nu există aparate de încasat. Existau sute de alte căi prin care toată această prefăcătorie putea să se prăbuşească, dar Preotul spera ca FBI-ul să se concentreze mai mult asupra grupului Los Alamos şi acesta era doar un control de rutină.

Trebuise să se lupte cu impulsul de a-i urma pe agenţi. Era disperat să vadă la ce vor fi atenţi şi să audă ce-şi spun unul altuia în timp ce dădeau târcoale casei lui. Însă se forţa să pulverizeze în continuare, uitându-se din două în două minute să vadă unde se aflau şi ce făceau.

Intrară în popotă. Garden şi Slow erau acolo, preparând lasagna pentru masa de prânz. Ce le spuneau oare agenţii? Pălăvrăgea oare Garden

nervoasă, dându-se, în acelaşi timp, de gol? Îşi uitase oare Slow instrucţiunile şi începuse să mormăie entuziasmată despre meditaţia zilnică?

Agenţii ieşiră din popotă. Preotul se uită cu amărăciune la ei, încercând să le ghicească gândurile; dar era mult prea departe de ei ca să le poată citi chipurile, iar limbajul corpurilor lor nu-i dezvăluia nimic.

Începură să se plimbe în jurul cabanelor, trăgând cu ochiul în interiorul lor. Preotul nu putea ghici dacă ceva din ceea văzuseră îi făcuse să suspecteze că aceasta era mai mult decât o fermă de vinuri.

Verificaseră presa de struguri, hambarele unde fermenta vinul şi butoaiele cu vinul de anul trecut care aştepta să fie îmbuteliat. Observaseră oare că nimic nu era racordat la electricitate?

Deschiseră uşa templului. Aveau oare de gând să vorbească cu copiii, contrar prezicerii lui? Va renunţa Star la starea ei de calm pentru a-i numi porci fascişti? Preotul îşi ţinu răsuflarea.

Agenţii închiseră uşa fără să intre înăuntru.

Vorbiră cu Oaktree, care tăia în curte lemne pentru butoaie. Îşi ridică privirea spre ei şi le dădu răspunsuri concise, neoprindu-se însă din muncă. Poate îşi închipuise că va părea suspicios dacă se va comporta prietenos.

Se îndreptară spre Aneth, care agăţa scutece la uscat. Probabil că acum le explica agenţilor:

— Nu există atâţia copaci în lume pentru ca

fiecare copil să aibă scutece de unică folosinţă.

Merseră la râu şi studiară pietrele din pârâul puţin adânc, părând să cântărească posibilitatea traversării lui. Straturile de marijuana erau puţin mai departe, pe cealaltă parte. Dar se părea că agenţii nu-şi puseseră în gând să se ude pe picioare, fiindcă se întoarseră înapoi.

Cel puţin se întoarseră la vie. Preotul încercă să le studieze feţele fără să pară că-i fixează privirea. Fuseseră ei convinşi sau văzuseră ceva care le trezise suspiciunea? Aldritch părea ostil, Ho, prietenos, dar poate că jucau un rol.

Aldritch îi spuse lui Dale:

— V-aţi aranjat foarte frumos cabanele pentru o acomodare temporară, nu-i aşa?

Preotul paraliză. Era o întrebare cu substrat care sugera că Aldritch nu le crezuse povestea. Preotul începu să se întrebe dacă exista o cale: să-i ucidă pe ambii agenţi şi să scape cu faţa curată.

— Mda, spuse Dale. Unii dintre noi vin aici în fiecare an.

Improviza: acest lucru nu mai era trecut în scenariu.

— Şi mulţi dintre noi locuim aici pe tot parcursul anului.

Dale nu era un mincinos profesionist. Dacă mai continua mult cu asta, avea să se dea de gol. Aldritch spuse:

— Am nevoie de o listă cu toţi cei care locuiesc şi muncesc aici.

Mintea Preotului începu să galopeze. Dale nu putea să folosească numele oamenilor, fiindcă acest lucru ar rupe firul jocului – şi, oricum, agenţii vor insista să primească numele reale. Unii dintre comunarzi aveau registre care includeau şi numele Preotului. Gândea Dale destul de repede ca să-şi dea seama că trebuie să găsească nume false pentru toţi? Va avea curajul s-o facă?

Ho adăugă:

— Avem, de asemenea, nevoie de vârsta şi adresele permanente ale oamenilor.

Tonul său era unul de regret.

La naiba! Începe să se înrăutăţească treaba.

Dale spuse:

— Aţi putea să luaţi toate acestea din registrele companiei.

Ba nu puteau. Ho spuse:

— Îmi pare rău, dar avem nevoie de ele acum!

Dale rămase perplex.

— Ei, cred că va trebui să treceţi pe la fiecare. Habar n-am de zilele de naştere ale tuturora. Sunt doar şeful lor şi nu bunicul.

Preotul se panică din nou. Era periculos. Nu putea să le permită agenţilor să interogheze pe toată lumea. S-ar da de gol de zeci de ori.

Luă o decizie instantanee şi făcu un pas înainte.

— Domnule Arnold? spuse el, inventând un nume pentru Dale ca o inspiraţie de moment.

— Aş putea să-i ajut pe aceşti domni.

Fără a plănui ceva, intră în pielea unui personaj prietenos şi drogat, dar nu foarte luminat la minte, dornic de ajuta. Se adresă agenţilor:

— Vin aici de câţiva ani şi cred c-am ajuns să cunosc pe toată lumea şi să le ştiu şi vârsta.

Dale păru uşurat să-i înmâneze această responsabilitate Preotului.

— Bine, dă-i drumul, spuse el.

— De ce nu mergem la popotă? le spuse Preotul agenţilor. Dacă nu beţi vin, sunt sigur că veţi dori o ceaşcă de cafea.

Ho zâmbi şi spuse:

— Ar fi perfect.

Preotul îi ghidă din nou printre şirurile de viţă de vie şi-i duse la popotă.

— Avem de completat nişte hârtii, le explică lui Garden şi lui Slow. Nu ne băgaţi în seamă, continuaţi să preparaţi pastele acelea bine-mirositoare.

Ho îi oferi Preotului carneţelul său.

— Scrie aici numele, vârsta şi adresele. Preotul nu vru să ia carneţelul.

— Oh, scrisul meu e groaznic, spuse el calm. Luaţi loc şi scrieţi dumneavoastră până prepar eu cafeaua.

Puse un ibric cu apă pe foc, iar agenţii se aşezară la masa lungă din pin.

— Şeful nostru este Dale Arnold şi are patruzeci şi doi de ani.

Nu vor putea verifica niciodată aceste date.

Nici unul dintre ei nu erau trecuţi în cartea de telefon sau în orice alt registru.

— Adresă permanentă?

— Locuieşte aici. Toată lumea locuieşte aici.

— Credeam că sunteţi sezonieri.

— Aşa este. Majoritatea dintre ei vor pleca, vor reveni în noiembrie când va avea loc recolta şi strugurii vor trebui zdrobiţi; dar nu sunt genul de oameni care să ţină două case. De ce să plăteşti chiria într-un loc dacă locuieşti în altul.

— Atunci adresele permanente ale celor de aici sunt…?

— Vinăria Silver River, Silver City, California. Dar corespondenţa le este trimisă în Napa, e mai sigur aşa.

Aldritch arăta iritat şi uşor năucit, exact cum îşi dorise Preotul. Oamenii arţăgoşi nu aveau răbdare să urmărească inconsecvenţe minore.

Le turnă cafea şi continuă să inventeze nume. Pentru a-i ajuta să-şi amintească pentru cine inventa nume, folosea variaţii ale numelor date de comunitate: Dale Arnold, Peggy Star, Holly Goldman. Îi lăsă pe dinafară pe Melanie şi pe Dusty, ei nefiind prezenţi – Dusty era la tatăl său, iar Melanie mersese să-l aducă.

Aldritch îl întrerupse.

— Din experienţa mea, ştiu că sezonierii care lucrează în agricultură în acest stat sunt fie mexicani, fie hispanici.

— Mda, iar trupa asta e totul în afară de ceea

ce aţi spus, spuse Preotul. Compania are mai multe vii şi cred că şeful îi ţine pe hispanici la un loc, pe vorbitorii de limbă spaniolă îi pune şefi, iar pe toţi ceilalţi îi trimite în echipa noastră. Nu e vorba de rasism, înţelegeţi, e doar mai practic.

Părură să accepte acest lucru.

Preotul o luă mai lent, încercând să tragă de timp cât se putea. Agenţii nu aveau cum să facă pagube în popotă. Dacă se vor plictisi, cu atât mai bine, vor fi nerăbdători să plece.

În timp ce povesteau, Garden şi Slow continuau să gătească. Garden era tăcută şi crispată şi învârtea în vas într-un mod cu totul arogant. Slow era iritată şi continua să arunce priviri speriate agenţilor, dar lor nu păru că le pasă. Poate că erau obişnuiţi ca oamenii să se teamă de ei. Poate chiar le plăcea.

Îi luă Preotului cincisprezece sau douăzeci de minute pentru a le da numele şi vârsta celor douăzeci şi şase de adulţi din sat. Ho închise carneţelul când Preotul zise:

— Bun, acum copiii. Stai să mă gândesc. Oau, cresc atât de repede, nu-i aşa?

Aldritch scoase un mormăit de exasperare:

— Nu cred că vom avea nevoie de numele copiilor, spuse el.

— Bun, spuse Preotul cumpătat. Mai doriţi cafea?

— Nu, mulţumim.

Aldritch îi aruncă o privire lui Ho.

— Cred că am terminat aici. Ho spuse:

— Aşadar acest pământ e în proprietatea Companiei de Îmbuteliere din Napa?

Preotul văzu şansa de a acoperi greşeala pe care o făcu Dale mai devreme.

— Ei, nu chiar, spuse el. Compania se ocupă de vinărie, dar pământul e în proprietatea guvernului, cred.

— Numele chiriaşului este Îmbuteliere Napa? Preotul ezită. Ho cel prietenos îl întreba acum cel mai periculos lucru. Dar ce să le răspundă? Era prea riscant să mintă. Puteau să-i verifice în câteva secunde. Spuse cu repulsie:

— De fapt, cred că numele chiriaşei este Stella Higgins.

Se simţi îngrozitor pentru că fusese nevoit să dezvăluie FBI-ului numele real al lui Star.

— A fost femeia care a pus pe roate această vinărie. Spera să nu le fie de nici un folos numele ei. Ho scrise numele în carneţel.

— Cam atât ar fi, cred, spuse el.

Preotul îşi ascunse uşurarea.

— Ei bine, să aveţi noroc cu ancheta, spuse el şi-i conduse afară.

Îi duse prin vie. Se opriră să-i mulţumească şi lui Dale pentru cooperare.

— Pe cine căutaţi, totuşi? întrebă Dale.

— O grupare teroristă care încearcă să-l şantajeze pe guvernatorul Californiei, îi spuse Ho.

— Sper să le veniţi de hac, spuse Dale sincer.

Ba să nu speri asta.

În cele din urmă, cei doi traversară câmpul, împiedicându-se din când în când din cauza solului cu denivelări, şi dispărură printre copaci.

— Se pare c-a mers destul de bine, îi spuse Dale Preotului, părând mulţumit de sine.

Iisuse Christoase, dacă ai şti măcar.

12

Duminică după-amiază, Judy îl duse pe Bo la noul film al lui Clint Eastwood, la cinematograful Alexandria, la colţul străzilor Geary şi Eighteen. Spre surprinderea ei, uitase de cutremure pentru câteva ore şi se simţise bine. După aceea merseră să servească un sandviş şi o bere la unul din locurile lui Bo, o crâşmă a poliţiştilor, cu televizor deasupra barului şi un semn la intrare pe care scria: „Înşelăm turiştii!”

Bo îşi termină cheeseburger-ul şi luă o gură de Guinness.

— Clint Eastwood ar trebui joace în povestea vieţii mele, zise el.

— Haide, spuse Judy. Fiecare detectiv din lume crede acelaşi lucru.

— Mda, dar eu şi seamăn cu Clint.

Judy zâmbi. Bo avea o faţă rotundă şi un nas cârn. Ea-i spuse:

— Cred că Mickey Rooney ar fi mai potrivit.

— Cred că oamenii ar trebui să poată divorţa şi de copiii lor, spuse Bo, dar râdea.

Începură ştirile. Judy zâmbi cu amărăciune când văzu razia care fusese făcută printre Los Alamos. Brian Kincaid ţipase la ea pentru că se amestecase Şi cu toate astea, adoptase planul ei.

Totuşi, Brian nu avusese noroc. Filmaseră o poartă cu cinci gratii, zdrobită, un semn care

spunea: „Nu recunoaştem jurisdicţia guvernului Statelor Unite!” şi o brigadă antitero, îmbrăcaţi în jachete antiglonţ întorcându-se de la locul cu pricina.

Bo spuse:

— Se pare că n-au găsit nimic. Asta o puse pe Judy pe gânduri.

— Sunt surprinsă, spuse ea. Los Alamos păreau a fi suspecţii principali. Se pare că instinctul ei fusese complet greşit.

Crainicul TV tocmai spunea că nu avusese loc nici o arestare.

— N-au spus nimic despre găsirea de dovezi, zise Bo. Mă întreb care este oare adevărata poveste.

— Dacă ai terminat de mâncat putem merge să aflăm, spuse Judy.

Părăsiră barul şi urcară în maşina lui Judy. Ridică receptorul telefonului din maşină şi-l sună pe Simon Sparrow acasă.

— Ce ai aflat despre razie? îl întrebă ea.

— Am luat plasă.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— În primul rând că nu aveau calculatoare, aşa că e greu să suspectezi că ar fi lăsat un mesaj pe internet. Nici unul dintre ei nu are diplomă de colegiu şi mă îndoiesc că unul dintre ai ar fi reuşit să silabisească cuvântul *seismolog.* Din grup fac parte patru femei, dar nici una dintre ele nu corespunde profilului celor două femei ale noastre

– aceste fete sunt adolescente de până la douăzeci sau au cel mult douăzeci şi ceva de ani. Iar membrii grupării n-au nici o legătură cu digul. Sunt fericiţi că vor fi recompensaţi de către centrala electrică şi vor primi ceva bani pentru pământul lor; abia aşteaptă să se mute în alt loc. Oh – vineri la ora paisprezece, şase din cei şapte bărbaţi erau la magazinul numit *Armele lui Frank* în Silver City, şi cumpărau muniţie. Judy scutură din cap:

— Ei, a cui a fost, totuşi, această idee proastă? Fusese a ei, desigur. Simon îi răspunse:

— În această dimineaţă, la şedinţă, Marvin a spus că e a lui.

— Şi a eşuat, se încruntă Judy. Nu înţeleg. Părea un lider atât de bun!

— Brian mai are o întâlnire cu domnul Honeymoon în Sacramento mâine după-amiază. Se pare că se va prezenta cu mâinile goale.

— Iar lui Honeymoon nu-i va plăcea.

— Am auzit că nu e un tip prea uşor de satisfăcut. Judy rânji. Nu-l simpatiza pe Kincaid, dar nici nu se putea bucura de eşecul raziei. Asta însemna că Mânie Divină erau încă liberi şi plănuiau liniştiţi următorul cutremur.

— Mulţumesc, Simon. Ne vedem mâine. Imediat ce puse receptorul în furcă, telefonul începu să sune. Era centralistul de la birou.

— Un profesor Quercus a sunat şi a spus că are ceva urgent să vă comunice. Are ceva

informaţii importante pentru dumneavoastră.

Judy se întrebă dacă nu cumva să-l sune pe Marvin şi să-i lase lui acest mesaj. Dar era prea curioasă să afle ce avea Michael să-i spună. Formă numărul de acasă.

Când răspunse, se putea auzi pe fundal sound-track-ul unui film de desen animat. Dusty mai era încă acolo, bănui ea.

— Judy Maddox la telefon, spuse ea.

— Bună, ce mai faci?

Ea ridică din sprâncene. Se pare că week-endul petrecut cu Dusty îl mai îmblânzise.

— Bine, dar nu mai lucrez la caz, spuse ea.

— Ştiu, am încercat să dau de cel care l-a preluat: un bărbat cu nume de cântăreţ.

— Marvin Hayes.

— Exact. Asemenea piesei „Dansând printre vii” de Marvin Hayes şi grupul cu acelaşi nume.

Judy izbucni în râs. Michael îi spuse:

— Dar nu mă sună înapoi, aşa că trebuie să mă mulţumesc cu tine.

Acum vorbea din nou ca Michael.

— Bine, spune-mi ce ai.

— Poţi veni până la mine? Am ceva să-ţi arăt. Se simţi plăcut surprinsă, poate şi puţin provocată, la gândul că-l va întâlni din nou.

— Mai ai Cap’n Crunch?

— Cred c-a mai rămas puţin.

— Bine, voi fi acolo în cincisprezece-douăzeci de minute.

Închise telefonul.

— Trebuie să merg să mă întâlnesc cu un seismolog, îi spuse ea lui Bo. Te las în staţia de autobuz?

— Nu pot să călătoresc cu autobuzul ca Jim Rockford. Sunt detectiv în San Francisco.

— Şi? Eşti o fiinţă umană.

— Mda, dar tipii de pe stradă nu ştiu asta.

— Ei nu ştiu că eşti o fiinţă umană?

— Pentru ei sunt un semizeu.

Glumea, dar exista o fărâmă de adevăr în ceea ce spusese; ştia şi Judy asta. Pusese huligani ai oraşului după gratii de aproape treizeci de ani. Fiecare copil de la colţul străzii, care avea un lucru furat în buzunarele pantalonilor, se temea de Bo Maddox.

— Şi vrei să vii la Berkeley cu mine?

— Sigur, de ce nu? Sunt nerăbdător să-l întâlnesc pe seismologul acesta chipeş.

Făcu o curbă de 180 de grade şi se îndreptă spre Bay Bridge.

— Ce te face să crezi că e chipeş? Zâmbi.

— Felul în care ai vorbit cu el, spuse el cu subînţeles.

— Ar trebui să-ţi foloseşti gândirea asta de poliţist pe propria ta familie.

— Poliţist, şmoliţist. Eşti fiica mea, pot să-ţi citesc gândurile.

— Da, ai dreptate. E un bărbat bine. Dar nu-l plac prea mult.

— Nu-l placi? întrebă Bo cu scepticism.

— E arogant şi dificil. E mai drăguţ când e copilul de faţă, asta-l îmblânzeşte puţin.

— E căsătorit?

— Nu, despărţit.

— Despărţit înseamnă tot căsătorit.

Judy simţi cum pe Bo îl părăsi interesul pentru Michael. Era ca şi cum ar fi scăzut temperatura. Îşi zâmbi sieşi. Era încă nerăbdător să o căsătorească, însă era, totuşi, de modă veche.

Ajunseră în Berkeley şi intră pe strada Euclid. În locul unde Judy parca în mod obişnuit, sub magnoliu, era acum un Subaru portocaliu.

Când deschise uşa apartamentului, Michael îi păru puţin stingher.

— Bună, Michael, spuse ea. Acesta este tatăl meu, Bo Maddox.

— Intraţi, spuse Michael prăpăstios.

Starea lui păru să se fi schimbat în timpul cât le luase lor să ajungă acolo. Când păşiră în sufragerie, Judy îşi dădu seama de ce.

Dusty era aşezat pe canapea şi arăta teribil. Ochii îi erau roşii şi uzi, iar globii oculari păreau să-i fi ieşit din orbite. Nasul îi curgea şi respira zgomotos. La televizor erau desene animate, dar nu părea a le da prea multă atenţie.

Judy îngenunche în faţa lui şi-l mângâie pe păr.

— Sărmanul Dusty! spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Are crize de alergie, îi explică Michael.

— Ai sunat un doctor?

— Nu-i nevoie. I-am dat medicamentul de care are nevoie, pentru a înăbuşi simptomele.

— Cât de repede îşi face efectul?

— Acum lucrează. Ce-a fost mai rău a trecut. Dar ar putea rămâne în starea asta zile întregi.

— Aş vrea să pot face ceva pentru tine, piticule, îi spuse Judy lui Dusty.

O voce feminină se auzi din spatele ei:

— Mă voi ocupa eu de el, mulţumesc.

Judy se ridică în picioare şi se întoarse. Femeia care tocmai intrase păru că s-ar fi strecurat înăuntru cu paşi mărunţi de pisică. Chipul îi era oval şi palid, părul roşu şi drept îi acoperea umerii. Cu toate că era înaltă şi subţire, avea bustul generos şi şoldurile puţin arcuite. Picioarele-i lungi erau acoperite cu o pereche de jeanşi strâmţi de culoare cafenie şi purta o bluză de culoare verde-lămâi cu un decolteu în V.

Până în acel moment, Judy se simţise îmbrăcată şic, cu pantaloni scurţi kaki, pantofi joşi cafenii, care-i scoteau în evidenţă gleznele frumoase şi o cămaşă albă care contrasta cu tenul ei de culoarea cafelei cu lapte. Acum se simţea ca o femeie de vârstă mijlocie, demodată, comparativ cu îmbrăcămintea celeilalte femei. Comparându-le, Michael ar fi putut observa că Judy are fund mare şi sâni mici.

— Aceasta este Melanie, mama lui Dusty,

spuse Michael. Melanie, ţi-o prezint pe prietena mea, Judy Maddox.

Melanie dădu scurt din cap.

Deci ea e soţia lui.

Michael nu menţionase nimic despre FBI. Oare nu cumva voise s-o facă să creadă că Judy era iubita lui?

— Acesta este tatăl meu, Bo Maddox, spuse Judy. Melanie nu se sinchisi să încropească vreo discuţie.

— Eu tocmai plecam, spuse ea.

Ducea în mână o geantă mică de pluş cu o ilustraţie cu Donald Duck pe o parte; evident era al lui Dusty.

Judy se simţea complexată de soţia înaltă şi îmbrăcată în vogă a lui Michael.

De ce mi-ar păsa?

Melanie cercetă camera cu privirea:

— Michael, unde e iepuraşul?

— Aici.

Michael ridică o jucărie de pluş de pe biroul lui şi i-o înmână. Se uită la copilul de pe canapea.

— Acest lucru nu se întâmplă niciodată în munţi, spuse ea cu răceală.

Michael o privi cu durere:

— Ce să fac, să nu mă mai întâlnesc cu el?

— Va trebui să ne întâlnim undeva în afara oraşului.

— Vreau să stea aici. Nu e la fel dacă nu-şi petrece noaptea cu mine.

— Dacă nu va rămâne peste noapte, nu va păţi asta.

— Ştiu, ştiu.

Inima lui Judy era alături de Michael. Era evident că se enervase, iar soţia lui se comporta cu răceală.

Melanie îndesă iepurele în geanta cu Donald Duck şi trase fermoarul.

— Trebuie să plecăm.

— Îl duc eu până la maşină.

Michael îl ridică pe Dusty de pe canapea.

— Haide, tigrule, să mergem.

Când ieşiră, Bo se uită la Judy şi spuse:

— Oau. O familie nefericită.

Ea dădu din cap. Dar îl plăcea pe Michael mai mult decât înainte. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-i spună:

Ţi-ai dat toată silinţa, nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine decât tine.

— Şi cu toate astea, e genul tău de bărbat.

— Am eu un gen anume de bărbat?

— Îţi plac provocările.

— Asta pentru că am crescut alături de una.

— Eu?

Se prefăcu, îngrozit.

— Te-am răsfăţat, nerecunoscătoare ce eşti. Îi prinse obrajii în mâini.

— Ştiu că ai făcut-o.

Când Michael reveni se dovedi a fi preocupat. Nu le oferi lui Judy şi lui Bo nici cafea şi uitase şi

de Cap’n Crunch. Luă loc la computer.

— Priveşte aici, spuse el fără un preambul. Judy şi Bo stăteau în spatele lui şi priviră peste umerii lui. Deschise o hartă.

— Aici se află seismograful cutremurului din valea Owens, cu vibraţii preliminare misterioase; n-am reuşit să înţeleg atunci, ţii minte?

— Sigur că da, spuse Judy.

— Aici avem un cutremur tipic, de aceeaşi magnitudine. Acesta are şocuri preliminare normale. Vedeţi diferenţa?

— Da.

Şocurile normale nu sunt egale şi sporadice, spre deosebire de cele din valea Owens care sunt prea regulate ca să fie naturale.

— Acum, priveşte aici.

A deschis o a treia hartă pe ecran. Aceasta descria vibraţii regulate, exact asemenea celor de pe harta cu valea Owens.

— Ce a cauzat acele vibraţii? întreba Judy.

— Un vibrant seismic, anunţă Michael triumfător. Bo spuse:

— Ce naiba e un vibrant seismic? Judy aproape că se scăpă:

Nu ştiu, dar cred că vreau să ştiu.

Lăsă să se întrevadă un rânjet. Michael spuse:

— Este o maşinărie folosită în industria petrolieră, pentru explorarea solului. În principiu, este un „ciocan” uriaş, montat deasupra unui

camion. Emite vibraţii scoarţei terestre.

— Iar aceste vibraţii au declanşat cutremurul?

— Nu cred că a fost o coincidenţă. Jody dădu impresionată din cap.

— Atunci, asta este. Aceşti oameni sunt în stare să provoace un cutremur.

Simţi un fior rece când ştirea fu lansată. Bo spuse:

— Iisuse, sper că nu vor să vină în San Francisco.

— Sau la Berkeley, spuse Michael. Ştii ceva, chiar dacă ţi-am spus la început că este posibil, nici eu n-am fost sigur până în acest moment.

Judy spuse:

— Cutremurul din valea Owens a fost unul minor. Michael scutură din cap.

— Nu ne putem baza pe asta. Intensitatea acestui cutremur nu are nici o legătură cu forţa de emitere a vibraţiilor. Depinde de presiunea adunată în scoarţa terestră. Vibrantul seismic poate cauza orice fel de cutremur: de la unul abia perceput la încă un Loma Prieta.

Amintirea lui Judy în legătură cu cutremurul Loma Prieta 1989 era atât de vie de parcă ar fi fost coşmarul din noaptea precedentă.

— Rahat, spuse ea. Ce vom face? Bo interveni:

— Dar nu mai lucrezi la caz. Michael se încruntă, tulburat:

— Mi-ai spus asta, îi spuse lui Judy. Dar nu mi-ai zis de ce.

— Politica „firmei”, spuse ea. Am un şef care nu mă place şi m-a înlocuit cu un preferat de-al lui.

— Nu-mi vine să cred, spuse revoltat Michael. O grupare teroristă declanşează cutremure, iar FBI-ul are o dispută familială legată de cine apucă să-i urmărească.

— Ce pot să-ţi spun? Oamenii de ştiinţă îşi lasă problemele personale să intervină în calea căutării adevărului.

Michael lăsă un rânjet neaşteptat să apară pe chipul său.

— Ba bine că nu. Dar ascultă. Sunt sigur că poţi să-i transmiţi această informaţie lui Marvin Numaiştiucum, nu-i aşa?

— Când i-am spus şefului meu despre Los Alamos mi-a ordonat să nu mai intervin.

— E incredibil! spuse Michael, devenind furios. Nu poţi să ignori pur şi simplu ceea ce tocmai ţi-am spus.

— Nu-ţi face probleme, nu voi face asta, răspunse Judy concis. Să rămânem calmi şi să ne gândim bine. Care este primul lucru pe care-l facem cu această informaţie? Dacă putem afla de unde provine acest vibrant seismic, am putea prinde un fir care să ne conducă la Mânie Divină.

— Exact, spuse Bo. Fie l-au cumpărat, fie – mai sigur – l-au furat.

Judy îl întrebă pe Michael:

— Câte maşinării de acest gen există pe continentul Statelor Unite? O sută? O mie?

— Cam pe acolo, spuse el.

— Oricum, nu prea multe. Aşa că oamenii care le-au fabricat au un registru cu toate vânzările. Aş putea să-i contactez în noaptea aceasta, să-mi trimită o listă. Iar dacă acest camion a fost furat, ar putea fi afişat deja în urmărire la Centrul Naţional de Informare Infracţională. CNII poate fi accesat de orice secţie de poliţie.

Bo spuse:

— CNII e la fel de bun ca şi informaţia pe care o deţine. Nu avem autorizaţie pentru asta şi nu avem de unde şti cum a fost categorisită în computerul lor. Aş putea să cer departamentului de poliţie San Francisco să afişeze pe computerul SLTC o cerere. SLTC era Sistemul Legal de Telecomunicaţii ale Californiei.

— Şi aş putea cere ziarelor să publice fotografia unui astfel de camion pentru a atrage atenţia publicului.

— Aşteaptă un minut, spuse Judy. Dacă vei face asta, Kincaid va bănui că eu mă aflu în spatele acestora.

Michael îşi dădu ochii peste cap într-un gest de disperare. Bo spuse:

— Nu neapărat. Nu voi spune ziarelor că are legătură cu cazul Mânie Divină. Voi spune doar că

suntem în căutarea unui vibrant seismic furat. E un furt mai neobişnuit, dar le va plăcea.

— Foarte bine, spuse Judy. Michael, poţi să-mi scoţi la imprimantă cele trei hărţi?

— Sigur că da.

Apăsă o tastă şi imprimanta începu să lucreze. Judy îi puse mâna pe umăr. Îi simţi pielea caldă prin cămaşa de bumbac.

— Sper ca Dusty să se simtă mai bine, spuse ea, vrând parcă să-i arate că este alături de el.

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Îţi mulţumesc.

Atingerea lui era uşoară şi palma uscată. Senzaţia fu una plăcută. Apoi îşi îndepărtă mâna şi spuse:

— Ăă, poate ar trebui să-mi dai numărul tău de pager, în cazul în care am nevoie să dau de tine urgent.

Ea-şi scoase o carte de vizită. După un moment de gândire, scrise şi numărul de acasă, înainte de a i-o înmâna.

Michael spuse:

— După ce terminaţi de dat aceste telefoane… Ezită.

— N-aţi vrea să ne întâlnim să luăm cina? Chiar mi-aş dori să ştiu cum evoluează treaba.

— Eu nu, spuse Bo. Am un meci de popice.

— Dar tu, Judy? *Îmi dă întâlnire?*

— Îmi planificasem să vizitez pe cineva în spital, spuse ea.

Michael păru descurajat acum.

Dar Judy realiză că singurul lucru pe care l-ar face în seara aceasta cu plăcere ar fi să cineze cu Michael Quercus.

— Dar cred că nu-mi va lua toată noaptea, spuse ea. Accept.

* * *

Trecuse doar o săptămână de când Milton Lestrange fusese diagnosticat cu cancer, dar arăta deja mai slab şi mai bătrân.

Poate că era şi efectul pe care-l avea spitalul asupra lui: instrumentele, patul, cearşafurile albe. Sau poate că pijamaua albastră copilărească era de vină pentru pieptul palid de sub gât. Îşi pierduse toate simbolurile puterii: biroul lui mare, călimara de cerneală Mont Blanc şi cravata dezlegată de mătase.

Judy fu şocată să-l vadă în această stare:

— Iisuse, Milt, nu arăţi prea bine, se scăpă ea. El îi zâmbi:

— Ştiam că tu nu mă vei minţi, Judy. Se simţi stânjenită.

— Îmi pare rău, dar aşa a ieşit.

— Nu roşi. Ai dreptate. Nu sunt într-o formă prea bună.

— Ce-ţi fac?

— Mă vor opera în această săptămână. E o operaţie de extirpare a segmentelor afectate. Însă nu arată prea bine.

— Ce vrei să spui, nu prea bine?

— Nouăzeci la sută dintre cazuri sunt fatale. Judy înghiţi:

— Iisuse, Milt.

— S-ar putea să mai am un an de trăit.

— Nu ştiu ce să spun.

Nu se legă de reacţia aflării prognozei.

— Sandy, prima mea soţie a trecut să mă vadă ieri. Mi-a spus că ai sunat-o.

— Mda. Nu ştiam dacă va dori sau nu să te vadă, dar m-am gândit că ar vrea să ştie că eşti în spital.

Luă mâna lui Judy şi o strânse.

— Îţi mulţumesc, Judy. Nu mulţi s-ar fi gândit la asta. Nu ştiu cum ai ajuns atât de înţeleaptă atât de tânără.

— Mă bucur că a venit pe la tine. Milt schimbă subiectul.

— Măcar îmi alungă gândul de la celelalte probleme; spune-mi ce mai e pe la birou.

— Nu ar trebui să te preocupi…

— La naiba, nu voi face asta. Munca nu te prea preocupă când mori. Sunt doar curios.

— Ei bine, am câştigat cazul. Fraţii Foong îşi vor petrece cea mai mare parte a următorului deceniu în închisoare.

— Bine lucrat!

— Întotdeauna ai crezut în mine.

— Ştiam că poţi s-o faci.

— Dar Brian Kincaid l-a recomandat pe

Marvin Hayes pe postul de şef.

— Marvin? La naiba! Dar Brian ştia că tu trebuia să ocupi acel post.

— Mie-mi spui?

— Marvin e un tip puternic, dar neglijent. Trece cu vederea prea multe lucruri.

— Sunt foarte derutată, spuse Judy. De ce-l apreciază Brian atât de mult? Ce e cu cei doi – sunt amanţi sau ce?

Milt râse.

— Nu, nu amanţi. Dar cu un an în urmă, Marvin i-a salvat lui Brian viaţa.

— Glumeşti?

— Se trăgea. Eram şi eu prezent. Am descins pe un vas care descărca heroină pe plaja Somona în districtul Marin. Era într-o dimineaţă de februarie şi marea era atât de rece încât te durea. Nu era nici un dig, aşa că băieţii răi aşezau grămezi de heroină pe o plută de cauciuc, pentru ca apoi să le aducă la mal. I-am lăsat să aducă toată încărcătura, iar apoi am intrat.

Milt suspină, iar ochii albaştri i se goliră parcă. Judy îşi dăduse seama că Milt nu va mai participa niciodată la o descindere în zorii zilei.

După un moment continuă:

— Brian a făcut o greşeală – îl lăsase pe unul dintre ei să se apropie prea tare de el. Micul italian îl înhăţase şi-i pusese pistolul la tâmplă. Toţi aveam armele pregătite, dar dacă trăgeam în italian, ar fi putut apăsa pe trăgaci înainte să

moară. Brian era cu adevărat înspăimântat.

Milt coborî tonul.

— Făcuse pe el, se vedea prin pantalonii echipamentului. Dar Marvin era calm ca diavolul în persoană. Porni înspre Brian şi implicit spre italian.

— Împuşcă-mă pe mine în locul lui, spusese el. N-ar fi nici o diferenţă.

Nu mai văzusem aşa ceva în viaţa mea. Italianul căzuse în capcană. Rotise pistolul aşa încât să-l poată nimeri pe Marvin. În acea fracţiune de secundă, cinci dintre oamenii noştri îl ciuruiseră pe italian.

Judy dădu din cap. Era o poveste tipică pe care o spuneau agenţii după consumarea câtorva beri în Everton. Ea nu alungă ideea că fusese un act de bravură. Agenţii FBI participau destul de rar la astfel de conflicte. Nu aveau cum să uite această experienţă. Înţelegea acum de ce Kincaid se simţea atât de apropiat de Marvin Hayes.

— Asta explică dificultăţile pe care le-am avut, spuse ea.

— Brian mi-a dat o misiune de rahat, iar apoi, când şi-a dat seama că este una importantă, m-a dat la o parte şi i-a dat-o lui Marvin.

Milt oftă.

— Aş putea să intervin, cred. Din punct de vedere tehnic, încă sunt ASR. Însă Kincaid este un politician experimentat şi ştie că nu mai am cum să mă întorc la post. S-ar lupta cu mine. Iar eu nu

sunt sigur că mai am energia necesară pentru aşa ceva.

Judy dădu din cap dezaprobator.

— Nici nu mi-aş dori asta. Mă descurc singură.

— Ce misiune i-a dat Brian lui Marvin?

— Mânie Divină, gruparea care declanşează cutremure.

— Oamenii care *spun* că pot să declanşeze cutremure.

— Aşa crede şi Marvin. Dar se înşală. Milt se încruntă.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

— Ce ai de gând să faci?

— Mă voi ocupa de acest caz fără să ştie Brian. Milt se arătă îngrijorat.

— Ştii că e periculos, nu?

— Mda, spuse ea.

Dar nu la fel de periculos ca un cutremur.

* * *

Michael era îmbrăcat într-un costum bleumarin din bumbac, care acoperea o cămaşă albă desfăcută la gât şi fără cravată. Judy bănuia că Michael se îmbrăcase fără a se gândi prea mult; sau ştia că stilul acesta îl făcea să arate destul de sexy, ca să fie gustat? Ea se schimbase într-o rochie albă de mătase cu buline roşii. Era

tocmai potrivită pentru o seară de mai şi întotdeauna făcea valuri când o purta.

Michael o duse la un restaurant mic din centru, care servea doar mâncare vegetariană indiană. Ea nu mai încercase mâncare indiană, aşa că îl lăsă pe el să comande. Îşi aşeză celularul pe masă.

— Ştiu că nu e frumos, dar Bo mi-a promis că mă sună dacă primeşte vreo informaţie cu referire la vibrantul seismic furat.

— E OK din partea mea, spuse Michael. I-ai sunat pe cei care l-au fabricat?

— Da. L-am sunat pe un director de vânzări în timp ce se uita la un meci de base-ball. Mi-a promis că-mi trimite mâine o listă cu clienţii. Am insistat să mi-o trimită în seara asta, dar mi-a spus că e imposibil.

Se încruntă mâhnită.

Nu mai avem mult timp, doar cinci zile de acum.

— Mi-a trimis totuşi o fotografie.

Scoase o hârtie împăturită din geantă şi i-o arătă. El ridică din umeri:

— E doar un camion cu o maşinărie deasupra.

— Dar după ce Bo afişează această fotografie la CNII, fiecare poliţist din California va fi cu ochii în patru. Iar dacă televiziunea şi ziarele vor publica mâine fotografia, jumătate din populaţie va fi atentă la astfel de maşinării.

Mâncarea veni. Era mai picantă decât

obişnuia ea să mănânce, dar era un deliciu. Judy mâncă cu poftă. Câteva minute mai târziu îl surprinse pe Michael privind-o, având un zâmbet uşor pe chip. Ridică o sprânceană:

— Am spus ceva amuzant?

— Mă bucur că-ţi place mâncarea. Zâmbi şi ea.

— Se vede?

— Da.

— Voi încerca să fiu mai discretă.

— Te rog, nu face asta. E o plăcere să te privesc. Pe lângă asta…

— Ce anume?

— Îmi place stilul tău de „nu-mi pasă ce crede lumea”. E unul dintre lucrurile care mă atrag la tine. Pari să ai poftă de viaţă. Îţi place Dusty, te distrezi în preajma tatălui tău, eşti mândră de FBI şi e evident că îţi plac hainele frumoase… Îţi plac chiar şi Cap’n Crunch.

Judy simţi că se îmbujorează, dar era mulţumită. Îi plăcea descrierea făcută de el. Judy se întrebă ce lucruri o atrăgeau la el. Se decise că puterea lui e unul dintre aceste lucruri. Putea să fie iritant de încăpăţânat, dar în cazuri de criză era ca o stâncă. În această după amiază, când soţia lui fusese atât de rece cu el, cei mai mulţi bărbaţi ar fi început o ceartă, însă el se concentrase doar asupra lui Dusty.

Pe lângă asta, tare mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă în pantalonii lui.

Judith, revino-ţi.

Luă o gură de vin şi schimbă subiectul.

— Presupunem că Mânie Divină au o bază de date similară cu a ta despre punctele vulnerabile din San Andreas.

— Trebuie să aibă! Pentru a alege locurile cele mai bune de trimitere a vibraţiilor.

— Ai putea să faci şi tu exact acelaşi lucru? Să studiezi datele şi să-ţi dai seama unde e locul cel mai potrivit?

— Cred că aş putea. Poate voi găsi cinci sau şase locuri posibile.

Ştia încotro se îndrepta Judy.

— Atunci, presupun că FBI-ul ar putea să-şi îndrepte atenţia asupra acestor locuri şi asupra vibrantului seismic.

— Asta dacă aş conduce eu ancheta.

— Voi face, oricum, lista. Poate o voi trimite prin fax guvernatorului Robson.

— Nu lăsa s-o vadă prea mulţi oameni. Ar putea da naştere unei panici totale.

— Însă dacă prezicerile mele se vor adeveri, afacerea mea ar putea avansa.

— Are nevoie de aşa ceva?

— Sigur că are. Am un contract destul de mare care-mi plăteşte chiria şi factura de telefon a fostei mele soţii. Am împrumutat bani de la părinţii mei pentru a pune pe picioare această afacere şi încă n-am început să-i plătesc înapoi. Urma să mai închei un contract cu un client major:

Asigurarea Reciprocă Americană.

— Am lucrat pentru ei cu mulţi ani în urmă. Continuă.

— Credeam că am contractul în mână, însă întârziau să se decidă. Bănuiesc că nu erau siguri. Dacă se răzgândesc, voi avea probleme. Dar dacă prezicere mea în legătură cu acest cutremur se adevereşte, atunci vor semna cu siguranţă contractul. Vor avea încredere în mine, sunt sigur de asta.

— Cu toate astea, sper că vei fi discret. Dacă va încerca toată lumea să părăsească San Francisco deodată, se va crea un adevărat haos.

Îi aruncă o privire de „cui îi pasă”, care-l făcu nebunesc de atractiv.

— Te-am cam pus pe jar, nu-i aşa? Ea ridică din umeri.

— Recunosc. Poziţia mea la Biroul Federal este în prezent una vulnerabilă. Dacă voi fi asociată cu provocarea unui haos, nu cred că voi mai putea supravieţui aici.

— E chiar atât de important pentru tine?

— Da şi nu. Mai devreme sau mai târziu plănuiesc să am şi eu copii. Dar îmi doresc să pot să renunţ eu la programul meu şi să nu cer acest lucru altcuiva.

— Ai vreun posibil candidat cu care să ai copii?

— Nu!

Îi zâmbi sincer.

— E greu de găsit un bărbat bun.

— Bănuiesc că există deja o listă de aşteptare.

— Ce compliment frumos!

Mă întreb dacă ai fi dispus să te alături şi tu listei. Mă întreb dacă aş fi eu dispusă să te accept. El îi oferi mai mult vin.

— Nu, mulţumesc. Aş dori o ceaşcă de cafea. Făcu semn ospătarului.

— Să fii părinte poate fi foarte dureros, dar niciodată nu ajungi să regreţi.

— Spune-mi despre Dusty. Oftă.

— Nu am animale, nu am flori în apartament, doar foarte puţin praf din cauza computerelor. Toate geamurile sunt etanş închise şi am aparat de aer condiţionat. Fusesem la o librărie şi în drum spre casă a mângâiat o pisică. O oră mai târziu a ajuns în starea în care l-ai găsit.

— Îmi pare rău. Sărăcuţul de el.

— Mama lui tocmai s-a mutat undeva în munţi, lângă graniţa cu Oregon, şi de atunci, micuţul s-a simţit foarte bine – până acum. Dacă de fiecare dată când va veni la mine va avea câte o criză alergică, nu ştiu ce voi putea face. Nu pot să mă mut în blestematul acela de Oregon; nu sunt destule cutremure acolo.

Arăta atât de îngrijorat, încât ea se aplecă peste masă şi-i strânse mâna.

— Te vei descurca. Îl iubeşti, iar asta e evident. El îi zâmbi:

— Da, e adevărat.

Îşi băură cafeaua, iar el achită nota. O conduse la maşină.

— A trecut timpul foarte repede, spuse el.

Cred că mă place.

Foarte bine.

— Vei dori să mergem cândva împreună la un film?

Jocul de-a datu' întâlnirii.

— Da, aş vrea!

— Poate în una din următoarele seri?

— Sigur.

— Te sun eu.

— Bine!

— Pot să te sărut de noapte bună?

— Da. Îi zâmbi. Da, te rog.

Se apropie încet de chipul ei. Fu o tentativă de sărut tandru.

Buzele lui le presau gentil pe ale ei, însă nu deschise gura. Ea-l sărută la fel. Îşi simţi sânii vulnerabili. Fără să se gândească, îşi presă corpul pe al lui. El o strânse scurt, apoi se depărtă.

— Noapte bună! spuse el.

O privi cum urcă în maşină, apoi o salută cu mâna pe măsură ce ea se depărta de trotuar. Trecu de curbă şi se opri la semafor.

— Oau, spuse ea.

* * *

Luni dimineaţa, Judy fusese desemnată într-o echipă pentru investigarea unui grup militant musulman la Universitatea Standford. Prima ei sarcină fusese să perieze toate bazele de date cu privire la autorizaţiile de purtare a armelor, căutând nume arabe pe care apoi să le verifice. I se păruse dificil să se concentreze asupra unui grup de fanatici religioşi relativ inofensiv, când ştia că Mânie Divină plănuia un nou cutremur. Michael o sună la ora nouă şi cinci.

— Ce faci, agent Judy? o întrebă el. Sunetul vocii lui o făcu foarte fericită.

— Sunt bine, foarte bine.

— Mi-a plăcut cum a decurs întâlnirea noastră. Ea se gândi imediat la acel sărut, iar colţurile buzelor se ridicară într-un zâmbet discret.

Aş mai accepta aşa ceva oricând.

— Şi mie.

— Eşti liberă mâine seară?

— Cred că da.

Răspunsul ei păruse puţin cam indiferent.

— Vreau să spun, da – în cazul în care nu intervine nimic în legătură cu cazul.

— Ştii unde e Morton?

— Sigur.

— Hai să ne întâlnim la bar la ora şase. Apoi am putea alege un film împreună.

— Voi fi acolo.

Acesta fusese singurul punct alb al dimineţii.

Pe la prânz, nu se mai putu abţine şi-l sună pe Bo, dar tot nu află nimic nou. Îi sună pe cei care fabricaseră vibrantele, care-i spuseseră că au o listă întreagă şi că i-o vor trimite prin fax până la sfârşitul zilei.

Încă o zi trecută degeaba! Acum mai avem doar patru zile pentru a-i prinde!

Era prea îngrijorată să mănânce. Merse la Simon Sparrow în birou. Purta o cămaşă spilcuită în stil englezesc, albastră cu dungi roz. Îşi permitea să ignore codul neoficial de îmbrăcăminte FBI, probabil pentru că era atât de bun la ceea ce făcea.

Vorbea la telefon şi, în acelaşi timp, urmărea pe ecranul computerului undele de analiză.

— Vă va părea probabil o întrebare stupidă, doamnă Gorky, dar îmi puteţi spune ce vedeţi dacă vă uitaţi pe geamul din faţă?

În timp ce asculta răspunsul, făcea analiza spectrală a vocii ei, comparând-o cu o altă foaie pe care o avea lângă monitor. După un moment trase o linie peste un nume de pe listă.

— Vă mulţumesc pentru cooperare, doamnă Gorky. Nu vă voi mai deranja. La revedere.

Judy spuse:

— Ştiu că va părea o întrebare stupidă, domnule Sparrow, dar de ce ai nevoie să ştii ce vede doamna Gorky când se uită pe geam?

— N-am nevoie, spuse el. Această întrebare scoate la iveală un răspuns despre lungimea cu

care trebuie să-i analizez vocea. Atunci când va termina de vorbit voi şti dacă ea este femeia pe care o caut.

— Şi cine este această femeie?

— Cea care a sunat la emisiunea lui John Truth, fireşte.

Lovi uşor telefonul de pe birou.

— Noi, poliţia şi staţiile radio care emit această emisiune, toţi am primit deja un total de o mie două sute de telefoane care ne spun cine este femeia aceea.

Judy ridică dosarul şi-l frunzări. Ar putea fi cheia acestui caz aici înăuntru? Simon o rugase pe secretara lui să preia toate aceste telefoane. În cele mai multe cazuri primeau un nume, o adresă şi un număr de telefon al informatorului şi al suspectului. În unele cazuri era trecut şi câte un citat:

Întotdeauna am suspectat-o ca având legături cu un grup de revoltaţi

Este tipul omului subversiv. Nu sunt surprins că este implicată în aşa ceva.

Pare o mamă obişnuită, dar vocea e a ei – jur pe Biblie.

Un informator complet inutil spuse:

Ştiu că i-am auzit vocea la radio sau undeva.

Era o voce sexy, de aceea mi-am amintit. Dar

asta a fost cu mult timp în urmă. Poate am auzit-o pe un album.

Era într-adevăr o voce sexy, îşi aminti Judy. Observase şi ea acest lucru. Femeia ar fi putut face bani buni ca vânzătoare prin telefon; i-ar fi convins pe şefi să cumpere spaţii de publicitate chiar dacă n-ar fi avut nevoie.

Simon spuse:

— Azi am eliminat deja o sută din ei. Cred că voi avea nevoie de ajutor.

Judy continuă să răsfoiască dosarul.

— Te-aş ajuta cu plăcere, dar am fost avertizată să nu mai intervin în caz.

— Mulţumesc, asta mă face să mă simt mai bine.

— Ai mai auzit ceva de caz?

— Echipa lui Marvin îi sună pe toţi cei care au corespondat cu Mişcarea Ecologiştilor Californieni. El şi Brian tocmai au pornit spre Sacramento, dar nu-mi pot imagina ce-i vor spune faimosului domn Honeymoon.

— Nu e vorba de nici un ecologist, şi toată lumea ştie asta.

— Cu toate astea, el nu are nici o altă idee.

Judy se încruntă, privind dosarul. Mai dădu peste un telefon primit. La fel ca înainte, nu exista nici un nume al suspectului, însă informatorul dădea totuşi un indiciu:

Am auzit această voce pe un album, sunt al naibii de sigur. Unul din anii şaizeci.

Judy îl întrebă pe Simon:

— Ai observat că două dintre telefoane menţionează un album?

— Serios? N-am observat.

— Cred că au auzit vocea pe un album muzical vechi.

— Chiar aşa?

Simon se trezi imediat.

— Trebuie să fie vorba de un album vorbit – poveşti pentru copii, Shakespeare sau altceva. Vocea unei persoane care vorbeşte e destul de diferită de cea cântată.

Raja Khan tocmai trecea pe lângă uşa biroului şi se opri.

— Oh, Judy, a sunat tatăl tău, credeam că eşti la prânz.

Brusc se simţi goală pe dinăuntru. Părăsi biroul lui Simon fără nici un cuvânt şi se grăbi s-ajungă la biroul ei. Fără să se aşeze, ridică receptorul şi formă numărul lui Bo.

Acesta răspunse imediat.

— Locotenent Maddox.

— Ce ai găsit?

— Un suspect.

— Iisuse – ce bine!

— Ascultă. Un vibrant seismic a dispărut cu două săptămâni în urmă undeva între Shiloh,

Texas şi Clovis, New Mexico. Şoferul acestui camion a dispărut şi el în acelaşi timp, maşina lui arsă fiind găsită lângă o groapă de gunoi, conţinând totodată şi cenuşa lui.

— A fost ucis pentru acest nenorocit de camion? Se pare că aceşti oameni nu iau prizonieri, nu-i aşa?

— Suspectul principal este Richard Granger, în vârstă de patruzeci şi opt de ani. I se spunea Ricky şi credeau că e hispanic, dar cu un astfel de nume ar putea fi mai degrabă un caucazian bronzat. Şi stai aşa – are şi dosar.

— Eşti un geniu, Bo.

— Ţi-am trimis şi ţie prin fax, ar trebui s-o primeşti acum. A fost mare huligan în Los Angeles prin anii şaizeci, şaptezeci. A fost condamnat pentru atac, jaf şi furt de maşini. A fost suspect în trei crime şi trafic de droguri. Dar a dispărut din scenă în 1972. Departamentul de poliţie al Los Angelesului crede că fost redus la tăcere de către cămătari le datora bani – dar n-au găsit corpul, aşa că nu i-au închis cazul.

— Am primit faxul. Ricky a reuşit să scape de cămătari, a devenit credincios şi a pus bazele unui cult.

— Din păcate nu ştim unde.

— Atâta doar că nu e în valea Silver River.

— Departamentul de poliţie din Los Angeles poate verifica ultima adresă la care a locuit. Poate e doar o pierdere de vreme, dar îi voi întreba

oricum. Tipul de la omucidere îmi este dator.

— Avem vreo fotografie de-a lui Ricky?

Este una în dosar, dar a fost făcută la nouăsprezece ani. Acum se apropie de cincizeci de ani, trebuie să arate total diferit. Din fericire, şeriful din Shiloh mi-a pregătit un portret robot. Programul acesta e un înlocuitor al vechiului portret manual care era mai puţin exact.

— Mi-a promis că-l trimite prin fax, dar n-a ajuns încă.

— Mi-l trimiţi şi mie pe urmă, nu-i aşa?

— Sigur că da. Tu ce vei face?

— Voi merge la Sacramento.

* * *

Era patru şi cincisprezece minute când intră pe uşa pe care era gravat GUVERNATOR.

Aceeaşi secretară ocupa un birou destul mare. O recunoscu pe Judy şi o trecu pe listă surprinsă:

— Eşti unul dintre agenţii FBI, nu-i aşa? Întâlnirea cu domnul Honeymoon a început de zece minute.

— Nici o problemă, spuse Judy. Am adus informaţii foarte importante de ultim moment. Dar înainte de a intra, vreau să te întreb dacă nu cumva a ajuns vreun fax pentru mine în ultimele minute?

Plecase de la birou înainte ca portretul robot

al lui Ricky Granger să ajungă, aşa că îl anunţase pe Bo să-l trimită la biroul guvernatorului.

— Voi verifica.

Vorbi cu cineva la telefon.

— Da, aveţi un fax acolo.

Un moment mai târziu, o tânără intră în birou cu o coală de hârtie.

Judy se uită atentă la fax. Acesta era bărbatul care ar putea să ucidă mii de persoane. Duşmanul ei.

Era un bărbat chipeş care, probabil, anticipând acest moment, se străduise destul de mult să-şi schimbe înfăţişarea. Capul îi era acoperit cu o pălărie de cow-boy. Asta sugera că martorul, care-l ajutase pe şerif la întocmirea portretului, nu-l văzuse niciodată pe suspect fără pălărie. Bineînţeles, nu aveau de unde să ştie cum îi era părul. Dacă ar fi fost chel, grizonat, cârlionţat, cu păr lung, această fotografie ar fi arătat cu totul altfel. Iar jumătatea de jos a chipului era acoperită de o barbă şi o mustaţă stufoasă. Sub acea barbă se putea afla orice fel de maxilar. În prezent, bănuia ea, era proaspăt bărbierit.

Bărbatul avea ochii adânciţi în orbite şi o privire hipnotică ce părea că iese din fotografie. Adevărul era că, pentru majoritatea oamenilor, toţi criminalii au o privire pătrunzătoare.

În acelaşi timp, fotografia îi mai sugera câteva lucruri. Ricky Granger nu purta ochelari,

era evident că nu era afro-american sau asiatic, şi de vreme ce barba era neagră şi deasă, avea şi părul negru. Din descrierea ataşată aflase că avea în jur de un metru optzeci, era bine făcut şi nu prezenta nici un accent. Nu era mult, dar oricum era mai bine decât nimic.

Iar Marvin şi Brian nu aveau chiar nimic.

Asistentul lui Honeymoon apăru şi o conduse pe Judy pe la potcoavă, unde se afla personalul guvernatorului şi birourile lor.

Judy îşi muşcă buza. Era pe punctul de a încălca prima regulă a birocraţiei şi să-şi facă şeful să cadă de prost. Era momentul când cariera sa era în pericol de a lua sfârşit.

La naiba cu ea.

Tot ce voia era să-l facă pe şeful ei să ia în serios grupul Mânie Divină, înainte ca aceştia să apuce să ucidă oameni.

Intrară în anticamera biroului guvernatorului, iar apoi, asistentul deschise uşa biroului lui Honeymoon.

Judy păşi înăuntru.

Savură pentru un moment şocul şi descurajarea de pe chipurile lui Brian Kincaid şi Marvin Hayes.

Apoi îl privi pe Honeymoon.

Secretarul cabinetului purta cămaşă de culoare gri-pal, cu o cravată neagră cu buline albe şi o pereche de bretele cu motive gri. Se uită la Judy, ridică din sprâncene şi-i spuse:

— Agent Maddox! Domnul Kincaid tocmai îmi spune că nu mai lucrezi la caz pentru că eşti incompetentă.

Judy se făcu una cu podeaua. Ea trebuia să deţină controlul acestei scene; ea era cea care cauzase consternare. Honeymoon îi tăiase elanul. Doar nu va permite cuiva să-l submineze în propriul birou.

Dar îşi reveni repede.

Bine, domnule Honeymoon, vrei să jucăm tare. Intru şi eu în joc.

Judy îi zise:

— Brian vorbeşte prostii.

Kincaid se întunecă, dar Honeymoon ridică uşor din sprâncene. Judy adăugă.

— Sunt cel mai bun agent pe care-l are şi tocmai am dovedit asta.

— Ai dovedit? întrebă Honeymoon.

— Da, în timp ce Marvin a stat cu degetul în fund, pretinzând că nu are motiv de îngrijorare, eu am rezolvat cazul.

Kincaid se ridică în picioare cu faţa-i îmbujorată. Se răsti nervos:

— Maddox, ce naiba crezi că faci acum? Ea-l ignoră:

— Ştiu exact cine trimite ameninţări teroriste guvernatorului Robson, îi spuse lui Honeymoon. Marvin şi Brian nu ştiu. Puteţi stabili singur cine este incompetentul în acest caz.

Hayes era roşu-aprins. Izbucni:

— Despre ce naiba vorbeşti? Honeymoon li se adresă:

— Să ne aşezăm cu toţii. Acum că domnişoara Maddox ne-a întrerupt, am putea la fel de bine s-o şi ascultăm.

Îi făcu semn asistentului lui:

— Închide uşa, John. Acum, agent Maddox, am auzit bine când aţi spus că ştiţi cine face ameninţările?

— Corect.

Aşeză pe biroul lui faxul cu fotografia.

— Acesta este Richard Granger, un huligan din Los Angeles, despre care s-a crezut, greşit, că ar fi fost ucis de cămătari în 1972.

— Şi ce te face să crezi că el este vinovatul?

— Priviţi asta.

Îi mai înmână o coală de hârtie.

Acesta este seismograful unui cutremur tipic. Priviţi vibraţiile care preced cutremurul. Sunt serii întâmplătoare de magnitudini diferite. Acestea sunt vibraţii anterioare tipice.

Acum îi dădu o a doua hârtie.

Acesta este cutremurul din valea Owens. Nimic întâmplător în acest caz. În locul unui dezastru natural, se vede o serie întreagă de vibraţii anterioare regulate.

Hayes o întrerupse:

— Nimeni nu are de unde să ştie cu certitudine ce anume a provocat acele vibraţii. Judy se întoarse spre el şi-i spuse:

— Tu n-ai reuşit să afli acest lucru, eu însă, da. Îi înmână lui Honeymoon o a treia hârtie.

— Uitaţi-vă aici.

Honeymoon studie cea de-a treia hartă, comparând-o cu cea de-a doua.

— Regulate, exact ca şi în cazul graficului cutremurului din valea Owens. Ce fel de vibraţii sunt acestea?

— Sunt date de un aparat numit vibrant seismic. Hayes chicoti, însă lui Honeymoon nu i se păru amuzant.

— Ce este acela un vibrant seismic?

— Unul ca acesta. Îi arătă fotografia trimisă de către fabricanţi. Este folosit în industria petrolieră.

Honeymoon o privi sceptic:

— Vrei să spui că acest cutremur a fost provocat intenţionat?

— Nu este doar o teorie, am şi dovezi. Un vibrator seismic a fost folosit în apropierea acestui loc. Puteţi decide singur cauza şi efectul.

Honeymoon îi aruncă o privire serioasă şi evaluatoare. Se întreba dacă nu cumva era o cacealma. Îl privi şi ea la fel de serioasă. În cele din urmă spuse:

— Bine. Cum ai făcut legătura cu tipul cu barbă?

— Un vibrant seismic a fost furat cu o săptămână în urmă în Shiloh, Texas.

Îl auzi pe Hayes spunând:

— Oh, rahat! Honeymoon zise:

— Iar bărbatul din fotografie…?

— Richard Granger este principalul suspect al acestui furt – şi al uciderii şoferului camionului. Granger a lucrat în industria petrolieră în echipa care folosea vibrantul seismic. Portretul robot a fost realizat de foştii lui colegi de muncă.

Honeymoon dădu din cap:

— Asta e tot?

— Nu e de ajuns? întrebă ea surprinsă. Honeymoon nu-i răspunse. Se întoarse spre Kincaid.

— Ce aveţi de comentat în legătură cu toate astea? Kincaid îi aruncă un rânjet puţin vinovat.

— N-am considerat că trebuie să vă deranjăm cu probleme disciplinare interne…

— O, dar vreau să fiu deranjat, spuse Honeymoon. Se simţea o undă periculoasă în tonul lui, iar temperatura din birou păru că scade.

— Priviţi din punctul meu de vedere. Veniţi la mine şi-mi spuneţi că acest cutremur nu are cum să fie provocat intenţionat.

În acest moment ridică tonul:

— Din aceste dovezi, se pare că a fost provocat intenţionat. Aşa că avem de-a face cu un grup care e pe cale să declanşeze un dezastru major.

Judy simţi un val de triumf când realiză că Honeymoon o crezuse. Era furios pe Kincaid. Se ridică şi arătă cu degetul spre Brian.

— Vii şi-mi spui că nu reuşeşti să dai de făptaşi, iar apoi intră agentul Maddox cu nume, cu dosar de la poliţie şi cu o blestemată de fotografie.

— Am impresia că m-ai cam dus cu zăhărelul. Faţa i se întunecă de furie. Iar când oamenii încearcă să mă ducă cu zăhărelul încep să am toane.

Judy stătea liniştită, privind cum Honeymoon îl distruge pe Kincaid.

Dacă aşa te comporţi când ai toane, Al, cred că nu mi-aş dori să fiu de faţă când te enervezi,

Kincaid încercă ceva.

— Îmi pare rău dacă…

— Mai urăsc şi oamenii care-şi cer scuze, spuse Honeymoon. O scuză are rolul de-a o face pe persoana care a greşit să se simtă bine, pentru ca apoi să greşească din nou. Să nu-ţi pară rău.

Kincaid încercă să-şi adune firimiturile de demnitate:

— Ce doriţi să vă spun?

— Că o vei pune pe agent Maddox să conducă ancheta.

Judy îl privi cu mirare. *E chiar mai mult decât sperasem.*

Kincaid arăta de parcă i s-ar fi cerut să facă se dezbrace în mijlocul unei pieţe publice. Înghiţi în sec.

Honeymoon continuă:

— Dacă ai o problemă cu asta, spune-mi, iar eu am să-l rog pe guvernatorul Robson să-l sune

pe directorul FBI din Washington. Guvernatorul îi va explica motivele pentru care am făcut această cerere.

— Nu va fi necesar, spuse Kincaid.

— Pune-o pe Maddox în fruntea cazului.

— Bine.

— Nu, nu „bine”. Vreau să i-o spui direct, chiar acum.

Brian refuză s-o privească pe Judy în ochi:

— Din acest moment conduci ancheta Mânie Divină.

— Îţi mulţumesc, spuse Judy.

Salvată.

— Acum plecaţi, spuse Honeymoon. Se ridicară toţi în picioare. Honeymoon i se adresă:

— Maddox.

Ea se întoarse în faţa uşii.

— Da.

— Mă vei suna o dată pe zi.

Asta însemna că va continua s-o sprijine. Putea discuta cu Honeymoon de câte ori dorea. Şi Kincaid ştia asta.

— Aşa am să fac, spuse ea. Ieşiră.

Aflându-se la potcoavă, Judy îi aruncă lui Kincaid un zâmbet dulce şi repetă cuvintele pe care i le spusese el ultima dată când se aflaseră în această clădire, cu patru zile în urmă.

— Te-ai descurcat foarte bine, Brian. Nu-ţi face probleme de asta.

13

Dusty se simţise rău pe tot parcursul zilei de luni.

Melanie condusese până în Silver City pentru a cumpăra mai multe medicamente antialergice. Îl lăsase pe Dusty în grija lui Flower, care trecea printr-o criză maternă în acest moment.

Se întoarse panicată.

Preotul era în şopron cu Dale. Dale îi ceruse să guste formula vinului de anul trecut. Va avea o aromă de nuci, nu desăvârşit, dar destul de vechi. Preotul îi sugeră să folosească viţele mai uşoare, din locurile mai umbrite şi mai joase, pentru ca vinul să iasă mai aromat; dar Dale se opuse.

— Acesta este vinul cunoscătorului, spuse el. Nu mai avem nevoie de intermediari, de exemplu cumpărătorii din supermarket. Clienţii noştri vor să păstreze vinul în pivniţe câţiva ani înainte de a-l consuma.

Preotul ştiu că nu acesta este adevăratul motiv pentru care Dale voise să vorbească cu el.

— Nu te lega de clienţii din supermarket – ei ne-au salvat viaţa.

— Ei bine, acum nu ne mai pot salva, spuse Dale. Preotule, de ce naiba facem toate astea? Duminica viitoare vom părăsi acest loc.

Preotul afişă o privire frustrată.

Pentru numele lui Dumnezeu, mai lasă-mă

puţin! Aproape că am terminat – guvernatorul nu poate ignora la nesfârşit cutremurele. Am nevoie de încă puţin timp. De ce nu ai încredere?

Ştia că Dale nu poate fi dus de nas cu prostii, linguşeli sau promisiuni. Doar logica l-ar putea convinge. Se forţă să vorbească calm, încercând să-i rezume un motiv.

— Ai putea avea dreptate, spuse el mărinimos. Dar nu rezistă să nu adauge o glumă răutăcioasă.

— Pesimişti întâlneşti foarte des.

— Şi?

— Tot ce-ţi cer este să mai ai răbdare şase zile. Nu te da bătut. Mai dă timp unui miracol. Poate nu se va întâmpla. Poate că da.

— Nu ştiu ce să spun, adaugă Dale.

Apoi, Melanie dădu buzna cu un ziar în mână.

— Trebuie să discut cu tine, spuse ea printre gâfâieli.

Inima Preotului sări peste o bătaie. Ce se întâmplase? Trebuie să fie în legătură cu cutremurul – iar Dale habar nu avea despre asta. Preotul îi aruncă o privire care spunea „Nu sunt femeile ciudate?” şi o conduse pe Melanie afară din şopron.

— Dale nu ştie! spuse el după ce ieşiră. Ce naiba?

— Priveşte! spuse ea, plimbându-i ziarul prin faţă. Fu şocat atunci când văzu fotografia vibrantului seismic.

Cercetă rapid împrejurimile şi cabanele din jur, dar nu văzu pe nimeni. Cu toate astea, nu voia să ţină această conversaţie cu Melanie afară.

— Nu aici, spuse înfricoşat. Pune blestemata aia de hârtie la subraţ şi hai să mergem în cabana mea.

Era sub controlul lui acum.

Merseră pe cărarea îngustă până ajunseră la cabana lui. Când ajunseră înăuntru, îi luă ziarul şi se uită încă o dată la fotografie. Nu exista nici un dubiu. Bineînţeles că nu avu cum să citească articolul, însă în fotografie se afla exact tipul camionului pe care-l furaseră ei.

— Rahat, spuse el şi aruncă ziarul pe masă.

— Citeşte! spuse Melanie.

— E prea întuneric aici, replică el. Spune-mi ce scrie.

— Poliţia caută un vibrant seismic furat.

— Pe naiba!

Nu spune nimic despre cutremure, continuă Melanie. E amuzant – cine-ar fura o blestemăţie de asta?

— Nu cred, spuse Preotul. Nu poate fi o coincidenţă. Articolul este despre noi, chiar dacă nu suntem menţionaţi. Au aflat cum am declanşat cutremurul, dar n-au spus presei nimic. Le este teamă să nu creeze panică.

— Şi de ce ar publica fotografia?

— Să ne îngreuneze situaţia. Această fotografie face imposibilă scoaterea camionului pe

şosea. Fiecare ofiţer de patrulă din California este acum cu ochii în patru.

Lovi masa cu pumnul, într-un gest de frustrare.

— La naiba, n-am să le dau voie să ne oprească aşa uşor.

— Şi dacă am conduce noaptea?

Se gândise şi la asta. Scutură dezaprobator din cap:

— La fel de riscant. Vor fi poliţişti peste tot.

— Trebuie să merg să-l verific pe Dusty, spuse Melanie.

Îi dădură lacrimile.

— Preotule, e atât de bolnav – nu-i aşa că nu va trebui să părăsim valea? Mi-e teamă. Nu vom găsi niciodată un loc unde să fim la fel de fericiţi, sunt sigură de asta.

Preotul o îmbrăţişă îmbărbătând-o.

— Încă nu m-au înfrânt, mai este cale lungă până acolo. Ce altceva mai spune articolul?

Ea ridică ziarul.

— A avut loc o demonstraţie în faţa clădirii FBI-ului din San Francisco.

Zâmbi printre lacrimi.

— Un grup de oameni spun că Mânie Divină au dreptate, că FBI-ul ar trebui să ne lase în pace şi că guvernatorul Robson ar trebui să pună capăt construirii de hidrocentrale.

Preotul se simţi mulţumit.

— Ei, ce spui de asta. Mai sunt câţiva

californieni care gândesc cu capul!

Apoi deveni din nou serios.

— Dar asta nu mă ajută să-mi dau seama cum ar trebui să scoatem camionul pe şosea, fără a fi oprit de vreun poliţist.

— Merg la Dusty! spuse ea.

Preotul veni cu ea. În cabana ei, Dusty era întins pe pat, cu ochii închişi, faţa roşie şi gâfâind. Flower stătea lângă el, citind cu voce tare o carte cu o piersică gigantă pe copertă. Preotul o mângâie pe păr. Îşi ridică ochii spre el şi-i zâmbi fără a se opri din citit.

Melanie luă un pahar cu apă şi îi întinse lui Dusty o pastilă. Preotului îi păru rău pentru Dusty, dar nu putu să nu recunoască că boala lui Dusty este un noroc pentru comunitate. Melanie era prinsă în capcană. Ştia că trebuie să locuiască acolo unde aerul este pur, însă nu se putea angaja în afara oraşului. Satul acesta era singurul răspuns. Dacă ar fi nevoită să plece de aici, ar putea găsi un alt sat similar, care să aibă grijă de ea – dar s-ar putea să nu găsească, şi oricum, era prea istovită şi prea descurajată să pornească din nou la drum.

Şi era mai mult decât atât, se gândea el. În interiorul ei se dădea o luptă teribilă. El nu cunoştea sursa, dar era destul de puternică s-o facă să-şi dorească să zguduie pământul, să incendieze oraşe şi să facă oamenii să fugă ţipând şi să-şi lase casele în urmă. Majoritatea timpului

se ascundea sub chipul ei de femeie sexy, dar dezorganizată. Câteodată, atunci când planurile îi erau zădărnicite şi se simţea frustrată şi neajutorată, furia ei se dezlănţuia.

Îi lăsă acolo şi se îndreptă spre cabana lui Star, preocupându-se de problema camionului. S-ar putea ca Star să vină cu vreo idee. Poate că exista un mod în care să mascheze vibrantul seismic, aşa încât să arate ca un alt vehicul, ca un camion de Coca Cola, ca o macara sau ceva.

Păşi în cabană. Star tocmai îi bandaja lui Ringo piciorul, lucru pe care trebuia să-l facă în fiecare zi. Preotul îi zâmbi copilului de zece ani şi spuse:

— Oare ce ai mai făcut de data asta, cowboy-ule?

Apoi îl observă pe Bones. Era întins pe pat, îmbrăcat şi adormit – sau mai bine zis leşinat. Pe măsuţa din lemn dur se afla o sticlă de vin, făcut de ei. Dormea cu gura deschisă şi sforăia uşor.

Ringo începu să-i spună Preotului o poveste lungă despre cum a încercat să treacă râul balansându-se pe creanga unui copac, însă Preotul nu prea îi dădu atenţie. Vederea lui Bones îi dădu inspiraţie, iar mintea lui începu să lucreze.

Când genunchiul julit al lui Ringo fu bandajat, băiatul fugi afară, iar Preotul îi spuse lui Star că a intervenit o problemă cu vibrantul seismic. Apoi îi spuse şi soluţia.

* * *

Preotul, Star şi Oaktree îl ajutară pe Bones să dea prelata jos de pe carusel. Vehiculul stătea descoperit în toată splendoarea lui, având culori aprinse: un dragon verde aruncând flăcări roşii şi galbene asupra unor fetiţe care ţipau, aflate într-un carusel: deasupra era scris, tot cu culori aprinse, cum îi spusese Bones Preotului „Gura Dragonului”.

Preotul îi spuse lui Oaktree:

— Ducem vehiculul pe drum în sus şi-l parcăm lângă vibrant. Apoi luăm jos panourile pictate şi le fixăm pe camionul nostru şi acoperim aparatul. Poliţiştii caută un vibrant seismic şi nu un carusel.

Oaktree, care avea la el cutia de scule, studie panourile îndeaproape, examinând modul în care fuseseră fixate.

— Nici o problemă, spuse el după un minut. Îmi va lua o singură zi, cu ajutorul unuia sau a doi oameni.

— Vei putea fixa panourile la loc, aşa încât tirul lui Bones să arate la fel?

— Va fi ca nou, promise Oaktree.

Preotul îl privi pe Bones. Problema cea mare era că Bones trebuia să intre şi el în afacere. În vremurile de demult, Preotul ar fi garantat cu viaţa pentru Bones. Fusese, totuşi, un Mâncător de Orez. Poate că nu puteai avea încredere că s-ar

prezenta la propria sa nuntă, dar ştia să ţină un secret. Cu toate astea, fiind dependent de droguri, nu te puteai baza deloc pe el. Heroina are asupra oamenilor efectul lobotomiei. Un dependent de droguri ar fura şi verigheta mamei sale.

Însă Preotul era nevoit să-şi asume acest risc. Era disperat. Anunţase că următorul cutremur va avea loc peste patru zile şi trebuia să se ţină de cuvânt. Dacă nu, totul avea să fie pierdut.

Bones fu imediat de acord cu planul. Preotul se aştepta să-i ceară bani pentru asta. Oricum, stătea în sat de patru zile fără să plătească nimic, aşa că era prea târziu să încerce să scoată bani din această afacere. Pe lângă asta, în calitate de fost comunard, Bones ştia că cel mai grav păcat era să evalueze lucrurile în bani.

Bones va fi mai subtil. Peste o zi sau două îi va cere Preotului bani pentru nişte droguri. Dar se va ocupa de asta la momentul potrivit.

— Să mergem să-l aducem, spuse el.

Oaktree şi Star urcară în cabina camionului de carnaval alături de Bones. Melanie şi Preotul luară Cuda până la o mie şase sute de metri, unde fusese ascuns camionul.

Preotul se întreba ce altceva mai ştia FBI-ul.

Şi-au dat seama că acel cutremur fusese provocat cu ajutorul vibrantului seismic. Progresaseră oare de atunci? Porni radioul maşinii, sperând să înceapă ştirile. Tocmai cânta Connie Francis un cântec foarte vechi: *Breakin' în*

a Brand New Broken Heart.

Cuda înainta pe drumul plin de noroi care străbătea pădurea, în urma camionului lui Bones. Bones mânuia marele vehicul foarte încrezător, chiar dacă tocmai fusese trezit dintr-un somn de beţie. Fusese un moment în care Preotul crezuse că maşina lui Bones se va împotmoli într-o groapă de noroi, însă Bones o ocoli şi trecu de ea fără nici o problemă.

Ştirile începură tocmai când se apropiară de ascunzătoarea vibrantului seismic. Preotul dădu volumul mai tare.

Ceea ce auzise îl şocă, devenind dintr-o dată galben la faţă.

— Agenţii federali care anchetează gruparea teroristă Mânie Divină au realizat un portret robot al principalului suspect, citi crainica. I se spune Richard sau Ricky Granger, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, fost locuitor al Los Angelesului.

Preotul spuse:

— Iisuse Christose! şi apăsă cu putere frâna.

— Granger mai este căutat pentru o crimă comisă în Shiloh, Texas, cu nouă zile în urmă.

— Ce?

Nimeni nu ştia că el l-ar fi ucis pe Mario, nici măcar Star.

Mâncătorii de Orez aşteptau cu nerăbdare să cauzeze un cutremur care ar ucide sute de oameni, dar în acelaşi timp, ar fi fost îngroziţi să ştie că ucisese un om în bătaie cu o cheie. Oamenii

sunt inconsecvenţi.

— Nu e adevărat, îi spuse Preotul Melaniei. N-am ucis pe nimeni.

Melanie îl privi uimită.

— Acesta este numele tău real, spuse ea. Ricky Granger?

Uitase că nu-i spusese.

— Mda, spuse el. Acum îşi storcea creierii pentru a-şi da seama cine îi mai ştie numele. Nu-l mai folosise de douăzeci şi cinci de ani, în afară de când lucrase în Shiloh. Brusc, îşi aminti că fusese la secţia de poliţie în Silver City, pentru a o scoate pe Flower din închisoare, iar inima i se opri pentru un moment; apoi îşi aminti că adjunctul şerifului presupuse că are acelaşi nume cu al lui Star şi li se adresă cu numele de Higgins. Mulţumesc lui Dumnezeu!

Melanie-l întrebă:

— De unde au o fotografie cu tine?

— Nu o fotografie, o corectă el. Un portret robot. Asta înseamnă una din acele fotografii pe care le fac ei de mână.

— Ştiu ce înseamnă asta, spuse ea. Doar că acum folosesc computerul pentru aşa ceva.

— Au un program pe computer pentru fiecare nenorocit de lucru, mormăi el.

Era foarte fericit că avusese inspiraţia să-şi schimbe înfăţişarea înainte de a accepta slujba în Shiloh. Meritase perioada pe care o aşteptase pentru a-şi creşte barba, deranjul de a-şi prinde

părul în fiecare zi şi inconvenienţa de a purta pălărie în fiecare zi. Cu puţin noroc, portretul nu se va potrivi cu felul în care arată acum. Dar trebuia să se asigure.

— Trebuie să ajung la un televizor, spuse el. Sări din maşină. Maşina de carnaval fu trasă pe dreapta, aproape de ascunzătoarea vibrantului seismic; Oaktree şi Star coborâră şi ei. În câteva cuvinte le explică cum stă problema.

— Începeţi voi aici cât timp fug eu până în Silver City, spuse el. O voi lua pe Melanie cu mine – am nevoie şi de opinia ei.

Intrară din nou în maşină, ieşiră din pădure şi se îndreptară spre Silver City.

La periferia unui mic oraş se afla un magazin de electronice. Preotul parcă şi ieşiră din maşină.

Se uită în jur nervos. Era încă lumină. Dacă urma să întâlnească pe cineva care îi văzuse chipul la televizor? Totul depindea de un singur lucru: dacă fotografia semăna sau nu cu el. Trebuia să afle. Trebuia să rişte. Se apropie de magazin.

În vitrină erau expuse mai multe televizoare, toate fiind puse pe acelaşi program. Era un fel de emisiune de jocuri. Gazda emisiunii, o doamnă cu părul argintiu şi cu un costum albastru lua peste picior felul strident în care se machiase o femeie de vârstă mijlocie.

Preotul se uită în susul şi în josul trotuarului. Nu mai era nimeni prin preajmă. Se uită la ceas:

era aproape şapte. Ştirile urmau să înceapă în câteva secunde.

Gazda cu păr argintiu o cuprinse pe femeie cu un braţ şi vorbi spre camera de luat vederi. Aveau un public care aplauda cu un entuziasm isteric. Începură ştirile. Doi crainici, un bărbat şi o femeie, le prezentau. Vorbiră preţ de câteva secunde.

Apoi pe ecrane apăru o fotografie alb cu negru a unui cow-boy cu barbă deasă şi pălărie.

Preotul se uită cu atenţie.

Fotografia nu semăna deloc cu el.

— Ce crezi? o întrebă pe Melanie.

— Nici eu nu mi-aş fi dat seama că e vorba despre tine, spuse ea. Uşurarea îi alungă grijile ca o maree. Barba îi schimba forma feţei, iar pălăria îi ascundea trăsătura distinctă: părul lung, des şi ondulat. Nici el nu ar recunoaşte fotografia dacă n-ar şti despre cine e vorba.

Se relaxă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse el.

Pe ecrane apăru o altă fotografie. Preotul fu şocat să vadă, o fotografie, reprodusă de multe ori, făcută la poliţie pe când avea nouăsprezece ani. Fusese atât de slab, faţa lui era numai oase. Acum era mai îngrijit, dar în acele zile se droga, bea şi nu mânca niciodată regulat; era numai un schelet. Era tras la faţă cu o expresie de om trist. Părul îi fusese moale şi uns, cu o ninsoare de Beatles, probabil deja demodată pe atunci.

Preotul o întrebă:

— M-ai recunoaşte?

— Da, spuse ea, din cauza nasului.

Se mai uită o dată atent. Avea dreptate; fotografia scotea în evidenţă nasul îngust, ca un cuţit arcuit.

Melanie adăugă:

— Dar nu cred că alţii ar observa acest lucru şi, cu siguranţă, nu nişte străini.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Îl prinse de după talie şi-l strânse drăgăstos:

— Arătai ca un băiat obraznic când erai tânăr.

— Cred că aşa şi eram.

— De unde au luat fotografia?

— Din dosarul de la poliţie, presupun. Se uită curioasă la el.

— Nu ştiam că ai dosar la poliţie. Ce ai făcut?

— Vrei o listă?

Ea păru şocată şi dezaprobatoare.

Nu începe cu morala, iubito – aminteşte-ţi cine a venit cu ideea cutremurului.

— Am lepădat viaţa de delincvent în momentul când m-am mutat în vale, spuse el. În ultimii douăzeci şi cinci de ani n-am făcut nimic ilegal – până te-am întâlnit pe tine.

Melanie se încruntă. Nu se considera o delincventă, bănui el. Se credea un cetăţean normal şi respectabil care a fost nevoit să facă un gest necugetat. Încă se credea ca fiind total diferită de oamenii care fură şi ucid.

Crezi ce doreşti, scumpo – atâta timp cât te ţii de plan.

Cei doi crainici reapărură, apoi imaginea se schimbă şi apăru un zgârie-nori. Un rând de cuvinte apărură în josul ecranului. Preotul nu trebui să ştie să citească: el recunoscu locul. Era clădirea federală, unde FBI-ul îşi avea birourile. Avea loc o demonstraţie, iar Preotul îşi aduse aminte de ceea ce îi citise Melanie din ziar. Ea-i spuse că demonstranţii sprijineau grupul Mânie Divină. O mână de oameni cu pancarte şi trompete susţineau un alt grup care intra în clădire.

Camera de filmat se opri asupra unei tinere cu trăsături asiatice. Frumuseţea ei atrase atenţia Preotului, dar ceea ce-l fermecă fu exotismul acesteia. Era subţire şi îmbrăcată într-un costum cu pantalon închis la culoare, dar avea expresia de „nu mă duceţi voi pe mine de nas” şi se strecură prin mulţime cu un calm de invidiat. Melanie izbucni:

— Dumnezeule, ea e! Preotul tresări:

— O cunoşti?

— Am întâlnit-o duminică!

— Unde?

— În apartamentul lui Michael, când am mers să-l iau pe Dusty.

— Cine e?

— Michael a prezentat-o ca fiind Judy Maddox, nu a spus nimic mai mult.

— Ce caută acolo?

— Uite, scrie în josul ecranului: „Agent FBI, Judy Maddox, conduce ancheta cu privire la gruparea Mânie Divină.”

— E detectivul care este pe urmele noastre!

Preotul fu fascinat. Ea era duşmanul lui? Era superbă. Doar privind-o, şi-ar fi dorit să-i atingă tenul auriu cu vârfurile degetelor.

Ar trebui să-mi fie teamă şi nu să fiu excitat. E un detectiv al naibii. A aflat despre vibrantul seismic, a aflat de unde provine şi mi-a descoperit numele şi o fotografie.

— Şi ai întâlnit-o în apartamentul lui Michael?

— Da.

Preotul se alarmă. Era prea aproape. Şi o întâlnise şi pe Melanie! Intuiţia îi spunea că era în mare pericol din cauza acestui agent. Faptul că era atât de atras de ea, văzând-o pentru puţin timp la televizor, agrava situaţia. Era ca şi cum ar fi avut o anumită putere asupra lui. Melanie continuă:

— Michael nu mi-a spus că ar fi de la FBI. Am crezut că e noua lui iubită, aşa că n-am băgat-o prea mult în seamă. Venise cu un tip mai în vârstă, despre care spunea că e tatăl ei, dar nu părea deloc asiatic.

— Iubită sau nu, nu-mi place că se apropie atât de mult!

Se întoarse cu spatele la magazin şi se îndreptă încet spre maşină. Creierul său muncea din greu acum. Nu trebuia să-l surprindă faptul că

agentul care se ocupa de caz consultase un seismolog de elită. Agentul Maddox discutase cu Michael din acelaşi motiv pentru care o făcuse şi Preotul: cunoştea totul despre cutremure. Preotul bănui că Michael o ajutase să facă legătura cu vibrantul seismic.

Ce altceva îi mai spusese oare?

Urcară în maşină, însă Preotul nu porni motorul.

— Asta e de rău, spuse el. Foarte rău.

— Ce e de rău? întrebă Melanie în defensivă. Nu e nimic dacă Michael are o amantă agent FBI. Poate reuşeşte să-i bage arma-n fund. Mie una nu-mi pasă.

Nu era felul ei să vorbească murdar. *E nebună de-a binelea.*

— Ce e de rău e că Michael i-ar putea da informaţiile pe care le avem şi noi.

Melanie se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Gândeşte-te puţin. La ce se gândeşte agent Maddox? Ea se întreabă: „Care este următoarea ţintă a Mâniei Divine?”

Iar Michael o poate ajuta. Poate afla din datele sale, la fel cum ai făcut şi tu, care sunt locurile cele mai potrivite pentru declanşarea unui cutremur. Apoi, FBI-ul poate supraveghea acele locuri şi poate urmări vibrante seismice.

— Nu m-am gândit deloc la asta. Melanie se uită crispată la el.

— Blestematul meu de soţ şi zeiţa lui FBI vor pune beţe în roate acestei operaţiuni, asta vrei să-mi spui?

Preotul îi aruncă o ocheadă. Era pregătită să-i spintece gâtul.

— Calmează-te, te rog.

— Să-l ia naiba.

— Aşteaptă un minut.

Preotului îi veni o idee. Iar Melanie era pionul principal. Poate că ea ar putea afla ce îi spusese Michael frumoasei agent FBI.

— Ar putea exista o cale. Spune-mi ce simţi pentru Michael acum?

— De exemplu, nimic. S-a terminat şi mă bucur de asta. Sper doar că vom putea trece prin divorţul acesta fără prea multă ostilitate.

Preotul o studie. Nu o credea. Ceea ce simţea ea pentru Michael era furie.

— Trebuie să aflăm dacă FBI-ul a aflat posibilele ţinte – şi dacă da, care sunt acelea. Cred că ţi-ar spune.

— De ce ar face asta?

— Cred că încă mai ţine la tine. Îl privi tulburată.

— Preotule, ce naiba vrei să spui? Acesta inspiră adânc.

— Ţi-ar spune orice dacă te-ai culca cu el.

— Du-te naibii, Preotule, n-am de gând s-o fac. Du-te naibii!

— Urăsc că trebuie să-ţi cer aşa ceva.

Şi era adevărat. El nu-şi dorea ca ea să se culce cu Michael. Credea în libertatea de a alege momentul pentru sex. Învăţase de la Star că lucrul cel mai dezgustător al unui mariaj era dreptul unei persoane de a face sex cu altă persoană. Acest plan încălca toate convingerile lui.

— Dar nu am altă alegere.

— Las-o baltă, spuse Melanie.

— Bine, spuse el. Îmi pare rău că am întrebat. Porni maşina.

— Mi-aş dori să mă pot gândi la altceva. Păstrară liniştea pentru câteva minute, în timp ce conduceau printre munţi.

— Îmi pare rău, Preotule, spuse ea în cele din urmă. Dar nu pot s-o fac.

— Ţi-am spus, nu-ţi mai face probleme.

Ieşiră de pe şosea şi intrară pe drumul lung şi accidentat. Camionul de carnaval nu se mai vedea; Preotul bănuia că Oaktree şi Star îl ascunseră pe timpul nopţii.

Parcă maşina în poiana rotundă de la capătul drumului. Îndreptându-se spre sat, prin pădure, Preotul o luă de mână. După un moment de ezitare, Melanie se apropie de el şi îl strânse de mână drăgăstos.

Munca în vie se terminase. Din cauza vremii calde, masa cea mare fu scoasă din popotă în curte. Unii copii aşezau farfuriile şi tacâmurile pe masă, în timp ce Slow tăia felii o pâine coaptă în cuptor. Pe masă mai erau sticle cu vin făcut de ei,

iar în aer plutea o aromă picantă.

Preotul şi Melanie trecură pe la cabana ei pentru a-l vizita pe Dusty. Observară imediat că se simţea mai bine. Dormea foarte liniştit. Nu mai era inflamat, nasul nu-i mai curgea şi respira normal. Flower adormise în scaunul de lângă patul lui, cu o carte deschisă în poală.

Preotul privi cum Melanie luă un cearşaf, îl înveli pe micuţ şi-l sărută pe frunte. Îşi ridică privirea şi-i şopti:

— Acesta este singurul loc unde se simte bine.

— E singurul loc unde eu m-am simţit bine, spuse Preotul liniştit. E singurul loc unde lumea se simte bine. De aceea trebuie să-l salvăm.

— Ştiu, spuse ea. Ştiu.

14

Echipa de la Departamentul Antitero din San Francisco lucra într-un birou îngust pe o parte a Clădirii Federale. Toate mesele şi toţi pereţii despărţitori dădeau impresia a milioane de alte birouri, doar că tinerii bărbaţi cu mânecile suflecate şi femeile în costum purtau arme în tocurile de la şolduri sau sub braţe.

Joia la ora şapte dimineaţa toată lumea era prezentă: în picioare, aşezaţi la colţurile meselor sau sprijiniţi de perete, unii bând cafea din pahare de polistiren, alţii ţinând în mână stilouri şi carneţele, pregătiţi să ia notiţe. Întreaga echipă, cu excepţia şefului, era la dispoziţia ei. Se auzea un murmur uşor în sală.

Judy ştia care era subiectul conversaţiei lor. Ţinuse piept unui agent mai înalt în funcţie decât ea. Nu se întâmpla prea des. Într-o oră, tot departamentul avea să vuiască de bârfă şi zvonuri. Nu ar fi surprinsă dacă ar auzi că reuşise să preia cazul pentru că ar avea o aventură cu Al Honeymoon.

Zgomotul pieri în momentul în care ea se ridică şi spuse:

— Fiţi atenţi!

Cuprinse grupul cu privirea şi experimentă o emoţie familiară. Erau toţi vrednici, muncitori, bine

Îmbrăcaţi, oneşti şi inteligenţi, cei mai inteligenţi tineri ai Americii. Era mândră că lucrează cu ei. Începu să vorbească:

— Ne vom împărţi în două echipe. Peter, Jack, Sally şi Lee veţi verifica telefoanele primite despre fotografia lui Ricky Granger.

Le înmână o coală de hârtie la care lucrase toată noaptea. Era o listă de întrebări care-i va ajuta să elimine cele mai multe dintre telefoane şi să stabilească care dintre ele meritau vizita unui agent sau a unui poliţist local. Mulţi dintre bărbaţii identificaţi ca „Ricky Granger” puteau fi scoşi din calcul foarte uşor: afro-americanii, bărbaţii cu accente străine, cu vârsta de douăzeci de ani şi bărbaţii scunzi. Pe de altă parte, agenţii s-ar fi grăbit să viziteze orice suspect care se potrivea descrierii sau care fusese plecat de acasă pe o perioadă de două săptămâni, cât timp Ricky Granger lucrase la Shiloh Texas.

— Dave, Louise, Steve şi Ashok vor forma cea de-a doua echipă. Veţi lucra alături de Simon Sparrow şi veţi verifica telefoanele primite în legătură cu vocea femeii care a sunat la John Truth. Apropo, unii dintre informatori menţionează un album de muzică pop. L-am rugat pe John Truth să aducă vorba despre asta în emisiunea din această noapte.

Nu făcuse asta personal: purtătorul de cuvânt al Biroului Federal aranjase acest lucru cu producătorul emisiunii lui John Truth.

— Aşa că s-ar putea să primim telefoane în legătură cu asta.

Le mai dădu încă o coală de hârtie cu întrebări.

— Raja.

Cel mai tânăr membru al echipei rânji.

— Mi-era teamă că ai uitat de mine.

— Nici în visele tale cele mai frumoase, spuse ea şi toţi începură să râdă.

— Raja, vreau să pregăteşti un rezumat scurt pe care să-l trimiţi tuturor secţiilor de poliţie şi în special la secţia de patrulă din California, ca să ştie cum să recunoască un vibrant seismic.

Ridică o mână.

— Şi, vă rog, fără glume cu vibratoare. Izbucniră din nou în râs.

— Acum trebuie să mai fac rost de putere şi spaţiu de muncă mai mult. Între timp, ştiu că vă veţi da toată silinţa. Şi încă un lucru.

Făcu o pauză, pentru a-şi alege cuvintele. Trebuia să-i convingă cât de importantă este munca lor dar simţi că trebuie să evite să spună că Mânie Divină ar putea cauza cutremure.

— Aceşti oameni încearcă să-l şantajeze pe guvernatorul Californiei. Spun că sunt în stare să declanşeze cutremure.

Ridică din umeri.

— Nu vă pot spune dacă au sau nu dreptate. Dar nu e atât de imposibil pe cum sună, iar eu nu sunt sigură că nu sunt în stare de asta.

În orice caz, trebuie să înţelegeţi că această misiune este cât se poate de serioasă. Făcu încă o pauză, iar apoi încheie.

— Să trecem la treabă.

Toţi se aşezară la locurile lor.

Judy părăsi camera şi se îndreptă de-a lungul coridorului spre biroul lui Brian Kincaid. Acesta îşi începea ziua de muncă la ora opt şi cincisprezece, dar era sigură că Brian venise mai devreme. Trebuie să fi auzit că Judy şi-a chemat echipa la ora şapte pentru o scurtă expunere a dovezilor şi probabil că era curios de ceea ce se întâmpla. Acum urma să-i spună şi lui.

Secretara lui nu era încă la birou, aşa că Judy bătu la uşă şi intră.

Kincaid era aşezat la biroul cel mare cu sacoul de la costum pe el, arătând de parcă nu avea nimic de făcut. Singurele lucruri de pe biroul lui erau o gogoaşă proaspătă, muşcată dintr-o parte, şi o pungă de hârtie. Fuma o ţigară. Era interzis fumatul în birourile FBI, dar Kincaid era şeful, aşa că nu era nimeni care să-i spună să înceteze. Îi aruncă lui Judy o privire ostilă şi-i spuse:

— Dacă te-aş ruga să-mi faci o ceaşcă de cafea, cred că m-ai numi porc misogin.

Nici nu se punea problema să-i pregătească acea cafea. Ar fi luat-o ca pe un semn că are dreptul să continue s-o calce în picioare. Dar voia să fie reconciliantă:

— Am să aranjez să ţi se aducă o cafea, spuse ea. Ridică receptorul şi formă numărul secretarei

Departamentului Antitero:

— Rosa, te rog să pregăteşti o cafea pentru domnul Kincaid!… Mulţumesc!

Era tot nervos. Gestul făcut nu o ajutase să-l câştige de partea ei. Probabil că i se părea că aducându-i o cafea fără să o facă ea era, într-un fel, o lipsă de respect.

E clar, nu am cum să câştig.

Trecu direct la subiect.

— Am mai mult de o mie de telefoane în legătură cu vocea femeii de pe casetă. Şi bănuiesc că vor fi din ce în ce mai multe în legătură cu fotografia lui Ricky Granger. Nu am să reuşesc să le evaluez pe toate până vineri cu doar nouă oameni. Cred că mai am nevoie de încă douăzeci de agenţi. El începu să râdă.

— N-am să-ţi dau douăzeci de oameni pentru misiunea asta de rahat.

Ea ignoră replica lui.

— Am anunţat Centrul de Informaţii Operaţionale Strategice.

CIOS era un centru de decontare informaţională care opera dintr-un birou antiaerian.

— Presupun că după ce informaţia ajunge la cartierul general, ne vor trimite nişte oameni – chiar dacă va fi doar pentru a-şi asuma succesul acestei misiuni.

— Nu ţi-am permis să anunţi CIOS-ul.

— Vreau să reunesc Brigada Antitero aşa că vom avea delegaţi de la toate secţiile de poliţie, Vama, Serviciul de Protecţie Federală, şi pentru toţi aceştia vom avea nevoie de spaţiu. Şi începând de joi seara, plănuiesc să aflu care sunt cele mai potrivite locaţii pentru un viitor cutremur.

— Nu va mai avea loc nici unul!

— Şi pentru asta am nevoie de mai mult personal.

— Las-o baltă.

— Nu există destul loc aici la birou. Va trebui să mutăm centrul de operaţiuni de urgenţă în alt loc. Am verificat clădirile garnizoanei azi-noapte.

Garnizoana fusese o bază militară, acum părăsită, undeva lângă podul Golden Gate. Clubul ofiţerilor era disponibil, cu toate că înăuntru îşi făcuse cuib un sconcs şi mirosea de-a dreptul scârbos.

— Vom folosi sala de bal a clubului ofiţerilor. Kincaid se ridică:

— Eşti iadul pe pământ! ţipă el.

Judy suspină. Nu exista altă cale să rezolve problema decât făcând din Kincaid un duşman pe viaţă.

— Trebuie să-l sun pe Al Honeymoon în curând, spuse ea. Doreşti să-i spun că refuzi să-mi dai forţa de muncă de care am nevoie?

Kincaid era roşu de mânie. Se uita la Judy de

parcă-şi dorea să scoată pistolul şi s-o împrăştie. În cele din urmă spuse:

— Cariera ta în FBI e terminată, sper că ştii acest lucru?

Probabil că avea dreptate, dar o durea auzindu-l că o spune.

— Niciodată nu mi-am dorit să am probleme cu tine, Brian, spuse ea, luptându-se să păstreze un ton calm şi rezonabil. Dar m-ai tot aruncat dintr-o parte în alta. Meritam o promoţie după ce am câştigat cazul fraţilor Foong. În loc de asta, l-ai promovat pe prietenul tău, iar mie mi-ai aruncat o misiune de rahat. Nu trebuia să faci asta. A fost un gest lipsit de profesionalism.

— Să nu-mi spui tu cum… Dar îl acoperi cu vocea ei:

— Când această misiune de rahat s-a dovedit a fi un caz mare, mi l-ai luat şi l-ai dat naibii. Tot ce ţi s-a întâmplat rău a fost numai din vina ta. Şi acum te îmbufnezi. Ei, ştiu că mândria ţi-e rănită şi ştiu că suferi, dar vreau să ştii de la mine că mă doare-n cot.

Brian rămase cu gura pe jumătate căscată.

Ea merse la uşă.

— Ei bine, la ora nouă treizeci voi discuta cu Honeymoon, spuse ea. Până atunci aş dori să primesc o persoană profesionistă care să aibă autoritate asupra echipei, pentru a organiza forţa de muncă de care am nevoie şi să pregătească un post de control la clubul ofiţerilor. Dacă nu voi

avea toate acestea, îi voi spune lui Honeymoon să sune la Washington. Tu hotărăşti.

Ieşi şi trânti uşa în urma ei.

Simţea o exaltare care urmează, în general, unui act curajos. Va trebui să lupte la fiecare pas, aşa că ar face bine să lupte din greu. Nu va mai putea să lucreze vreodată cu Kincaid. În acest caz, capii Biroului Federal vor lua partea superiorilor. Era terminată. Dar acest caz era mult mai important decât cariera sa. Sute de oameni erau în pericol. Dacă reuşea să prevină o catastrofă şi să captureze teroriştii, s-ar putea retrage mândră, şi la naiba cu toţi.

Secretara Departamentului Antitero se afla în anticameră, făcând cafeaua.

— Mulţumesc, Rosa, spuse Judy în timp ce trecea pe lângă ea.

Se întoarse la Departamentul Antitero. Telefonul de pe masa ei suna. Ridică receptorul:

— Judy Maddox.

— Sunt John Truth.

— Bună!

Era ciudat să audă la celălalt capăt al firului vocea familiară de la radio.

— Eşti matinal.

— Sunt acasă şi tocmai am primit un telefon de la producătorul emisiunii mele. Mesageria vocală a postului de radio a fost dată peste cap de telefoane nocturne în legătură cu femeia din Mânie Divină. Judy nu avea voie să vorbească

personal cu presa. Toate aceste legături trebuiau să fie făcute prin purtătorul de cuvânt, Madge Kelly, un agent tânăr cu diplomă în jurnalism. Însă Truth nu-i cerea un citat, ci îi dădea o informaţie. Şi se grăbea prea tare pentru a-i spune lui Truth s-o sune pe Madge.

— Ceva bun? întrebă ea.

— Fii sigură de asta. Doi oameni şi-au amintit de numele albumului.

— Nu mai spune! Judy se emoţionă.

— Femeia citea versuri pe fundalul unei muzici psihedelice.

— Pfui!

— Mda! începu el să râdă. Albumul se numeşte *Ploaie de margarete proaspete.* Se pare că acelaşi nume îl avea şi formaţia sau „grupul”, cum le plăcea să-şi spună.

Părea plăcut şi prietenos, nu avea nimic duşmănos din nenorocitul de la radio. Poate că acela era doar un rol pe care-l juca. Dar niciodată să n-ai încredere în presă. Judy spuse:

— N-am auzit de ei.

— Nici eu. Bănuiesc că au fost în vogă înainte de vremea mea. Şi sunt absolut sigur că nu avem discul aici.

— Nu v-a dat vreunul din informatori un nume de catalog sau măcar un nume de etichetă al albumului?

— Nu. Producătorul i-a sunat înapoi pe amândoi, dar nu au discul, îşi amintesc doar de el.

— La naiba. Bănuiesc că trebuie sunăm la toate casele de producţie. Mă întreb dacă ţin dosare atât de vechi…

— Albumul trebuie să fi ieşit pe piaţă într-un tiraj foarte mic – Vrei să ştii ce fac eu acum?

— Sigur.

— Magazinul Haight-Ashbury e plin de discuri la mâna a doua, cu vânzători de modă veche. Voi verifica pe acolo.

— Bună idee, mulţumesc.

— Cu plăcere. Spune-mi cum merge investigaţia?

— Facem progrese. Am să-i spun purtătorului nostru de cuvânt să te sune pentru detalii.

— Haide! Tocmai ţi-am făcut un favor, nu-i aşa?

— Sigur că mi-ai făcut şi mi-aş dori să-ţi dau şi un interviu, dar agenţii n-au dreptul să discute direct cu presa. Îmi pare foarte rău.

Tonul lui deveni agresiv:

— Aşa mulţumeşti tu ascultătorilor care sună să-ţi dea această informaţie?

Un gând îngrozitor îi încolţi în minte.

— Înregistrezi discuţia asta?

— Nu te superi, nu-i aşa?

Închise telefonul. *Rahat.* Picase în capcană. Să vorbească cu presa fără o autorizaţie era ceea ce numea FBI-ul o „problemă gravă”, ceea ce însemna că putea fi imediat concediată. Dacă John Truth ar da pe post acea înregistrare, Judy ar avea

probleme. Ar putea spune că avusese nevoie urgentă de o informaţie pe care John Truth i-o oferise şi un şef cumsecade ar fi lăsat-o să scape doar cu o mustrare; dar Kincaid avea să facă un adevărat scandal.

La naiba, Judy, şi aşa ai probleme până-n gât; asta nu va face nici o diferenţă. Raja Khan intră în biroul ei cu o hârtie în mână.

— Vrei să arunci o privire peste asta înainte să fie trimisă? Este un memoriu pentru ofiţerii de poliţie despre cum să recunoască un vibrant seismic.

Se mişcase destul de repede.

— Ce ţi-a luat atâta timp? se amuză ea pe seama lui.

— A trebuit să văd cum se scrie „seismic”.

Ea zâmbi şi aruncă o privire peste ce scrisese el. Era bine.

— E perfect. Poţi să-l trimiţi. Îi dădu hârtia înapoi.

— Acum am altceva pentru tine. Căutăm un album care se numeşte *Ploaie de margarete proaspete.* E din anii şaizeci.

— Nu mai spune. Ea zâmbi.

— Mda. Are ceva hippie în el. Vocea de pe disc este a femeii din Mânie Divină şi sper să putem să asociem şi un nume acelei voci. Dacă mai există registrul, am putea afla şi ultima ei adresă. Vreau să iei legătura cu toate casele de discuri, iar apoi să suni la toate magazinele care

vând discuri rare.

El se uită la ceas.

— Nu e încă ora nouă, dar pot să încep cu Coasta de Est.

— La treabă.

Raja se aşează la biroul său. Judy ridică receptorul şi formă numărul cartierului general al poliţiei.

— Cu locotenentul Maddox, vă rog.

Un moment mai târziu intră pe fir. Ea-i spuse:

— Bo, eu sunt.

— Salut, Judy.

— Pune-ţi memoria în funcţiune, pe la sfârşitul anilor şaizeci, când erai la curent cu muzica la modă.

— Trebuie să mă duc mai departe, atunci. Era mea a fost sfârşitul anilor cincizeci, începutul anilor şaizeci.

— Păcat. Credem că femeia din Mânie Divină a înregistrat un album cu o formaţie numită *Ploaie de margarete proaspete.*

— Formaţiile mele preferate aveau nume ca Frankie Rock sau Rockabillie. Nu mi-au plăcut niciodată formaţii cu nume de flori. Îmi pare rău, Jude, n-am auzit niciodată de ei.

— Ei, măcar am încercat.

— Ascultă, mă bucur c-ai sunat. M-am gândit la tipul ăsta al vostru, Ricky Granger – el este bărbatul din spatele femeii, nu-i aşa?

— Aşa credem.

— Ştii, e atât de atent, plănuieşte totul ca la carte, cred că moare de curiozitate să afle ce puneţi la cale.

— Aşa cred şi eu.

— Cred că FBI-ul a vorbit deja cu el.

— Aşa crezi?

Ar fi bine dacă Bo ar avea dreptate. Exista tipul delincventului care se infiltra în investigaţie, se apropia de poliţie ca martor sau vecin care oferă cafea, se împrietenea cu ofiţerii, iar apoi încerca să afle ce progrese s-au făcut în anchetă.

— Dar Granger pare extrem de grijuliu.

— Cred că în interiorul lui se poartă un război, un război între atenţie şi curiozitate. Uită-te la comportamentul său – riscă al naibii de mult. După mine, curiozitatea lui va învinge bătălia.

Judy încuviinţă. Intuiţiile lui Bo meritau să fie ascultate: veneau dintr-o experienţă de treizeci de ani de poliţie.

— Voi reveni asupra fiecărei interogări.

— Caută ceva neconvenţional. Tipul ăsta nu face nimic normal. Va alege următoarea locaţie a cutremurului într-un mod inventiv sau ceva de genul ăsta. Are imaginaţie.

— Bun. Altceva?

— Ce vrei să-ţi pregătesc la cină?

— Mai mult ca sigur că nu voi ajunge la cină.

— Nu te surmena prea mult.

— Bo, am trei zile să-i prind pe oamenii aceştia. Dacă dau greş, sute de oameni ar putea să

moară! Nu mă gândesc la cină.

— Dacă oboseşti, s-ar putea să omiţi o cheie foarte importantă. Ia pauze, ia-ţi prânzul şi dormi cât ai nevoie.

— Aşa cum ai făcut nu, nu? El râse.

— Să ai baftă!

— Pa! Puse receptorul în furcă, încruntându-se. Va trebui să revizuiască fiecare interviu pe care-l luase echipa lui Marvin de la membrii Mişcării Ecologiştilor Californieni, plus toate notiţele din razia în grupul Los Alamos şi tot ce mai era în dosar. Ar trebui să le găsească în computer. Apăsă nişte taste şi deschise un dosar. În timp ce scană cu privirea materialul, realiză că era mult prea mult de lucru pentru a le termina singură. Interogaseră fiecare locuitor în parte al văii Silver River, peste o sută de oameni. Când va primi mai multă forţă de muncă, va pune o echipă mică să le verifice. Îşi notă.

Ce altceva? Trebuia să afle locurile potrivite pentru un următor cutremur. Michael îi promisese o listă cu toate astea. Era fericită că avea un pretext să-l sune. Îi formă numărul.

Păru mulţumit că îl sunase.

— Abia aştept să ne vedem diseară.

La naiba – am uitat cu totul!

— Mă ocup din nou de cazul Mânie Divină, îi spuse ea.

— Asta înseamnă că nu ne putem întâlni? Vocea-i păru mâhnită.

Nu avea cum să meargă şi la cină şi la film.

— Aş dori să ne întâlnim, dar nu am prea mult timp la dispoziţie. Ne-am putea întâlni la un bar.

— Sigur că da.

— Îmi pare tare rău, dar cazul se dezvoltă destul de repede. Te-am sunat pentru lista promisă, lista cu locurile potrivite pentru un cutremur. Ai făcut-o?

— Nu. Te-ai speriat că informaţia ar putea fi făcută publică şi oamenii ar intra în panică şi m-am gândit că ar putea fi periculos.

— Dar acum chiar am nevoie de ea.

— Bine, mă voi uita peste datele pe care le am.

— Poţi să aduci lista diseară?

— Sigur. La Marton la ora şase?

— Ne vedem mai încolo.

— Ascultă…

— Sunt aici.

— Mă bucur că lucrezi din nou la caz. Îmi pare rău că nu putem cina împreună, dar mă simt în siguranţă ştiind că eşti pe urma celor răi. Vorbesc serios.

— Mulţumesc.

Când închise telefonul se întreba dacă merită încrederea lui.

Au mai rămas trei zile.

* * *

Pe la jumătatea amiezii, centrul de operaţiuni urgente fusese instalat şi începuse să funcţioneze.

Clubul ofiţerilor arăta acum ca o vilă spaniolă. Interiorul era o proastă imitaţie a unui club country, cu lambriuri ieftine, pereţi murdari şi un mobilier deschis la culoare şi urât. Mirosul sconcsului nu dispăruse cu totul.

Sala cavernoasă de bal era folosită ca post de control. Într-un colţ era cabina şefului, o masă înaltă cu scaune pentru şefii secţiilor principale implicate în manevrarea situaţiilor de criză, incluzând poliţia din San Francisco, lunetişti şi medici, secţia de urgenţe a primarului şi un reprezentant al guvernatorului. Experţii cartierului general, care zburau chiar acum dinspre Washington spre San Francisco cu avionul particular al FBI-ului, vor sta aici.

În jurul camerei erau aranjate grupuri de mese pentru echipe diferite care vor lucra la acest caz: serviciul de contrainformaţii, un sâmbure de efort; se va apela la echipa SWAT[4] doar în cazul luării de ostatici; sprijin administrativ şi tehnic care va creşte în cazul în care criza se va agrava; o echipă legală care eliberează urgent mandate de percheziţie, de arestare şi de punere sub urmărire; şi o echipă de colectare a probelor, echipă care cerceta scena crimei şi căuta probe incriminatorii.

---

4 Acronim pentru Special Weapons and Tactics (Brigada de intervenţie rapidă) - n. tr.

Computere şi laptop-uri pe fiecare masă erau legate în reţea. O perioadă destul de lungă, FBI-ul stocase informaţiile pe suport de hârtie, sistem numit Pornire Rapidă, dar acum le stoca pe suport magnetic, computerizat, folosind programul Microsoft. Însă hârtia nu dispăruse. Pe doi pereţi ai sălii erau întinse mai multe planşe: planşă cu pistele deţinute, planşă cu evenimente, planşă cu suspecţii, planşă cu cerinţe şi planşă cu ostatici. Urmele şi indiciile erau trecute aici pentru ca toată lumea să le vadă.

Deocamdată, pe planşa cu suspecţi era trecut un singur nume – Richard Granger – şi două fotografii. Pe planşa cu indicii se afla fotografia vibrantului seismic.

Sala era destul de mare cât să cuprindă câteva sute de oameni, dar deocamdată erau doar în jur de patruzeci. Cei mai mulţi erau grupaţi în jurul mesei de contrainformaţii şi investigaţii, vorbind la telefoane, scriind la computere şi citind dosare de pe monitoare. Judy îi repartizase pe echipe, fiecare având un lider care-i monitoriza pe ceilalţi; aşadar, pentru a fi pusă la curent cu progresul făcut trebuia să discute doar cu trei oameni.

În aer plutea o grabă reţinută. Toată lumea era calmă, dar se concentrau din greu şi munceau intens. Nimeni nu se oprea să bea cafea, nu pălăvrăgea deasupra xeroxului şi nu ieşea să fumeze. Mai târziu, dacă situaţia avea să

explodeze într-o adevărată criză, atmosfera avea să se schimbe şi ştia asta: oamenii vor ţipa în telefoane, vor începe să strige unii la alţii; starea de spirit se va duce de râpă şi va sta în puterile ei să ţină echipa pe calea cea bună.

Amintindu-şi de sfatul lui Bo, trase un scaun lângă Carl Theobald, un agent tânăr strălucitor, îmbrăcat la modă cu o cămaşă albastru-închis. Era liderul echipei care revizuia dosarul lui Marvin Hayes.

— Aţi găsit ceva? întrebă ea. Dădu din cap dezaprobator.

— Nu ştim încă exact ce anume căutăm, dar dacă se află aici, încă n-am găsit.

Încuviinţă. Dădu acestei echipe cea mai vagă sarcină, dar nu avea cum să-i ajute. Trebuiau să găsească ceva neobişnuit. Depindea foarte mult de intuiţia fiecărui agent în parte. Unii oameni pot mirosi înşelătoria chiar şi printr-un computer.

— Suntem siguri că avem totul în acest dosar? întrebă ea.

Carl ridică din umeri.

— Aşa ar trebui.

— Verifică dacă nu cumva au şi registre.

— Nu ar trebui…

— Dar unii oameni au.

— Bine.

Rosa o chemă înapoi, în capătul sălii, la telefon. Era Michael. Ridică receptorul zâmbind.

— Salut.

— Salut. A intervenit ceva şi nu pot veni diseară.

Fu şocată de tonul lui. Era unul rece şi neprietenos. În ultimele zile fusese cald şi afectuos. Dar acesta era Michael cel original, cel care o întorsese din drum şi-i spusese de întâlnire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A intervenit ceva. Îmi pare rău că trebuie să anulez întâlnirea.

— Michael, ce naiba s-a întâmplat?

— Mă grăbesc. Te sun eu.

— Bine, spuse ea.

Michael îi închise telefonul. Rămase cu telefonul în mână, simţindu-se rănită.

— Oare despre ce este vorba? se întrebă.

Tocmai când începusem să ţin la tipul ăsta. Ce e cu el? De ce n-a rămas aşa cum a fost sâmbătă seara? Sau măcar aşa cum fusese când mă sunase dimineaţă.

Gândurile îi fură întrerupte de Carl Theobald. Păru îngrijorat:

— Marvin Hayes îmi face probleme, spuse el. Au ceva registre, dar când i-am spus că am nevoie să le verific, mi-a spus foarte calm să mă car.

— Nu-ţi face probleme, Carl, spuse Judy. Aceste lucruri ne sunt trimise din Ceruri pentru a ne învăţa ce sunt răbdarea şi toleranţa. Am să merg şi-am să-i sparg boaşele.

Agentul de lângă ei o auzi şi începu să râdă.

— Asta înseamnă răbdare şi toleranţă? spuse

Carl cu un rânjet pe faţă. Trebuie să-mi amintesc acest lucru.

— Vino cu mine, am să-ţi arăt, spuse ea.

Ieşiră şi urcară în maşina ei. Le luară cincisprezece minute pentru a ajunge la Biroul Federal de pe Golden Gate Avenue. În timp ce urcară cu liftul, Judy se întrebă cum să procedeze cu Marvin. Să-i spargă boaşele sau să fie reconciliantă? Metoda cooperantă merge doar în cazul în care cealaltă persoană şi-ar dori acest lucru. Cu Marvin tăiase acea metodă de pe listă pentru totdeauna.

Ezită în faţa uşii echipei de Crimă Organizată.

Bun, voi fi Xena, prinţesa războinică.

Intră, iar Carl o urmă.

Marvin vorbea la telefon, zâmbind larg şi spunând o glumă.

— Aşa că barmanul îi spune tipului: este un viezure în spate care-ţi face cel mai tare sex oral…

Judy se întinse pe masa lui şi zise cu voce tare:

— Care-s prostiile pe care i le tot îndrugi lui Carl?

— Cineva mă întrerupe, Joe, spuse el. Te sun imediat înapoi.

Puse receptorul în furcă.

— Ce pot să fac pentru tine, Judy?

Se aplecă, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Încetează cu porcăriile astea.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el, părând

jignit. Vrei să-mi verifici registrele ca şi cum aş fi făcut o greşeală blestemată.

Nu făcuse o greşeală, neapărat. Când un delincvent se prezintă echipei de investigaţii sub masca unui om curios sau a unui martor, în general se comportă în aşa fel încât să nu fie suspectat de nimic. Nu era vina anchetatorilor, însă scopul era să-i facă să pice de proşti.

— Bănuiesc că ai stat de vorbă şi cu suspectul, spuse ea. Unde sunt aceste registre?

Marvin îşi netezi cravata galbenă:

— Tot ce avem sunt nişte notiţe luate la conferinţa de presă şi încă n-am reuşim să le introducem în computer.

— Arată-mi.

Arătă spre o cutie cu dosare aşezată într-o parte a mesei, sprijinită de un perete.

— Serveşte-te.

Deschise dosarul. Deasupra se afla o factură a unui mic sistem de amplificare cu microfoane.

— Nu vei găsi chiar nimic, spuse Marvin.

Se putea să aibă dreptate, dar trebuia să mai încerce şi era o prostie din partea lui să-i încetinească ancheta. Un om înţelept i-ar fi spus:

— Hei, dacă am omis ceva sper să găseşti tu. Toată lumea face greşeli. Dar Marvin era prea defensiv pentru a fi amabil. Trebuia să-i dovedească lui Judy contrariul.

Ar fi fost o ruşine dacă ea greşea.

Răsfoia printre hârtii. Găsi nişte faxuri

primite din partea redacţiilor de ziare, prin care se cereau detalii despre conferinţa de presă, o factură despre câte scaune vor fi nevoie, o listă de invitaţi şi un formular despre câţi jurnalişti au participat la conferinţa de presă şi care fuseseră rugaţi să-şi treacă numele lor şi al ziarului sau postului de radio sau televiziune pe care-l reprezentau. Judy-şi aruncă privirea peste listă.

— Ce naiba-i asta? spuse ea brusc. Florence Shoebury, Liceul Eisenhower?

— A venit la conferinţa de presă pentru a-şi reprezenta ziarul liceului ei, spuse Marvin. Ce trebuia să-i spunem, să se care?

— Aţi verificat-o?

— E doar un copil.

— A venit singură?

— Tatăl ei a adus-o.

O carte de vizită fusese ataşată acestei liste.

— Peter Shoebury de la Watkins, Colefax şi Brown. Pe acesta l-aţi verificat?

Marvin ezită un moment îndelungat şi-şi dădu seama că făcuse o greşeală.

— Nu, spuse el într-un sfârşit. Brian a decis să-i lase să rămână la conferinţă, aşa că nu i-am mai verificat.

Judy îi înmână formularul cu cartea de credit lui Carl.

— Sună-l pe omul ăsta imediat, spuse ea.

Carl se aşează la cel mai apropiat birou şi ridică receptorul. Marvin i se adresă lui Judy:

— Totuşi, de ce ai impresia că am stat de vorbă cu suspectul?

— Tatăl meu crede asta.

În momentul în care cuvintele îi ieşiră din gura ei îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Marvin îi spuse cu sarcasm.

— Aşa deci, tatăl tău crede acest lucru. Acesta este nivelul la care ne coborâm? Mă verifici pe mine fiindcă tatăl tău ţi-a spus s-o faci?

— Las-o baltă, Marvin. Tatăl meu băga criminali în puşcărie pe când tu încă-ţi udai patul.

— Unde vrei s-ajungi cu asta? Încerci să mă pui la perete? Cauţi pe cineva pe care să dai vina atunci când te vei duce la fund?

— Ce idee bună, spuse ea. De ce nu m-am gândit dinainte la ea?

Carl închise telefonul şi spuse:

— Judy!

— Da!

— Peter Shoebury n-a călcat în viaţa lui în această clădire şi nici nu are o fiică. A fost jefuit în dimineaţa de sâmbătă la două blocuri distanţă de aici şi i-a fost furat portofelul. Cărţile de vizită erau în portofel.

Urmă un moment de tăcere după care Marvin izbucni:

— La naiba!

Judy îi ignoră ruşinea. Era prea emoţionată de vestea pe care o primise. Asta ar putea fi o nouă sursă de informaţie.

— Bănuiesc că nu arată deloc ca în portretul robot pe care l-am primit din Texas, nu-i aşa?

— Deloc, spuse Marvin. Nici barbă şi nici pălărie. Are ochelari mari şi păr lung prins în coadă.

— Asta e, probabil, o altă deghizare. Şi corpul său cum e?

— Înalt şi slab.

— Păr negru, ochi negri şi în jur de cincizeci de ani?

— Da, da şi da.

Lui Judy aproape că îi păru rău pentru Marvin.

— A fost Ricky Granger, nu-i aşa?

Marvin se uită la podea ca şi cum şi-ar fi dorit să se deschidă şi să-l înghită.

— Cred că ai dreptate.

— Te-aş ruga să faci un alt portret robot. Dădu din cap aprobator, fără să se uite la ea:

— Sigur.

— Acum, despre Florence Shoebury?

— Ei, ne-a dezarmat puţin prezenţa ei. Vreau să spun, ce fel de terorist îşi aduce fetiţa cu el?

— Unul complet nemilos. Cum arăta fetiţa?

— Fetiţă albă, în jur de doisprezece, treisprezece ani. Păr negru, ochi negri şi construcţie slabă.

— Mai fa te rog încă un portret robot şi pentru ea. Chiar crezi că e fiica lui?

— Cu siguranţă. Aşa păreau. N-am observat

nici un indiciu cum că ar fi ostatică, dacă la asta te referi.

— Da. Bine, voi presupune că sunt tată şi fiică, deocamdată.

Se întoarse spre Carl.

— Hai să plecăm.

Ieşiră. Pe coridor, Carl îi spuse:

— Oau. Chiar că i-ai spart boaşele. Judy era triumfătoare.

— Şi mai avem încă un subiect – fetiţa.

— Mda. Sper doar să nu mă prinzi niciodată cu o greşeală.

Se opri şi se uită la el.

— N-a fost o greşeală, Carl. Oricine o poate da în bară. Dar îşi dorea să împiedice ancheta pentru a acoperi totul. Acolo a greşit de fapt. De aia arată ca un idiot acum. Dacă faci o greşeală, cel puţin recunoaşte.

— Da, spuse Carl. Dar cred că tot îmi voi ţine degetele de la picioare încrucişate.

* * *

Mai târziu în acea după amiază, Judy primi prima ediţie a *Cronicii San Francisco* cu două fotografii: portretul robot al lui Florence Shoebury şi cel nou al lui Ricky Granger deghizat ca Peter Shoebury. Mai devreme aruncase doar o privire asupra acestor fotografii şi o rugă pe Madge Kelly să le trimită la ziare şi posturile TV. Acum,

studiindu-le la lumina lămpii, fu izbită de asemănarea dintre Granger şi Florence.

Sunt tată şi fiică, trebuie să fie. Mă întreb ce se va întâmpla cu ea dacă tatăl ei merge la închisoare?

Căscă şi-şi frecă ochii. Sfatul lui Bo îi reveni în minte: „Fă pauze, ia prânzul şi dormi cât e nevoie.”

Era vremea să meargă acasă. Schimbul de noapte aproape că ajunse.

Conducând spre casă, îşi revizui întreaga zi şi toate realizările. Aştepta la semafor, privind cele două şiruri gemene de stâlpi de iluminat întinzându-se până la infinit de-a lungul bulevardului Geary, şi-şi aduse aminte că nu primise faxul promis de Michael în legătură cu locurile potrivite pentru cauzarea unui computer.

Îi formă numărul de pe telefonul din maşină, dar nu răspunse nimeni. O deranja acest lucru. Mai încercă o dată la următorul semafor şi sună ocupat. Sună la Deranjamente şi le ceru să verifice dacă era deranjat telefonul sau dacă se vorbea de pe el. Operatoarea o sună înapoi şi spuse că nu era nici una nici alta. Telefonul fusese scos din priză.

Aşadar era acasă, dar nu ridica.

Avusese un ton ciudat atunci când o sunase să anuleze întâlnirea. Aşa era el; putea fi amabil şi şarmant, iar apoi să se transforme brusc într-un om arogant şi dificil. Dar de ce-şi scosese telefonul

din priză? Judy se simţi neliniştită.

Verifică ceasul de pe bordul maşinii. Încă nu era ora unsprezece.

Încă două zile.

Nu am timp de jocuri.

Întoarse maşina şi se îndreptă spre Berkeley.

Ajunse pe strada Euclid pe la unsprezece şi un sfert. În apartamentul lui Michael era lumina aprinsă. În faţa blocului era parcat un Subaru vechi. Mai văzuse maşina înainte, dar nu ştia a cui este. Parcă în spatele ei şi sună la interfonul lui Michael.

Nu primi răspuns.

Judy se îngrijoră. Michael avea o informaţie foarte importantă. Azi, când îi pusese o întrebare cheie, anulase brusc întâlnirea şi rupsese legătura dintre ei.

Era suspicioasă.

Se întrebă ce să facă. Poate că trebuia să cheme poliţia şi să spargă uşa. Ar putea fi legat sau chiar mort.

Se întoarse la maşină şi ridică staţia radio, dar ezită. Când un bărbat scoate telefonul din priză poate însemna mai multe lucruri. Se putea pregăti de somn. Se putea afla în mijlocul unei partide de sex, deşi Michael era prea interesat de Judy ca să facă asemenea lucruri – nu era tipul bărbatului care să se culce cu câte o femeie diferită în fiecare noapte, se gândi ea.

În timp ce tot şovăia, o tânără cu o servietă se

apropie de intrarea în bloc. Arăta ca asistenta unui profesor, întorcându-se târziu de la laborator. Se opri în faţa uşii şi scotocea după chei în servietă.

Într-un mod cu totul impulsiv, Judy sări din maşină şi se îndreptă rapid înspre intrare.

— Bună seara, spuse ea. Îi arătă insigna.

— Sunt agent special FBI Judy Maddox. Trebuie să intru în clădire.

— S-a întâmplat ceva? întrebă femeia îngrijorată.

— Sper că nimic. Dacă intraţi în apartament şi închideţi bine uşa, veţi fi bine.

Intrară împreună. Femeia intră într-un apartament de la parter, iar Judy urcă scările. Bătu la uşă cu încheieturile degetelor.

Nu primi nici un răspuns.

Ce se întâmplă? Era aici. Trebuie să fi auzit că sunase şi că bătuse la uşă. Ştia şi el că nici un cunoscut nu era atât insistent la o oră atât de târzie. Era sigură că se întâmplase ceva.

Bătu din nou, de trei ori şi cu putere. Apoi puse urechea la uşă şi ascultă.

Auzi un ţipăt.

Asta puse capac. Făcu un pas înapoi şi lovi uşa cât de tare putu. Purta tenişi, aşa că se lovi la talpa piciorului, iar lemnul din jurul încuietorii se crăpase: mulţumesc lui Dumnezeu că nu avea uşă din oţel. Mai lovi o dată. Încuietoarea aproape că plesni. Fugi spre uşă şi lovi cu umărul şi reuşi s-o

deschidă.

Apoi scoase arma.

— FBI! strigă ea. Aruncaţi armele şi sus mâinile.

Se mai auzi un ţipăt. Era o voce de femeie, realiză ea undeva în subconştient, dar nu avea timp să-şi de-a seama ce însemna asta. Intră în vestibul.

Uşa dormitorului lui Michael era deschisă. Se lăsă într-un genunchi şi, cu mâinile întinse, ţinti pistolul spre cameră.

Ce văzu o lăsă mută.

Michael era în pat, dezbrăcat şi transpirat. Era deasupra unei femei slabe, cu păr roşu, care respira greu. Era soţia lui, realiză Judy.

Făceau dragoste.

Amândoi o priveau pe Judy speriaţi şi buimăciţi.

Apoi, Michael o recunoscu şi-i spuse:

— Judy? Ce naiba se…?

Ea închise ochii. Nu se simţise niciodată mai prost ca acum.

— O, rahat, spuse ea. Îmi pare rău. Rahat.

15

Miercuri dimineaţa devreme, Preotul stătea pe malul râului Silver, privind cum cerul de dimineaţă se reflectă în suprafaţa frântă a apei mişcătoare, minunându-se de luminozitatea albastră şi albă a zorilor zilei. Toţi ceilalţi dormeau. Câinele stătea lângă el, gâfâind în tăcere şi aşteptând să se întâmple ceva.

Era un moment liniştit, dar sufletul Preotului nu avea pace.

Termenul expira peste două zile, iar guvernatorul Robson nu le dăduse nici un semn.

Simţea că înnebuneşte. Nu îşi dorea să provoace un alt cutremur. Următorul trebuia să fie unul spectaculos, să distrugă şosele şi poduri şi să doboare zgârie-nori. Aveau să moară oameni.

Preotul nu semăna cu Melanie, însetat să se răzbune pe lumea întreagă. Voia doar să fie lăsat în pace. Era dispus să facă orice pentru comunitatea lui, dar ştia că ar fi mai înţelept dacă, pe cât se poate, ar încerca să nu ucidă. După ce toate acestea se vor fi terminat şi proiectul construirii digului va fi anulat, nu dorea decât ca el şi oamenii lui să trăiască în pace. Acesta era, de fapt, scopul lor. Iar şansele ca ei să rămână acolo fără a fi deranjaţi erau mult mai mari dacă putea câştiga fără să fie nevoit să ucidă nişte cetăţeni

inocenţi ai Californiei.

Ceea ce se întâmplase până acum putea fi uitat foarte uşor şi nimănui nu-i va mai păsa de nebunii care ameninţaseră să provoace cu bună-ştiinţă un cutremur.

În timp ce stătea şi medita, îşi făcu apariţia Star. Femeia lăsă să-i alunece de pe corp rochia purpurie şi păşi în apa rece a râului pentru a se spăla. Preotul privi înfometat la trupul acela voluptuos şi familiar, dar încă dorit.

Star încă îşi petrecea nopţile cu Bones, iar Melanie era în Berkeley cu soţul ei.

Aşa că marele cocoş doarme singur.

În timp ce se ştergea cu prosopul, Preotul îi spuse:

— Ar trebui să mergem să cumpărăm un ziar. Vreau să ştiu dacă nu cumva ne-a transmis ceva guvernatorul.

Se îmbrăcară şi porniră spre o benzinărie. Cât timp cumpără Star *San Francisco Chronicle,* Preotul făcu plinul.

Femeia reveni albă la faţă.

— Uite, spuse ea, arătându-i prima pagină.

Era fotografia unei tinere fete care-i părea cunoscută. După un moment, realiză cu oroare că era Flower.

Crispat, ridică ziarul.

Lângă cea a lui Flower era fotografia lui.

Ambele erau portrete robot realizate pe computer. Al Preotului fusese realizat pe baza

apariţiei lui la conferinţa de presă de la FBI, când fusese deghizat ca Peter Shoebury, cu părul dat peste cap şi purtând ochelari cu rame mari. Nu credea că l-ar putea recunoaşte cineva.

Flower nu fusese deghizată. Portretul ei era vag nu era ea, dar semăna cu ea. Preotului i se făcu frig. Nu era obişnuit să-i fie frică. Era un diavol căruia îi plăcea să rişte. Dar acum nu mai era vorba doar despre el. Îşi pusese fiica în pericol.

Star spuse enervată:

— De ce naiba a trebuit să mergi la conferinţa aia de presă.

— Trebuia să aflu ce gândesc.

— A fost o mare tâmpenie!

— Întotdeauna am fost nesăbuit.

— Ştiu.

Vocea ei se potoli. Îl mângâie pe obraz.

— Dacă ai fi timid, nu ai fi bărbatul pe care-l iubesc.

Cu o lună mai devreme, nimic nu ar fi contat: nimeni din afara comunităţii nu o cunoştea pe Flower şi nimeni dinăuntru nu citea ziarele. Însă ea se strecurase pe ascuns în Silver City pentru a cunoaşte băieţi, furase un poster de la magazin şi-şi petrecuse o noapte în arest. Îşi vor aminti oare de ea oamenii pe care îi întâlnise? Şi dacă îşi vor aminti, o vor recunoaşte oare din acea fotografie? Adjunctul şerifului s-ar putea să-şi amintească de ea, dar, din fericire, încă se afla în vacanţă în

Bahamas, unde era puţin probabil să găsească *San Francisco Chronicle.* Dar cum rămânea cu femeia care o păzise peste noapte? Profesoara, care, în acelaşi timp, era şi sora şerifului, îşi aminti Preotul. Îi reveni în minte numele ei: domnişoara Waterlow. Pesemne că mai văzuse sute de alte fetiţe; dar se putea, totuşi, să-şi amintească de chipul lor. Poate avea o memorie proastă. Poate că plecase în vacanţă. Poate că nu va citi *Chronicle* de azi.

Sau poate că Preotul era terminat.

Nu era nimic de făcut în cazul acesta. Dacă profesoara văzuse fotografia şi sunase la FBI, sute de agenţi urmau să descindă în satul lor şi totul avea să se termine.

Privi fix fotografia, în timp ce Star îi citi textul.

— Dacă n-ai şti-o, crezi că ai recunoaşte-o? Star scutură din cap.

— Nu cred.

— Nici eu nu cred. Dar trebuie să fiu sigur de asta.

— Nu credeam că agenţii sunt atât de inteligenţi, spuse Star.

— Unii sunt, alţii nu. Tânăra aia asiatică mă îngrijorează pe mine. Judy Maddox.

Preotul îşi aminti imaginea ei de la televizor: atât de subţire şi graţioasă, înaintând prin mulţimea ostilă cu o expresie fermă de buldog pe chipul ei delicat.

— Am un sentiment neplăcut în legătură cu ea, spuse el. Un sentiment cu adevărat neplăcut. Continuă să apară cu noi dovezi – la început cu vibrantul seismic, apoi cu fotografia mea din Shiloh, iar acum cu Flower. Poate că din cauza ei n-a spus încă nimic guvernatorul Robson. L-o fi convins că ne va prinde. Apare vreo declaraţie de-a guvernatorului în ziar?

— Nu. Conform articolului, foarte mulţi oameni spun că guvernatorul Robson ar trebui să cedeze şi să negocieze cu Mânie Divină, dar acesta refuză să comenteze.

— Asta nu e bine, spuse el. Trebuie să găsesc o modalitate de-a discuta cu el.

* * *

Când se trezi, Judy nu-şi mai aduse aminte de ce se simţise atât de rău. Apoi, întreaga scenă teribilă îi reveni în mine cu o viteză nemiloasă.

Înainte cu o noapte paralizase de ruşine. Îi ceruse lui Michael iertare şi fugise din clădire, arzând de jenă. Dar în această dimineaţă, umilinţa fusese înlocuită de un alt sentiment. Acum se simţea doar tristă. Ajunsese să se gândească la Michael ca la o parte din viaţa ei. Abia aşteptase să-l cunoască mai bine, să-l îndrăgească din ce în ce mai mult şi să facă dragoste cu el. Îşi închipuise că ţinea la ea. Însă relaţia se prăbuşise şi arsese încă înainte de a se fi consumat.

Se ridică în capul oaselor şi se uită la colecţia de marionete vietnameze pentru apă pe care le moştenise de la mama ei; erau aranjate pe un raft deasupra unui dulap de haine. Nu văzuse niciodată un teatru de păpuşi – nu fusese niciodată în Vietnam dar mama îi povestise cum stăteau păpuşarii în apa adâncă până la brâu, în spatele unei cortine, şi foloseau suprafaţa apei ca scenă. Sute de ani la rând, aceste marionete fuseseră folosite pentru a spune poveşti amuzante şi înţelepte. Lui Judy îi aminteau de calmul mamei ei. Ce ar spune ea acum? Judy parcă-i auzea vocea joasă şi calmă: „O greşeală este o greşeală. O altă greşeală e normală. Doar dacă faci aceeaşi greşeală de două ori pici de prost.”

Noaptea trecută fusese o greşeală. Michael fusese o greşeală. Trebuia să dea totul uitării. Mai avea două zile pentru a preveni un cutremur. Ăsta era un lucru important.

La ştirile TV, oamenii se întrebau dacă Mânie Divină chiar poate declanşa un cutremur. Cei care credeau acest lucru formaseră un grup de presiune care-l îndemna pe guvernatorul Robson să cedeze. Dar în timp ce se îmbrăca, mintea lui Judy continua să se întoarcă la Michael. Ar fi dorit să poată discuta cu mama ei pe această temă. Îl auzea pe Bo forfotind, dar acest lucru nu era unul pe care să-l povesteşti tatălui tău. În loc să-şi pregătească micul dejun, o sună pe prietena ei, Virginia.

— Am nevoie de cineva cu care să discut, îi spuse. Ai luat micul dejun?

Se întâlniră la o cafenea din apropierea garnizoanei. Ginny era o blondă mică de înălţime, amuzantă şi sinceră. Ea-i spunea întotdeauna lui Judy exact ce gândea. Judy comandă un croissant cu ciocolată pentru a-şi îmbunătăţi starea, iar apoi îi povesti ce i se întâmplase.

Când ajunse la partea când intrase cu arma în mână şi îi găsise făcând dragoste, Ginny căzu de-a dreptul pe jos de râs.

— Îmi pare rău, spuse ea şi-şi scoase o bucată de pâine prăjită ce-i rămăsese în gât.

— Da, cred că e amuzant într-o oarecare măsură, spuse Judy, zâmbind. Dar nu mi s-a părut la fel azi noapte, te asigur.

Ginny tuşi şi înghiţi.

— Nu vreau să fiu rea, spuse ea când îşi reveni. Îmi dau seama că nu a fost un moment vesel. Ceea ce a făcut a fost cu adevărat urât: să-ţi dea întâlnire şi să se culce cu nevasta.

— Mie asta-mi spune că încă se gândeşte la ea, zise Judy. Aşa că nu e pregătit pentru o altă relaţie.

Reacţia de pe chipul lui Ginny fu una de îndoială.

— N-aş fi sigură de asta.

— Crezi că a fost o partidă de adio, aşa, de dragul vremurilor apuse?

— Poate şi mai simplu. Ştii, bărbaţii nu spun

aproape niciodată nu unei partide de sex. Se pare că a dus o viaţă de călugăr pentru o vreme, de când l-a părăsit ea. Probabil că hormonii îi făceau deja zile fripte. E atractivă, nu?

— Foarte sexy.

— Dacă a umblat într-o cămaşă strânsă pe corp şi i-a făcut avansuri, i-a fost probabil imposibil să nu aibă erecţie. Şi o dată ce se întâmplă acest lucru, creierul unui bărbat trece pe pilot automat, iar penisul preia controlul.

— Chiar crezi asta?

— Ascultă, nu l-am întâlnit niciodată pe Michael, dar am cunoscut şi eu câţiva bărbaţi, buni şi răi, şi continuu să cred asta.

— Ce ai face în locul meu?

— Aş vorbi cu el. Şi l-aş întreba de ce a făcut-o. Aş asculta, bineînţeles, ce are de spus. Aş vedea dacă am avut dreptate. Dacă-mi va vinde gogoşi, îl voi uita. Dar dacă-mi va părea sincer, voi încerca să înţeleg.

— Oricum trebuie să-l sun, spuse Judy. Tot nu mi-a trimis lista.

— Sună-l. Apoi întreabă-l ce crede că face. Tu te simţi jenată, însă el este cel care are pentru ce să-ţi ceară iertare.

— Cred că ai dreptate.

Încă nu era decât opt, dar amândouă se grăbeau la muncă. Judy achită nota de plată şi se îndreptară spre maşini.

— Mamă, spuse Judy, deja am început să mă

simt mai bine. Mulţumesc.

Ginny ridică din umeri.

— Pentru ce sunt prietenele? Anunţă-mă şi pe mine ce ţi-a spus.

Judy urcă în maşină şi formă numărul lui Michael. Îi era teamă că-l va trezi şi nu voia să discute cu el cât timp era în pat cu soţia. Totuşi, vocea i se păru vioaie, ca şi cum s-ar fi trezit de ceva timp.

— Îmi pare rău pentru uşă, spuse ea.

— De ce ai făcut-o?

Păru mai mult curios decât supărat.

— Nu înţelegeam de ce nu răspunzi. Apoi am auzit un ţipăt. Mă gândeam că ai probleme.

— Ce te-a adus la mine atât de târziu?

— Nu mi-ai trimis lista cu locurile potrivite pentru cutremur.

— Uf, ai dreptate! E pe biroul meu. Pur şi simplu am uitat. Ţi-o trimit prin fax acum.

— Mulţumesc.

Îi dădu numărul de fax al centrului de operaţiuni de urgenţă.

— Michael, trebuie să te întreb ceva.

Respiră adânc. Îi era mai greu decât crezuse să-l întrebe. Nu era foarte timidă de obicei, dar nu era nici atât de directă ca Ginny. Înghiţi şi spuse:

— Mi-ai dat impresia că începi să ţii la mine. De ce te-ai culcat cu soţia ta?

Gata. A ieşit.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere

lungă. Apoi îi răspunse:

— Nu e un moment bun.

— Bine.

Încercă să-şi ascundă dezamăgirea din voce.

— Îţi trimit lista chiar acum.

— Mulţumesc.

Puse receptorul jos şi porni motorul. Se pare că ideea lui Ginny nu fusese chiar atât de strălucită. Era nevoie de doi oameni pentru o astfel de conversaţie, iar Michael nu era dornic de discuţii.

Când ajunse la clubul ofiţerilor, faxul trimis de Michael o aştepta. I-l arătă lui Carl Theobald.

— Avem nevoie de echipe de supraveghere pentru fiecare dintre aceste locaţii, echipe care să stea cu ochii pe nişte vibrante seismice, spuse ea. Speram să ne putem folosi de echipaje de poliţie, dar nu cred că vom putea. Ar putea vorbi cu cineva despre asta. Iar dacă localnicii află că ei sunt ţinta, vor intra în panică. Aşa că trebuie să folosim personalul FBI.

— Bine.

Carl se încruntă privind foaia.

— Ştii, aceste locaţii sunt îngrozitor de întinse. Echipa noastră nu are posibilitatea să supravegheze o mie şase sute de metri pătraţi. Oare ar trebui să punem mai multe echipe? Sau nu cumva ar avea seismologul tău posibilitatea să restrângă zona?

— O să-l întreb.

Judy ridică receptorul şi formă numărul lui Michael.

— Mulţumesc pentru fax, spuse ea. Apoi îi explică situaţia.

— Ar trebui să văd personal locurile, spuse el. Semne ale unor cutremure precedente – albii secate sau povârnişuri abrupte – mi-ar da o precizie mai mare.

— Vrei să faci lucrul ăsta azi? spuse ea imediat. Pot să te duc la toate locaţiile şi unde crezi că e nevoie cu elicopterul FBI.

— Ăă… sigur, cred, spuse el. Adică, sigur că vreau.

— Ai putea salva vieţi.

— Sigur că da.

— Ştii să ajungi la clubul ofiţerilor din garnizoană?

— Sigur.

— Când vei ajunge aici, elicopterul deja te va aştepta.

— Bine.

— Apreciez asta, Michael.

— Cu plăcere.

Dar tot aş vrea să ştiu de ce te-ai culcat cu nevastă-ta.

Închise telefonul.

* * *

Fusese o zi lungă. Judy, Michael şi Carl

Theobald făcură mii de kilometri cu elicopterul. O dată cu căderea nopţii, puseră supraveghere nonstop la cinci dintre locaţiile indicate de Michael.

Se întoarseră la garnizoană. Elicopterul ateriză pe spaţiul pustiu pentru paradă. Baza era un oraş fantomă, cu birourile deteriorate şi cu şiruri de case părăsite.

Judy trebui să intre de urgenţă în centrul de operaţiuni şi să raporteze unui şef de la cartierul general al FBI-ului, care îşi făcuse apariţia la ora nouă dimineaţa cu un aer de „rezolv eu tot”. Dar mai întâi îl conduse pe Michael la maşina parcată într-un loc întunecat.

— Dacă reuşesc să treacă de paznici? spuse ea.

— Credeam că oamenii tăi sunt buni.

— Sunt cei mai buni. Dar dacă totuşi se întâmplă? Există vreun mod de a mă anunţa urgent că undeva în California are loc un cutremur.

— Sigur, spuse el. Aş putea instala un seismograf aici, la postul de comandă. Am nevoie doar de un computer şi de un telefon cu reţea digitală.

— Nici o problemă. Vrei să o faci mâine?

— Sigur. În felul acesta, ştii imediat dacă porneşte un vibrant seismic în alt loc decât în cele ce apar pe listă.

— Este posibil?

— Nu cred. Dacă seismologul lor este competent, alege aceleaşi locuri pe care le-am ales eu. Dacă este incompetent, poate că nu vor reuşi să declanşeze un cutremur.

— Bine, spuse ea. Bine.

Îşi va aminti acest lucru. Putea să le spună maimarilor de la FBI că are situaţia sub control. Se uită la faţa umbrită a lui Michael.

— De ce te-ai culcat cu soţia ta?

— M-am gândit la asta toată ziua.

— Şi eu.

— Cred că-ţi datorez o explicaţie.

— Cred şi eu.

— Până ieri credeam că trecusem peste toate. Dar aseară a ţinut să-mi amintească despre momentele plăcute ale căsniciei noastre. Era frumoasă, amuzantă şi sexy. Mai mult decât atât, m-a făcut să uit de toate lucrurile neplăcute.

— De exemplu? El suspină.

— Cred că Melanie e atrasă de figurile autoritare. Eu am fost profesorul ei. Caută siguranţa de a i se spune ce să facă. Eu aşteptam un partener egal, cineva cu care să împart deciziile şi să preia din responsabilităţi. Ea n-a vrut asta.

— Înţeleg.

— Şi mai e ceva. Undeva în adâncul ei, e supărată pe toată lumea. În majoritatea timpului ascunde acest lucru, dar când se simte frustrată, poate deveni violentă. Arunca în mine cu tot felul

de lucruri, cu lucruri grele, o caserolă, de pildă. Nu m-a rănit niciodată, nu e destul de puternică, dar dacă s-ar afla un pistol în casă, m-aş teme. Şi cu genul acesta de ostilitate este greu de trăit.

— Şi azi-noapte…?

— Am uitat cu totul. Am crezut că vrea să încercăm din nou şi m-am gândit că poate ar trebui, de dragul lui Dusty. În plus…

Şi-ar fi dorit să-i poată citi chipul, însă era prea întuneric.

— Dar ce?

— Vreau să-ţi spun adevărul, Judy, chiar dacă te vei simţi ofensată. Trebuie să recunosc că nu am fost atât de raţional şi de decent cum pretind că sunt. În mare parte s-a întâmplat pentru că este o femeie frumoasă şi pentru că am vrut să fac sex cu ea. Am spus-o şi pe asta.

Ea zâmbi în întuneric. Ginny avusese, totuşi, pe jumătate dreptate.

— Ştiam asta, spuse ea. Dar mă bucur că mi-ai spus-o. Noapte bună.

Se îndepărtă.

— Noapte bună, spuse el, puţin tulburat. Câteva secunde mai târziu o strigă:

— Eşti supărată?

— Nu, spuse ea peste umăr. Nu mai sunt.

* * *

Preotul se aşteptă ca Melanie să se întoarcă

în sat pe la amiază. Când se apropie prânzul şi încă ea nu ajunse, începu să-şi facă griji.

Pe la căderea nopţii, îşi ieşi din minţi. Ce se întâmplase cu ea? Se decisese oare să se întoarcă la soţul ei? I se confesase oare lui? Îşi vărsa ea oare acum amarul lui Judy Maddox într-o sală de interogatoriu la Biroul Federal din San Francisco? Nu era în stare să stea liniştit la popotă, dar nici să stea întins în pat. Luă o lumânare şi traversă via şi pădurea până la parcarea din poieniţă, ascuţindu-şi auzul pentru a auzi motorul vechiului ei Subaru sau huruitul unui elicopter FBI care să vestească sfârşitul planului lor.

Spirit auzi primul. Îşi ciuli urechile, apoi o luă la fugă pe drumul plin de noroi, lătrând. Preotul se ridică, ascultând atent. Subaru-ul era. Se simţi uşurat. Privi luminile apropiindu-se printre copaci. Începuse să aibă dureri de cap – nu mai avusese o durere de cap de ani de zile.

Melanie parcă brusc, ieşi din maşină şi trânti portiera.

— Te urăsc, îi spuse Preotului. Te urăsc pentru că mi-ai cerut aşa ceva.

— Am avut dreptate? întrebă el. Pregăteşte Michael o listă pentru FBI?

— Du-te naibii!

Preotul îşi dădu seama că o dăduse în bară. Trebuia să fie înţelegător. Pentru un moment, lăsă nerăbdarea să-i întunece raţiunea. Acum trebuia să piardă timpul consolând-o.

— Ţi-am cerut să faci asta pentru că te iubesc, nu poţi să înţelegi acest lucru?

— Nu, nu înţeleg.

Îşi încrucişă mâinile peste piept şi se întoarse cu spatele, privind întunericul pădurii.

— Tot ce ştiu este că mă simt ca o prostituată. Preotul nu-şi mai încăpea în piele şi voia să afle totul, dar se abţinu pentru moment.

— Unde ai stat? spuse el.

— M-am plimbat aiurea. M-am oprit să beau ceva. Păstră tăcerea pentru un minut. Apoi spuse:

— O prostituată o face pentru bani – apoi cheltuieşte banii pe haine proaste şi pe droguri. Tu ai făcut-o pentru a-ţi salva copilul. Ştiu că te simţi prost, dar nu eşti rea. Eşti un om bun.

Apoi se întoarse spre el. Avea lacrimi în ochi.

— Nu e doar că am făcut sex, spuse ea. E mai rău decât asta. Mi-a plăcut. Asta mă face să mă ruşinez. Chiar mi-a plăcut. Am ţipat de plăcere.

Preotul simţi un val fierbinte de gelozie, dar se strădui să-l ascundă. Într-o zi, îl va face pe Michael Quercus să sufere pentru asta. Trebuia să calmeze lucrurile.

— E în regulă, murmură el. Serios, e în regulă. Înţeleg. Se întâmplă şi lucruri ciudate.

Îşi petrecu mâinile în jurul ei şi o îmbrăţişă.

Reuşise să se relaxeze. Simţi cum încordarea dispare puţin câte puţin.

— Nu te superi? întrebă ea. Nu eşti nervos?

— Deloc, minţi el, mângâind-o pe părul lung.

Haide, haide!

— Aveai dreptate despre listă, spuse ea.

În sfârşit.

— Agenta FBI l-a rugat pe Michael să-i indice locaţiile potrivite pentru un cutremur, exact cum ţi-ai imaginat.

Bineînţeles. Sunt al naibii de inteligent.

Melanie continuă:

— Stătea la computer când am ajuns acolo, tocmai termina lista.

— Ce s-a întâmpla?

— I-am pregătit cina!

Preotul îşi putea imagina scena. Dacă Melanie se decidea să fie seducătoare, putea să fie irezistibilă. Şi era mai mult decât ademenitoare când voia ceva anume. Probabil că făcuse o baie şi-şi puse un halat, apoi se învârtise prin apartament, mirosind a săpun şi flori, turnând vin sau cafea; probabil că lăsase din când în când halatul să alunece ca să i se vadă picioarele lungi, tentante, şi sânii moi. Îi pusese întrebări şi ascultase cu foarte mare atenţie, zâmbindu-i într-un fel în care-i spunea ceva de genul: *te plac atât de mult, încât poţi face tot ce doreşti cu mine.*

— Când a sunat telefonul, i-am spus să nu răspundă, iar apoi l-am scos din priză. Dar nenorocita aia de femeie a trecut pe acolo oricum şi, cum Michael nu-i deschisese, a spart uşa. Mamă, ce şoc a avut când ne-a văzut.

Preotul îşi dădu seama că femeia trebuia să se descarce, aşa că nu o grăbi.

— Aproape că a murit de ruşine.

— I-a dat cumva lista?

— Nu atunci. Bănuiesc că era prea tulburată pentru a i-o cere. Dar l-a sunat în această dimineaţă, iar el i-a trimis-o prin fax.

— Şi tu ai reuşit s-o iei?

— Cât timp a fost la duş am intrat în computer şi am mai scos o copie.

Şi unde naiba este?

Se căută în buzunarul din spate al jeanşilor, scoase o singură hârtie împăturită în patru şi i-o înmână Preotului.

Mulţumesc lui Dumnezeu.

O desfăcu şi se uită la ea la lumina lămpii. Literele tipărite pe ea şi numerele nu însemnau nimic pentru el.

— Acestea sunt locaţiile pe care vrea să le supravegheze?

— Da, vor pune echipe la fiecare dintre aceste locaţii, pentru a fi atenţi la vibrante seismice, exact cum ai prezis.

Judy Maddox era deşteaptă. Echipele FBI de supraveghere aveau să-i îngreuneze planul pe care-l aveau în legătură cu vibrantul seismic, în special dacă trebuiau să încerce de mai multe ori, ca în valea Owens.

Dar el era mai răsărit decât Judy. Îi anticipase mişcarea. Şi se gândi la altceva.

— Ai înţeles de ce a ales Michael acele locaţii? o întrebă.

— Sigur. Sunt locurile unde presiunea scoarţei terestre este cea mai înaltă.

— Aşadar poţi şi tu să faci acelaşi lucru.

— Deja am făcut. Şi mai mult, am ales aceleaşi locuri ca şi el.

Împături hârtia şi i-o înapoie.

— Acum, ascultă-mă foarte atentă. Este foarte important. Poţi să verifici datele încă o dată şi să alegi următoarele cinci locaţii?

— Da.

— Şi am putea declanşa un cutremur în una dintre acele locaţii?

— Probabil, spuse ea. Nu e la fel de sigur, dar şansele sunt destul de mari.

— Atunci asta vom face. Mâine ne vom verifica următoarele locaţii. Chiar după ce voi discuta cu domnul Honeymoon.

16

La ora cinci dimineaţa, gardianul de la intrarea la Los Alamos căsca.

Se trezise atunci când Preotul şi Melanie opriseră Cuda. Preotul ieşi din maşină.

— Ce faci, prietene? spuse el în timp ce se îndrepta spre poartă.

Gardianul ridică puşca, luă o expresie de om rău şi spuse:

— Cine sunteţi şi ce doriţi?

Preotul îl pocni în faţă foarte puternic, spărgându-i nasul. Îi ţâşni sângele. Începu să strige, cu mâinile-i zburătăcind prin faţă. Preotul spuse:

— Au!

Îl durea pumnul. Trecuse mult timp de când lovise pe cineva.

Instinctele sale preluară controlul. Îl lovi pe gardian în picioare. Bărbatul căzuse pe spate, iar puşca-i sărise din mână. Preotul îl lovi în coaste de trei sau patru ori, repede şi puternic, încercând să-i rupă oasele. Apoi îl lovi în cap şi-n faţă. Omul se adună ca o minge, suspinând de durere, neajutorat de spaimă.

Preotul se opri, respirând din greu. Totul îi reveni în minte cu o plăcere emoţionantă. Trecuse o vreme de când făcea acest lucru în fiecare zi. Era atât de uşor să-i sperii pe oameni dacă ştiai cum.

Îngenunche şi luă pistolul de la brâul bărbatului. Pentru asta venise.

Se uită la armă cu dezgust. Era o copie după revolverul Remington de calibru 44, cu ţeavă lungă, cel originar fiind fabricat în vremea Vestului Sălbatic.

Era o armă stupidă, de felul cărora se află în posesia colecţionarilor şi păstrate la vedere, într-o vitrină. Nu era făcută pentru a împuşca oameni.

O desfăcu. Era încărcată.

Atât îl interesa.

Se întoarse şi urcă în maşină. Melanie era la volan. Era palidă şi îi străluceau ochii, respira repede, de parcă tocmai ar fi luat o doză de cocaină. Preotul bănui că nu mai fusese martor la o astfel de scenă violentă.

— Îşi va reveni? întrebă cu o voce neliniştită. Preotul îşi mai aruncă o dată privirea la gardian.

Era întins la pământ, cu mâinile pe faţă, legănându-se încet.

— Sigur că-şi va reveni, spuse el.

— Oau!

— Să mergem la Sacramento. Melanie porni maşina. După o vreme spuse:

— Chiar crezi că poţi să-l faci pe Honeymoon să se răzgândească?

— Trebuie să înţeleagă, spuse el, părând mai încrezător decât se simţea. Ce altă alegere are? Unu la mână: un cutremur care va cauza ravagii de milioane de dolari. Sau, doi la mână: o

propunere decentă de a reduce poluarea. În plus, dacă alege prima variantă, va trebui să facă faţă unui cutremur peste două zile. Trebuie să aleagă calea cea uşoară.

— Cred, spuse Melanie.

Ajunseră în Sacramento cu câteva minute înainte de ora şapte. Capitala statului era foarte liniştită la această oră a dimineţii. Câteva maşini şi camioane circulau fără grabă pe bulevardele largi şi goale. Melanie parcă lângă clădirea Capitoliului. Preotul îşi puse o şapcă de jucător de base-ball şi-şi introduse părul lung sub ea. Apoi îşi puse ochelari.

— Aşteaptă-mă aici, spuse el. S-ar putea să-mi ia vreo două ore.

Preotul se îndreptă spre clădirea Capitoliului. Sperase să găsească un nivel pentru parcare, dar fusese dezamăgit. Porţiunea din jurul clădirii era o grădină cu copaci magnifici. De cealaltă parte a clădirii era o rampă care dădea într-un garaj subteran. Ambele rampe erau monitorizate de gardieni, din gherete special construite pentru santinele.

Preotul se apropie de o uşă înaltă şi impunătoare. Clădirea era deschisă şi nu era control la intrare. Intră într-un hol imens cu podea acoperită cu mozaic.

Îşi dădu jos ochelarii de soare, care ar trezi suspiciuni în interiorul unei clădiri, şi coborî scările spre subsol. Era o cafenea unde câţiva

muncitori matinali îşi luau porţia de cafeină. Trecu pe lângă ei, comportându-se de parcă ar fi la el acasă, şi merse pe un coridor despre care credea că dă în parcare. Când ajunse la capătul coridorului, se deschise o uşă şi un bărbat îmbrăcat cu o bluză albastră ieşi. În spatele omului, Preotul vedea maşini.

Bingo.

Se strecură în garaj şi-l cercetă cu privirea. Era aproape gol. Erau câteva maşini, una sport şi o maşină de şerif parcată într-unul din locurile marcate. Nu văzu pe nimeni.

Intră în spatele maşinii sport. Era marca Dodge Durango. De aici, uitându-se prin ferestrele maşinilor vedea intrarea în garaj şi uşa care dădea în partea din spate a clădirii. Celelalte maşini parcate pe partea cu Durango îl vor proteja de ochii unor nou veniţi.

Aştepta.

Aceasta era ultima lor şansă. Mai este încă timp să negocieze şi să evite o catastrofă. Dar dacă nici asta nu va merge... boom!

Al Honeymoon era obsedat de muncă, bănui Preotul. Va ajunge devreme. Dar erau multe lucruri care puteau să meargă prost. Honeymoon putea să-şi petreacă toată ziua la reşedinţa guvernatorului. Ar putea suna să spună că e bolnav. Poate avea întâlniri la Washington; poate era într-o excursie în Europa; poate că soţia lui trebuia nască.

Preotul nu credea că ar avea un bodyguard. Nu fusese ales oficial, ci doar un angajat al guvernului. Avea oare şofer? Preotul n-avea nici cea mai vagă idee. Asta ar fi stricat totul.

O maşină intră după câteva minute. Preotul studie din ascunzătoarea sa chipul şoferului. Nu avusese mult de aşteptat. Pe la şapte treizeci, în parcare intră un Lincoln albastru-închis. La volan era un negru îmbrăcat în cămaşă albă şi cravată. Era chiar Honeymoon: Preotul îl ştia din fotografiile din ziare. Îşi parcă maşina în locul liber de lângă Durango. Preotul îşi puse ochelari şi traversă garajul pe vârfuri, deschise portiera Lincolnului şi se strecură înăuntru înainte ca Honeymoon să apuce să-şi desfacă centura. Scoase pistolul.

— Scoate maşina din garaj, spuse el. Honeymoon se holbă la el.

— Cine naiba eşti tu?

Nenorocit arogant cu costum în dungi şi cu ac de cravată, eu voi pune întrebări. Preotul trase piedica revolverului.

— Sunt maniacul care-ţi va trage un glonte în pântece dacă nu faci ce-ţi spun. Acum condu.

— La naiba, spuse Honeymoon din suflet. La naiba. Apoi porni maşina şi o trase afară din garaj.

— Zâmbeşte frumos gardienilor de la poartă şi condu liniştit, spuse Preotul. Spune-i doar un cuvânt şi-l voi ucide.

Honeymoon nu comentă. Încetini maşina pe

măsură ce se apropie de ghereta de control. Pentru un moment, Preotul crezu că vrea să încerce ceva. Apoi îl văzură pe gardian, un bărbat negru de vârstă mijlocie cu păr alb. Preotul îi spuse:

— Dacă doreşti ca fratele ăsta să moară, dă-i înainte şi spune-i ce gândeşti.

Honeymoon îl înjură în gând şi apoi îşi continuă drumul.

— Mergi pe aleea Capitoliului care dă spre ieşirea din oraş, îi spuse Preotul. Honeymoon înconjură Clădirea Capitoliului şi se îndreptă spre vest pe aleea largă care ducea spre râul Sacramento.

— Ce vrei de la mine? întrebă el.

Nu părea deloc înspăimântat – mai degrabă nerăbdător. Preotului i-ar fi plăcut să-l împuşte. Acesta era ticălosul care ordonase construirea digului. Făcuse tot posibilul pentru a-i distruge Preotului viaţa. Şi nu îi părea rău deloc. Chiar nu-i păsa. Un glonte în stomac ar fi fost o pedeapsă prea uşoară. Controlându-şi mânia, Preotul spuse:

— Vreau să salvez vieţi omeneşti!

— Tu eşti tipul din Mânie Divină?

Preotul nu-i răspunse. Honeymoon se holbă la el. Preotul bănuia că încearcă să-i memoreze trăsăturile.

Deşteptule!

— Fii atent la drumu’ ăla blestemat! Honeymoon îşi întoarse privirea la drum. Trecură

peste un pod. Preotul spuse:

— Ia-o pe I 80 înspre San Francisco.

— Unde mergem?

— Tu nu mergi nicăieri.

Honeymoon intra spre şoseaua principală.

— Condu cu cinzeci la oră pe banda a doua. De ce naiba nu-mi daţi ceea ce v-am cerut?

Preotul intenţionase să rămână calm, însă indiferenţa arogantă a lui Honeymoon îl înnebuni.

— Vrei un blestemat de cutremur? Honeymoon rămase crispat.

— Guvernatorul nu poate ceda unui şantaj, trebuie să ştii asta.

— Se poate face şi altfel, spuse Preotul. Să spună că s-a răzgândit şi că nu mai doreşte să se construiască hidrocentrale.

— Nimeni nu ne-ar crede. Din punct de vedere politic ar fi o sinucidere pentru guvernator.

— Pe naiba. Puteţi prosti publicul. Pentru ce eşti pus acolo?

— Sunt cel mai bun, dar nu pot face miracole. Aş trezi suspiciuni. Nu ar fi trebuit să-l aduci pe John Truth în asta.

Preotul spuse nervos:

— Nimeni nu ne-a ascultat în afară de John Truth!

— Ei bine, oricare ar fi motivul, acum, cazul este unul public, iar guvernatorul nu mai poate da înapoi. Dacă ar face-o, statul California ar fi şantajat de fiecare idiot cu o puşcă de vânătoare

în mână care vrea ceva. Dar voi aţi putea da înapoi.

Bastardul încearcă să mă convingă să cedez.

Preotul spuse:

— Când vezi prima ieşire ia-o pe acolo şi Întoarce-te în oraş. Honeymoon arătă spre dreapta şi continuă să vorbească.

— Nimeni nu ştie cine sunteţi şi unde să vă găsească. Dacă lăsaţi totul baltă, puteţi scăpa. Nu s-a făcut nici o pagubă până acolo. Dar dacă provocaţi un alt cutremur, veţi pune pe urmele voastre toate echipajele de poliţie din Statele Unite şi nu se vor da bătuţi până nu vă vor găsi. Nimeni nu se poate ascunde pentru totdeauna.

Preotul se enervă:

— Nu mă ameninţa! ţipă el. Eu sunt cel care ţine pistolul.

— Nu am uitat asta. Încerc să ne scot pe amândoi din problema asta fără prea multe pagube.

Honeymoon preluase controlul conversaţiei. Preotul i se făcu greaţă de frustrare.

— Ascultă-mă bine, spuse el. Există o singură scăpare din asta. Fă un anunţ, azi. Nu se vor mai construi hidrocentrale în California.

— Nu pot face asta.

— Opreşte maşina!

— Dar suntem pe şosea.

— Opreşte blestemăţia asta.

Honeymoon încetini şi opri pe marginea

şoselei. Tentaţia de a-l împuşca era prea mare, dar Preotul îi rezistă:

— Ieşi din maşină!

Honeymoon trase frâna de mână şi ieşi. Preotul se strecură la volan.

— Ai timp până la noapte să te hotărăşti, spuse el. Şi se îndepărtă.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe Honeymoon încercând să oprească o maşină. Dar trecu pe lângă el. Mai încercă o dată. Nimeni nu avea de gând să oprească.

Văzând un om masiv într-un costum scump şi pantofi strălucitori, stând pe marginea drumului plin de praf, îi dădu Preotului o mică satisfacţie şi-l ajută să înăbuşe suspiciunea sâcâitoare că Honeymoon ar fi avut controlul întâlnirii, chiar dacă el avea pistolul.

Honeymoon se dădu bătut şi începu să meargă.

Preotul zâmbi şi conduse spre oraş.

Melanie stătea şi-l aştepta în locul unde o lăsase. Parcă Lincolnul, lăsând cheia în bord, şi urcă în Cuda.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Melanie. Preotul scutură din cap cu dezgust.

— Nimic, spuse el nervos. A fost o pierdere de vreme. Să mergem.

Porni motorul şi plecă.

* * *

Preotul respinse primul loc în care-l duse Melanie.

Era un orăşel de pe malul mării, situat la optzeci de kilometri nord de California. Parcară pe partea stângă, unde briza aspră balansa vechea Cuda de pe un cauciuc pe altul. Preotul coborî geamul şi savură mirosul mării. I-ar fi plăcut să-şi dea jos bocancii şi să se plimbe cu picioarele de-a lungul plajei, să simtă nisipul umed printre degetele picioarelor; dar nu aveau timp de aşa ceva.

Locul acesta era prea expus. Camionul ar trezi bănuieli. Era departe de şosea, aşa că nu aveau o cale de ieşire urgentă. Cel mai important dintre toate, aici nu prea aveau ce păgubi – câteva case îngrămădite în jurul unui port.

Melanie spuse:

— Un cutremur cauzează cele mai multe pagube la o distanţă de câteva sute de kilometri de epicentrul său.

— Dar nu poţi fi sigură de asta, spuse Preotul.

— Adevărat. Dar nu poţi fi sigur de nimic.

— Totuşi, cel mai bun mod de a doborî un zgârie-nori este să declanşezi un cutremur sub el, nu-i aşa?

— Toate celelalte fiind egale, da.

Conduseră spre sud printre dealurile verzi ale districtului Marin de-a lungul podului Golden Gate. Cea de-a doua locaţie a Melaniei era în

inima oraşului. Merseră pe Ruta 1, printre Garnizoană şi Parcul Golden Gate şi opriră nu departe de campusul Universităţii Cal State din California.

— Aşa e mai bine, spuse Preotul imediat. În jurul lor se aflau clădiri cu birouri, case, magazine şi restaurante.

— Un cutremur cu epicentrul aici va cauza cele mai multe pagube în port, spuse Melanie.

— Cum se poate asta? Dar e la sute de kilometri depărtare.

— Tot pământul acela este desţelenit. Straturile sedimentare din sol sunt suprasaturate de apă. Asta amplifică tremurul. Pe când aici, pământul este probabil solid. Iar aceste clădiri par foarte bine construite. Cele mai multe clădiri supravieţuiesc unui cutremur. Cele care se prăbuşesc sunt făcute din ziduri nefortificate – tipic familiilor cu venit mic sau din cadre de beton neconsolidate.

Acesta era doar un calambur, bănui Preotul. Ea e doar emoţionată.

Un cutremur este doar un cutremur, pentru numele lui Christos. Nimeni nu va şti ce se va prăbuşi. Nu-mi pasă, atâta timp cât ceva se prăbuşeşte.

— Să mergem să vedem alt loc, spuse el.

Melanie îl ghidă spre Interstatala 280.

— Exact acolo unde falia din San Andreas traversează Ruta 101 se află un orăşel numit

Felicitas.

Conduseră timp de douăzeci de minute. Aproape că trecură de intrarea în oraşul Felicitas.

— Aici! Aici! ţipă Melanie. Nu ai văzut semnul? Preotul smuci volanul spre dreapta şi intră:

— Nu eram atent, spuse el.

Drumul îi duse spre un punct mai înalt de unde se vedea întregul oraş. Preotul opri maşina şi coborî din ea. Felicitas se întindea în faţa lui ca o fotografie. Strada principală de la stânga la dreapta traversând câmpul vizual al Preotului, cu plăcuţe ale magazinelor şi birourilor aliniate pe margini, câteva maşini parcate în pantă în faţa clădirilor. Văzu o biserică din lemn cu un turn pentru clopot. Nordul şi sudul drumului erau îngrădite cu copaci aliniaţi. Toate casele erau la fel. La celălalt capăt al oraşului, drumul devenea un drum de ţară şi dispărea printre dealuri. Peisajul de nord al oraşului era despicat de un râu sinuos, asemeni unui geam crăpat. Mai departe era o linie ferată la fel de dreaptă ca şi linia trasă de un desenator de la est la vest. În spatele Preotului, calea ferată trecea de-a lungul unui viaduct pe un beton arcuit.

Mergând pe deal în jos vedeai un mănunchi de conducte de un albastru-strălucitor. Se adânceau sub şosea, traversau oraşul spre vest şi dispăreau în infinitul xilofon.

— Ce naiba e asta? întrebă Preotul. Melanie

se gândi pentru un moment.

— Mă gândesc că trebuie să fie ţevile de gaz. Preotul suspină cu satisfacţie.

— Locul acesta este perfect.

* * *

Mai făcură o oprire.

După cutremur, Preotul urma să ascundă vibrantul seismic. Singura lui armă era ameninţarea cu alte cutremure. Trebuia să-i facă pe Honeymoon şi pe guvernatorul Robson să creadă că are puterea să facă lucrul acesta de mai multe ori până când vor ceda. Aşa că era extrem de important să ţină camionul ascuns.

Avea să devină din ce în ce mai dificil să conducă vibrantul pe drumurile publice, aşa că va trebui să-l ascundă într-un loc sigur, şi în cel mai rău caz să declanşeze un al treilea cutremur, fără să trebuiască să se deplaseze prea mult.

Melanie îl ghidă spre şoseaua Three, paralelă cu malul unui uriaş golf natural care se numea San Francisco. Între şoseaua Three şi apa din faţă se afla o zonă industrială. Acolo erau adunate pe marginea drumului căile ferate deteriorate; fabrici abandonate şi ruginite; depozite goale cu geamuri sparte; şi curţi posomorâte pline de saltele, cauciucuri şi maşini distruse.

— Aici e bine, spuse Preotul. Este la doar o oră depărtare de Felicitas şi e genul de cartier

unde pe nimeni nu interesează ce face vecinul.

Semnele pentru închiriere erau foarte optimist puse pe unele clădiri. Melanie, jucând rolul de secretară a Preotului, sună la numărul scris pe o plăcuţă şi întrebă dacă au vreo magazie de închiriat, ceva cu adevărat ieftin şi cam de patru sute de metri pătraţi.

Un tânăr agent voinic conduse pentru a-i întâlni. Le arătă o clădire prăbuşită, cu găuri în acoperişul încreţit. Deasupra uşii era şi un semn spart, pe care Melanie-l citi cu voce tare: „Perpetua Diaries”. Era loc berechet pentru a ascunde camionul. Locul avea şi o baie funcţională şi un oficiu mic cu placă fierbinte şi un televizor vechi, marca Zenith, lăsat în urmă de fostul chiriaş.

Preotul îi spuse tânărului că are nevoie de un loc unde să depoziteze butoaie cu vin pentru o lună sau două. Omului nu-i păsa cât de puţin ce vrea Preotul să depoziteze în acel spaţiu. Acesta se bucura să poată lua chiria pe una din proprietăţile cele mai puţin valoroase. Promise că vor avea apa şi curentul pornit până la căderea serii. Preotul îi plăti chiria în avans pe patru săptămâni, cu bani gheaţă, cu banii pe care-i avea în vechea lui chitară.

Tânărul arăta de parcă era ziua lui norocoasă. Îi dădu Melaniei cheile, îşi strânseră mâinile şi se grăbi înainte ca Preotul să se răzgândească.

Preotul şi Melanie conduseră înapoi în valea

Silver River.

* * *

Joi seara, Judy Maddox făcea baie. Stând întinsă în apă, îşi aminti de cutremurul din Santa Rosa, cutremur care o speriase extrem de tare când fusese în clasa întâi. Îi reveni în minte atât de real de parcă ar fi fost cu o zi în urmă. Nimic nu putea fi mai îngrozitor decât să afli că pământul pe care calci nu e atât de fix şi stabil, ci trădător şi mortal. Câteodată, în momente de linişte, îi reveneau imagini de coşmar cu multe maşini distruse, poduri prăbuşite, clădiri căzute, incendii şi inundaţii – dar nici una din acestea nu era atât de teribilă ca amintirea propriei sale experienţe de la şase ani.

Îşi spălă părul şi-şi vârî amintirile undeva în spatele minţii. Apoi îşi făcu un bagaj de noapte şi se întoarse pe la ora zece la clubul ofiţerilor.

La postul de control era linişte, însă atmosfera era încordată. Tot nu ştia nimeni dacă Mânie Divină putea cauza sau nu un cutremur. Dar de când Ricky Granger îl răpise pe Al Honeymoon, cu pistolul, din faţa Clădirii Capitoliului şi îl abandonase pe I-80, toată lumea era sigură că aceşti terorişti sunt foarte serioşi.

Nu erau mai mult de o sută de oameni în fosta sală de bal. Comandantul de gardă era Stuart Cleever, marele grangur care zburase de la

Washington marţi noapte. În ciuda ordinelor lui Honeymoon, nu se putea ca Biroul să lase un agent inferior să preia conducerea a ceva atât de mare. Judy nu-şi dorea să deţină total controlul. Totuşi, putea să se asigure că nici Brian Kincaid şi nici Marvin Hayes nu erau direct implicaţi.

Ea era coordonatorul de operaţiuni de investigare. Asta îi dădea tot controlul de care avea nevoie. Mai era Charlie Marsh, coordonatorul operaţiunii de urgenţă, care era la comanda echipei SWAT, care aşteptau într-o altă încăpere. Charlie era un bărbat în vârstă de aproape patruzeci şi cinci de ani, cu părul grizonat şi ciuntit. Era un fost ofiţer, înnebunit după o condiţie fizică bună şi un colecţionar de arme, nu tocmai genul pe care-l plăcea Judy, însă era un om sincer şi de încredere şi lucra foarte bine cu el.

Între postul de control şi echipa de investigaţii erau Michael Quercus şi seismologii săi tineri, stând în faţa monitoarelor şi aşteptând semne de cutremure. Michael Quercus plecase acasă cu câteva ore în urmă, ca şi Judy. El se întoarse îmbrăcat cu pantaloni kaki şi o cămaşă neagră de polo, având la el o pătură sport, fiind pregătit pentru o perioadă mai lungă.

Vorbiseră pe timpul zilei despre probleme practice, îşi instalase echipamentul şi-şi aduse ajutoare. La început erau stingheri unul faţă de celălalt, dar Judy îşi dădu seama că Michael trecuse repede peste sentimentul de mânie şi vină

în legătură cu incidentul de marţi seara. Ea simţi că ar trebui să rămână îmbufnată pentru o zi sau două, dar acum era prea ocupată. Aşa că, toată treaba fusese aruncată în spatele minţii şi realiză că-i plăcea compania lui Michael.

Încerca să găsească un pretext pentru a intra în discuţie cu el atunci când telefonul de pe masa ei sună.

Ridică receptorul:

— Judy Maddox. Operatorul spuse:

— Un telefon de la Ricky Granger.

— Prinde-i urma! spuse rapid. Operatorului i-ar fi luat câteva secunde să facă legătura cu Pacific Bell, Centrul nonstop de Securitate. Le făcu semn lui Cleever şi Marsh, indicându-le că ar trebui să asculte.

— Merge, spuse operatorul. Să te conectez sau să-l ţin în aşteptare?

— Dă-i drumul. Înregistraţi convorbirea. Se auzi un clic.

— Sunt Judy Maddox.

O voce de bărbat spuse:

— Eşti deşteaptă, agent Maddox. Dar eşti destul de deşteaptă ca să-l faci pe guvernator să înţeleagă?

Părea iritat, frustrat. Judy îşi imagină un bărbat, în jur de cincizeci de ani, prost îmbrăcat, dar fiind obişnuit ca lumea să-l asculte. Îşi pierdea sensul de a trăi şi se simţea revoltat, bănui ea.

Ea spuse:

— Vorbesc cu Ricky Granger?

— Ştii foarte bine cu cine vorbeşti. De ce mă forţează să cauzez un alt cutremur?

— Te forţează? Te minţi singur şi spui că toate acestea sunt din vina altuia?

Părea că-l înfuriase.

— Nu eu sunt cel care folosesc din ce în ce mai mult curent electric, spuse el. Nu mai vreau hidrocentrale. Nu folosesc electricitate.

— Nu foloseşti? Serios? Şi cum îţi încarci bateria-n telefon?

Un cult care nu foloseşte electricitate. E un fir foarte bun.

În timp ce-l dojenea, încerca să-şi da seama ce voise să spună. *Dar unde sunt oare?*

— Nu te juca cu mine, Judy. Tu eşti cea cu probleme.

Lângă ea, telefonul lui Charlie sună. Ea îl deschise şi scrise cu litere mari pe carneţel: „Telefon public – Oakland – I-980 & I-580, Texaco.

— Toţi avem probleme, Ricky, spuse ea cu o voce rezonabilă.

Charlie merse la o hartă de pe perete. Îl auzi spunând „intersecţie”.

— Ţi s-a schimbat vocea, spuse Granger suspicios. Ce s-a întâmplat?

Judy simţi că se îneacă. Nu avea pregătire în negocieri. Tot ce ştia era că trebuia să-l mai ţină la telefon.

— Tocmai mi-am dat seama ce catastrofă va

avea loc dacă nu ajungem la o înţelegere, spuse ea.

Judy îl auzea pe Charlie dând ordine urgente cu o voce joasă: sunaţi la departamentul de poliţie din Oakland, secţia de poliţie a districtului Alameda şi patrula Californiei.

— Îţi baţi joc de mine, spuse Granger. Aţi prins urma telefonului deja? Sfinte Sisoie, ce rapizi sunteţi. Încerci să mă ţii pe fir până când echipa SWAT vine după mine? Las-o baltă! Am sute de căi de scăpare de aici!

— Dar ai o singură cale de ieşire din toată tărăşenia asta.

— E trecut de miezul nopţii, spuse el. Timpul a expirat. Am de declanşat un alt cutremur, nu aveţi cum să mă opriţi.

Închise telefonul. Judy trânti receptorul.

— Să mergem, Charlie!

Rupse de pe planşa suspecţilor portretul robot al lui Granger şi ieşi în grabă. Elicopterul aştepta pe spaţiul de paradă, cu elicea învârtindu-i-se. Judy urcă în elicopter, iar Charlie închise uşa după ei.

Când decolară, Charlie îşi puse căştile pe urechi şi-i spuse lui Judy să facă la fel.

— Cred că ne va lua cam douăzeci de minute să ajungem la intersecţie, spuse el. Presupun că va conduce cu optzeci la oră pentru a nu fi oprit pentru depăşirea vitezei, ar putea fi cam la treizeci de kilometri depărtare când vom fi

pregătiţi să-l prindem.

— Cum rămâne cu celelalte şosele?

— Trebuie să sperăm că porneşte la drum lung. Dacă va ieşi de pe şoseaua principală, îl vom pierde. Această reţea de şosele este cea mai aglomerată din California. N-ai putea s-o izolezi nici dacă ai avea la dispoziţie toată armata americană.

* * *

Când intră pe I-80, Preotul auzi un huruit de elicopter şi-l văzu trecând deasupra lor, venind din San Francisco şi traversând golful înspre Oakland.

— La naiba, spuse el. Nu sunt pe urmele noastre, nu-i aşa?

— Ţi-am spus, spuse Melanie. Pot lua urma telefonului într-o clipă.

— Dar ce crezi că vor face? Nu au de unde să ştie în ce direcţie am luat-o când am pornit de la benzinărie!

— Pot închide şoseaua, cred.

— Care dintre ele? Nouă-optzeci, opt-optzeci sau optzeci? Nord sau sud?

— Poate chiar toate. Îi ştii pe poliţişti, fac mereu ce vor ei.

— La naiba!

Preotul apăsă acceleraţia.

— Nu cred că doreşti să te oprească pentru o blestemată de viteză.

— Bine, bine! încetini din nou.

— Nu avem cum să ieşim de pe şosea? El scutură din cap.

— Nu este nici un alt drum spre casă. Există drumuri paralele. Dar nici unul nu traversează apa. Tot ce putem face este să înnoptăm în Berkeley. Parcăm undeva şi dormim în maşină. Dar nu avem prea mult timp la dispoziţie, trebuie să ajungem acasă să aducem vibrantul.

Scutură din cap.

— Nu avem altceva decât să riscăm.

Traficul se rarefie pe măsură ce ieşeau din Oakland, iar apoi din Berkeley. Preotul scruta întunericul, fiind foarte atent la girofaruri. Se simţi uşurat când ajunseră la podul Carquinez. După ce traversau apa puteau să folosească multe alte drumuri de ţară. Le-ar putea lua o jumătate de noapte până să ajungă acasă, dar ar scăpa de pericol.

În timp ce se apropiau de bariera cu plată, Preotul se uită suspicios în jur. Era o singură cabină deschisă, dar asta nu-l surprindea, fiindcă era noapte. Nu vedea nici lumini albastre şi nici poliţişti. Opri maşina şi se căută în buzunare după mărunţiş.

Când îşi ridică privirea văzu un ofiţer de patrulă.

Inima Preotului păru să se fi oprit.

Poliţistul se afla în gheretă, în spatele angajatului, uitându-se la Preot surprins.

Angajatul luă banii Preotului, dar nu aprinse lumina verde.

Ofiţerul ieşi rapid din gheretă.

Melanie spuse:

— La naiba! Şi acum?

Preotului îi trecu prin gând s-o ia la fugă, dar se decise rapid să n-o facă. Ar urma o cursă. Iar maşina sa bătrână nu avea cum s-o întreacă pe a poliţiştilor.

— Bună seara, domnule, spuse ofiţerul. Era un bărbat gras, în jur de cincizeci de ani, cu o vestă antiglonţ peste uniformă.

— Vă rog să opriţi pe partea dreaptă.

Preotul făcu întocmai. O maşină de patrulă fusese parcată pe marginea drumului, undeva unde nu putea fi văzută de cealaltă parte a barierei.

Melanie şopti:

— Ce ai de gând să faci?

— Încearcă să rămâi calmă, spuse Preotul.

Mai era un ofiţer care aştepta în maşina parcată. Ieşi din maşină când îl văzu pe Preot oprind maşina. Şi el purta o vestă antiglonţ. Primul ofiţer ieşi din cabină.

Preotul deschise bordul şi scoase revolverul pe care-l furase în acea dimineaţă de la Los Alamos.

Apoi ieşi şi el din maşină.

* * *

Lui Judy îi luă doar câteva minute pentru a ajunge la benzinăria din Texaco, locul de unde fusese dat telefonul. Poliţia din Oakland se mişcase repede. În parcare se aflau patru blindate, parcate la colţurile parcării, cu faţa în interior, cu girofarurile pornite şi cu lanternele iluminând un spaţiu destul de mare. Elicopterul ateriză.

Judy sări din el. Un sergent de poliţie îi ieşi în întâmpinare.

— Du-mă la telefon, spuse ea.

O conduse înăuntru. Telefonul public era undeva în colţ lângă toalete. În spatele tejghelei se aflau doi vânzători: o negresă de vârstă mijlocie şi un tânăr alb cu cercel în ureche. Păreau speriaţi. Judy îl întrebă pe sergent:

— Le-aţi pus întrebări?

— Nu, îi spuse el. Le-am spus că este doar un control de rutină.

Ar fi fost tâmpiţi dacă ar fi crezut asta, gândi Judy, cu patru blindate şi FBI-ul afară. Se prezentă şi le spuse:

— N-aţi observat pe nimeni folosind telefonul – (se uită la ceas) – acum cincisprezece minute? Femeia spuse:

— Multă lume foloseşte acest telefon.

Judy simţi imediat că femeii nu prea-i plăceau poliţiştii. Îşi îndreptă apoi atenţia spre tânăr.

— Mă refer la un bărbat înalt cu vârsta în jur

de cincizeci de ani.

— A fost un bărbat, răspunse el. Se întoarse spre femeie.

— Nu l-ai observat? Arăta ca un hippie.

— Nu l-am văzut, repetă ea cu încăpăţânare. Judy le arătă portretul robot:

— Ar putea fi acesta? Tânărul se uita cu îndoială.

— Nu avea ochelari. Şi părul lui este destul de lung. De aceea m-am gândit că trebuie să fie un hippie.

Se uită mai atent.

— Ar putea fi el.

Femeia se uită şi ea cu atenţie la fotografie.

— Îmi aduc aminte acum, spuse ea. Cred că el este. Un tip slăbuţ în cămaşă de blugi.

— Ne-aţi fost de un real ajutor, spuse Judy recunoscătoare. Acum, această întrebare este foarte importantă. Ce fel de maşină conducea?

— Nu m-am uitat, spuse tânărul. Ştiţi câte maşini trec pe aici în fiecare zi? Iar acum e întuneric.

Judy se uită şi la femeie, care scutură tristă din cap:

— Iubito, întrebi persoana greşită – nu ştiu să fac diferenţa dintre un Ford şi un Cadillac.

Judy nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— La naiba, spuse ea. Îşi reveni apoi.

— Mulţumesc pentru ajutor, prieteni. Ieşi apoi.

— Alţi martori? îl întrebă pe sergent.

— Nu. Se poate să fi fost şi alţi clienţi, dar au plecat de mult. Doar cei care lucrează aici.

Charlie Marsh veni grăbit cu telefonul la ureche.

— Granger a fost prins, spuse Judy. Doi ofiţeri de patrulă l-au oprit la bariera de pe podul Carquinez.

— Incredibil! spuse Judy.

Apoi, după expresia de pe chipul lui Charlie îşi dădu seama că se întâmplase ceva rău.

— L-au arestat?

— Nu, spuse Charlie. Purtau vestele antiglonţ şi tot i-a împuşcat pe amândoi. A scăpat!

— Avem marca maşinii?

— Nu. Angajatul gheretei n-a observat.

Judy nu putu să-şi ascundă disperarea din voce.

— Chiar au scăpat?

— Da!

— Şi cei doi ofiţeri de patrulă?

— Sunt amândoi morţi. Sergentul de poliţie deveni palid.

— Dumnezeu să-i ierte, şopti el. Judy se întoarse, îngreţoşată.

— Şi Dumnezeu să ne ajute să-l prindem pe Granger, spuse ea. Înainte de a mai ucide pe cineva.

17

Oaktree făcuse o treabă excelentă deghizând vibrantul într-o maşină de carnaval.

Panourile cu „Gura Dragonului”, viu colorate cu roşu şi galben, acoperiseră complet placa masivă de oţel, motorul mare al vibrantului şi rezervoarele şi supapele care controlau maşinăria. În timp ce vineri după-amiaza, Preotul traversa statul, de la baza munţilor Sierra Nevada, prin valea Sacramento spre lanţul muntos, ceilalţi şoferi de pe drum le zâmbeau şi claxonau într-un mod prietenos, iar copiii le făceau cu mâna de la geamurile din spate ale autobuzelor.

Patrula de poliţie îi ignoră.

Preotul conducea camionul, având-o pe Melanie alături. Star şi Oaktree îi urmau cu bătrâna Cuda. Ajunseră în Felicitas seara devreme. Lucarna seismică avea să se deschidă la câteva minute după ora nouăsprezece. Era un moment potrivit: calea de scăpare era lumina crepusculară. În plus, FBI-ul şi poliţiştii erau deja în alertă de optsprezece ore trebuie să fie obosiţi deja şi cu reacţiile lente. Poate că începuseră să creadă că nu va mai avea loc nici un cutremur.

Ieşi de pe şosea şi opri camionul. La ieşirea de pe şosea, se aflau o benzinărie şi un restaurant unde mai multe familii luau cina. Copiii se uitau prin geamuri la maşina de carnaval. Lângă restaurant era un câmp unde păşunau cinci sau

şase cai; apoi urma o clădire de birouri cu geamuri joase. Drumul care ducea înspre oraş era marcat de case, iar Preotul observă o şcoală şi o clădire mică cu rame de lemn care arăta ca o capelă baptistă. Melanie spuse:

— Falia trece exact pe sub Strada Principală.

— De unde ştii?

— Priveşte copacii de pe trotuar.

Era un şir de pini maturi pe partea îndepărtată a străzii.

— Copacii de pe partea vestică stau cam cu cincisprezece metri mai în spate decât cei de pe partea vestică.

Preotul observă şi el că linia era întreruptă cam pe la jumătatea străzii. La vest, copacii creşteau chiar pe mijlocul trotuarului, în loc să crească lângă bordură.

Preotul porni radioul camionului. Emisiunea lui John Truth tocmai începuse.

— Perfect, spuse el. Crainicul tocmai spunea:

— Asistentul personal al guvernatorului Mike Robson a fost implicat ieri într-un incident bizar. Răpitorul l-a acostat pe secretarul de cabinet, Al Honeymoon, în garajul Clădirii Capitoliului, l-a forţat să conducă în afara oraşului şi l-a abandonat pe I-80.

Preotul spuse:

— Ai observat că nu au menţionat numele Mânie Divină. Ei ştiu că eu am fost în Sacramento. Dar pretind că nu are nici o legătură cu noi. Vor să

prevină panica. Îşi pierd timpul. În douăzeci de minute va avea loc cea mai mare panică pe care California a văzut-o.

— Bine! spuse Melanie. Era încordată, dar emoţionată, se îmbujoră, iar ochii îi străluceau de speranţă amestecată cu spaimă.

Preotul ascundea faptul că era plin de dubii.

Va merge şi de astă dată?

E doar un mod de a afla!

Puse motorul în funcţiune şi coborî dealul.

Drumul de legătură de la şosea şerpuia până când dădea în drumul de ţară care ducea spre oraş dinspre est. Preotul intră pe Strada Principală. Pe falie se afla o cafenea. Preotul opri în parcarea din faţă. Cuda opri lângă camion.

— Du-te şi cumpără nişte gogoşi, îi spuse lui Melanie. Încearcă să pari naturală.

Sări din camion şi se plimbă până la cafenea. Preotul trase frâna de mână şi apoi maneta care coborî ciocanul vibrantului seismic la pământ. Un poliţist ieşi din cafenea.

— La naiba! – exclamă Preotul.

Poliţistul avea în mână o pungă de hârtie şi traversă intenţionat parcarea. Preotul bănui că se oprise pentru o cafea pentru el şi partenerul său. Dar unde era maşina de poliţie? Preotul se uită în jur şi observă capota alb-albastră ascunsă după o furgonetă. Nu o observase când intrase în parcare. Se blestemă pentru neatenţia lui.

Dar era prea târziu pentru regrete. Poliţistul

observă camionul, îşi schimbă direcţia şi veni spre geamul Preotului.

— Bună, ce mai faceţi? spuse poliţistul pe un ton prietenos. Era un tânăr înalt şi slab, cu vârsta de aproape douăzeci de ani şi păr scurt şi blond.

— Sunt bine, spuse Preotul. *Poliţiştii din orăşelele astea se comportă de parcă toată lumea e vecinul lor.* Dumneavoastră?

— Ştiţi că nu puteţi începe carnavalul fără să aveţi permis, nu?

— Ca peste tot, îi zise Preotul. Dar ne îndreptăm spre Pismo Beach. Ne-am oprit doar pentru cafea, la fel ca dumneavoastră.

— Bine. Să aveţi o zi bună în continuare.

— La fel.

Poliţistul se îndepărtă, iar Preotul dădu din cap uimit.

Dacă ai şti cine sunt, prietene, te-ai îneca cu gogoaşa cu ciocolată.

Se uită în oglinda retrovizoare şi verifică din priviri cadranele vibrantului. Totul era verde.

Melanie reveni:

— Intră în maşină cu ceilalţi, îi spuse el. Vin şi eu imediat.

Setă maşinăria să vibreze la un semnal dat de o telecomandă, apoi sări din camion şi lăsă motorul să meargă.

Melanie şi Star erau pe bancheta din spate a maşinii Cuda, cât mai departe posibil una de cealaltă: erau politicoase, dar nu-şi puteau

ascunde ostilitatea reciprocă. Preotul sări şi el în locul din faţă al pasagerului.

— Urcă dealul şi rămâi acolo unde ne-am oprit prima dată, spuse el.

Oaktree se îndepărtă.

Preotul porni radioul şi schimbă pe emisiunea lui John Truth.

— E şapte douăzeci şi cinci vineri seara şi ameninţarea grupării Mânie Divină nu s-a materializat, mulţumesc lui Dumnezeu. Care este cel mai înspăimântător lucru ce vi s-a întâmplat? Sunaţi la John Truth şi povestiţi-ne. Ar putea fi ceva prostesc, ca de exemplu un şoarece în frigider sau poate aţi fost victima unui jaf. Împărtăşiţi-vă gândul cu restul lumii, la John Truth în direct.

Preotul se întoarse spre Melanie.

— Sună-l de pe celular.

— Dacă ne iau urma?

— E un post de radio şi nu un nenorocit de FBI, nu au cum să ne ia urma. Dă-i drumul.

— Bine.

Melanie formă numărul pe care John Truth continua să-l repete în timpul emisiunii.

— E ocupat.

— Continuă să încerci.

— Telefonul reformează numărul automat. Oaktree opri maşina în vârful dealului şi priviră

Înspre oraş. Preotul studie nerăbdător parcarea din faţa cafenelei. Poliţiştii încă erau

acolo. Nu voia să pună în funcţiune vibrantul când aceştia erau atât de aproape – unul dintre ei ar putea avea inspiraţia să urce în cabină şi să oprească motorul.

— Poliţiştii ăia nenorociţi! bombăni el. De ce nu merg să prindă nişte criminali?

— Nu spune asta – ar putea veni după noi, glumi Oaktree.

— Noi nu suntem criminali, spuse Star cu tărie. Noi încercăm să ne salvăm ţara.

— Ai dreptate, spuse Preotul cu un zâmbet pe chip, ridicând pumnul în aer.

— Vorbesc foarte serios, spuse ea. Peste o sută de ani, când oamenii vor privi înapoi, vor spune că noi am fost cei raţionali şi că guvernul a fost nebun să lase poluarea să distrugă America. Ca şi dezertorii din primul război mondial – toată lumea îi ura, dar acum toată lumea spune că singurii oameni normali au fost cei care au fugit.

Oaktree spuse:

— Aşa e!

Maşina poliţiei se îndepărtă de cafenea.

— L-am prins! spuse Melanie. L-am prins pe Alo? Da, am să aştept… Spune să oprim radioul…

Preotul opri radioul maşinii.

— Vreau să vorbesc despre cutremur, continuă Melanie, răspunzând la întrebări. Melinda… la telefon. Oh! A plecat. La naiba, şi am aproape că i-am spus numele meu.

— Nu contează, trebuie să fie milioane de

femei cu numele de Melanie, spuse el. Dă-mi telefonul să vorbesc eu.

Îi dădu telefonul, iar Preotul îl puse la ureche. Auzi o reclamă la Lexus, o agenţie de vânzări din San Jose. Se pare că asta le cânta tuturor celor care aşteptau pe fir. Era cu ochii pe maşina de poliţie care urca dealul, venind înspre ei. Trecu pe lângă maşină, intră pe şosea şi dispăru.

Deodată auzi:

— Iar Melinda vrea să ne vorbească despre ameninţarea cu cutremurul. Bună, Melinda, eşti în direct la John Truth!

Preotul spuse:

— Bună, John, nu este Melinda, aici Mânie Divină. Urmă o pauză. Apoi, Truth începu din nou să vorbească, vocea lui luând tonul pe care-l folosea atunci când făcea anunţuri importante.

— Prietene, ar fi bine să nu minţi, pentru că dacă faci asta, ai putea să intri în închisoare, ştii?

— Cred că aş putea ajunge la închisoare dacă nu glumesc, spuse Preotul.

Truth nu râse:

— De ce mă suni pe mine?

— Voiam să fiu sigur că de data asta toată lumea ştie că noi am cauzat cutremurul.

— Când se va întâmpla asta?

— În următoarele minute.

— Unde?

— Nu-ţi pot spune, fiindcă FBI-ul ar sări pe noi, dar îţi voi spune ceva ce nimeni nu poate

ghici. Va avea loc pe Ruta 101.

* * *

Raja Khan sări pe masa din mijlocul postului de comandă.

— Toată lumea, faceţi linişte şi ascultaţi-mă! ţipă el, nervos.

Toată lumea auzi teama din vocea lui ascuţită, iar în încăpere se făcu linişte.

— Un tip care pretinde că face parte din gruparea Mânie Divină este în direct la John Truth.

Izbucni un zgomot puternic, în momentul în care toată lumea începu să pună întrebări. Judy se ridică imediat:

— Linişte, toată lumea! ţipă ea. Raja, ce a spus?

Carl Theobald, care era aşezat cu urechea la difuzorul unui radio portabil, îi răspunse la întrebare.

— Tocmai a spus că următorul cutremur va avea loc peste câteva minute pe I 101.

— Foarte bine, Carl! Dă volumul mai tare. Judy se răsuci.

— Michael – se potriveşte cu una din locaţiile pe care le-am pus sub supraveghere?

— Nu, spuse el. La naiba, am bănuit greşit!

— Atunci mai încearcă o dată! Încearcă să-ţi dai seama unde pot fi oamenii ăştia!

— Bine, spuse el. Dar nu mai ţipa.

Se aşează la computerul său şi puse mâna pe mouse. La radioul lui Carl Theobald vocea spuse:

— Şi acum începe.

Se auzi alarma de la computerul lui Michael. Judy îl întrebă:

— Ce e asta? E un cutremur? Michael dădu clic pe mouse.

— Aşteaptă, trebuie să apară pe ecran… Nu… nu e un cutremur. E un vibrant seismic.

Judy se uită peste umărul lui. Pe ecran văzu desenul care îi mai fusese arătat o dată duminică.

— Unde este? spuse ea. Dă-mi o locaţie!

— Asta încerc să fac, i-o întoarse el. Faptul că strigi la mine nu va face computerul să lucreze mai repede.

Cum putea fi atât de irascibil într-un moment ca ăsta?

— De ce nu a început cutremurul? Poate că metoda lor nu funcţionează!

— În valea Owens nu le-a reuşit din prima.

— Nu ştiam asta.

— Bun. Aici sunt coordonatele.

Judy şi Charlie Marsh merseră la hartă. Michael le dicta coordonatele.

— Aici! spuse Judy triumfătoare. Exact pe Ruta 101, la sud de San Francisco. Un orăşel numit Felicitas. Carl, sună poliţia locală. Raja, anunţă patrula de poliţie. Charlie, vin cu tine cu elicopterul.

— Nu este o locaţie exactă, îi avertiză Michael. Vibrantul poate fi oriunde pe o rază de doi kilometri sau mai mult.

— Cum putem să restrângem aria?

— Dacă aş vedea peisajul aş putea să-mi dau seama unde este falia.

— Ar fi mai bine dacă ai veni cu elicopterul. Ia o vestă antiglonţ. Să mergem!

* * *

— Nu merge! spuse Preotul, încercând să-şi controleze panica. Melanie spuse:

— Nici cutremurul din valea Owens n-a mers din prima încercare?

Părea exasperată.

— A trebuit să mutăm camionul şi să încercăm din nou.

— Rahat, sper să avem timp, spuse Preotul. Condu, Oaktree! Înapoi la camion.

Oaktree puse maşina veche în mişcare şi coborî dealul.

Preotul se întoarse şi-i strigă lui Melanie, încercând să acopere cu vocea motorul maşinii.

— Unde crezi c-ar trebui s-o mutăm?

— Pe partea cealaltă a străzii, vizavi de cafenea cam la patru sute de metri depărtare. Acolo se continuă falia.

— Bine.

Oaktree opri maşina în faţa cafenelei. Preotul

ieşi. O femeie masivă, de vârstă mijlocie stătea în faţa lui.

— Ai auzit zgomotul? spuse ea. Părea că vine de sub camionul vostru. Am crezut că-mi sparge urechile!

— Dispari din faţa mea sau îţi sparg eu capul, spuse Preotul. Sări în camion. Ridică placa, puse motorul în funcţiune şi se depărtă. Ieşi în stradă şi intră în faţa unei rulote vechi. Rulota se dădu la o parte brusc, iar şoferul îl claxonă indignat. Preotul se îndreptă spre strada lăturalnică.

Conduse patru sute de metri şi se opri în faţa unei căsuţe drăguţe cu grădină împrejmuită. Un câine mic şi alb îl lătră furios prin gard. Lucrând agitat, coborî din nou placa de oţel a vibrantului şi îi verifică cadranele. Fixă din nou ca semnalul să fie dat prin telecomandă, sări din maşină şi se întoarse în Cuda.

Oaktree făcu zgomotos o curbă în U şi o şterse de acolo. În timp ce se îndepărtau cu viteză de-a lungul străzii principale, Preotul observă că activitatea lor începuse să atragă atenţia asupra lor. Erau urmăriţi de un cuplu cu pungi de cumpărături, de doi băieţi pe bicicletă şi de trei bărbaţi graşi care ieşiseră dintr-un bar pentru a vedea ce se întâmplă.

Ajunseră la capătul străzii principale şi întoarseră pe deal.

— E destul de departe, spuse Preotul.

Oaktree opri maşina, iar Preotul activă

telecomanda.

Putea auzi vibraţiile camionului. Star spuse tremurând:

— Suntem în siguranţă aici?

Păstrară liniştea, îngheţaţi din cauza suspansului, aşteptând să înceapă cutremurul.

Camionul vibră preţ de treizeci de secunde, apoi se opri.

— Suntem în prea mare siguranţă, îi spuse Preotul lui Star.

Oaktree spuse:

— Nu merge, Preotule! Melanie zise:

— Ştiţi ce cred? Pământul e prea moale. Oraşul e prea aproape de râu. Pământul moale sau umed absoarbe vibraţiile.

Preotul se întoarse spre ea acuzator:

— Ieri mi-ai spus că un cutremur cauzează mai multe pagube pe pământ umed.

— Am spus despre clădirile de pe sol umed că sunt mai uşor de doborât, fiindcă pământul de sub ele se mişcă mai uşor. Însă pentru transmiterea vibraţiilor faliei, e preferabil pământul stâncos.

— Las-o naibii cu discursurile! spuse Preotul. Unde mai putem încerca?

Arătă cu degetul spre deal.

— Unde am ieşit de pe şosea. Nu e exact deasupra faliei, dar solul ar trebui să fie solid.

Oaktree ridică o sprânceană către Preot.

— Înapoi la camion! spuse Preotul.

Merseră de-a lungul străzii principale, fiind

priviţi acum de mult mai mulţi oameni. Oaktree intră pe strada lăturalnică şi derapa, oprindu-se chiar lângă vibrantul seismic. Preotul sări în camion, ridică placa şi se îndepărtă, călcând pedala de acceleraţie până la podea.

Camionul se mişca dureros de încet prin oraş şi păru că se târăşte pe deal în sus.

Când ajunseră la jumătatea drumului, maşina de poliţie pe care o văzuseră mai devreme venea dinspre şosea, cu girofarul aprins şi cu sirena pornită, şi trecu în viteză pe lângă ei, îndreptându-se spre oraş.

În cele din urmă, camionul ajunse la locul unde Preotul privise oraşul şi pronunţase cuvântul „perfect”. Se opri peste drum de restaurantul Big Ribs. Pentru a treia oară, coborî placa de oţel.

În spatele lui vedea Cuda. Vedea maşina poliţiei venind dinspre oraş. Privind în sus, în văzduh văzu un elicopter. Nu avea timp să iasă din camion şi să activeze telecomanda. Trebuia să activeze vibrantul rămânând în scaunul şoferului.

Puse mâna pe manetă, ezită, iar apoi o trase.

* * *

Din elicopter, Felicitas părea un orăşel adormit.

Era o noapte senină. Judy vedea Strada Principală şi restul străzilor din jur, maşinile parcate, dar nimic nu părea că se mişcă. Un om

care uda flori era nemişcat asemeni unei statui; o femeie cu o pălărie mare de paie stătea nemişcată pe trotuar; trei adolescente stăteau îngheţate la colţul străzii; doi băieţi îşi opriseră bicicletele în mijlocul străzii.

Era mare mişcare pe şoseaua care trecea de oraş pe viaducte elegant arcuite. Observa obişnuitul amestec de maşini şi camioane, văzu două sau mai multe maşini de poliţie, îndreptându-se cu viteză spre oraş, venind, presupuse ea, ca răspuns la telefonul ei.

Dar în oraş nu se mişca nimic.

După un moment îşi dădu seama ce se întâmpla, de fapt.

Ascultau.

Huruitul elicopterului acoperea sunetul pe care aceştia îl ascultau, dar putea bănui care este zgomotul. Trebuia să fie vibrantul seismic.

Dar unde se afla?

Elicopterul zbură destul de jos ca să poată identifica câteva maşini parcate pe Strada Principală, dar nu vedea un vehicul mare cât un vibrant seismic. Nici unul dintre copacii care acopereau parţial străzile nu erau destul de mari pentru a ascunde total mărimea camionului.

Îi vorbi lui Michael prin microfon:

— Vezi falia?

— Da.

Studia harta şi o compara cu ceea ce vedea dedesubt.

— Trece pe sub calea ferată, pe sub râu şi pe sub conductele de gaz. Dumnezeule Doamne, va avea loc un dezastru.

— Dar unde e vibrantul?

— Ce e acolo sus, pe deal?

Judy urmări direcţia degetului. Deasupra oraşului, aproape de şosea văzu un mic pâlc de clădiri: un restaurant fast-food, o clădire de birouri cu zid de sticlă, o construcţie de lemn, probabil o capelă. Pe stradă, lângă restaurant era un coupé plin de noroi care arăta ca o maşină de colecţie, veche, din anii şaptezeci; o maşină de poliţie oprind în spatele ei şi un camion imens colorat în întregime cu dragoni roşii şi un galben acid. Citi cuvintele „Gura Dragonului”.

— E un camion de carnaval, spuse ea.

— Sau o deghizare, sugeră el. E mărimea aproximativă a unui vibrant seismic.

— Dumnezeule, ai dreptate! spuse ea. Charlie, asculţi?

Charlie Marsh stătea lângă pilot. Şase membri ai echipei SWAT stăteau în spatele lui Judy şi Michael, înarmaţi cu semiautomate MP-5 butucănoase. Restul echipei cobora cu viteză pe şosea cu un camion blindat.

— Ascult, spuse Charlie. Pilot, poţi să ne laşi pe deal lângă camionul acela pentru carnaval.

— E ciudat, replică pilotul. Pantele dealului sunt abrupte şi drumul se îngustează. Ar fi mai bine să cobor în parcarea de lângă restaurant.

— Fă-o, spuse Charlie.

— Nu va avea loc un cutremur, nu-i aşa? întrebă pilotul.

Nimeni nu-i răspunse.

În timp ce elicopterul ateriza, un bărbat coborî din camion. Judy era foarte atentă la el. Era un bărbat înalt, slab, cu păr lung negru; simţi imediat că acesta trebuia să fie duşmanul ei. El îşi întoarse privirea spre elicopter şi se părea că ochii lui o fixau pe ea. Era prea departe pentru a-i vedea clar trăsăturile, dar era sigură că acesta este Granger.

Rămâi acolo, blestematule, că vin să te iau.

Elicopterul plană deasupra parcării şi începu să coboare.

Judy realiză că ea împreună cu toţi ceilalţi puteau să moară în următoarele secunde.

Când elicopterul atinse solul, se auzi un zgomot de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

* * *

Pocnetul fu asemeni unui tunet, acoperi rapid bubuitul vibrantului seismic şi huruitul elicelor elicopterului.

Solul părea că se înalţă şi-l lovi pe Preot ca un pumn. Privea elicopterul aterizând în parcarea de la Big Ribs, gândindu-se că dacă loviturile vibrantului fuseseră în van, planul său va eşua şi că va fi arestat şi aruncat în închisoare. În

următorul moment, faţa-i deveni plată, de parcă ar fi primit un pumn de la Mike Tyson.

Se răsuci, respirând convulsiv şi văzu toţi pomii din jurul lui îndoindu-se şi răsucindu-se, de parcă ar fi fost suflaţi de uragan.

Un moment mai târziu îşi reveni şi realiză – a funcţionat! Cauzase un cutremur.

Da!

Iar el se afla în mijlocul său.

Apoi începu să-i fie teamă pentru viaţa lui.

Aerul vuia ca un bubuit terifiant al unor pietre scuturate într-o găleată uriaşă. Încercă să se ridice în genunchi, însă solul nu stătea fix şi, în încercarea de a se ridica în picioare, căzu din nou.

Of, rahat!

Se răsuci şi reuşi să stea vertical.

Auzi un sunet asemănător cu zgomotul produs de sute de geamuri spărgându-se. Întorcându-şi privirea spre dreapta, văzu exact ce se întâmpla. Zidurile de sticlă ale clădirii de birouri se sfărâmau în acelaşi timp. Un milion de cioburi de sticlă se revărsau ca o cascadă.

Da!

Capela baptistă din depărtare părea că se despica pe părţi. Era o construcţie şubredă din lemn, iar pereţii subţiri căzură într-un nor de praf la pământ, rămânând în mijlocul ruinelor o stranã masivă şi gravată.

Am reuşit! Am reuşit!

Ferestrele restaurantului Big Ribs fuseseră

sfărâmate, iar ţipetele copiilor îngroziţi străpungeau văzduhul. Unul din acoperişuri cedă, iar apoi căzu pe un grup de cinci sau şase adolescenţi, strivindu-i împreună cu masa şi cina lor. Clienţii rămaşi se ridicară ca un val şi se îndreptară spre ferestrele acum fără geamuri, în momentul în care restul acoperişului începu să se prăbuşească pe ei.

Aerul fu invadat de un miros străpungător de benzină. Cutremurul spărsese rezervoarele benzinăriei, bănui Preotul. Privi într-acolo şi văzu un val de combustibil vărsându-se în curtea din faţă. O motocicletă scăpată de sub control ieşi de pe stradă, trecând de pe o parte pe cealaltă, până când şoferul căzu, iar maşinăria alunecă de-a lungul betonului, scoţând scântei. Combustibilul vărsat prinse o flamă cu un *vup,* şi o secundă mai târziu, întregul parc fu cuprins de flăcări.

Iisuse Christoase!

Flăcările se apropiau ameninţător de Cuda. Văzu atunci maşina legănându-se în sus şi în jos şi văzu şi chipul terorizat al lui Oaktree, din spatele volanului.

Pe Oaktree nu-l mai văzuse niciodată speriat.

Caii de pe câmpul de lângă restaurant ieşiseră prin gardul spart şi galopau acum pe drumul care ducea spre Preot, cu ochii holbaţi, cu gurile deschise şi înspăimântaţi. Preotul nu avu timp să se dea la o parte din calea lor. Îşi acoperi capul cu mâinile. Trecură cu viteză pe lângă el.

În centrul oraşului, clopotul răsuna înnebunitor.

* * *

Elicopterul se ridică de la pământ după ce îl atinse timp de o secundă. Judy văzu pământul de sub ea tremurând ca o bucată de jeleu. Apoi se îndepărtă pe măsură ce elicopterul câştiga înălţime. Fu şocată să vadă zidurile de sticlă ale clădirii de birouri distruse de un mare val. Îl văzu pe motociclist prăbuşit lângă staţia de benzină şi ţipă de durere în momentul în care flăcările îl înghiţiră.

Elicopterul se roti, iar priveliştea i se schimbă. Acum vedea marea câmpie plată. În depărtare, un tren marfar traversa câmpia. La început crezu că acesta scăpase fără pagube, apoi văzu că încetinea sacadat. Ieşise de pe şine, şi, cum privi ea îngrozită, locomotiva se prăbuşi undeva lângă drum. Vagoanele încărcate începură să şerpuiască, până când se îngrămădiră în spatele locomotivei. Apoi, elicopterul se roti din nou, în continuă urcare.

Acum, Judy vedea oraşul. Era o privelişte şocantă.

Disperaţi şi panicaţi, oamenii fugeau pe străzi, cu gura deschisă din cauza ţipetelor de teroare pe care Judy nu le putea auzi, încercând să scape, în timp ce casele se prăbuşeau, pereţii

crăpau, ferestrele explodau, acoperişurile se despicau în două şi alunecau în grădinile îngrijite, iar maşinile se loveau pe stradă. Strada principală părea că e şi în flăcări şi inundată de apă în acelaşi timp. Maşinile fuseseră distruse pe stradă. Se văzu o străfulgerare, apoi încă una, iar Judy bănui că liniile de înaltă tensiune plesniseră.

Cum elicopterul câştigase înălţime, şoseaua le apăru în faţă, iar Judy îşi acoperi gura de groază când văzu că unul dintre arcurile uriaşe care susţinea viaductele plesnise şi se distruse. Drumul trosnise, iar o parte a drumului era acum în aer. Cel puţin zece maşini se îngrămădiseră pe o parte a rupturii, iar altele erau în flăcări. Dar măcelul nu se terminase încă. Chiar când se uita, un Chevrolet mare şi vechi se îndrepta în viteză spre prăpastie, derapă într-o parte şi în alta, în timp ce şoferul încerca în zadar să oprească. Judy se auzi ţipând când maşina căzu de pe margine. Vedea chipul înspăimântat al şoferului, un tânăr, când îşi dădu seama că e pe punctul de a muri. Maşina se roti de câteva ori în aer, groaznic de lent, până când în cele din urmă se prăbuşi pe acoperişul casei de dedesubt, dând foc casei.

Judy îşi acoperi chipul cu mâinile. Dar îşi aminti că era agent FBI. Se forţă să se uite din nou. Observă că pe şosea, maşinile frânau destul de devreme cât să reuşească să se oprească înainte de se prăbuşi. Însă patrulele de poliţie şi camionul cu echipa SWAT, care se îndreptau într-

acolo, nu mai aveau cum să ajungă în Felicitas dinspre şosea.

Vântul aduse un nor negru dinspre benzinărie, iar Judy îl văzu pe omul despre care crezuse că este Ricky Granger.

Tu ai făcut asta. Tu ai ucis atâţia oameni. Nenorocitule, te voi arunca în închisoare chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face.

Granger se strădui să se ridice şi fugi spre coupé-ul cafeniu, ţipând şi gesticulând către cei dinăuntru.

Maşina de poliţie era chiar în spatele coupé-ului, însă se pare că poliţiştii aveau reflexe foarte lente.

Judy îşi dădu seama că teroriştii erau pe punctul de a fugi.

Charlie ajunse la aceeaşi concluzie.

— Coboară, pilot! ţipă el în cască.

— Eşti nebun? îi replică pilotul.

— Acei oameni au făcut toate astea! strigă Judy, indicând cu degetul peste umărul pilotului. Ei au cauzat tot acest dezastru, iar acum sunt pe cale de a fugi!

— Rahat! spuse pilotul, iar elicopterul începu să coboare spre pământ.

* * *

Preotul îi strigă lui Oaktree prin geamul deschis al Cudei.

— Să plecăm de aici!

— Bine, pe unde?

Preotul arătă spre drumul care ducea în oraş.

— Ia-o pe aici şi nu pe strada principală, apoi la dreapta pe drumul de ţară – care ne va duce înapoi spre San Francisco; am verificat.

— Bine!

Preotul îi văzu pe cei doi poliţişti coborând din maşină.

Urcă în camion, ridică placa şi se îndepărtă, trăgând puternic de volan. Oaktree făcu o curbă în U şi coborî dealul. Preotul întoarse camionul mai uşor.

Unul dintre poliţişti stătea în mijlocul drumului, cu pistolul îndreptat spre camion. Era tânărul slăbuţ care-i urase Preotului o zi bună în continuare. Acum striga.

— Poliţia! Opreşte!

Preotul mergea direct spre el.

Poliţistul lăsă arma jos şi se dădu la o parte din drum.

Drumul pe care porniseră o lua spre estul oraşului, ocolind pagubele cele mai mari, care erau în centrul oraşului. Preotul trebui să evite două maşini distruse din faţa clădirii de birouri cu ferestrele sparte, dar după aceea avea drum liber. Camionul luă viteză.

Vom reuşi!

Apoi, cam la patru sute de metri, elicopterul FBI ateriză în mijlocul drumului.

Rahat!

Preotul văzu Cuda derapând.

Bine, blestemaţilor, voi aţi vrut-o.

Preotul apăsă cu putere pedala de acceleraţie. Agenţii SWAT, înarmaţi până în dinţi, coborâră din elicopter unul câte unul şi se înşirară pe lăţimea drumului.

Preotul coborî în plin avânt dealul, luând viteză şi claxona Cuda oprită pe marginea drumului.

— Acum, urmează-mă, bombăni Preotul, sperând ca Oaktree va ghici ce are de gând.

O văzu pe Judy Maddox coborând din elicopter. O vestă antiglonţ îi acoperea trupul graţios, iar în mână ţinea o armă. Îngenunche în spatele stâlpului de telegraf. Un bărbat se aşează în spatele ei, iar Preotul îl recunoscu pe soţul lui Melanie, Michael.

Preotul îşi aruncă privirea în oglinzile laterale. Oaktree venise cu Cuda chiar în spatele lui, făcând din el o ţintă dificilă. Se pare că nu uitase chiar tot ce învăţase în marină.

În spatele lor, aproximativ la o sută de metri, apropiindu-se ca un fulger albastru, venea patrula de poliţie.

Camionul Preotului era la aproximativ douăzeci de metri de agenţi, îndreptându-se în linie dreaptă spre elicopter.

Un agent FBI se ridică în picioare şi ochi camionul cu o puşcă semiautomată.

Iisuse, sper că nu au lansatoare de grenade.
Elicopterul se ridică de la sol.

* * *

Judy înjură. Pilotul elicopterului, necunoscător al termenului de ordin, aterizase mult prea aproape de vehiculele care se apropiau. Echipa SWAT şi ceilalţi agenţi abia dacă mai avură timp să se împrăştie şi să-şi ocupe poziţiile, înainte ca maşina de carnaval să treacă peste ei. Michael se clătină până Pe cealaltă parte a drumului.

— La pământ! îi strigă Judy.

Ea îl văzu pe şoferul camionului ascunzându-se sub bord atunci când un membru al echipei SWAT deschise focul cu puşca semiautomată. Parbrizul crăpă, apărătoarele şi capota fură găurite, dar camionul nu se opri. Judy ţipă frustrată.

Ridică rapid puşca M870 şi trase în cauciucurile camionului, însă eşuă din cauza dezechilibrului în care se afla.

Camionul era în dreptul ei. Focul de arme încetă: agenţilor le era teamă să nu tragă unul în altul.

Elicopterul se ridica – atunci Judy observă că pilotul întârziase câteva secunde. Capota superioară a camionului frecă partea de jos a elicopterului. Acesta se înclină brusc.

Camionul îşi continuă drumul, neafectat.

Cuda cafenie trecu şi ea în viteză, stând foarte aproape de camion.

Judy trăgea sălbatic în vehiculele care se îndepărtau.

Le lăsăm să scape!

Elicopterul se clătină în aer în timp ce pilotul încerca să ţină direcţia. Apoi, elicea atinse solul.

— O, nu! ţipă Judy. Te rog, nu!

Coada maşinăriei se roti în aer. Judy văzu expresia înspăimântată a pilotului care se lupta să păstreze controlul. Apoi, brusc, elicopterul se lovi cu botul de şosea. Urmă un *hârş* de metal deformat şi, imediat după aceea, zdrobirea muzicală a geamurilor. Pentru un moment, elicopterul rămase în bot. Apoi începu să se despice uşor.

Poliţistul din maşina de poliţie care venea în urma camionului cu peste o sută patruzeci de kilometri la oră frână disperat, derapa şi se lovi de elicopterul distrus.

Se auzi un *bum* asurzitor şi ambele vehicule izbucniră în flăcări.

* * *

Preotul văzu dezastrul într-una dintre oglinzile laterale şi scoase un strigăt triumfător. Acum, FBI-ul rămase îngheţat: fără elicopter şi fără maşini. Pentru următoarele minute vor încerca disperaţi să-i salveze pe poliţişti şi pe

pilot. Atunci când unul dintre ei se va trezi să ia o maşină de la o casă din apropiere, Preotul va fi la kilometri depărtare.

Împinse cu mâna sticla crăpată a parbrizului lovit de glonte, fără a încetini camionul.

Dumnezeule, cred că am scăpat!

În spatele lui, Cuda se clătina într-un mod straniu. Îşi dădu seama că aveau pană de cauciuc. Maşina mai mergea, aşa că presupuse că pana era pe spate. Oaktree mai putea merge încă vreo doi sau trei kilometri.

Ajunseră la o intersecţie. Trei maşini erau accidentate: o mini-furgonetă Toyota, cu un scăunel pentru copil în spate, un Dodge lovit şi un Cadillac Coupé de Ville alb. Preotul se uită cu atenţie la ele. Nici una nu era prea tare distrusă, iar motorul mini-furgonetei încă mai mergea. Nu-i vedea pe şoferi nicăieri. Probabil că plecaseră în căutarea unui telefon.

Ocoli cele trei maşini şi o luă la dreapta, îndepărtându-se de oraş. Opri pe prima bandă. Acum erau la o distanţă de vreo doi kilometri de echipa

FBI. Credea că va fi în siguranţă pentru un minut sau două. Sări din camion.

Cuda opri în spatele lui şi Oaktree ieşi din ea. Rânjea larg:

— Misiune îndeplinită cu succes, generale! spuse el. N-am văzut aşa ceva nici în nenorocita aia de armată!

Preotul dădu mâna cu el.

— Dar trebuie să ieşim din câmpul de bătaie rapid! spuse el.

Star şi Melanie ieşiră din maşină. Obrajii lui Melanie erau roz de bucurie, de parcă era excitată. Star se aplecă şi vomită pe marginea drumului.

* * *

Charlie Marsh vorbea la celular.

— Pilotul este mort şi la fel sunt şi poliţiştii locali. Sunt o grămadă de maşini accidentate pe Ruta 101, care trebui închisă. Aici în Felicitas sunt maşini distruse, incendii, inundaţii, o conductă de gaz fisurată, un tren deraiat. Va trebui neapărat să sunaţi la Oficiul de Urgenţe al guvernatorului.

Judy îi ceru şi ea telefonul.

— Pune-i pe unul din oamenii lui Judy pe fir. Îi înmână telefonul.

— Aici Judy, cu cine vorbesc? spuse ea rapid.

— Carl. Cum sunteţi?

— Suntem bine, dar sunt extrem de supărată că i-am pierdut pe suspecţi. Pune următoarele două maşini în urmărire. Unul este un camion pe care este pictat un dragon galben cu roşu şi arată ca o maşină de carnaval. Cealaltă este o Plymouth Cudy cafenie, veche de douăzeci şi cinci sau treizeci de ani. Mai trimite încă un elicopter să caute vehiculele pe drumurile dinspre Felicitas. Se

uită în sus:

— E aproape întuneric, dar fa-o totuşi. Orice vehicul care seamănă cu acestea trebuie oprite, iar ocupanţii maşinii chestionaţi.

— Şi dacă unuia dintre ei i se potriveşte descrierea lui Granger…?

— Ia-l cu tine şi ţintuieşte-l la podea până când ajung eu.

— Ce vei face?

— Presupun că vom lua nişte maşini de aici şi ne vom întoarce la birou. Cumva…

Se opri un moment şi-şi reprimă valul de epuizare şi disperare.

— Cumva, trebuie să evităm să se întâmple acest lucru încă o dată.

* * *

— Nu s-a terminat încă, spuse Preotul. Într-o oră sau două, toţi poliţiştii din California vor căuta o maşină de carnaval numită „Gura Dragonului”. Se întoarse către Oaktree.

— Cât de repede poţi da placajele jos.

— Cu câteva ciocane bune, în câteva minute.

— Camionul are o trusă de scule. Mişcându-se repede, cei doi luară jos placajele pictate şi le azvârliră deasupra unui gard de sârmă, în câmp. Cu puţin noroc, în confuzia de după cutremur, vor trece o zi sau două până când cineva se va uita atent la ele.

— Ce naiba îi vei spune lui Bones? întrebă Oaktree în timp ce lucrau.

— Mă voi gândi la ceva!

Melanie îi ajuta, însă Star stătea cu spatele la ei, sprijinindu-se pe capota Cudei. Plângea. Preotul ştia că suferea, dar acum nu avea timp să o consoleze.

Când terminară treaba, se dădură câţiva paşi înapoi, gâfâind din cauza efortului. Oaktree spuse îngrijorat:

— Acum, blestemăţia arată din nou ca un vibrant seismic.

— Ştiu, spuse Preotul. Nu avem ce face în legătură cu asta. Se întunecă, nu mai avem mult de mers şi toţi poliţiştii de pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri sunt recrutaţi în echipe de salvare. Sper doar să avem noroc. Acum, pleacă de aici. Ia-o şi pe Star.

— Mai întâi trebuie să schimb cauciucul – am pană.

— Nu te mai chinui, spuse Preotul. Oricum trebuie să scăpăm de Cuda. FBI-ul a văzut-o.

Indică cu degetul înspre intersecţie.

— Am văzut trei maşini acolo. Alege-ţi o nouă maşină.

Oaktree se grăbi.

Star se uită la Preot cu ochi acuzatori:

— Nu-mi vine să cred că am făcut una ca asta, spuse ea. Câţi oameni am ucis?

— Nu am avut altă alegere, spuse el nervos.

Ai spus că ai face orice pentru a ne salva comunitatea, îţi aduci aminte?

— Dar eşti atât de calm. Toţi aceşti oameni ucişi, alţii răniţi, familii care şi-au pierdut casele – nu te doare inima?

— Sigur că mă doare.

— Şi ea.

Arătă spre Melanie.

— Priveşte-i chipul. E atât de destinsă. Dumnezeule, mă face să cred că-i face plăcere.

— Star, vorbim mai târziu, bine? Scutură din cap uimită.

— Mi-am petrecut douăzeci şi cinci de ani alături de tine şi nu am reuşit să te cunosc cu adevărat.

Oaktree se întoarse la volanul Toyotei.

— Nu e nimic în regulă cu asta în afară de lovitura pe care a primit-o.

Preotul îi spuse lui Star:

— Du-te cu el.

Ea ezită un moment destul de lung, iar apoi urcă în maşină. Oaktree porni maşina şi dispăru rapid.

— Urcă în camion, îi spuse Preotul Melaniei. El urcă în spatele volanului, întoarse camionul şi opri în intersecţie. Coborâră amândoi şi se uitară la cele două maşini rămase. Preotului îi plăcu Cadillacul. Avea capota puţin îndoită, însă faţada fusese neatinsă şi cheile erau în contact.

— Urmează-mă cu Cadillacul, îi spuse el

Melaniei.

Urcă în maşină şi răsuci cheia. Porni din prima. Ea-l întrebă:

— Încotro?

— Spre depozit.

— Bine.

— Dă-mi telefonul tău.

— Pe cine ai de gând să suni? Nu FBI-ul.

— Nu, doar la postul de radio. Îi întinse telefonul.

Când fură gata de pornit, se auzi o explozie puternică undeva în depărtare. Preotul îşi întoarse privirea spre Felicitas şi văzu o văpaie ridicându-se.

Melanie întrebă:

— Ce a fost aia?

Văpaia se retrase şi cerul întunecat deveni strălucitor.

— Presupun că ţevile de gaz tocmai au luat foc, spuse Preotul. Asta numesc eu artificii.

* * *

Michael Quercus stătea întins pe un petec de iarbă pe marginea drumului, părând şocat şi neajutorat. Judy se opri lângă el.

— Ridică-te, îi spuse ea. Adună-te. Oamenii mor în fiecare zi.

— Ştiu, spuse el. Nu e vorba de morţi aici – cu

toate că e îngrozitor. E vorba despre altceva.

— Despre?

— Ai văzut cine era în maşină?

— În Cuda? La volan era un negru.

— Dar pe bancheta din spate?

— N-am văzut pe nimeni.

— Eu da. O femeie. Şi ai recunoscut-o?

— Fii sigură de asta, spuse el. Era soţia mea.

* * *

Îi luă douăzeci de minute să reuşească să sune la emisiunea lui John Truth de pe telefonul lui Melanie. Când auzi că sună, ajunsese deja în San Francisco.

Emisiunea continua. Preotul le spuse că este de din gruparea Mânie Divină aşa că îi preluară telefonul imediat.

— Ai făcut un lucru oribil, spuse Truth. Folosea tonul cel mai grav, dar Preotul ştia că sub tonul acesta se afla un om triumfător. Cutremurul avusese practic loc în emisiunea lui. Acest lucru îl va face cea mai populară personalitate radio din America. Mai populară decât Howard Stern

— Greşeşti, îi spuse Preotul. Oamenii care au transformat California într-un pământ otrăvit sunt cei care au făcut ceva oribil. Eu doar încerc să-i opresc.

— Ucigând oameni inocenţi?

— Poluarea ucide oameni inocenţi.

Automobilele ucid oameni inocenţi. Sună-l pe dealer-ul Lexus, cel căruia îi faceţi voi reclamă, şi spuneţi-i că a făcut o mare greşeală vânzând cinci maşini azi.

Urmă un moment de tăcere. Preotul rânji. Truth nu ştiu cum să-i răspundă. Ar putea începe să discute despre etica sponsorilor. Dar schimbă rapid subiectul.

— Fac apel la tine să te predai chiar acum.

— Am doar un lucru să-ţi spun ţie şi oamenilor din California, continuă Preotul. Guvernatorul Robson trebuie să anunţe stoparea construirii de hidrocentrale – dacă nu se va întâmpla acest lucra, va avea loc un alt cutremur.

— Ai face asta din nou?

Truth păru sincer şocat.

— Fii sigur de asta. Şi… Truth încercă să-l întrerupă.

— Ai putea să ceri… Preotul îl acoperi.

— …următorul cutremur va fi mult mai rău decât acesta.

— Unde va avea loc?

— Nu pot să-ţi spun asta.

— Poţi să-mi spui când?

— Ah, sigur. Dacă guvernatorul nu se răzgândeşte, următorul cutremur va avea loc peste două zile.

Făcu o pauză pentru a avea un efect dramatic.

— Exact, adăugă el. Închise.

— Acum, domnule guvernator, spuse Truth cu un ton ridicat. Spuneţi-le oamenilor să nu intre în panică.

PARTEA A TREIA
Patruzeci şi opt de ore

18

Judy şi Michael se întoarseră la centrul de operaţiuni de urgenţă cu câteva minute înainte de miezul nopţii.

Fusese trează timp de patruzeci şi opt de ore, dar nu se simţi obosită. Oroarea provocată de cutremur încă o urmărea. La fiecare câteva secunde vedea cu ochiul minţii una din imaginile de coşmar: deraierea trenului, oamenii ţipând, elicopterul cuprins de flăcări sau Chevroletul vechi rostogolindu-se în aer. Era speriată şi încordată când intră în clubul vechi al ofiţerilor.

Dar revelaţia lui Michael îi dăduse o nouă speranţă. Fusese un şoc să afle că soţia lui era una dintre terorişti, dar era, până acum, cea mai promiţătoare urmă. Dacă Judy reuşea să dea de Melanie, i-ar fi găsit şi pe Mânie Divină.

Dacă ar reuşi s-o facă în două zile, ar putea preveni un alt cutremur.

Intră în fosta sală de bal care devenise un post de comandă. Stuart Cleever, marele grangur din Washington preluase controlul, stătea la masa principală. Era îngrijit, mai în vârstă, îmbrăcat imaculat într-un costum gri, cămaşă albă şi cravată în dungi.

Lângă el se afla Brian Kincaid.

Bastardul a reuşit să se infiltreze din nou în caz. Vrea să-l impresioneze pe tipul de la

Washington. Brian era pregătit pentru ea:

— Ce naiba s-a întâmplat? spuse el imediat ce o văzu.

— Am ajuns prea târziu, spuse ea cu grijă.

— Parcă spuneai că ai pus toate locaţiile sub supraveghere, i-o trânti el.

— Le-am pus, pe cele mai bune, dar ştiau asta. Aşa că au ales următoarea locaţie – despre care nu se ştia sigur că va funcţiona – dar au riscat.

Kincaid se întoarse către Cleever şi ridică din umeri, de parcă i-ar fi spus: *Îţi vine să crezi?* Cleever îi spuse lui Judy:

— Imediat ce termini de făcut raportul, vreau să mergi acasă să te odihneşti. Brian va prelua controlul echipei tale.

Ştiam eu. Kincaid l-a montat pe Cleever împotriva mea.

E timpul să facem lucruri mari.

Judy spuse:

— Mi-aş dori o pauză, dar nu acum. Cred că voi reuşi să-i arestez pe teroriştii în mai puţin de douăsprezece ore.

Brian lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză.

Cleever întrebă:

— Cum?

— Am găsit o nouă urmă. Ştiu cine este seismologul lor.

— Cine?

— Numele ei este Melanie Quercus. Este soţia de care Michael Quercus s-a despărţit. A reuşit să ia informaţia despre locaţiile cele mai bune pentru un cutremur de la soţul ei – le-a furat din computerul lui. Şi suspectez că a furat şi lista cu locurile puse sub supraveghere. Kincaid interveni:

— Quercus ar trebui să fie şi el pe lista suspecţilor! Ar putea fi în cârdăşie cu ei.

Judy anticipase acest lucru.

— Sunt sigură că nu e aşa, spuse ea. Dar în acest moment se află la detectorul de minciuni, doar ca să ne asigurăm.

— Foarte bine, spuse Cleever. Crezi că poţi să-i găseşti soţia?

— I-a spus lui Michael că locuieşte într-o comunitate din districtul Del Norte. Echipa mea verifică deja baza de date a comunităţilor de acolo. Doi oameni de-ai noştri locuiesc prin apropiere, într-un oraş numit Eureka, aşa că i-am rugat să contacteze poliţia locală.

Cleever dădu din cap aprobator. Îi aruncă lui Judy o privire evaluatoare.

— Ce doreşti să faci?

— Aş dori să merg până acolo. Voi dormi pe drum. Când voi ajunge acolo, poliţiştii locali vor avea deja adresele tuturor localnicilor din arie. Aş vrea să fac o razie printre ei în zori.

Brian interveni:

— Nu ai destule dovezi pentru a cere

mandate de percheziţie.

Avea dreptate. Faptul că Melanie a spus că locuieşte într-o comunitate din districtul Del Norte nu constituia o probă credibilă. Dar Judy cunoştea legea mai bine decât Brian.

— După ce au avut loc două cutremure, cred că avem circumstanţe speciale, tu nu crezi?

Asta însemna că viaţa oamenilor era în pericol. Brian rămase derutat, dar Cleever înţelese.

— Catedra legală va rezolva această problemă, de aceea sunt aici.

Făcu o pauză:

— Îmi place planul acesta, spuse el. Cred că ar trebui s-o facem. Brian, mai ai vreun comentariu de făcut?

Brian se uită morocănos:

— Ar fi bine să aibă dreptate, doar atât!

* * *

Judy pornise spre nord într-o maşină condusă de o femeie agent pe care n-o cunoştea, una dintre zecile care fuseseră chemate de la secţiile FBI din Sacramento şi Los Angeles în situaţiile de criză.

Michael stătea lângă Judy pe bancheta din spate. O implorase să-l lase să meargă cu ea. Era foarte îngrijorat pentru Dusty. Dacă Melanie făcea parte dintr-o grupare teroristă, în ce fel de pericol se putea afla fiul său? Judy primise acceptul lui

Cleever sub pretextul că cineva trebuia să-l ia în grijă pe băieţel după ce Melanie va fi arestată.

Imediat după ce trecură de podul Golden Gate, Judy primi un telefon de la Carl Theobald. Michael le spusese pe care din cele cinci sute şi ceva de companii de telefoane din America o folosea Melanie, iar Carl reuşi să obţină toate apelurile date şi primite. Compania de telefonie reuşise să identifice suprafaţa teritorială de unde s-a dat fiecare telefon, folosindu-se de sistemul roaming.

Judy spera că majoritatea telefoanelor fuseseră date din districtul Del Norte, dar fusese dezamăgită în cele din urmă.

— Nu există nici un tipar, spuse Carl cu grijă. A dat telefoane din valea Owens, din San Francisco, din Felicitas şi din alte locuri care unesc aceste locuri; dar tot ce ne spune este că s-a plimbat prin tot statul, iar asta o ştiam deja. Nu s-au dat telefoane din partea aceea a statului în care te îndrepţi.

— Asta înseamnă că are telefon fix acolo.

— Sau este foarte atentă.

— Mulţumesc, Carl. Dar a meritat încercarea. Acum odihneşte-te puţin.

— Vrei să spui că nu visez? Rahat. Judy râse şi închise telefonul.

Şoferul dădu volumul radioului mai tare, iar Nat Cole cânta „Let there be love”, în timp ce se deplasau cu viteză prin noapte. Judy şi Michael

puteau vorbi acum fără a fi auziţi.

— Ce e mai teribil e că nu am fost deloc surprins, spuse Michael după o pauză mai lungă. Se pare că întotdeauna am crezut despre Melanie că este nebună. Nu ar fi trebuit s-o las să-l ia pe Dusty de lângă mine – dar ea este mama, ştii?

Judy se întinse după mâna lui prin întuneric.

— Eu cred că ai făcut tot posibilul. El îi strânse mâna recunoscător.

— Sper doar că e teafăr.

— Da.

Întinzându-se pentru a dormi, Judy continuă să-l ţină de mână.

* * *

Se întâlniră toţi la ora cinci dimineaţa la secţia FBI din Eureka. Pe lângă agenţii locali, mai erau prezenţi şi reprezentanţi ai departamentului de poliţie locală şi ai secţiei de poliţie a districtului. FBI-ul întotdeauna a ţinut să implice într-o razie şi forţele de poliţie locale – era un mod de menţinere a bunelor relaţii cu oamenii, al căror ajutor era foarte binevenit.

În registrul *Ghidul Cunoaşterii Reciproce* Del Norte erau înregistrate patru comunităţi rezidenţiale. În baza de date a FBI-ului apăreau cinci, iar cunoştinţele localnicilor mai adăugară încă două.

Unul dintre agenţii locali a subliniat că una

dintre comunităţi, numită Phoenix Village, se află la doisprezece kilometri de locul unde se va construi o hidrocentrală. Auzind acestea, pulsul lui Judy acceleră şi îndrumă grupul care urma să facă o razie în Phoenix.

Pe măsură ce se apropia de locul cu pricina, aflându-se în fruntea convoiului de patru maşini, ea mergând cu o maşină a şerifului din districtul Del Norte, oboseala dispăru fără urmă. Se simţi din nou în forţă şi plină de energie. Eşuase să prevină cutremurul din Felicitas, dar putea să se asigure că nu va mai avea loc un altul.

Intrarea în Phoenix se făcea pe un drum de ţară marcat cu indicatoare, pe care era frumos desenată o pasăre ridicându-se din flăcări. Nu exista o poartă şi nici paznic. Maşinile intrară pe un drum bine făcut şi parcară în cerc. Agenţii coborâră din maşini şi începură să intre-n case. Fiecare dintre ei avea o copie a fotografiei cu Melanie şi Dusty, cea pe care Michael o ţinuse pe biroul lui.

Trebuie să fie aici undeva, probabil în pat cu Granger, odihnindu-se după ziua obositoare de ieri. Sper că au coşmaruri.

Satul era foarte liniştit în lumina zorilor. Erau mai multe hambare şi o construcţie cu cupolă. Înainte de a începe să bată la uşi, agenţii îşi ocupară poziţiile la intrările din faţă şi din spate. Lângă locul unde fuseseră parcate maşinile în cerc, Judy găsi pe o planşă o hartă a satului, pe

care apăreau casele şi celelalte clădiri. Era un magazin, un salon de masaj, o poştă şi un atelier de reparaţii auto. Pe lângă cincisprezece case, pe mapă mai apăreau păşuni, livezi, curţi de joacă şi un teren de sport.

Era destul de răcoare în acest nord îndepărtat, iar pe Judy o trecură fiorii, dorindu-şi să se fi îmbrăcat cu ceva mai gros decât pantalonii de în pe care-i purta acum. Aştepta un ţipăt de triumf al vreunui agent, care să-i spună că a identificat-o pe Melanie. Michael se plimba prin cercul format din maşini, trupul fiindu-i încordat la maxim.

Ce şoc, să afli că soţia ta a devenit teroristă, genul de persoană pe care un poliţist l-ar împuşca şi toată lumea ar sări în sus de bucurie. Nu-i de mirare că e încordat. E un miracol că nu se dă cu capul de pereţi.

Lângă harta satului era un anunţ. Judy citi despre un spectacol folk, organizat pentru strângerea de fonduri pentru fundaţia Construirii de Cămine. Oamenii aceştia emanau un aer inofensiv, care era extraordinar de credibil.

Agenţii intrau în fiecare clădire şi verificau fiecare cameră, mişcându-se rapid din casă în casă. După câteva minute, din una dintre cele mai mari case ieşi un bărbat şi se îndreptă spre parcare. Avea în jur de cincizeci de ani, cu barba şi mustaţa ciufulite, purtând nişte sandale din piele făcute de casă şi o pătură aspră care-i

acoperea umerii. I se adresă lui Michael:

— Dumneavoastră sunteţi responsabilul? Judy interveni:

— Eu sunt responsabilul. Se întoarse spre ea:

— Îmi spui, te rog, ce naiba se petrece aici?

— Cu plăcere, spuse ea fermă. O căutăm pe această femeie.

Îi arătă fotografia.

Bărbatul nu i-o luă din mână.

— Am mai văzut fotografia, spuse el. Nu e una de-a noastră.

Judy avu sentimentul deprimant că bărbatul spune adevărul.

— Aceasta este o comunitate religioasă, spuse el cu o reală indignare.

— Suntem cetăţeni cu frică de lege. Nu folosim droguri. Ne plătim taxele şi ne supunem decretelor locale. Nu meritǎm să fim trataţi ca delincvenţii.

— Trebuie doar să ne asigurăm că această femeie nu se ascunde aici.

— Cine este ea şi de ce credeţi că se ascunde aici? Sau presupuneţi că toţi oamenii care trăiesc în comunităţi sunt suspecţi.

— Noi nu presupunem nimic, spuse Judy. Fu tentată să-l pocnească pe bărbat, dar îşi amintise că ea fusese cea care-l trezise la ora şase dimineaţa.

— Această femeie face parte dintr-un grup terorist. Ea i-a spus soţului de care s-a despărţit

că locuieşte într-o comunitate din districtul Del Norte. Ne pare rău că trebuie să trezim pe toată lumea din fiecare comunitate a districtului, dar sper că puteţi înţelege că este foarte important. Dacă n-ar fi important, nu v-am deranja şi sincer nu ne-am fi făcut noi atâtea probleme.

Se uită la ea pătrunzător, apoi dădu din cap, atitudinea sa schimbându-se.

— Bine, spuse el. Te cred. Pot să fac ceva ce v-ar uşura munca?

Judy se gândi pentru un moment:

— Sunt toate casele trecute pe această hartă?

— Nu, spuse el. Sunt trei case noi pe partea de vest, chiar deasupra livezii. Dar vă rog să păstraţi liniştea – în una din case este un nou-născut.

— Bine.

Sally Dobro, o agentă de vârstă mijlocie, veni spre ea.

— Cred că am verificat fiecare clădire de aici. spuse ea. Nici o urmă de suspecţi.

Judy spuse:

— Sunt trei case la vest de livadă – le-aţi găsit?

— Nu, spuse Sally. Îmi pare rău. Merg chiar acum.

— Du-te încet, spuse Judy. În una dintre ele este un nou-născut.

— Aşa voi face.

Sally se îndepărtă, iar omul cu pătura

încuviinţă cu apreciere.

Mobilul lui Judy sună. Răspunse şi auzi vocea agentului Frederick Tan.

— Tocmai am terminat de verificat comunitatea Magic Hill. Nimic.

— Mulţumesc, Freddie.

După câteva minute, liderul celeilalte echipe de razie sună. Acelaşi mesaj.

Melanie Quercus nu era de găsit. Judy intră în disperare.

— La naiba, am dat-o în bară.

Michael era la fel de dezamăgit. Era, de asemenea, foarte agitat:

— Crezi c-am omis vreo comunitate?

— Fie e asta, fie te-a minţit. O privi gânditor:

— Îmi amintesc foarte bine conversaţia avută, spuse el. Eu i-am pus întrebarea Melaniei şi mi-a răspuns el.

Judy dădu din cap.

— Cred c-a minţit. E destul de deştept.

— Tocmai mi-am adus aminte de numele lui, spuse Michael. Îi spunea Preotul.

19

Sâmbătă dimineaţa la micul dejun în popotă, Dale şi Poem se ridicară în picioare şi cerură puţină linişte.

— Avem de făcut un anunţ, spuse Poem. Preotul se gândi că e gravidă din nou. Se pregăti să aplaude, să se bucure şi să ţină un discurs de felicitare la care toată lumea se aştepta. Se simţi plin de exuberanţă. Deşi nu-şi salvase încă satul, era pe-aproape. Poate că adversarul nu fusese încă scos din calcul, dar era undeva pe jos, luptându-se să rămână în luptă.

Poem ezită, apoi îl privi pe Dale. Expresia de pe chipul său era una solemnă:

— Azi vom părăsi comunitatea, spuse el. Urmă o tăcere de şoc. Preotul se simţi ca trăsnit.

Oamenii nu plecau decât dacă le spunea el acest lucru. Aceşti oameni erau sub vraja lui. Iar Dale era expert în viticultură şi omul-cheie în prepararea vinului. Nu-şi permiteau să-l piardă.

Şi chiar azi! Dacă Dale ar fi auzit ştirile – cum le-a ascultat Preotul, cu o oră în urmă, la radioul din maşină – ar fi ştiut că în California era o panică totală. Aeroporturile fuseseră asaltate, gările erau pline de oamenii care părăseau oraşele şi toate cartierele din apropierea faliei din San Andreas.

Guvernatorul Robson chemase Garda

Naţională. Vicepreşedintele era în avion, venea să inspecteze valoarea daunelor din Felicitas. Tot mai mulţi oameni – senatori statali, primari, lideri ai comunităţilor şi jurnalişti – îl îndemnau pe guvernator să cedeze în faţa teroriştilor grupării Mânie Divină. Însă Dale nu ştia nimic despre toate astea. Preotul nu fu singurul şocat de anunţul făcut. Apple izbucni în lacrimi şi Poem începu şi ea să plângă. Melanie fu prima care vorbi. Îl întrebă:

— Dar Dale, de ce?

— Ştii de ce? spuse el. Valea aceasta urmează să fie inundată.

— Dar unde veţi merge?

— La Rutherford. Este în valea Napa.

— Şi vei avea o slujbă obişnuită? Dale dădu din cap dezaprobator:

— Într-o vinărie.

Nu era o surpriză că Dale îşi găsise atât de repede o slujbă, se gândi Preotul. Experienţa lui era nepreţuită. Probabil că va scoate bani frumoşi. Surpriza era că voia să se întoarcă în lumea normală.

Câteva dintre femei începură să plângă. Song spuse:

— Nu puteţi să mai aşteptaţi şi să speraţi împreună cu noi?

Poem le răspunse înlăcrimată.

— Avem trei copii. Nu avem dreptul să le punem în pericol vieţile. Nu putem rămâne aici să sperăm să se întâmple un miracol, până când apa

va începe să ne ia casele.

Preotul interveni pentru prima dată.

— Această vale nu va fi inundată.

— N-ai de unde să ştii asta, spuse Dale.

Se făcu linişte în încăpere. Era neobişnuit ca unul dintre ei să-l contrazică pe Preot.

— Valea nu va fi inundată, repetă Preotul. Dale spuse:

— Toţi am observat că se întâmplă ceva, Preotule. În ultimele şase săptămâni aţi fost mai mult plecaţi de acasă. Ieri, patru dintre voi v-aţi întors la miezul nopţii, iar dimineaţă a apărut în parcare un Cadillac lovit. Dar orice aţi pus la cale nu aţi împărtăşit cu noi. Şi nu pot să risc viitorul copiilor mei pe credinţa ta. Shirley este de aceeaşi părere.

Numele real al lui Poem este Shirley, îşi aminti Preotul. Şi faptul că Dale îl folosi acum, însemna că deja se detaşa de comunitate.

— Vă voi spune ce va salva valea, spuse Preotul.

De ce să nu le spun despre cutremur – de ce nu? Ar trebui să fie mulţumiţi – mândri!

— Puterea de a ne ruga. Rugăciunea ne va salva.

— Mă voi ruga pentru voi, spuse Dale. La fel va face şi Shirley. Ne vom ruga pentru voi toţi. Dar nu vom rămâne.

Poem îşi şterse lacrimile de mânecă.

— Cred că asta a fost. Ne pare rău. Am

împachetat azi-noapte, nu avem prea multe. Sper că Slow ne va duce până la o staţie de autobuz din Silver.

Preotul se ridică şi merse spre ei. Puse o mână pe umărul lui Dale, cu cealaltă o cuprinse pe Poem. Îi îmbrăţişă pe amândoi şi spuse cu o voce joasă şi convingătoare:

— Vă înţeleg durerea. Să mergem la templu şi să medităm împreună. După aceea, orice veţi decide va fi bine.

Dale se îndepărtă, detaşându-se din îmbrăţişarea Preotului.

— Nu, spuse el. Zilele acelea au trecut.

Preotul fu şocat. Îşi folosea toată puterea de convingere şi nu funcţiona. Furia crescu în interiorul lui, periculos de incontrolabilă. Voia să ţipe la lipsa de credinţă şi la nerecunoştinţa lui Dale. I-ar fi ucis pe amândoi dacă ar fi putut. Dar ştia că dezvăluirea mâniei ar fi fost o greşeală. Trebuia să-şi menţină faţada de calm şi control.

Totuşi, nu reuşi să le dea salutul de adio. Sfâşiat între mânie şi nevoia de a se abţine, ieşi din popotă în linişte, cu atâta demnitate câtă reuşise să adune.

Se întoarse la cabina lui.

Încă două zile şi era totul în regulă. O zi!

Se aşeză pe pat şi-şi aprinse o ţigară. Spirit era întins pe podea, privindu-l supărat. Amândoi stăteau tăcuţi şi liniştiţi, meditând.

Star intră în cabina lui.

Nu vorbise cu el de azi-noapte, de când pornise împreună cu Oaktree dinspre Felicitas cu mini-furgoneta Toyota. Ştia că era supărată şi mâhnită din cauza cutremurului. Nu avusese timp să discute şi s-o convingă.

Ea începu:

— Merg la poliţie.

Preotul rămase şocat. Star îi dispreţuia pe poliţişti din toată inima. Pentru ea, a intra într-o secţie de poliţie era ca un club de homosexuali pentru Billy Graham.

— Ţi-ai ieşit din minţi, spuse el.

— Am ucis oameni ieri, spuse ea. Am ascultat la radio când ne întorceam acasă. Au murit cel puţin doisprezece oameni şi alţi o sută au fost spitalizaţi. Au fost răniţi bebeluşi şi copii. Oamenii şi-au pierdut casele, tot ce au făcut – şi cei săraci, nu doar cei bogaţi.

Totul se duce naibii – tocmai când sunt pe punctul de a câştiga!

Se întinse după mâna ei.

— Crezi că eu mi-am dorit să ucid oameni? Se dădu la o parte, refuzând s-o ia de mână.

— Nu ai părut deloc supărat când a avut loc dezastrul.

Trebuie să reuşesc s-o conving. Încă puţin. Trebuie.

Pretindea că se căieşte.

— Am fost fericit că funcţionează vibrantul, da. M-am bucurat c-am reuşit să punem

ameninţarea în practică. Dar n-am intenţionat să rănesc pe nimeni. Ştiam că există un risc, dar am decis să mi-l asum, fiindcă miza este foarte importantă. Credeam că şi tu ai luat aceeaşi decizie.

— Aşa a fost, dar s-a dovedit a fi o decizie proastă, una slabă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi ce s-a întâmplat cu noi? Am fost copiii care au crezut în dragoste şi pace – iar acum ucidem oameni! Eşti exact ca Lyndon Johnson. I-a bombardat pe vietnamezi, iar apoi şi-a justificat actul. Ziceam despre el că spune bazaconii şi aşa şi era. Mi-am dedicat întreaga viaţă ca să nu ajung aşa.

— Aşadar, crezi că ai făcut o greşeală, spuse Preotul. Pot înţelege acest lucru. Ceea ce mi-e greu să înţeleg este că tu doreşti să-ţi răscumperi greşeala pedepsindu-mă pe mine, pedepsind întreaga comunitate. Vrei să ne trădezi în faţa poliţiştilor. Fusese luată prin surprindere.

— Eu nu m-am gândit din punctul ăsta de vedere. Nu vreau să pedepsesc pe nimeni.

O avea la mână acum.

— Ce doreşti atunci cu adevărat? Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Cred că vrei să te asiguri că s-a sfârşit.

— Cred că da.

Se apropie spre ea, iar de data aceasta îl lăsă s-o prindă de mână.

— S-a terminat, spuse el uşor.

— Nu sunt sigură, spuse ea.

— Nu vor mai avea loc cutremure. Guvernatorul va ceda. Vei vedea.

* * *

Întorcându-se cu viteză la San Francisco, Judy trebui să se abată din drum pe la Sacramento, pentru o întâlnire la biroul guvernatorului. Mai trase un pui de somn în maşină, iar când ajunse la Clădirea Capitoliului se simţi pregătită să ţină piept oricui. Stuart Cleever şi Charlie Marsh veniseră şi ei cu avionul de la San Francisco. Capul biroului FBI din Sacramento li se alăturase. Se întâlniră la prânz în sala de conferinţe de la potcoavă, sala guvernatorului. Al Honeymoon stătea la birou.

— Interstatala 80 a fost blocată pe o rază de nouăsprezece kilometri de maşini care vor să părăsească zona faliei din San Andreas, spuse Honeymoon. Şi celelalte şosele sunt în aceeaşi stare.

Cleever spuse:

— Preşedintele l-a sunat pe directorul FBI şi l-a întrebat despre ordinea publică.

O privi pe Judy de parcă toate acestea s-ar fi întâmplat din vina ei.

— L-a sunat şi pe guvernatorul Robson, spuse Honeymoon.

— Din acest moment nu mai avem o problemă gravă de ordine publică, spuse Cleever. Există rapoarte care vorbesc despre prădarea a trei cartiere din San Francisco şi unul din Oakland, dar sunt destul de sporadice. Guvernatorul a sunat Garda Naţională şi i-a pus în gardă, deşi nu avem nevoie de ei încă. Cu toate astea, dacă va mai avea loc un alt cutremur…

Gândul acesta o făcu pe Judy să intervină:

— Nu va mai putea avea loc un alt cutremur, spuse ea.

Toţi îşi întoarseră privirea spre ea. Honeymoon afişă o expresie răutăcioasă.

— Ai o altă sugestie?

Avea. Era una destul de săracă, dar erau într-o situaţie disperată.

— E singura la care mă pot gândi, spuse ea. Trebuie să-i întindem o capcană.

— Cum?

— Spuneţi-i că guvernatorul Robson vrea să negocieze personal cu el.

Cleever spuse:

— Nu cred că va crede aşa ceva.

— Nu ştiu, se încruntă. E deştept şi orice om deştept ar suspecta o capcană. Dar el e psihopat şi acestor oameni le place să controleze oamenii, să atragă atenţia asupra lor şi asupra faptelor lor şi să manipuleze oamenii. Ideea de a negocia personal cu guvernatorul Californiei îl va tenta peste măsură. Honeymoon spuse:

— Cred că sunt singurul care l-a întâlnit.

— Aveţi dreptate, spuse Judy. Eu l-am văzut şi am vorbit cu el la telefon, dar dumneavoastră aţi petrecut câteva minute cu el în maşină. Ce impresie v-a lăsat?

— L-ai caracterizat destul de bine – un psihopat inteligent. Cred că s-a supărat pe mine pentru că nu m-am arătat deloc impresionat. Ar fi trebuit să fiu mai, nu ştiu, mai respectuos.

Judy îşi reprimă un zâmbet. Honeymoon nu-şi arăta respectul multora. Honeymoon continuă:

— A înţeles dificultăţile politice legate de lucrurile pe care le cerea. I-am spus că guvernatorul nu are cum să cedeze unui şantaj. Se gândise deja la lucrul acesta, aşa că îşi pregătise răspunsul.

— Care a fost acela?

— A spus să ascundem ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Să anunţăm îngheţarea construirii hidrocentralelor şi să spunem că această decizie nu are nici o legătură cu ameninţarea.

— Este aceasta o posibilitate?

— Da. Dar n-aş recomanda-o; dar dacă guvernatorul mi-ar cere-o aş putea să fac să funcţioneze. Oricum, aceasta este o teorie. Îl cunosc pe Mike Robson, n-ar face una ca asta.

— Dar ar putea pretinde, spuse Judy.

— Ce vrei să spui?

— Am putea să-i spunem lui Granger că guvernatorul este dispus să anunţe îngheţarea,

însă doar cu anumite condiţii, fiindcă trebuie să-şi protejeze viitorul politic. Şi că doreşte să discute personal cu Granger pentru a se pune de acord cu condiţiile. Stuart Cleever interveni:

— Curtea Supremă a aprobat folosirea de către forţele poliţieneşti a şiretlicurilor, manevrelor şi înşelătoriei. Singurul lucru care ne este interzis este să ameninţăm cu luarea copiilor suspectului. Şi dacă promitem imunitate din partea acuzării, e rău nu putem să i-o asigurăm. Dar putem face ceea ce a sugerat Judy fără a încălca vreo lege.

— Bine, spuse Honeymoon. Nu ştiu dacă va merge, dar cred că trebuie să încercăm. S-o facem.

* * *

Preotul şi Melanie conduseră până în Sacramento în Cadillacul accidentat. Era o după-amiază de sâmbătă însorită, iar oraşul era extraordinar de aglomerat.

Ascultând la radioul din maşină ştirile de după-amiază, Preotul îl auzi pe John Truth, cu toate că nu era timpul pentru emisiunea sa.

— Avem un mesaj special pentru Peter Shoebury de la Liceul Eisenhower, spuse Truth.

Shoebury era bărbatul a cărui identitate o împrumutase Preotul pentru conferinţa de presă a FBI-ului, iar Eisenhower era şcoala imaginară pe

care o urma Flower. Preotul îşi dăduse seama că mesajul este pentru el.

— Îl rog pe Peter Shoebury să mă sune la următorul număr, spuse Truth.

— Vor să facem o înţelegere, îi spuse lui Melanie. Asta este – am câştigat!

În timp ce Melanie conduse prin centru, înconjurată de sute de maşini şi mii de oameni, Preotul dădu telefon de la mobilul ei. Chiar dacă FBI ar fi prins urma telefonului, nu aveau cum să găsească maşina în traficul acesta, gândi el.

Îşi simţea inima în gât când asculta în receptor.

Am câştigat la loterie, iar acum mă aflu aici să-mi ridic cecul.

La telefon răspunse o femeie.

— Alo?

Se părea că era pusă în gardă. Probabil că a primit o grămadă de telefoane bădărane ca răspuns la anunţul de la radio.

— Aici Peter Shoebury de la Liceul Eisenhower. Răspunsul veni imediat.

— Vă voi da legătura în biroul lui Al Honeymoon, cabinetul secretarului guvernatorului.

Da!

— Trebuie doar să vă verific identitatea.

E o capcană.

— Şi cum propui să faci asta?

— Vă rog daţi numele elevei reporter care a

fost cu dumneavoastră acum o săptămână.

Preotul şi-o aminti pe Flower spunând:

— Nu te voi ierta niciodată pentru că mi-ai spus Florence.

Cu grijă, spuse:

— Florence!

— Vă dau legătura acum.

Nu a fost o capcană, ci o precauţie.

Preotul scană cu privirea străzile din jur, fiind atent la poliţie sau la un grup FBI căutând maşina în care se afla. Nu văzu nimic, în afară de cumpărători şi turişti. Un moment mai târziu, vocea profundă a lui Honeymoon spuse:

— Domnule Granger? Preotul trecu direct la subiect:

— Sunteţi pregătiţi să faceţi pasul sensibil?

— Suntem pregătiţi să stăm de vorbă.

— Ce înseamnă asta?

— Guvernatorul vrea să vă întâlnească azi, cu scopul de a lua o decizie cu privire la această criză.

Preotul spuse:

— Este guvernatorul pregătit să anunţe îngheţarea construirii de hidrocentrale?

Honeymoon ezită:

— Da, spuse el cu repulsie. Dar există unele condiţii.

— Ce fel de condiţii?

— Când noi doi am discutat în maşină, iar eu ţi-am spus că guvernatorul nu poate ceda unui

şantaj, tu ai adus vorba de consilierii din umbră.

— Da.

— Tu eşti un individ sofisticat, tu înţelegi că viitorul politic al guvernatorului este în pericol. Anunţul de îngheţare trebuie mânuit foarte delicat.

Honeymoon schimbase tonul, gândi Preotul cu satisfacţie. Aroganţa sa dispăruse. Avea acum respect pentru adversarul său. Acesta era un lucru lăudabil.

— Cu alte cuvinte, guvernatorul trebuie să-şi acopere spatele şi vrea să se asigure că nu-l voi da în vileag.

— Ai putea spune şi aşa.

— Unde trebuie să ne întâlnim?

— În biroul guvernatorului, aici în Clădirea Capitoliului.

Eşti nebun de-a binelea.

Honeymoon continuă:

— Fără poliţie, fără FBI. Ţi se va garanta libertatea de a pleca de la întâlnire fără piedici, fără a pune la socoteală cele întâmplate până acum.

Da, da, sigur.

Preotul îi spuse:

— Credeţi în basme?

— Poftim?

— Ştiţi: omuleţi zburători care fac vrăji? Crezi că există?

— Nu, cred că nu!

— Nici eu. Aşa că nu cred că voi cădea în capcana voastră.

— Îţi dau cuvântul meu…

— Las-o baltă. Uită de asta, bine? Urmă o tăcere la celălalt capăt al firului. Melanie trecu de o curbă şi conduseră pe lângă faţada imensă şi clasică a Clădirii Capitoliului. Honeymoon era acolo undeva, vorbind la telefon şi înconjurat de agenţi FBI. Privind coloanele albe şi cupolele, Preotul spuse:

— Îţi spun eu unde ne vom întâlni şi ai face bine să-ţi notezi. Eşti pregătit?

— Nu-ţi face probleme, scriu.

— Aranjează o masă rotundă şi două scaune de grădină în faţa Clădirii Capitoliului, chiar în mijlocul gazonului. Va fi ca o şedinţă fotografică. Spune-i guvernatorului să fie acolo la ora trei.

— Afară?

— Hei, dacă aş avea de gând să-l împuşc, aş găsi o cale mai uşoară.

— Cred că da…

— În buzunarul guvernatorului vreau să fie o scrisoare semnată care să-mi garanteze imunitate în faţa legii.

— Nu pot să fiu de acord cu toate astea.

— Vorbeşte cu şeful tău. Va fi de acord.

— Voi vorbi cu el.

Să fie prezent un fotograf cu un aparat de fotografiat. Vreau să mă fotografieze atunci când mi se va înmâna scrisoarea de imunitate, aşa… ca

dovadă. Ai înţeles?

— Da.

— Ai face bine să joci corect. Fără şiretlicuri. Vibrantul seismic este plasat deja, gata să provoace un alt cutremur. Acesta va lovi un oraş mare. Nu pot să vă spun care, dar vorbesc despre mii de morţi.

— Înţeleg.

Dacă guvernatorul nu apare azi la ora trei… *bum.* Rupse legătura.

— Oau, spuse Melanie. O întâlnire cu guvernatorul. Crezi că e o capcană?

Preotul se încruntă.

— Ar putea fi! spuse el. Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

* * *

Judy nu avea voie să dea greş. Charlie Marsh pusese totul la punct cu biroul FBI Sacramento. Erau cel puţin treizeci de agenţi în jurul mesei albe cu umbrelă aşezată pe gazon, dar nu avea cum să-i vadă pe nici unul. Unii stăteau în spatele ferestrelor de la birourile din jur, alţii erau ghemuiţi în maşinile şi furgonetele de pe stradă şi cei mai mulţi pândeau de după stâlpii cupolei Clădirii Capitoliului. Toţi erau înarmaţi până în dinţi.

Judy însăşi juca rolul fotografului, cu multe camere şi lentile în jurul gâtului. Pistolul şi-l ascunsese într-o geantă specială pentru aparat de

filmat, care atârna pe umărul ei. În timp ce-l aştepta pe guvernator să apară, fixă aparatul pentru a cuprinde şi masa şi scaunele, pretinzând că îl reglează.

În speranţa că Granger nu o va recunoaşte, îşi puse o perucă blondă lungă. Era cea pe care o ţinea tot timpul în maşină. O folosise destul de mult în misiunile de supraveghere, mai ales dacă petrecea zile întregi urmărind o ţintă, pentru a reduce riscul de a fi observată şi recunoscută. Atunci când o purta trebuia să facă faţă multor comentarii. *Hei, Maddox trimite-o pe blonda sexy la mine la maşină, dar tu poţi rămâne unde doreşti.*

Granger o supraveghea şi ea ştia asta. Nimeni nu-l observase, dar sunase cu o oră în urmă, să protesteze împotriva plasării barierelor pentru ţinerea la distanţă a mulţimii. Voia ca publicul să folosească strada şi să facă turul clădirii ca de obicei.

Barierele fuseseră luate. Nu erau gărduleţe în jurul grădinii, aşa că turiştii puteau să se plimbe în voie pe gazon, iar grupurile de turişti îşi urmau itinerarul normal în jurul Capitoliului, cu grădinile lui şi clădirile guvernamentale de pe străzile adiacente elegante. Judy studie cu grijă pe toată lumea cu aparatul la ochi. Ignoră aparenţele superficiale şi se concentra asupra trăsăturilor care nu puteau fi prea uşor ascunse. Examina fiecare bărbat înalt, slab, de vârstă mijlocie, fără a

fi atentă la păr, chip sau îmbrăcăminte.

La trei fără un minut, Ricky Granger încă nu apăruse.

Michael Quercus, care se întâlnise faţă în faţă cu Granger, era şi el foarte atent. El se afla într-o furgonetă de supraveghere cu ferestre fumurii, parcată după colţ. Trebuia să stea ascuns, de teamă ca Granger să nu-l recunoască şi să se sperie.

Judy vorbea în microfonul de sub cămaşă, prins de sutien.

— Intuiţia îmi spune că Granger nu va veni decât după apariţia guvernatorului.

În spatele urechii avea un mini-difuzor în care-l auzea pe Charlie Marsh răspunzându-i:

— Tocmai despre asta vorbeam şi noi. Speram să reuşim să facem asta fără să-l expunem pe guvernator.

Vorbiseră despre folosirea unei dubluri, însă guvernatorul Robson însuşi a refuzat planul, spunând că el nu va da voie nimănui să-şi rişte viaţa în locul său.

Acum Judy spuse:

— Dar dacă nu putem…

— Fie, spuse Charlie.

Un moment mai târziu, guvernatorul ieşi pe grandioasa intrare a clădirii.

Judy fu surprinsă când văzu că avea o înălţime sub medie. Văzându-l la televizor şi-l imaginase ca fiind un bărbat înalt. Părea mai

îndesat ca de obicei, din cauza vestei antiglonţ de sub haină. Traversă gazonul cu un mers relaxat şi încrezător şi se aşeză la masa mică de sub umbrelă.

Judy îi făcu câteva fotografii. Îşi ţinea gentuţa atârnată de umăr, aşa încât să-şi poată scoate arma cât de repede posibil.

Apoi, cu colţul ochiului, prinse o mişcare.

Un Chevrolet Impala vechi se apropie încet de strada zece.

Avea un desen şters în două culori, albastrul cerului şi crem, ruginite în jurul arcurilor de la roţi. Faţa şoferului era umbrită.

Judy aruncă o privire în jur. Nici un agent nu era în jur, însă toţi erau cu ochii pe maşină.

Se oprise lângă bordură vizavi de guvernatorul Robson.

Inima lui Judy începu să bată mai repede.

— Cred că el este, spuse guvernatorul cu o voce remarcabil de calmă.

Portiera maşinii se deschise.

Cel care ieşi din maşină purta jeanşi albaştri, o cămaşă de muncă descheiată şi dedesubt un tricou alb, iar în picioare avea sandale. Când se îndreptă, Judy observă că are o înălţime de unu optzeci de centimetri, poate puţin mai mult, slab şi cu păr lung şi negru.

Purta ochelari cu rame mari şi o eşarfă colorată de bumbac pe post de banderolă.

Judy îl privi, dorindu-şi să-i poată vedea ochii.

În mini-difuzorul din ureche se auzi:

— Judy? El este?

— Nu-mi dau seama! spuse ea. S-ar putea.

El se uită în jur. Era un gazon destul de mare, iar masa fusese plasată la douăzeci-treizeci de metri de la bordură. Se îndreptă spre guvernator.

Judy simţi ochii celorlalţi aţintiţi asupra ei, aşteptând un semn.

Se mişcă, plasându-se între guvernator şi bărbatul care venea. Omul îi observă mişcarea, ezită, apoi îşi continuă drumul.

Îl auzi din nou pe Charlie:

— Ei bine?

— Nu ştiu! şopti ea încercând să nu-şi mişte buzele. Aşteaptă câteva secunde!

— Nu foarte multe!

— Nu cred că e el, spuse Judy. În toate pozele are nasul ascuţit ca o lamă de cuţit. Acesta are nasul lat şi turtit.

— Sigur?

— Nu e el.

Bărbatul era acum foarte aproape de Judy. Trecu pe lângă ea şi se apropie de guvernator. Fără a se opri din mers, îşi duse mâna la cămaşă.

Judy auzi în ureche:

— Caută ceva!

Judy se lăsă într-un genunchi şi bâjbâi după pistol în geantă.

Bărbatul scotea ceva din cămaşă. Judy văzu un cilindru întunecat care semăna cu o ţeavă de

pistol. Strigă:

— Stai! FBI!

Agenţii ieşiră din maşini şi furgonete şi veniră fugind dinspre Clădirea Capitoliului. Omul îngheţă. Judy îi puse pistolul la tâmplă şi-i spuse:

— Scoate-l foarte încet şi pune-l în mâna mea.

— Bine, bine, nu mă împuşca!

Bărbatul scoase obiectul din cămaşă. Era o revistă, rulată şi prinsă cu elastic.

Judy i-o luă din mână. Ţinându-i încă pistolul la tâmplă, examină revista. Era revista *Time* de săptămâna aceasta. Nu era nimic înăuntrul ei.

Bărbatul spuse cu o voce speriată:

— Un bărbat mi-a dat o sută de dolari să i-o dau guvernatorului!

Agenţii îl înconjurară pe Mike Robson şi îl duseră înapoi în Clădirea Capitoliului.

Judy se uită în jur, scanând grădinile şi străzile. *Granger vede asta, sunt sigură. Unde naiba este?* Oamenii se opriră curioşi să-i vadă pe agenţi. Un grup de turişti condus de un ghid cobora treptele marii intrării. Un bărbat în cămaşă înflorată tocmai se retrăgea din grup şi se îndepărta, dar ceva în legătură cu el îi atrăsese atenţia lui Judy.

Se încruntă. Era înalt. Nu avea cum să-şi dea seama dacă este slab sau gras din cauza cămăşii bufante. Capul îi era acoperit cu şapcă de baseball.

Porni în urma lui, cu un mers rapid.

Nu părea că se grăbeşte. Judy nu dăduse încă alarma. Dacă ar fi greşit, toţi agenţii ar fi fost pe urmele unui turist inocent, ceea ce i-ar fi permis lui Granger să scape.

Luă colţul clădirii, iar Judy o luă la fugă.

Îl auzi pe Charlie în urechea ei:

— Judy? Care-i problema?

— Verific pe cineva, spuse ea gâfâind uşor. Probabil un turist, dar pune câţiva băieţi să mă urmărească în cazul în care voi avea nevoie de ajutor.

— Bine.

Ajunse la colţ şi-l văzu pe bărbatul în cămaşă înflorată intrând pe o uşă înaltă din lemn şi dispărând în Clădirea Capitoliului. Îi păru că începuse să păşească mai sacadat. Judy îşi întoarse capul şi-l văzu pe Charlie discutând cu doi agenţi tineri arătând cu degetul spre ea.

Pe o parte a străzii, dincolo de grădină, îl văzu pe Michael sărind din maşină şi fugind înspre ea. Ea arătă cu degetul spre clădire:

— L-ai văzut pe tipul acela? strigă ea.

— Da, el este! îi răspunse el.

— Tu rămâi aici, îi strigă ea.

Era civil şi nu avea de gând să-l implice în asta.

— Stai deoparte.

Fugi în Clădirea Capitoliului. Se trezi într-un hol mare pavat cu mozaic întocmit cu minuţiozitate. În faţa ei erau scările acoperite cu

covor şi având o balustradă gravată. O luase oare la stânga sau la dreapta, sus sau jos? Alese stânga. Coridorul cotea la dreapta. Fugi pe lângă un lift şi ajunse într-o rotondă, o cameră circulară cu o sculptură în mijloc. Încăperea acoperea două etaje şi se termina cu o cupolă bogat decorată. Aici trebui să aleagă din nou: o luase oare drept înainte, la dreapta spre potcoavă sau urcase scările din stânga? Se uită în jur. Un grup de turişti se uitau speriaţi la pistolul din mâna ei. Ea ridică privirea la galeria circulară de la etajul doi şi văzu o cămaşă viu colorată.

Urcă pe una din cele două scări imense.

Ajunsă în capul scărilor, studie galeria de la un capăt la altul. În capătul mai îndepărtat era o uşă deschisă, o uşă care dădea într-o altă lume, un coridor modern cu lumină slabă şi podea acoperită cu dale din plastic. Tipul cu cămaşa înflorată se afla pe coridor.

Fugea acum.

Judy merse după el. În timp ce fugea, vorbea în microfonul din sutien, printre gâfâieli.

— El este, Charlie! Ce s-a întâmplat cu întăririle mele.

— Te-au pierdut. Unde eşti?

— La etajul doi în secţia de birouri.

— Bine.

Uşile birourilor erau închise şi nu era nimeni pe coridoare: era sâmbătă. Urmări cămaşa după un colţ, apoi după altul şi apoi după al treilea. Îl

ţinea sub observaţie, dar nu reuşea să ajungă la el.

Bastardul, e în formă.

Fugind în cerc, acesta ajunse din nou la galerie. Îl pierdu din vedere pentru moment şi ghici că urcase din nou la etaj.

Respirând din greu, urcă încă o scară ornată până ajunse la etajul trei.

Indicatoarele îi spuneau că galeria senatului se afla în dreapta, iar sala de adunare la stânga. O luă la stânga, ajunse la uşa galeriei şi o găsi închisă. Fără îndoială că şi cealaltă era la fel. Se întoarse în capul scărilor. Pe unde s-o fi luat?

Observă că într-un colţ se afla un semn pe care scria: „Scara de nord – accesul pe acoperiş este strict interzis”. O deschise şi se trezi într-un loc strâmt cu scări placate şi balustradă de fier. Îl auzea troncănind pe scări în jos, dar nu reuşea să-l vadă.

Alergă şi ea pe scări în jos.

Ajunse la parter în rotondă. Nu-l vedea pe Granger, dar îl ochi pe Michael care se uita buimăcit în jur. O văzu şi el.

— L-ai văzut? întrebă ea.

— Nu.

— Stai deoparte!

Din rotondă, un coridor de marmură dădea în birourile guvernatorului. Vederea îi fu blocată de un grup de turişti care tocmai erau conduşi spre potcoavă. Era oare cămaşa înflorată după ei? Nu

era sigură. Fugea după ei, de-a lungul coridorului de marmură, trecând pe lângă tablouri care reprezentau fiecare district al statului. În stânga ei, un alt coridor ducea înspre o ieşire cu uşă automată din sticlă. Văzu cămaşa ieşind.

Ea-l urmă. Granger traversa acum strada L, făcând slalom printre maşinile din traficul intens. Şoferii îl ocoleau şi-l claxonau indignaţi. Sări pe capota unui coupé galben, îndoind-o. Şoferul deschise portiera şi ieşi nervos din maşină, apoi, văzând-o pe Judy, se retrase repede înapoi.

Trecu în viteză strada, riscând la fel de nebunesc în trafic. Trecu prin faţa unui autobuz, sări peste capota aceluiaşi coupé galben, apoi făcu o limuzină să o ocolească şi să se oprească de-a curmezişul aleii. Aproape că ajunse la trotuar, când un motociclist se îndreptă în viteză, pe interiorul aleii, spre ea. Făcu un pas înapoi şi trecu la o distanţă de trei centimetri de ea.

Granger fugea pe strada Eleven apoi se îndreptă spre o intrare. Judy era în spatele ei. Intrase într-o parcare auto. Intră şi ea în garaj, fugind cât de repede putea, însă simţi o lovitură în faţă.

Durerea îi explodă în nas şi frunte. Fu orbită. Căzu pe spate, lovindu-se de beton. Stătea nemişcată, paralizată de şoc şi durere şi incapabilă de a gândi. Peste câteva secunde simţi o mână puternică sub cap şi auzi de undeva de departe vocea lui Michael spunând:

— Judy, pentru numele lui Dumnezeu, mai trăieşti?

Începu să gândească din nou clar şi îşi căpătă şi vederea. Chipul lui Michael păru că se unduieşte.

— Spune ceva, zi-mi ceva! spuse Michael. Deschise gura.

— Doare, murmură ea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

Michael scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi îi şterse gura cu o tandreţe surprinzătoare:

— Îţi curge sânge din nas. Se ridică în fund.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-am văzut intrând aici, cu viteza luminii, iar în următorul minut te-am găsit întinsă la pământ. Cred că te-a aşteptat după colţ şi te-a lovit. Dacă pun mâna pe el…

Judy îşi dădu seama că îşi scăpase arma.

— Pistolul meu…

Michael se uită în jur, îl ridică de la pământ şi i-l dădu.

— Ajută-mă să mă ridic. O ridică în picioare.

O durea faţa ca naiba, dar vedea clar, iar picioarele îi erau ţepene. Încercă să gândească limpede.

Poate că nu l-am pierdut de tot.

Era un lift acolo, însă nu avusese destul timp să-l ia. Trebuie să fi ieşit din garaj. Ea cunoştea acest garaj – aici parcase când venise să se

întâlnească cu Honeymoon – şi îşi aminti că era extins pe toată lăţimea clădirii, cu intrări de pe Tenth şi Eleventh Street. Poate că şi Granger ştia acest lucru şi se îndrepta deja spre ieşirea în Tenth Street. Nu era nimic de făcut decât să-l urmărească.

— Merg după el, spuse ea.

Urcă rampa. Michael o urmărea. Nu-i spuse nimic. Îi ordonase deja de două ori să rămână în spate, iar acum nu avu puterea să-i mai spună o dată.

Ajunseră la primul nivel al parcării. Judy îşi simţi capul zvâcnind şi picioarele slăbite. Ştia că nu va putea ajunge prea departe. Înaintară cu gândul de a traversa etajul.

Deodată, o maşină neagră ţâşni dintr-un lot de parcare.

Judy sări într-o parte, căzu la pământ, se rostogoli, extrem de rapid, până când ajunse sub o maşină parcată.

Văzu roţile maşinii negre cum se răsuciră cu un zgomot ascuţit de cauciucuri în timp ce acceleră pe rampă în jos ca un glonte.

Judy se ridică în picioare, căutându-l pe Michael cu frenezie. Îi auzise strigătul de surpriză şi spaimă. Îl lovise oare maşina?

Îl văzu la câţiva metri de ea, stând în patru labe, alb la faţă.

— Eşti teafăr? întrebă ea. Se ridică şi el în picioare.

— Sunt bine, doar puţin ameţit.

Judy se uită să vadă care a fost marca maşinii, dar aceasta dispăruse.

— La naiba, spuse ea. L-am pierdut.

20

Când Judy intră în clubul ofiţerilor, la ora şapte seara, Raja Khan tocmai ieşea grăbit. Se opri când dădu ochii cu ea.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Ce mi s-a întâmplat? Am eşuat în a preveni cutremurul, am presupus greşit locul unde s-ar ascunde Melanie Quercus şi l-am lăsat să-mi scape printre degete. Am dat-o-n bară, iar mâine va avea loc un alt cutremur, vor muri şi mai mulţi oameni şi iarăşi vina va fi a mea.

— Am primit un pumn în nas de la Ricky Granger, spuse ea. Era bandajată peste faţă. Pilulele pe care le primise de la spitalul din Sacramento îi mai alinaseră durerea, dar se simţea tristă şi abătută.

— Unde te grăbeşti aşa?

— Căutam un album muzical numit *Ploaie de margarete proaspete,* îţi aminteşti?

— Sigur. Speram s-o identificăm pe femeia care l-a sunat pe John Truth.

— Am găsit o copie – şi se află chiar în acest oraş. Un magazin numit Vinyl Vic.

— Daţi-i acestui agent o stea de aur! Judy îşi simţi energia crescând din nou.

Aceasta ar putea fi cheia de care aveau nevoie. Nu era prea mult, dar se simţi din nou plină de speranţă. Poate că mai exista o şansă să

prevină un alt cutremur.

— Vin cu tine.

Săriră în Dodge-ul Colt murdar al lui Raja. Podeaua era plină de ambalaje de la bomboane. Raja ieşi din lotul său de parcare şi se îndreptă spre Haight-Ashbury.

— Pe proprietarul magazinului îl cheamă Vic Plumstead, spuse el în timp ce conducea. Când am sunat, cu câteva zile în urmă, nu era acolo şi am vorbit cu un puşti angajat cu jumătate de normă, care mi-a spus că nu crede că îl au, dar că îl va întreba pe şeful său. Mi-am lăsat cartea de vizită, iar Vic m-a sunat acum cinci minute.

— În sfârşit, puţin noroc!

— Albumul a fost lansat în 1969 în San Francisco, la casa de discuri Transcedental Tracks. I s-a făcut puţină publicitate şi s-au vândut câteva copii la Bay Area, însă n-a mai avut nici un alt succes şi a ieşit de pe piaţă după câteva luni.

Exaltarea lui Judy mai scăzu.

— Asta înseamnă că nu există dosare pe care să le verificăm şi să aflăm unde ar putea fi acum.

— Poate că albumul în sine ne va ajuta cu ceva. Vinyl Vic era un magazin mic ticsit de albume vechi. Câteva produse convenţionale erau plasate în mijlocul magazinului, înşirate în cutii de carton şi lăzi de fructe până la tavan. Locul mirosea ca o bibliotecă plină de praf. Aveau un singur client, un bărbat tatuat îmbrăcat în pantaloni scurţi de piele, care studia un album mai

vechi al lui David Bowie. În partea din spate, un bărbat scund şi slab, îmbrăcat în jeanşi strâmţi şi albaştri şi cămaşă şifonată stătea în spatele casei de marcat, bând cafea dintr-o halbă pe care scria „Legalizează-mă!”. Raja se prezentă.

— Tu trebuie să fii Vic. Am vorbit cu tine la telefon cu câteva minute în urmă.

Vic se holbă la ei. Păru surprins. Le spuse:

— În sfârşit intră şi agenţii FBI pe la mine şi sunt doi asiatici? Ce s-a întâmplat?

Raja îi spuse:

— Eu sunt excepţia de nu chiar alb, iar ea este excepţia feminină. Fiecare secţie FBI trebuie să aibă câte o excepţie, este o regulă. Toţi ceilalţi agenţi sunt bărbaţi albi cu tunsori scurte.

— Oh, bine, spuse Vic derutat.

Nu era sigur dacă Raja glumeşte sau nu. Judy spuse nerăbdătoare.

— Cum rămâne cu albumul?

— Aici este.

Vic se întoarse într-o parte, iar Judy observă că are o masă mobilă în spatele casei de marcat. Îşi mişcă mâna deasupra discului, iar apoi coborî acul. O muzică frenetică de chitară fu introducerea într-o surprinzătoare melodie jazz-funk relaxantă, cu acorduri de pian pe un ritm de tobe. Apoi se auzi vocea unei femei.

Mă topesc
Simte-mă cum mă topesc

Lichefiere
Mă moi.

— Cred că e semnificativ, spuse Vic.

Judy crezu că este o tâmpenie, dar nu-i păsa. Era fără îndoială vocea de pe caseta lui John Truth. Mai tânără, mai clară, mai domoală, dar cu acelaşi inconfundabil ton jos şi sexy.

— Bineînţeles. I-l înmânã.

Era îndoit pe la colţuri, iar plasticul transparent care-l acoperea descojea hârtia lucioasă. Pe faţa albumului era un desen multicolor care îţi dădea iluzie optică. Cuvintele *Ploaie de margarete proaspete* abia dacă puteau fi desluşite. Judy îl întoarse. Dosul era murdar şi avea o urmă de ceaşcă de cafea în formă de inel în colţul de sus din dreapta al albumului.

Informaţia de pe plic urma în felul următor:

„Muzica deschide uşile care dau în universuri paralele…”

Judy trecu peste celelalte cuvinte. La capătul unui şir de fotografii monocrome, cuprinzând doar capul şi umerii a patru bărbaţi şi o femeie, descrierea fu următoarea:

Dave Rolands, pian
Ian Kerry, chitară
Ross Muller, bas
Jerry Jones, tobe
Stella Higgins, poezie.

Judy se încruntă.

— „Stella Higgins” spuse ea emoţionată. Cred că am mai auzit acest nume undeva!

Era sigură de asta, dar nu-şi putea aminti unde. Încerca să-şi amintească. Privea fotografia alb-negru. Văzu o fată în jur de douăzeci de ani, cu un zâmbet senzual, un chip încadrat de un păr negru şi ondulat, şi o gură mare şi generoasă, despre care vorbise Simon Sparrow.

— A fost frumoasă, murmură Judy doar pentru ea.

Căută pe chipul ei nebunia care ar face un om să ameninţe lumea cu un cutremur, dar nu găsi aşa ceva. Tot ce vedea era o femeie plină de viaţă şi speranţă.

Ce ţi s-a întâmplat?

— Pot să împrumut ăsta? spuse Judy. Vic păru dezorientat:

— Sunt aici să vând albume, nu să le împrumut, spuse el.

Nu avea de gând să se certe cu el.

— Cât costă?

— Cinci dolari.

— Bun.

Opri pick-upul şi ridică discul şi-l lăsă să cadă în coperta de hârtie. Judy îi plăti.

— Îţi mulţumim, Vic. Apreciem ajutorul pe care ni l-ai dat.

Întorcându-se cu maşina lui Raja, ea-i spuse:

— Stella Higgins. Unde am mai auzit numele acesta?

Raja scutură din cap:

— Nu-mi sună deloc cunoscut.

Când ieşiră din maşină, ea-i dădu albumul.

— Măreşte-i fotografia şi dă-i drumul să circule pe la toate secţiile de poliţie, spuse ea. Dă-i albumul lui Simon Sparrow. Nu se ştie ce va mai descoperi.

Intrară în postul de comandă. Sala imensă de bal era acum plină. Mai adăugaseră câteva mese la cea unde stăteau responsabilii. Printre cei adunaţi, Judy era sigură că erau prezente şi costume de la cartierul general al FBI-ului din Washington, plus câţiva oameni de la agenţiile federale de urgenţă ale oraşului şi statului.

Merse la masa echipei de investigaţii. Cei mai mulţi vorbeau la telefon, încercând să găsească piste. Judy vorbi cu Carl Theobald:

— La ce lucrezi?

— Caut maşini marca Cuda Plymouth.

— Am ceva mai bun pentru tine. Avem cartea de telefon a Californiei pe un CD. Caută numele Stella Higgins.

— Şi dac-o găsesc?

— Sun-o şi vezi dacă i se potriveşte vocea cu cea de pe caseta lui John Truth.

Se aşeză la computer şi începu o căutare printre dosarele criminale. Găsise o femeie cu numele de Stella Higgins. Femeia fusese

amendată pentru posesie de marijuana şi i se dăduse o sentinţă cu suspendare pentru atacarea unui ofiţer de poliţie în timpul unei demonstraţii. Data de naştere era aproximativ adevărată, iar adresa era pe strada Haight. Nu exista nici o fotografie în baza de date, dar părea că e vorba de aceeaşi femeie.

Ambele condamnări avuseseră loc în anul 1968, iar de atunci nu mai era trecut nimic.

Dosarul Stellei semăna cu al lui Ricky Granger care îşi luase tălpăşiţa la începutul anilor şaptezeci. Judy scoase dosarul la imprimantă şi-l prinse cu un ac pe planşa suspecţilor. Trimise un agent să verifice adresa de pe strada Haight, cu toate că era sigură că nu avea să fie găsită acum, după treizeci de ani. Simţi o mână pe umăr. Era Bo. Se vedea îngrijorarea în ochii lui.

— Iubito, ce-ai păţit la faţă?

Îi atinse pansamentul de pe nas cu vârfurile degetelor.

— Cred că am fost neatentă, spuse ea. O sărută pe frunte:

— Lucrez în tura de noapte, dar trebuia să trec să te văd.

— Cine ţi-a spus că am fost rănită?

— Bărbatul acela căsătorit, Michael.

Bărbatul acela căsătorit. Judy zâmbi. *Îmi aminteşte că Michael aparţine altei femei.*

— Nu e mare lucru, dar cred că voi avea doi ochi negri frumoşi.

— Trebuie să te odihneşti. Când mergi acasă?

— Nu ştiu. Tocmai am mai găsit ceva. Ia loc.

Îi spuse despre *Ploaie de margarete proaspete.*

— După cum văd eu, este o fată frumoasă care locuieşte în San Francisco în anii şaizeci, caută succes, se droghează şi face parte dintr-un anturaj rock. Când anii şaizeci iau sfârşit şi încep anii şaptezeci, ea devine deziluzionată sau poate doar plictisită şi se agaţă de un tip carismatic, tip care fusese pus pe fugă de cămătari. Cei doi pun bazele unui cult. Grupul supravieţuieşte făcând jeleuri sau ştiu eu ce timp de trei decenii. Apoi se întâmplă ceva. Existenţa le este ameninţată de construirea unei hidrocentrale. Când îşi dau seama că tot ce au strâns timp de treizeci de ani urmează a fi distrus, caută un mod de a bloca această construire. Apoi, un seismolog li se alătură şi le dă această idee nebunească.

— Are sens ce spui, genul de plan la care ar apela nebunii.

— Granger are experienţa necesară pentru a reuşi să fure un vibrant seismic şi magnetismul personal de a convinge şi alţi membri ai grupului să se alăture planului.

Bo păru gânditor.

— Probabil că pământul pe care trăiesc nu este al lor, spuse el.

— De ce?

— Păi, imaginează-ţi că locuiesc undeva unde

se construieşte o hidrocentrală, aşa că trebuie neapărat să se mute. Dacă ar avea casa lor, sau ferma lor, ar primi în loc o compensaţie şi ar putea să-şi continue viaţa în altă parte. Aşa că mă gândesc că au o chirie pe termen scurt sau poate că locuiesc acolo provizoriu.

— Poate că ai dreptate, dar asta nu mă ajută. Nu există nici o bază de date a terenurilor care au fost date în chirie.

Carl Theobald se apropie de ei cu un carneţel în mână.

— Avem trei ţinte în cartea de telefon. Stella Higgins din Los Angeles este o femeie de aproximativ şaptezeci cu o voce tremurată. Domnişoara Higgins din Stockton are accentul luat dintr-o ţară africană, probabil Nigeria. Şi S.J. Higgins din Diamond Heights este un bărbat numit Sidney.

— La naiba, spuse Judy. Îi explică lui Bo:

— Stella Higgins este vocea de pe caseta lui John Truth – şi sunt sigură că am mai văzut numele undeva.

Bo spuse:

— Încearcă în dosare.

— Cum?

— Dacă numele îţi pare familiar, înseamnă că l-ai întâlnit pe timpul acestei investigaţii. Caută printre dosare.

— Bună idee.

— Trebuie să plec, spuse el. Cu toţi oamenii

ăştia care vor să părăsească oraşul şi îşi lasă casele goale, Departamentul de Poliţie din San Francisco va avea o noapte ocupată. Baftă – şi mai odihneşte-te.

— Mulţumesc, Bo.

Judy activă căsuţa de căutare şi căută în întregul dosar Mânie Divină numele de Stella Higgins.

Carl privi peste umărul ei. Era un dosar destul de mare, aşa că îi luă ceva timp.

În cele din urmă pe ecran apăru:

1 dosar găsit

Judy se simţi emoţionată. Carl ţipă:

— Iisuse, numele era deja trecut în computer! *Dumnezeule, cred că am găsit-o.*

Încă doi agenţi se uitară peste umărul ei, când deschise dosarul.

Era un document mare, cuprinzând toate notiţele luate de agenţi în timpul raziei nereuşite făcute în grupul Los Alamos acum şase zile.

— Ce naiba? spuse Judy derutată. Era la Los Alamos şi n-am trecut pe lângă ea?

Stuart Cleever veni lângă ea.

— Ce se întâmplă aici?

— Am găsit-o pe femeia care a sunat la John Truth! spuse Judy.

— Unde?

— Valea Silver River.

— Cum de ne-a scăpat printre degete?

Marvin Hayes a condus razia şi nu eu.

— Nu ştiu, acum lucrez la asta, dă-mi încă un minut!

Folosi din nou funcţia de căutare pentru a-i localiza numele.

Stella Higgins nu fusese la Los Alamos. De aceea o scăpaseră.

Doi agenţi vizitaseră vinăria plasată la câteva mile de vale. Locul fusese închiriat de la guvern, iar numele chiriaşului era Stella Higgins.

— La naiba, eram atât de aproape! strigă Judy cu disperare. Aproape că o avusem în mână acum o săptămână!

— Scoate la imprimantă, să vadă toată lumea, spuse Cleever!

Judy apăsă butonul de imprimare şi continuă să citească.

Agenţii notaseră conştiincioşi numele şi vârstele fiecărui adult din vinărie. Unii erau cupluri care aveau copii, iar cei mai mulţi trecuseră adresele de la vinărie. Deci, locuiau acolo.

Poate că era o sectă, iar agenţii pur şi simplu nu şi-au dat seama.

Sau oamenii fuseseră atenţi să ascundă adevărata natură a comunităţii lor.

— I-am prins! spuse Judy. Am fost induşi în eroare şi ne-am îndreptat atenţia spre Los Alamos, care păreau suspecţii perfecţi. Apoi, când s-a

dovedit că sunt curaţi, credeam că am bătut la poarta greşită. Asta ne-a făcut neglijenţi în căutarea altor comunităţi din vale. Aşa că am omis adevăraţii delincvenţi. Dar acum i-am găsit. Stuart Cleever spuse:

— Cred că ai dreptate.

Se întoarse către masa echipei SWAT.

— Charlie, sună la Sacramento şi organizează o razie. Judy are locaţia. Îi lovim la ivirea zorilor.

Judy interveni:

— Am putea merge chiar acum. Dacă aşteptăm până dimineaţă, s-ar putea s-o şteargă de acolo.

— De ce ar pleca tocmai acum? spuse Cleever, scuturând din cap. Pe timp de noapte e prea riscant, în special când vine vorba de mediu rural.

Avea dreptate, însă lui Judy instinctul îi spunea să nu aştepte.

— Aş prefera să-mi asum riscul, spuse ea. Acum că ştim unde sunt, să mergem să-i prindem.

— Nu, spuse el hotărât. Nu mai încape discuţie, te rog, Judy. Plecăm dimineaţă.

Ea ezită. Era sigură că nu e o decizie bună. Dar era prea obosită să se mai târguiască cu el.

— Fie, spuse ea. La ce oră plecăm, Charlie? March îşi verifică ceasul.

— Pornim de aici la ora două dimineaţa.

— Aş putea să mă odihnesc puţin.

Îşi aminti că-şi parcase maşina în faţa

terenului de paradă. Îi păru că acest lucru se întâmplase cu câteva luni în urmă, însă acest lucru avusese loc chiar joi noaptea, deci cu doar patruzeci şi opt de ore în urmă.

La ieşire îl întâlnise pe Michael.

— Arăţi epuizată, spuse el. Lasă-mă să te conduc acasă.

— Atunci cu ce voi veni înapoi?

— Voi dormi pe canapeaua ta şi te aduc eu înapoi. Rămase în loc şi se uită la el.

— Trebuie să te anunţ că mă doare atât de rău faţa că nu aş putea să sărut, darămite altceva.

— Mi-ajunge să te ţin de mână, spuse el zâmbind. *Încep să cred că tipul ăsta ţine la mine.* Ridică din sprâncene în semn de întrebare:

— Ei, ce spui?

— Mă vei înveli, iar apoi îmi vei aduce lapte şi aspirine?

— Da. Mă vei lăsa să te privesc în timp ce dormi?

Mi-ar plăcea asta mai mult decât orice în lumea asta. Îi citi expresia de pe faţă.

— Cred că am auzit un da, spuse el. Ea-i zâmbi.

— Da.

* * *

Preotul fusese extrem de nervos când se întorsese de la Sacramento. Fusese sigur că

guvernatorul va face o înţelegere cu el. Se simţise la un pas de victorie. Deja începuse să se felicite. Însă guvernatorul nici nu se gândise la aşa ceva. Totul fusese doar o capcană. FBI-ul îşi imaginase că vor putea să-l prindă într-o capcană de doi lei. Ceea ce-l durea cel mai tare fusese lipsa de respect pe care i-o arătaseră. Crezuseră că aveau de-a face cu vreun drogat.

Vor afla ei adevărul până la urmă. Iar lecţia îi va costa scump.

Vor plăti cu un alt cutremur. Toţi comunarzii erau încă şocaţi de plecarea lui Dale şi a lui Poem. Le amintise de ceea ce încercaseră cu toţii să uite: că mâine vor fi nevoiţi să strângă tot ce puteau şi să părăsească valea.

Preotul le povesti Mâncătorilor de Orez câtă presiune făcuseră asupra guvernatorului. Şoselele erau încă blocate de furgonete pline de copii şi valize, ca urmare a cutremurului. În cartierele pe jumătate părăsite pe care le lăsaseră în urmă, tâlharii se plimbau, încărcaţi cu cuptoare cu microunde, CD playere şi computere.

Dar ştiau şi ei că guvernatorul nu dăduse semne că ar dori să cedeze.

Deşi era sâmbătă noaptea, nimeni nu avea chef să petreacă. După cină şi după meditaţiile de seară, cei mai mulţi se retraseseră în cabanele lor. Melanie merse în cabana copiilor pentru a le citi o povestire. Preotul stătea în faţa cabanei lui, privind luna trecând peste vale, şi se calmă.

Desfăcu o sticlă de vin, veche de cinci ani, un vin cu aromă de fum, aşa cum îi plăcea lui.

Era un joc al nervilor, îşi spuse el atunci când fu în stare să gândească limpede. Cine avea să reziste mai mult, el sau guvernatorul? Care din ei îşi mai putea ţine oamenii sub control? Vor reuşi oare cutremurele să îl îngenuncheze pe guvernator înainte ca FBI-ul să le dea de urmă în ascunzătoarea lor din munţi?

Star veni în faţa lui, luminată de lună, umblând desculţă şi fumând un joint. Trase puternic din ţigară, se aplecă peste Preot şi-l sărută, deschizându-şi gura. Acesta inhală fumul toxic din plămânii ei. Expiră şi-i zâmbi, spunându-i:

— Îmi amintesc când ai făcut prima dată acest lucru. Fusese cel mai sexy lucru ce mi se întâmplase vreodată.

— Serios? spuse ea. Mai sexy decât un sex oral?

— Mult mai sexy. Îmi aduc aminte că aveam şapte ani când am văzut-o pe mama făcându-i sex oral unui bărbat. Dar nu-i săruta niciodată. Eram singura persoană pe care o săruta. Ea mi-a spus asta.

— Preotule, ce a naibii de viaţă ai avut tu oare? Se încruntă.

— O spui de parcă ar fi luat sfârşit.

— Totuşi, partea aceasta este gata, nu-i aşa?

— Nu!

— E aproape miezul nopţii. Termenul tău e aproape gata. Guvernatorul nu va ceda.

— Trebuie să cedeze, spuse Preotul. E doar o problemă de timp.

Se ridică în picioare.

— Trebuie să ascult ştirile.

Merse alături de el, traversară via în lumina lunii şi urcară cărarea spre maşini.

— Hai să fugim, spuse ea brusc. Doar tu cu mine şi cu Flower. Să urcăm în maşină, chiar acum şi să plecăm. Nu ne vom lua adio, nu vom împacheta nimic şi nu ne vom lua nici haine de rezervă. Doar vom pleca, la fel cum am plecat din San Francisco în 1969. Vom merge acolo unde vom avea chef în Oregon sau Las Vegas sau chiar New York. Ce spui de Charleston? Întotdeauna mi-am dorit sa văd Sudul.

Fără a-i da vreun răspuns, urcă în Cadillac şi porni radioul. Star se aşează lângă el. Brenda Lee tocmai cânta „Let’s Jump the Broomstick”.

— Haide, Preotule, ce spui?

Ştirile începură şi dădu volumul mai tare.

— Liderul grupării teroriste Mânie Divină a scăpat astăzi în Sacramento printre degetele agenţilor FBI. Între timp, localnicii care părăsesc cartierele din jurul faliei San Andreas au dus la blocarea mai multor şosele din zona golfului din San Francisco; şiruri întregi de maşini se întind pe distanţe de câţiva kilometri pe Rutele Interstatale 280, 580, 680 şi 880. Iar un vânzător de albume

muzicale din Haight-Ashbury pretinde că agenţii FBI au cumpărat astăzi de la el un album cu o fotografie a unui alt terorist.

— Album, spuse Star. Ce naiba…?

— Proprietarul magazinului, Vic Plumstead, a spus reporterilor că FBI-ul i-a cerut ajutorul în găsirea unui album scos în anii şaizeci, pe care credeau că apare vocea unuia dintre suspecţi. După zile întregi de efort, spuse el, acesta a găsit albumul unei formaţii de muzică rock obscure, *Ploaie de margarete proaspete.*

— Iisuse Christoase! Aproape că uitasem şi eu de el.

— FBI-ul nu a confirmat sau negat că ar fi vorba de vocalista Stella Higgins.

— Rahat! izbucni Star. Îmi cunosc numele!

Mintea Preotului începu să o ia razna. Cât de periculos poate fi? Numele nu le era de prea mult ajutor. Nu-şi mai folosise numele de aproape treizeci de ani. Şi în plus, nimeni nu ştia unde locuieşte Star Higgins.

Ba da, ştiau.

Îşi reprimă un geamăt de disperare. Numele era trecut pe contractul de închiriere a acestui pământ. Şi le spusese acest lucru celor doi agenţi care veniseră în razie la Los Alamos.

Acest lucru schimba totul. În curând, cineva de la FBI va face legătura.

Dacă din greşeală, cineva din FBI omisese acest lucru, mai era adjunctul şerifului, care

fusese o vreme în vacanţă în Bahamas, care-i scrisese numele pe dosarul care trebuia să fie prezentat în faţa tribunalului peste două săptămâni.

Valea Silver River nu mai era un loc secret.

Gândul acesta îl făcu insuportabil de supărat.

Ce putea face?

Poate că trebuia să fugă împreună cu Star. Cheile erau în maşină. Ar putea ajunge în Nevada în câteva ore. Mâine la prânz ar fi la opt sute de kilometri depărtare.

Pe naiba. Încă nu m-au învins.

Încă mai putea face ceva. Planul său original fusese ca autorităţile să nu afle niciodată cine este Mânie Divină şi de ce au cerut îngheţarea construcţiei de hidrocentrale. Acum, FBI-ul era pe punctul de a afla – dar poate că puteau fi forţaţi să păstreze acest secret. Asta ar putea deveni o parte a cererii Preotului. Dacă ar ajunge să ia o decizie cu privire la îngheţare, la fel de bine ar putea îngropa şi această poveste.

Da, era nesăbuit – dar totul era lipsit de chibzuinţă. Dar putea s-o facă.

Însă trebuia să stea departe de FBI.

Deschise portiera maşinii şi ieşi.

— Să mergem, îi spuse lui Star. Am multe lucruri de făcut.

— Star ieşi încet din maşină.

— Nu vrei să fugim împreună? întrebă supărată.

— Pe naiba.

Trânti portiera şi se îndepărtă.

Îl urmă prin vie înapoi la cabane. Intră în cabana ei fără a-i spune noapte bună.

Preotul merse la căsuţa Melaniei. Dormea. O scutură într-un mod brutal pentru a o trezi.

— Trezeşte-te, spuse el. Trebuie să mergem. Repede.

* * *

Judy privi cum Stella Higgins îşi descărca supărarea plângând.

Era o femeie masivă şi, cu toate că în unele circumstanţe putea să fie atractivă, acum părea distrusă. Chipul îi era deformat din cauza plânsului, machiajul demodat i se prelingea pe obraji, iar umerii i se scuturau din cauza hohotelor.

Stăteau într-o cabană mică despre care spunea că este casa ei. Peste tot în jur erau provizii de medicamente: cutii de pansament, cutii de aspirină şi Rolaids, Tylenol şi Trojans, sticle de apă colică, sirop de tuse şi iod. Pereţii erau decoraţi de desenele copiilor care o înfăţişau pe Star având grijă de copiii bolnavi. Era o clădire primitivă, fără curent electric sau apă, dar îţi dădea un sentiment plăcut.

Judy merse la uşă şi privi în exterior, dându-i lui Star un minut să se adune. Locul era superb în

lumina soarelui de dimineaţă. Ultimele fâşii de negură dispăreau dintre copacii de pe dealul abrupt, iar râul scânteia şi strălucea în adâncitura văii. Pe panta din apropiere era o vie îngrijită, cu şiruri de viţă de vie legată de ţăruşii de lemn. Pentru moment, Judy se lăsă furată de o pace spirituală, un sentiment potrivit căruia toate lucrurile de aici erau exact cum trebuiau să fie, iar restul lumii era cea ciudată. Scutură din cap pentru a scăpa de această senzaţie stranie.

Michael apăru. Încă o dată, ţinuse să fie prezent pentru a avea grijă de Dusty, iar Judy îi spusese lui Stuart Cleever că trebuia să i se permită să vină, fiindcă expertiza sa era foarte importantă pentru anchetă. Îl ducea pe Dusty pe braţe.

— Cum se simte? întrebă Judy.

— E bine, spuse Michael.

— Aţi găsit-o pe Melanie?

— Nu e aici. Dusty spune că o fetiţă mai mare, pe nume Flower, are grijă de el.

— Aveţi vreo idee unde ar putea fi Melanie?

— Nu.

Arătă către Star.

— Ea ce spune?

— Nimic, încă.

Judy intră din nou în casă şi se aşeză pe marginea patului.

— Spune-mi despre Ricky Granger, spuse ea.

— Este un om şi bun şi rău, spuse Star în

timp ce suspinele i se mai potoliră. A fost huligan cu foarte mult timp în urmă, ştiu asta, a şi ucis, dar cât timp am fost împreună, mai mult de douăzeci şi cinci de ani, n-a atins pe nimeni; până acum, când i-a împărtăşit cineva ideea asta a dracului de stupidă.

— Tot ce doresc, spuse Judy, este să-l găsesc înainte să le facă rău şi altor oameni.

Star dădu din cap:

— Ştiu.

Judy o făcu pe Star să se uite la ea.

— Unde a plecat?

— V-aş spune dacă aş şti, spuse Star. Dar nu ştiu.

21

Preotul şi Melanie merseră la San Francisco cu camioneta comunităţii. Preotul îşi dădu seama că ar fi trezit suspiciuni dacă ar fi mers cu Cadillacul, iar poliţia ar putea fi pe urmele maşinii lui Melanie, o Subaru portocalie.

Toate maşinile din trafic se îndreptau în direcţia opusă. Ajunseră în oraş cu puţin după ora cinci, duminică dimineaţa. Pe străzi erau doar câţiva oameni: un cuplu de adolescenţi îmbrăţişaţi într-o staţie de autobuz, doi drogaţi care cumpărau o ultimă doză de la un tip în haină lungă şi un beţiv neajutorat care străbătea strada în zigzag. Cu toate acestea, această parte a districtului era pustie. Zona industrială pustie părea mohorâtă şi stranie în lumina zorilor. Găsiră depozitul Perpetua Diaries, iar Preotul descuie uşa. Agentul de vânzări se ţinuse de cuvânt: curentul fusese conectat şi curgea apa la toaletă.

Melanie conduse camioneta înăuntru, iar preotul verifică vibrantul seismic. Porni motorul, apoi coborî şi ridică placa. Totul funcţiona.

Se culcară unul lângă altul pe canapeaua din micul birou. Preotul rămase treaz, întorcându-se de pe o parte pe alta. Din orice perspectivă privea, singurul lucru înţelept pe care l-ar putea face guvernatorul Robson, era să cedeze. Preotul se trezi făcând discursuri imaginare pentru emisiunea lui John Truth, scoţând în evidenţă

prostia guvernatorului. *Ar putea pune capăt cutremurelor cu un singur cuvânt!* După o oră îşi dădu seama că nu-l ajuta cu nimic. Întins pe spate trecu prin ritualul de relaxare pe care-l folosea în meditaţii. Trupul i se calmă, bătăile inimii îi încetiniră, mintea i se goli şi adormi.

Când se trezi era ora zece dimineaţa. Puse un ibric cu apă pe plita fierbinte. Adusese din sat un ibric de cafea naturală şi nişte ceşti.

Melanie porni televizorul.

— Mi-era dor de ştiri, de când cu comunitatea, spuse ea. Obişnuiam să mă uit în fiecare zi la ele.

— Urăsc ştirile, bineînţeles, spuse Preotul. Te fac să te îngrijorezi în legătură cu milioane de lucruri şi nu poţi ajuta cu nimic.

Dar se uită împreună cu ea, să vadă dacă nu spuneau nimic în legătură cu el. Totul era despre el.

— Autorităţile din California au luat în serios ameninţarea cu cutremurul care ar trebui să aibă loc azi, spuse crainica, şi urmară un şir de imagini în care nişte angajaţi ridicau un cort pe post de spital în Parcul Golden Gate.

Vederea acestora îl enervă pe Preot.

— De ce nu ne daţi ce v-am cerut? îi spuse el televizorului.

Următorul reportaj îi surprinse pe agenţii FBI făcând razie în nişte cabane din munţi. După un moment, Melanie spuse:

— Dumnezeule, e satul nostru!

O văzură pe Star în vechea ei rochie de mătase purpurie, cu chipul îndurerat, fiind scoasă din cabană de doi bărbaţi cu veste antiglonţ.

Preotul înjură. Nu era surprins – posibilitatea unei razii îl făcuse să părăsească valea în grabă şi, cu toate astea, văzând acestea, se trezi lovit de furie şi disperare. Casa îi fusese violată de bastarzi ipocriţi.

Trebuia să ne lăsaţi în pace. Acum e prea târziu.

O văzu pe Judy Maddox zâmbind.

Sperai să mă prinzi în cuibul meu, nu-i aşa?

Nu arăta foarte bine azi. Avea ambii ochi vineţi şi un pansament peste nas.

M-ai minţit şi ai încercat să mă prinzi în cursă, dar te-ai ales cu un nas însângerat.

Dar în inima lui se simţea intimidat. Subestimase FBI-ul tot timpul. Când pornise pe acest drum nu visase să vadă agenţi invadându-i sanctuarul din vale, loc care fusese secret atâţia ani. Judy Maddox era mai isteaţă decât crezuse el.

Melanie suspină. Văzu o imagine cu soţul ei, Michael, ţinându-l pe Dusty în braţe.

— Of, nu! spuse ea.

— Nu-l vor aresta pe Dusty, spuse Preotul cu nerăbdare.

— Dar unde-l va duce Michael?

— Contează?

— Contează, în cazul în care va avea loc un

nou cutremur!

— Michael ştie mai bine decât oricine unde sunt faliile active! Nu ar merge într-un loc periculos.

— Oh, Doamne, sper că nu, mai ales dacă Dusty se află cu el.

Preotul se uită destul la televizor.

— Să mergem, spuse el. Ia şi telefonul. Melanie conduse camioneta, iar Preotul încuie depozitul în urma lor.

— Ne îndreptăm spre aeroport, spuse, în timp ce urcă în maşină.

Evitând şoselele, se apropiară de aeroport înainte de a rămâne blocaţi în trafic. Preotul îşi imagină că trebuiau să fie mii de oameni în jur care foloseau telefonul – încercând să-şi rezerve bilete de avion, sunându-şi familiile sau verificând cât de intens era traficul. Sună la emisiunea lui John Truth.

John Truth îi răspunse personal.

— Mai am o cerere, aşa că ascultă cu atenţie, spuse Preotul.

— Nu-ţi face griji, înregistrez totul, spuse Truth.

— Cred că mă voi auzi în emisiunea ta în seara aceasta, nu John? spuse Preotul cu un zâmbet.

— Eu sper să fii într-o blestemată de închisoare, spuse Truth pe un ton neprietenos.

— Ei bine, du-te naibii.

Nu era nevoie ca tipul să devină un ticălos.

— Noua mea cerere este graţierea întregii grupări Mânie Divină.

— Îl voi anunţa pe preşedinte.

Acum deveni sarcastic. Oare nu înţelesese cât de important era?

— Asta pe lângă îngheţarea construirii de hidrocentrale.

— Numai puţin, spuse Truth. Acum că toată lumea ştie unde este comunitatea voastră, nu e nevoie de o îngheţare generală. Tu vrei să împiedici doar inundarea văii tale, nu-i aşa?

Preotul îşi luă timp de gândire. Nu se gândise la asta, dar Truth avea dreptate. Cu toate astea, nu cedă absolut deloc:

— Pe naiba, nu, spuse el. Am şi eu principiile mele. California are nevoie de mai puţin curent electric, nu de mai mult, dacă vor să aibă un loc decent pentru creşterea nepoţilor. Prima noastră revendicare rămâne în picioare. Va avea loc un alt cutremur dacă guvernatorul nu acceptă.

— Cum poţi face acest lucru? Întrebarea îl surprinse pe Preot.

— Cum?

— Cum poţi face asta? Cum poţi aduce atâta suferinţă şi mizerie atâtor oameni – să ucizi, să răneşti, să le distrugi proprietăţile şi să îi faci pe oameni să fugă de frică din propriile case… Cum poţi dormi?

Întrebarea îl înfurie pe Preot.

— Nu face pe moralistul, spuse el. Încerc să salvez California.

— Ucigând oameni. Preotul îşi pierdu răbdarea.

— Taci naibii şi ascultă-mă, spuse el. Îţi voi spune câte ceva despre următorul cutremur.

Potrivit celor spuse de Melanie, lucarna seismică avea să se deschidă la optsprezece patruzeci.

— Ora şapte, spuse Preotul. Voi lovi la ora şapte.

— Poţi să-mi spui…

Preotul întrerupse legătura.

Păstră tăcerea câteva momente. Conversaţia îl lăsase cu un sentiment greu. Truth trebuia să fie mort de frică, însă aproape că îl ridiculiză. Îl tratase ca pe un ratat.

Ajunseră la o intersecţie.

— Am putea întoarce aici şi să mergem înapoi, spuse Melanie. Traficul nu e intens acolo.

— Bine.

Întoarse. Era gânditoare.

— Ne vom întoarce vreodată în vale? întrebă ea. Acum că FBI-ul şi toată lumea ştie despre noi.

— Da! spuse el.

— Nu ţipa!

— Da, vom merge, spuse el mai încet. Ştiu că arată rău şi că va trebui să stăm deoparte ceva vreme. Sunt sigur că vom pierde recolta de anul acesta. Media se va târî căutându-ne câteva

săptămâni. Dar, în cele din urmă, ne vor uita. Va fi un război, vreo alegere, un scandal sexual, iar noi vom dispărea încetul cu încetul. Apoi ne vom putea strecura înapoi la casele noastre, vom pune via la punct şi vom cultiva o nouă recoltă.

Melanie zâmbi.

— Mda, spuse ea.

Chiar crede ce-i spun. Eu nu sunt sigur de asta. Nu mă voi mai gândi la asta. Agitaţia mă va tulbura. Nici un dubiu acum. Doar acţiune.

Melanie spuse:

— Vrei să ne întoarcem la depozit?

— Nu. Am să înnebunesc stând închis acolo toată ziua. Mergem în oraş să vedem dacă găsim un restaurant unde se serveşte micul dejun. Mor de foame.

* * *

Judy şi Michael îl duseră pe Dusty la Stockton, oraşul în care locuiau părinţii lui Michael. Urcară

Într-un elicopter. Dusty fu exaltat. Aterizară pe un teren de fotbal al unui liceu din suburbii.

Tatăl lui Michael era un fost contabil, acum pensionat şi aveau o casă frumoasă în suburbie, care dădea spre un teren de golf. Judy servi o cafea în bucătărie în timp ce Michael îl instală pe Dusty. Doamna Quercus spuse îngrijorată:

— Poate că această chestiune va sprijini

măcar afacerea, această problemă nu ne face nici unuia nici bine.

Judy îşi aminti că părinţii îi dăduseră banii lui în afacerea de consultanţă a lui Michael, iar el era îngrijorat că trebuia să le înapoieze banii. Dar doamna Quercus avea dreptate – faptul că este expertul FBI-ului s-ar putea să-l ajute.

Gândul lui Judy era la vibrantul seismic. Nu era în valea Silver River. Nu mai fusese văzut de vineri seara, deşi panourile cu care fusese deghizat ca o maşină de carnaval fuseseră găsite pe marginea străzii de unul dintre sutele de muncitori din echipele de salvare, care făceau ordine în urma dezastrului din Felicitas.

Ştia ce maşină conducea Granger. Aflase acest lucru întrebând membrii comunităţii ce maşini aveau şi verificând ce lipsea. Folosea o camionetă şi o trecuse pe toate listele de urmărire. Teoretic, fiecare poliţist din California ar trebui s-o caute, cu toate acestea, cei mai mulţi vor fi prea ocupaţi ca să pună pe primul plan această urgenţă.

Era insuportabil gândul că l-ar fi putut prinde pe Granger dacă s-ar fi luptat mai mult să-l convingă pe Cleever să fi făcut razia azi-noapte şi nu dimineaţă. Dar fusese prea obosită. Se simţea mai bine azi – razia îi ridicase adrenalina şi îi dăduse energie. Însă era zdrobită mental şi fizic, era aproape terminată.

Televizorul mic de pe etajera din bucătărie

era pornit cu volumul dat la minim. Ştirile începură, iar Judy o rugă pe doamna Quercus să dea volumul mai tare. Era un interviu cu John Truth care vorbise la telefon cu Granger. Dădu drumul unui fragment din înregistrarea cu conversaţia avută.

— La ora şapte, spunea Granger pe casetă. Voi lovi la ora şapte seara.

Judy tresări. Vorbea serios. Nu exista nici o urmă de regret sau remuşcare în vocea sa, nici un semn că ar ezita să ia vieţile atâtor oameni. Păru raţional, dar exista o fisură în umanitatea lui. Nu îi păsa de suferinţa celorlalţi. Era o trăsătură a psihopaţilor.

Se întrebă ce ar scoate Simon Sparrow din vocea lui. Dar era prea târziu pentru o analiză lingvistică. Merse la uşa bucătăriei şi strigă:

— Michael! Trebuie să plecăm!

I-ar fi plăcut să-l lase pe Michael cu Dusty aici, unde ar fi fost amândoi în siguranţă. Dar avea nevoie de el la postul de comandă. Expertiza lui putea fi decisivă.

Intră cu Dusty în bucătărie.

— Sunt aproape gata, spuse el. Telefonul sună, iar doamna Quercus ridică receptorul. După un moment îi întinse receptorul lui Dusty.

— E pentru tine, spuse ea. Dusty îl luă şi spuse nesigur: – Alo?

Apoi, faţa i se lumină.

— Bună, mamă! Judy îngheţă. Era Melanie.

Dusty spuse:

— M-am trezit dimineaţă şi nu mai erai! Apoi a venit tati după mine!

Melanie era cu Preotul şi cu vibrantul seismic, cu siguranţă. Judy luă mobilul şi sună la postul de comandă. Îl prinse pe Raja şi spuse încet.

— Prinde urma unui telefon. Melanie Quercus a sunat la un număr în Stockton.

Citi numărul de pe telefonul pe care-l folosea Dusty.

— Telefonul a fost dat cu un minut în urmă şi convorbirea nu s-a terminat încă.

— Îl caut, spuse Raja.

Judy întrerupse convorbirea.

Dusty asculta, încuviinţând şi scuturând din cap din când în când, uitând că mama sa nu-i poate vedea mişcările.

Apoi îi oferi brusc telefonul tatălui său:

— Vrea să vorbească cu tine. Judy îi şopti lui Michael:

— Pentru numele lui Dumnezeu, află unde este! Luă receptorul, îl propti de piept, acoperindu-l.

— Ridică telefonul din dormitor.

— Unde e?

Doamna Quercus spuse:

— La capătul holului, dragă.

Judy intră în dormitor, se aruncă pe învelitoarea înflorată a patului şi apucă telefonul

de pe noptiera de lângă pat, acoperind microfonul cu mâna.

Îl auzi pe Michael spunând:

— Melanie – unde naiba eşti?

— Nu contează, spuse ea. Te-am văzut la televizor cu Dusty. Este teafăr?

Deci, oriunde ar fi acum, s-a uitat la televizor.

— Dusty e bine, spuse Michael. Tocmai am ajuns aici.

— Speram să fiţi acolo.

Vocea i se auzea foarte încet, aşa că Michael o întrebă:

— Poţi vorbi?

— Nu, nu pot, dar deschide-ţi bine urechile, da?

Nu vrea ca Granger s-o audă. Asta e bine – e un semn că au început să nu se mai înţeleagă.

— Bine, bine, spuse Michael.

— Vei sta acolo cu Dusty, da?

— Nu, spuse Michael. Eu merg în oraş.

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, este prea periculos!

— Vrei să spui că acolo va avea loc cutremurul în San Francisco?

— Nu pot să-ţi spun.

— Va fi pe peninsulă?

— Da, pe peninsulă, aşa că ţine-l pe Dusty departe şi ai grijă de el!

Telefonul lui Judy sună. Ţinând microfonul receptorului din dormitor strâns acoperit, puse

celularul la cealaltă ureche şi spuse:

— Da.

Era Raja.

— Vorbeşte de pe mobil. Este în zona comercială a San Francisco-ului. Mai bine de atât nu s-a putut de pe un telefon digital.

— Pune câţiva oameni pe străzi să caute camioneta!

— Aşa am să fac! Judy rupse legătura. Michael spunea:

— Dacă eşti atât de îngrijorată, de ce nu-mi spui unde este vibrantul seismic?

— Nu pot face asta! şuieră Melanie. Eşti nebun!

— Haide. *Eu* sunt nebun? Tu eşti cea care cauzează cutremure!

— Nu mai pot vorbi. Apoi se auzi un clic.

Judy puse receptorul în furcă şi se răsuci pe spate, gândindu-se. Melanie le dăduse o informaţie foarte bună. Era undeva în mijlocul San Francisco-ului, şi cu toate că nu era uşor de găsit, raza de căutare era mai restrânsă decât toată California. Spusese că următorul cutremur va fi declanşat undeva pe peninsula San Francisco, undeva în ţinutul întins dintre Oceanul Pacific şi golful San Francisco. Vibrantul seismic trebuia să fie undeva în acea zonă. Dar ceea ce o intriga pe Judy fusese dezacordul aproape evident dintre Melanie şi Granger. Era limpede că dăduse acel telefon fără ştirea lui şi părea că-i era teamă să nu

cumva s-o audă. Acest lucru era promiţător. Ar putea exista o cale ca Judy să profite de această dezbinare.

Închise ochii, concentrându-se. Melanie îşi făcea probleme pentru Dusty. El era slăbiciunea ei. Cum putea fi acest lucru folosit împotriva ei.

Auzi paşi şi deschise ochii. Michael intrase în cameră. Îi aruncă o privire ciudată.

— Ce?

— Poate că nu e momentul potrivit, dar arăţi grozav întinsă în pat.

Ea-şi amintise că se aflau în casa părinţilor lui. Se ridică.

El îşi puse braţele în jurul ei. Era un sentiment plăcut.

— Cum ţi-e faţa? întrebă el. Ea-l privi.

— Dacă eşti foarte tandru… O sărută uşor pe buze.

Dacă vrea să mă sărute când arăt atât de rău, înseamnă că mă place cu adevărat.

— Mmm, spuse ea. Când va lua totul sfârşit…

— Da.

Ea închise ochii pentru un moment.

Apoi începu să se gândească din nou la Melanie.

— Michael…

— Sunt încă aici.

Se depărtă din îmbrăţişarea lui.

— Melanie este îngrijorată că Dusty ar putea fi într-o zonă periculoasă.

— El va rămâne aici.

— Dar nu i-ai confirmat asta. Te-a întrebat, iar tu i-ai spus că dacă e într-adevăr îngrijorată, atunci ar trebui să-ţi spună unde e vibrantul, dar la acea întrebare nu ai reuşit să-i răspunzi.

— Totuşi, implicaţiile… vreau să spun, de ce l-aş pune în pericol?

— Spun doar că ar putea avea îndoieli sâcâitoare. Iar unde se află ea acum are şi un televizor.

— Ascultă câteodată ştirile toată ziua – o relaxează. Judy simţi o gelozie ca o lovitură de cuţit.

O cunoaşte atât de bine.

— Dacă am aranja să ţi se ia un interviu, la postul de comandă din San Francisco, despre cum ajuţi tu Biroul… iar Dusty ar fi undeva în fundal?

— Atunci ar şti că suntem în San Francisco.

— Şi ce ar face?

— M-ar suna şi ar ţipa la mine.

— Şi dacă n-ar reuşi să dea de tine…

— Ar fi cu adevărat speriată.

— Destul cât să-l oprească pe Granger?

— Probabil, dacă ar putea.

— Merită să încercăm?

— Avem o altă alternativă?

* * *

Preotul avea un sentiment de acum ori

niciodată. Poate că guvernatorul şi preşedintele nu vor ceda, nici după cele întâmplate în Felicitas. Dar în această seară va avea loc un alt cutremur. Atunci îl va suna pe John Truth şi-i va spune:

— O voi face din nou. Pot s-o fac cât de des vreau. Şi voi continua să o fac până când cedaţi. E alegerea voastră!

Centrul San Francisco-ului arăta ca un oraş fantomă. Câţiva oameni făceau cumpărături, alţii doar priveau şi mulţi mergeau la biserică. Restaurantul era pe jumătate gol. Preotul comandă ouă şi bău trei Bloody Mary. Melanie era supărată. Îşi făcea probleme în legătură cu Dusty. Preotul îi spunea că era în siguranţă atâta vreme cât era cu tatăl său.

— Ţi-am spus vreodată de ce mă cheamă Granger? o întrebă pe Melanie.

— Nu e numele părinţilor tăi?

— Pe mama o chema Veronica Nightingale. Mi-a spus că pe tatăl meu îl chema Stewart Granger. Plecase într-o călătorie lungă, spunea ea, dar urma să se întoarcă într-o zi într-o limuzină încărcată de cadouri – parfumuri şi ciocolate pentru ea şi o bicicletă pentru mine. În zilele ploioase, când nu puteam să mă joc pe străzi, obişnuiam să stau la fereastră să-l aştept ore întregi.

Pentru un moment, Melanie păru că uitase de problemele ei.

— Sărmanul băiat, spuse ea.

— Aveam în jur de doisprezece ani când mi-am dat seama că Stewart Granger este o mare stea de cinema. Îl jucase pe Allan Quatermain în *Minele regelui Solomon* chiar în perioada în care m-am născut eu. Cred că fusese fantezia mamei mele. Mi-a rupt inima, atâta pot să-ţi spun. Toate acele ore petrecute în faţa ferestrei.

Preotul zâmbi, însă amintirea acestora îi provocau durere.

— Cine ştie? spuse Melanie. Poate că era tatăl tău. Stelele de cinema merg la prostituate.

— Cred că ar trebui să-l întreb.

— E mort.

— Chiar aşa? N-am ştiut.

— Mda. Am citit în revista People, cu câţiva ani în urmă.

Preotul simţi durerea pierderii cuiva drag. Stewart Granger era cel mai apropiat tată pe care-l avusese vreodată.

— Nu voi afla niciodată.

Ridică din umeri cu o oarecare expresie de dezamăgire pe chip şi ceru nota de plată.

Când părăsiră restaurantul, Preotul nu voi să se întoarcă la depozit. În comună ar fi putut sta foarte bine nefăcând nimic, dar într-un depozit părăsit şi murdar l-ar fi luat cu febră. Cei douăzeci şi cinci de ani petrecuţi în valea Silver River îl răsfăţaseră. Aşa că, împreună cu Melanie, se plimbă pe Debarcaderul Pescarului, asemeni turiştilor, savurând briza sărată a golfului.

Ca măsură de precauţie, îşi modificaseră aspectul. Ea îşi adunase părul lung şi roşu sub o pălărie şi-şi pusese ochelari. Preotul îşi unsese părul negru şi şi-l lipise de cap; avea şi o barbă nerasă de trei zile pe obraji, ceea ce îl făcea să arate ca un amant latin; era foarte diferit de apariţia hippie pe care o avea de obicei. Nu atrăgea atenţia nimănui.

Preotul asculta frânturi de conversaţie a oamenilor care treceau pe lângă ei. Fiecare avea câte o scuză să nu părăsească oraşului.

— Nu-mi fac griji, clădirea noastră este rezistentă în caz de cutremure.

— Şi a mea, însă la ora şapte am să fiu în mijlocul parcului…

— Eu sunt un fatalist; fie că acest cutremur are numele meu scris pe el fie că nu…

— Exact, ai putea conduce până în Vegas şi ai putea fi ucis într-un accident.

— Tocmai mi-am renovat casa…

— Nimeni nu poate cauza un cutremur, a fost doar o coincidenţă.

Merseră înapoi la maşină cu câteva minute după patru.

Preotul nu-l văzu pe poliţist decât când era deja prea târziu.

Cele trei Bloody Mary îl calmaseră bine de tot şi nu se simţi deloc vulnerabil, aşa că nu-l observă pe poliţist. Era la doar câţiva paşi de camionetă când observă uniforma poliţistului uitându-se la

plăcuţele de înmatriculare şi vorbind într-o staţie.

Preotul îngheţă şi o prinse pe Melanie de braţ.

Un moment mai târziu realiză că ar fi fost înţelept să treacă pe lângă el; dar era deja prea târziu.

Poliţistul îşi ridică privirea de pe plăcuţe şi se uită la Preot.

Preotul se uită la Melanie. Ea nu-l văzuse pe poliţist. Aproape că-i spuse: *Nu te uita la maşină,* dar îşi dădu seama la timp că acest lucru o va face să se uite. În loc de asta, spuse primul lucru care-i veni în minte.

— Uită-te la palma mea. Îşi întoarse palma în sus.

Se uită la ea, iar apoi se uită la el.

— Ce ar trebui să văd?

— Continuă să te uiţi la ea şi între timp îţi explic. Făcu întocmai.

— Vom trece imediat pe lângă maşină. Este un poliţist care ne copiază numerele de pe plăcuţele de înmatriculare. Ne-a observat; îl văd şi acum cu coada ochiului.

Ea îşi ridică privirea de la mână spre chipul lui. Apoi, spre uimirea lui, îl plesni. Îl durea. Suspină. Melanie începu să strige:

— Iar acum poţi să te întorci la blonda ta proastă.

— Ce? spuse el nervos.

Se uită la ea şocat. Trecu pe lângă camionetă.

Poliţistul se uită la Preot cu un zâmbet slab. Preotul fugi după Melanie, spunând:

— Aşteaptă puţin!

Poliţistul îşi întoarse privirea la plăcuţele de înmatriculare.

— Foarte drăguţ, spuse el. Dar nu trebuia să mă loveşti atât de tare.

* * *

Un reflector mobil îşi revărsă lumina asupra lui Michael şi un microfon în miniatură îi fu prins de cămaşa de un verde-închis. O cameră de filmat fixată pe un trepied îl filma. Lângă el erau tinerii seismologi pe care-i adusese ca ajutor. În faţa lui stătea Alex Day, un reporter, cam de douăzeci şi ceva de ani, având o tunsoare la modă. Purta o jachetă de camuflaj, despre care Judy credea că este exagerat de dramatică.

Dusty stătea lângă Judy, ţinând-o de mână cu încredere, privind cum tatăl său dă un interviu.

Michael spuse:

— Da, putem identifica locaţiile unde un cutremur poate fi declanşat foarte uşor – dar din păcate, nu ne putem da seama care dintre acestea a fost ales de terorişti până când vibrantul seismic este pus în funcţiune.

— Şi care este sfatul pe care-l daţi cetăţenilor? întrebă Alex Day. Cum se pot proteja în cazul unui cutremur?

— Motoul este: „Ascunde-te, acoperă-te şi rămâi acolo!”; acesta este sfatul cel mai bun, răspunse el. Ascundeţi-vă sub masă sau birou. Acoperiţi-vă faţa pentru a vă proteja de cioburi de sticlă şi păstraţi-vă poziţia până când încetează cutremurul.

Judy îi şopti lui Dusty:

— Bine, du-te la tatăl tău.

Dusty o zbughi. Michael îl aşează pe băiat pe genunchi. Alex Day întrebă:

— Ceva special pentru a-i proteja pe copii?

— Ei bine, aţi putea încerca „Ascunde-te, acoperă-te şi rămâi acolo”, faceţi instrucţie cu ei chiar acum ca să ştie ce să facă în cazul unui cutremur. Asiguraţi-vă că poartă pantofi robuşti, nu de piele sau sandale, fiindcă va fi multă sticlă în jur. Şi ţineţi-i aproape, pentru a nu fi nevoiţi să-i căutaţi mai apoi.

— Ce trebuie să evite oamenii?

— Să iasă din casă. Cele mai multe răni sunt cauzate de cărămizi căzute şi de alte rămăşiţe ale clădirilor avariate.

— Profesore Quercus, vă mulţumim pentru prezenţa dumneavoastră în această emisiune.

Alex Day îi zâmbi lui Michael şi lui Dusty pentru un moment puţin prelungit, până când cameramanul spuse:

— Perfect.

Toată lumea se relaxă. Echipa începu să-şi strângă rapid echipamentul. Dusty întrebă:

— Când pot merge la bunica cu elicopterul?

— Chiar acum, spuse Michael. Judy întrebă:

— În cât timp veţi difuza emisiunea?

— Abia dacă are nevoie de montare, aşa că va ieşi imediat. În mai puţin de o jumătate de oră.

Judy se uită la ceas. Era cinci şi cincisprezece.

* * *

Preotul şi Melanie se plimbară timp de o jumătate de oră fără a găsi vreun taxi. Apoi, Melanie sună la o companie de taxiuri de pe mobilul ei. Aşteptară, dar nu veni nici o maşină.

Preotul simţea că înnebuneşte. După tot ce făcuse, tot planul era pus în primejdie din cauza unui afurisit de taxi.

În cele din urmă, un Chevrolet prăfuit opri la Pier 39. Şoferul avea un nume foarte greu de citit de cetăţean al unei ţări balcanice şi părea înţepenit. Nu înţelegea engleza în afară de „stânga” şi „dreapta” şi era probabil singura persoană din San Francisco care nu auzise despre cutremur. Se întoarseră la depozit la şase şi douăzeci.

* * *

La centrul de operaţiuni de urgenţă, Judy stătea cufundată în scaun, cu ochii pe telefon.

Era ora şase şi douăzeci şi cinci. În treizeci şi cinci de minute, Granger va porni vibrantul seismic. Dacă i-ar reuşi, la fel cum i-a reuşit în ultimele două dăţi, va avea loc un cutremur. Dar acesta va fi mai grav. Presupunând că Melanie spusese adevărul, iar vibrantul se afla undeva pe peninsula San Francisco, cutremurul va lovi cu siguranţă oraşul.

În jur de două milioane de oameni au părăsit aria metropolitană de vineri noaptea, când Granger a anunţat în emisiunea lui John Truth că următorul cutremur va lovi San Francisco. Dar rămăseseră mai mult de un milion de bărbaţi, femei şi copii, care nu aveau posibilitatea sau voinţa de a-şi părăsi casele: săracii, bătrânii, bolnavii, plus toţi poliţiştii, pompierii, asistentele şi angajaţii statului care aşteptau să-şi înceapă munca de salvare. Asta-i includea pe Bo.

Pe ecranul televizorului, Alex Day transmitea dintr-un studio improvizat la centrul de comandă în caz de urgenţă al primarului, de pe strada Turk, mai încolo cu câteva cvartale. Primarul purta o pălărie grea şi o vestă purpurie şi îi sfătuia pe oameni să se ascundă, să se acopere şi să se reziste.

Interviul cu Michael era transmis la fiecare câteva minute pe fiecare canal: redactorilor televiziunilor li se spusese care era adevăratul scop al acestei emisiuni.

Dar se părea că Melanie nu urmărise

emisiunea. Camioneta Preotului fusese găsită parcată în faţa Debarcaderului Pescarului la ora patru. Era pusă sub supraveghere. Chiar acum, în fiecare parcare şi garaj din vecinătate se căuta vibrantul seismic.

Sala de bal a clubului ofiţerilor era plină de oameni. Erau cel puţin patruzeci de costume în jurul prezidiului. Michael împreună cu ajutoarele sale erau adunaţi în jurul computerelor, aşteptând sunetul alarmei care sugera declanşarea cutremurului de care toată lumea se temea. Echipa lui Judy încă se mai ocupa de telefoane, verificând mărturiile celor care susţineau că au văzut oameni care semănau cu Melanie sau Granger, însă în vocile lor exista o undă de disperare. Folosirea lui Dusty în interviul lui Michael fusese ultima lor şansă şi se pare că dăduseră greş.

Cei mai mulţi agenţi care lucrau la această anchetă aveau reşedinţele în zona golfului. Biroul de administraţie ordonase evacuarea tuturor familiilor lor. Clădirea în care se aflau era considerată sigură: fusese ranforsată de armată tocmai pentru a o face rezistentă la cutremure. Dar nici ei nu puteau pleca. Asemeni soldaţilor şi pompierilor, poliţiştii trebuiau să fie acolo unde se afla pericolul. Aceasta era slujba lor. Afară, pe spaţiul de paradă, era pregătită o flotă întreagă de elicoptere, cu elicele pornite, aşteptând să îi ducă pe Judy şi pe colegii ei în centrul cutremurului.

* * *

Preotul merse la toaletă. În timp ce se spăla pe mâini, o auzi pe Melanie ţipând.

Merse spre birou cu mâinile ude. O găsi uitându-se la televizor.

— Ce este? întrebă el.

Faţa-i era albă, iar mâinile îi acopereau gura:

— Dusty! spuse ea, arătând spre ecran. Preotul îl văzu pe soţul Melaniei, în timp ce i se lua un interviu. Îl ţinea pe fiul lor pe genunchi. Un moment mai târziu, o crainică spuse:

— Acesta a fost Alex Day, unul dintre cei mai buni seismologi ai lumii, cu profesorul Michael Quercus, la centrul de comandă din Prezidiu.

— Dusty este în San Francisco! spuse Melanie isterică.

— Nu, nu este, spuse Preotul. Poate că a fost când a fost filmat interviul. Acum e probabil la mile depărtare.

— Nu ai de unde să ştii asta!

— Sigur că am. La fel şi tu. Michael va avea grijă de copilul său.

— Aş vrea să fiu sigură de asta, spuse Melanie cu o voce tremurândă.

— Fă-ţi o ceaşcă de cafea, spuse Preotul, doar pentru a-i da ceva de făcut.

— Bine.

Luă ibricul de pe plita fierbinte şi merse la

toaletă să-l umple cu apă.

* * *

Judy se uită la ceas. Era şase treizeci.

Telefonul ei sună.

În încăpere toată lumea tăcu.

Luă receptorul, îl scăpă, înjură, apoi îl ridică din nou şi-l duse la ureche.

— Alo?

Operatorul spuse:

— Melanie Quercus întreabă de soţul ei.

Mulţumesc lui Dumnezeu!

Judy arătă spre Raja.

— Prinde-i urma.

Acesta vorbea deja la telefon. Judy îi spuse operatorului.

— Fă-mi legătura.

Toate costumele din jurul mesei prezidiului se adunară în jurul scaunului lui Judy. Stăteau liniştiţi, forţându-se să audă ce se discută.

Acesta ar putea fi cel mai important telefon din viaţa mea.

Se auzi un clic pe fir. Judy încercă să-şi calmeze vocea şi spuse:

— Agent Maddox aici.

— Unde e Michael?

Melanie părea atât de înspăimântată, încât lui Judy aproape că i se făcu milă de ea. Nu era nimic mai mult decât o mamă plină de îngrijorare pentru

copilul ei.

Revino-ţi, Judy. Această femeie este o ucigaşă.

Judy îşi întări inima.

— Unde eşti, Melanie?

— Te rog, şopti Melanie. Spune-mi, te rog, unde l-a dus pe Dusty.

— Uite, facem o afacere. Eu mă asigur că Dusty este în siguranţă – dacă-mi spui unde este vibrantul seismic.

— Pot vorbi cu soţul meu?

— Eşti cumva cu Ricky Granger? Vreau să spun cu Preotul.

— Da.

— Aveţi vibrantul seismic cu voi, oriunde aţi fi?

— Da.

Înseamnă că aproape că v-am prins.

— Melanie – chiar doreşti să-i ucizi pe toţi acei oameni?

— Nu, dar trebuie să…

— Nu vei putea avea grijă de Dusty din închisoare. Nu vei apuca să-l vezi pe fiul tău crescând.

Judy auzi un hohot de plâns la celălalt capăt al firului.

— Îl vei putea vedea doar printr-o sticlă despărţitoare. Când îţi vor da drumul din închisoare, va fi adult şi nu te va mai recunoaşte.

Melanie plângea.

— Spune-mi unde eşti, Melanie.

În sala mare de bal era o linişte totală. Nimeni nu se mişca.

Melanie şopti ceva, însă Judy nu reuşi să audă.

— Vorbeşte mai tare!

La celălalt capăt al firului, în fundal, un bărbat strigă:

— Pe cine naiba ai sunat? Judy spuse:

— Spune-mi repede! Spune-mi unde eşti! Bărbatul urlă:

— Dă-mi blestematul ăla de telefon! Melanie spuse:

— Perpetua…

Apoi se auzi un ţipăt.

O secundă mai târziu se întrerupse legătura.

Raja spuse:

E undeva pe malul golfului, în sudul oraşului.

— Nu e de ajuns! ţipă Judy.

— Nu au date mai precise!

— Rahat!

Stuart Cleever spuse:

— Linişte, toată lumea. Vom derula caseta imediat. Mai întâi, Judy, ţi-a spus ceva?

— A spus ceva la sfârşit. Suna în felul următor: „Perpetual”. Carl, caută o stradă cu numele de Perpetuai.

Raja spuse:

— Ar trebui să verific şi companiile. Ar putea fi în garajul unei clădiri.

— Încearcă.

Cleever lovi în masă cu frustrare.

— Ce a determinat-o să închidă.

— Cred că a prins-o Granger şi i-a luat telefonul.

— Ce vrei să faci acum?

— Aş vrea să luăm elicopterul, spuse Judy. Am putea zbura de-a lungul malului. Michael poate să-mi arate unde este falia activă. Poate dăm de vibrantul seismic.

— Daţi-i drumul, spuse Cleever.

* * *

Preotul o privi furios pe Melanie cum se ghemui sprijinindu-se de cada soioasă. Încercase să-l trădeze. Ar fi împuşcat-o chiar atunci dacă ar fi avut un pistol. Însă revolverul pe care-l luase de la gardianul din grupul Los Alamos era în vibrantul seismic, sub scaunul şoferului.

Închise telefonul lui Melanie şi-l puse în buzunarul de la cămaşă, încercând să rămână calm. Învăţase acest lucru de la Star. Tânăr fiind, obişnuia să-şi descarce nervii, ştiind că acest lucru îi speria pe ceilalţi, iar cu oamenii te înţelegeai mult mai bine când le era frică. Dar Star îl învăţase să respire adânc şi relaxat şi să gândească, ceea ce era mult mai bine.

Acum încerca să revină asupra ceea ce făcuse Melanie. Oare reuşise FBI-ul să ia urma

telefonului ei? Aflaseră oare de unde sunase? Trebuia să presupună că aflaseră. Dacă era aşa, nu mai era mult până să înceapă să verifice zona, căutând un vibrant seismic.

Pierduse prea mult timp. Lucarna seismică avea să se deschidă la şase patruzeci. Se uită la ceas: era şase treizeci şi cinci. La naiba cu ora şapte – trebuia să declanşeze cutremurul chiar acum.

Ieşi din toaletă. Vibrantul seismic se afla în mijlocul depozitului gol, cu faţa spre uşile de la intrare.

Urcă în cabina şoferului şi porni motorul.

Îi luă două minute pentru ca presiunea să încarce mecanismul de vibrare. Privi nerăbdător cadranele. *Haide, haide!* Cel puţin luminiţele se înverziră.

Uşa pasagerului se deschise, iar Melanie intră în cabină.

— Nu face asta! ţipă ea. Nu ştiu unde este Dusty! Preotul trase maneta care coborî la pământ placa de oţel a vibrantului. Melanie îl prinse de mână şi-i spuse:

— Te rog, nu face asta!

Preotul o lovi cu dosul palmei peste obraz. Ea ţipă, iar buzele începură să-i sângereze.

— Dă-te naibii din calea mea! ţipă el. Trase maneta, iar placa atinse pământul. Melanie se întinse şi aduse maneta la poziţia iniţială.

Preotul văzu roşu. O lovi din nou. Ea ţipă şi-şi

acoperi chipul cu mâinile, dar nu plecă. Preotul trase din nou maneta.

— Te rog, spuse ea. Nu face asta!

Ce să fac cu târfa asta nenorocită?

Îşi aminti de pistol. Se afla sub scaunul şoferului. Se întinse după el şi îl luă. Îl îndreptă spre Melanie.

— Ieşi afară din cabină, spuse el.

Spre surprinderea lui, ea se întinse din nou spre el, presându-şi corpul în ţeava pistolului şi trăgând din nou de manetă.

Preotul apăsă pe trăgaci.

Pocnitura fu asurzitoare în această cabină mică.

Pentru o fracţiune de secundă, o mică parte a minţii lui simţi un şoc dureros din cauză că a distrus un corp atât de frumos; însă înlătură acest gând.

Fusese aruncată pe spate de-a curmezişul cabinei. Uşa era încă deschisă, ea căzu şi se rostogoli în exterior, lovind podeaua depozitului cu un zgomot surd.

Preotul nu se opri pentru a verifica dacă este moartă.

Pentru a treia oară, trase de manetă.

Placa coborî încet la pământ.

Când ajunse la pământ, Preotul porni maşina.

* * *

Elicopterul era pentru patru persoane. Judy stătea lângă pilot, iar Michael în spate. În timp ce zburau spre sud de-a lungul malului golfului San Francisco, Judy îl auzi în căşti pe unul dintre studenţii asistenţi ai lui Michael, vorbind de la postul de comandă.

— Michael! Aici Paula! A început – vibrantul seismic!

Judy îngheţă de frică.

Credeam că mai am timp! Îşi verifică ceasul: era şase patruzeci şi cinci. Termenul pe care-l dăduse Granger era doar peste cincisprezece minute. Telefonul Melaniei îl făcuse să înceapă mai devreme.

Michael spunea:

— Apar vibraţii pe seismograf?

— Nu – deocamdată apare doar vibrantul seismic. *Încă nu a început cutremurul. Mulţumesc lui Dumnezeu!*

Judy strigă în microfon:

— Daţi-ne locaţia, repede!

— Aşteptaţi un minut, acum trebuie să apară şi coordonatele.

Judy apucă o hartă.

Repede, repede!

Câteva momente mai târziu, Paula le citi numerele de pe ecran. Judy găsi locaţia pe hartă.

— La patru kilometri spre sud, apoi la cinci sute de metri înspre centrul continentului.

Îşi simţi stomacul zdruncinat pe măsură ce

elicopterul coborî puţin şi luă viteză.

Zburau peste un cartier mai vechi, plin de fabrici abandonate şi maşini distruse. Ar fi o zonă liniştită într-o zi normală de duminică: azi era complet pustie. Judy scană orizontul cu privirea, căutând un camion care ar putea fi vibrantul seismic.

La sud văzu două patrule de poliţie îndreptându-se cu viteză spre aceeaşi locaţie. Privind spre vest, văzu furgoneta echipei SWAT a FBI-ului. Înapoi la Prezidiu, celelalte elicopterele porneau, pline de agenţi înarmaţi. În cel mai scurt timp, jumătate dintre autovehiculele apărătorilor legii din California de Nord se vor îndrepta spre coordonatele pe care le primiseră de la Paula.

Michael spuse în microfon:

— Paula! Ce se întâmplă pe ecrane?

— Nimic – vibrantul lucrează, dar nu are nici un efect.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! spuse Judy. Michael continuă:

— Dacă-şi va urma tiparul, va mişca din nou camionul la un sfert de milă şi va mai încerca o dată.

Pilotul spuse:

— Aici ar fi. Am ajuns la coordonate. Elicopterul începu să survoleze. Judy şi Michael priveau cu atenţie, căutând vibrantul seismic. Pe pământ nu se mişca nimic.

* * *

Preotul înjură.

Vibrantul acţiona, dar nu era nici un cutremur.

Se mai întâmplase acest lucru de două ori. Chiar lui Melanie îi spusese că nu înţelegea de ce în unele locuri funcţiona iar în altele, nu. Probabil avea de-a face cu diferitele tipuri de sol. De fiecare dată, vibrantul cauzase cutremurul din a treia încercare. Însă azi, Preotul chiar avea nevoie să fie norocos şi să reuşească din prima încercare.

Dar nu era aşa.

Fierbând de frustrare, opri mecanismul şi ridică placa.

Trebuia să mişte camionul.

Sări din cabină. Păşind peste Melanie, care era prăbuşită lângă perete şi sângera pe podea, se îndreptă spre intrare. Acolo se afla o uşă înaltă de modă veche care se strângea pentru a le permite şi maşinilor mari să încapă. Într-una din acele uşi era o poartă mică făcută special pentru oameni. Preotul o deschise.

* * *

Deasupra unei intrări a unui depozit, Judy văzu un semn pe care scria: „Perpetua Diaries”.

Îşi aminti că Melanie spusese „Perpetuai”.

— Aici e locul! spuse ea. Coboară!

Elicopterul coborî rapid, evitând liniile de

înaltă tensiune care se întindeau de la un stâlp la altul pe o parte a drumului şi ateriză în mijlocul străzii pustii.

În momentul în care simţi contactul cu pământul, Judy deschise uşa.

* * *

Preotul privi afară. Un elicopter aterizase în mijlocul drumului. Văzu pe cineva ieşind din el. Era o femeie cu un pansament pe faţă. O recunoscu pe Judy Maddox.

Înjură cu putere, însă sunetul se pierdu din cauza elicopterului.

Nu avea timp să deschidă uşile.

Dădu năvală în camion şi introduse schimbătorul în marşarier. Merse cu spatele cât putu, oprindu-se doar atunci când bara de protecţie din spate lovi peretele. Apoi introduse maneta în viteza întâi. Ambala motorul puternic, iar apoi dădu drumul ambreiajului şi pomi cu o smucitură. Camionul porni vertiginos.

Preotul apăsă pedala de acceleraţie până în podea. Cu motorul huruind puternic, camionul prinse viteză pe lungimea depozitului, apoi izbi uşa veche de lemn.

Judy Maddox stătea chiar în faţa uşii, cu un pistol în mână. Teama şi şocul îi invadară chipul când văzu camionul trecând prin poartă. Preotul rânji sălbatic când se îndreptă spre ea. Ea sări într-o parte, iar camionul o rată la o distanţă de

trei centimetri.

Elicopterul era în mijlocul străzii. Un bărbat tocmai ieşea din el. Preotul îl recunoscu pe Michael Quercus.

Se îndreptă spre elicopter, schimbă viteza şi acceleră.

* * *

Judy se rostogoli, ochi uşa şoferului şi trase de două ori. Credea că nimerise ceva, însă nu reuşi să oprească camionul.

Elicopterul decolă rapid.

Michael fugi pe o parte a drumului.

Judy bănui că Granger spera să prindă din nou partea de jos a elicopterului, la fel cum făcuse în Felicitas, însă de această dată, pilotul fu mai rapid şi se ridică înainte ca vibrantul să ajungă la el.

Dar, în graba lui, pilotul uitase de liniile de înaltă tensiune.

Erau cinci sau şase cabluri întinse între stâlpii înalţi. Elicea se prinse între linii, spintecând câteva. Motorul elicopterului începu să bolborosească. Unul dintre stâlpi se clătină, din cauza solicitării, şi căzu la pământ. Elicea se învârtea din nou liberă, însă pierdu din înălţime şi căzu la pământ nu foarte puternic.

* * *

Preotul mai avea o singură speranţă.

Dacă mai putea înainta încă vreo patru sute de metri şi să coboare placa de oţel şi să lase vibrantul să opereze, ar mai putea cauza încă un cutremur, înainte ca FBI-ul să pună mâna pe el, iar în haosul creat de cutremur, ar putea scăpa la fel ca înainte. Răsuci volanul şi porni în josul străzii.

* * *

Judy trase din nou când camionul se îndepărtă de elicopterul prăbuşit. Spera să-l nimerească fie pe Granger, fie o parte importantă a motorului, dar nu avuse noroc. Camionul înaintă cu greu pe drumul plin de gropi.

Se uită la elicopterul căzut. Pilotul nu se mişca. Apoi se uită din nou la vibrantul care se îndepărta cu viteză.

Mi-aş dori să am o carabină.

Michael fugi spre ea.

— Eşti teafără?

— Da, spuse ea. Luă o decizie. Vezi dacă-i poţi ajuta pe pilot – eu merg după Granger.

El ezită, apoi spuse:

— În regulă.

Judy puse pistolul în toc şi porni în urma camionului.

Era un vehicul leneş şi îi lua mult până să

accelereze. La început parcurse repede distanţa despărţitoare. Apoi, Granger schimbă viteza, iar camionul prinse viteză. Judy fugea cât o ţineau picioarele, inima bubuindu-i, pieptul durând-o. Pe partea din spate a camionului se afla o roată uriaşă de rezervă. Reuşea să se apropie, dar nu foarte tare. Tocmai când credea că nu-l va mai prinde, Granger schimbă din nou viteza, iar în acea fracţiune de secundă în care încetini, Judy izbucni şi reuşi să se prindă de partea din spate.

Urcă cu un picior pe bara de protecţie şi se prinse de roata de rezervă. Pentru un moment de spaimă era sigură că va aluneca şi va cădea; se uită în jos şi văzu drumul mişcându-se cu viteză sub ea. Dar reuşi să se ţină. Se căţără pe platforma dintre rezervoarele şi supapele maşinăriei. Se lupta să-şi păstreze echilibrul; era pe cale să cadă, însă îşi reveni.

Nu ştia dacă fusese văzută de Granger.

* * *

Nu avea cum să pună vibrantul în funcţiune cât timp se deplasa, aşa că rămase locului, aşteptând să oprească.

Însă el o văzuse.

Auzi un geam spart şi văzu ţeava unui pistol ieşind din geamul din spate al cabinei şoferului. Se lăsă jos instinctiv. În următorul moment auzi un ricoşeu ascuţit în rezervorul de lângă ea. Se

lăsă pe partea stângă, aşa încât să stea exact în spatele lui Granger, şi se ghemui; îşi simţi inima în gât. Auzi încă o împuşcătură, însă o rată şi de data asta. Apoi păru că se dă bătut.

Dar nu era aşa. Camionul frână brusc. Judy fu aruncată în faţă lovindu-şi capul destul de tare de o ţeavă. Apoi, Granger trase violent de volan în dreapta. Judy se balansă într-o parte şi în alta şi se gândi cu groază că ar putea fi azvârlită în mod fatal pe suprafaţa dură a şoselei, însă reuşi să se agaţe.

Îl văzu pe Granger îndreptându-se cu gânduri sinucigaşe spre zidul de cărămidă al unei fabrici părăsite. Se lipi de un rezervor.

În ultimul moment apăsă cu putere pedala de frână şi trase de volan, însă era prea târziu. Încercă să evite lovitura, însă apărătoarea din faţă se lovi de zid cu o zdruncinătură de metal şi sticlă. Judy simţi o durere chinuitoare în coaste când se lovi de rezervorul de care se ţinea. Fu aruncată prin aer.

Pentru un moment fu total dezorientată. Apoi fu trântită la pământ, aterizând pe partea dreaptă. Îi ieşi tot aerul din plămâni, aşa încât nu mai avu puterea nici să ţipe de durere. Se lovi cu capul de asfalt, braţul stâng îi paraliză şi o cuprinse panica.

Mintea i se limpezi o secundă sau două mai târziu. O durea, însă se putea mişca. Vesta antiglonţ o protejase. Costumul îi fu sfâşiat, un genunchi îi sângera, dar nu foarte puternic. Şi

nasul îi sângera: i se deschisese rana pe care Granger i-o făcuse cu o zi în urmă.

Căzuse lângă colţul din spate al camionului, lângă cele două roţi enorme. Dacă Granger ar da puţin în spate, ar ucide-o. Se răsuci pe o parte, rămânând în spatele camionului, dar dându-se la o parte din calea cauciucurilor. Efortul făcut îi provocă o durere ascuţită în coaste şi înjură.

Însă camionul nu veni în spate. Granger nu încercă să treacă peste ea. Poate că nu observase unde căzuse.

Se uită în sus şi în jos de-a lungul străzii. Îl vedea pe Michael chinuindu-se să-l scoată pe pilot din elicopterul prăbuşit, cam la patru sute de metri depărtare. În cealaltă direcţie nu se vedea nici urmă de furgoneta echipei SWAT şi nici de maşinile poliţiei pe care le văzuse din elicopter; nici celelalte elicoptere FBI nu apăreau. Probabil că urmau să apară în câteva secunde – însă nu avea timp să-i aştepte.

Se ridică în genunchi şi-şi scoase revolverul. Aşteptă ca Granger să sară din cabină şi s-o împuşte, dar nu se întâmplă asta.

Se ridică cu greu în picioare.

Dacă s-ar apropia de portiera din partea şoferului, ar vedea-o cu siguranţă în oglinda laterală. Încercă pe cealaltă parte şi riscă să tragă cu ochiul din colţul din spate. Şi pe această parte se afla o oglindă mare.

Se aşeză în genunchi, apoi pe burtă şi se târî

pe sub camion.

Înaintă, până ce ajunse aproape sub cabina şoferului.

Auzi un zgomot nou deasupra ei şi se întrebă ce poate fi. Privind în sus, văzu o placă de oţel coborând.

Cobora deasupra ei.

Se răsuci frenetic într-o parte. Îşi prinse piciorul între roţile duble din spate. Îi luă câteva secunde cumplite pentru a se elibera, în timp ce placa masivă de oţel venea inevitabil spre ea. I-ar rupe piciorul ca pe o jucărie din plastic. În ultimul moment îşi scoase piciorul din pantof şi se răsuci într-o parte.

Ieşi de sub camion. Granger ar putea s-o vadă foarte uşor. Dacă ar ajunge la portiera pasagerului cu pistolul în mână, ar putea foarte uşor să-l împuşte.

Auzi un bubuit, iar pământul de sub ea începu să se mişte violent. Vibrantul fusese pornit.

Trebuia să-l oprească. Pentru un moment, îşi aduse aminte de casa lui Bo. Şi-o imagina deja scuturându-se şi dărâmându-se, iar apoi întreaga stradă prăbuşindu-se.

Sprijinindu-se în mâna stângă, pentru a-şi alina durerea, se ridică în picioare.

Făcu doi paşi şi ajunse lângă portiera cea mai apropiată. Trebuia s-o deschidă cu mâna dreaptă, ridică pistolul cu mâna stângă – ar putea să-l împuşte – şi-l îndreptă spre cer.

Acum.

Urcă prima treaptă, se apucă cu mâna de mânerul uşii şi o deschise.

Ajunse faţă în faţă cu Richard Granger.

Păru la fel de speriat pe cum era şi ea.

Îndreptă pistolul spre el cu mâna stângă:

— Opreşte-l! ţipă ea. Opreşte-l!

— Bine, spuse el rânjind şi îşi băgă mâna sub scaun. Râjetul lui o alarmă. Ştia că nu avea de gând să-l oprească. Se pregăti să-l împuşte.

Nu mai împuşcase pe nimeni până acum.

Se ridică ţinând în mână un revolver asemeni unuia din Vestul Sălbatic.

În timp ce acesta îndrepta ţeava lungă a pistolului înspre ea, Judy ţinti spre capul lui şi trase.

Glontele îl lovi în faţă, lângă nas. Scânteierea şi sunetul dublei descărcări de armă fură îngrozitoare. Simţi o durere fierbinte la tâmpla dreaptă.

Toţi acei ani de antrenament fuseseră puşi în practică. Fusese învăţată ca întotdeauna să tragă de două ori, iar reflexul ei îşi amintise acest lucru.

Trase automat încă o dată. De data aceasta îl lovise în umăr. Sângele ţâşni imediat. Se întoarse pe o parte şi căzu pe uşă afară, scăpând pistolul dintre degetele-i lipsite de viaţă.

Oh, Dumnezeule, acesta este sentimentul pe care-l ai când ucizi un om?

Judy îşi simţi propriul sânge curgându-i pe

obrazul drept. Se luptă cu un val de leşin şi ameţeală. Ţinea pistolul îndreptat spre Granger.

Maşinăria încă vibra.

Se uită atentă la mulţimea de manete şi cadrane. Tocmai o împuşcase pe singura persoană care ştia cum să oprească această maşinărie. Panica o învălui. Se luptă să se calmeze.

Trebuie să existe o cheie.

O găsi. Se întinse peste corpul inert al lui Richard Granger şi o răsuci.

Sunetul pieri.

Aruncă o privire de-a lungul străzii. În faţa depozitului Perpetua Diaries, elicopterul era în flăcări.

Michael!

Deschise uşa camionului, luptându-se să rămână conştientă. Ştia că trebuie să facă ceva, ceva important, înainte de a merge să-l ajute pe Michael, dar nu-şi putea da seama ce. O lăsă baltă şi ieşi din cabina camionului.

O sirenă de poliţie se apropia şi văzu o maşină de patrulă apropiindu-se. Le făcu semn cu mâna.

— FBI, spuse ea slab. Duceţi-mă la elicopterul acela.

Deschise uşa şi se aruncă în maşină.

Poliţistul parcurse cei patru sute de metri până la depozit şi opri la o distanţă considerabilă de elicopterul în flăcări. Judy ieşi din maşină. În elicopter nu mai era nimeni.

— Michael! ţipă ea. Unde eşti?

— Aici!

Era în spatele uşilor sparte ale depozitului, aplecat peste pilot.

— Tipu' ăsta are nevoie de ajutor, spuse Michael. Se uită la chipul ei.

— Iisuse, şi tu ai nevoie de ajutor!

— Eu sunt bine, spuse ea. Ajutoarele sunt pe drum. Scoase telefonul mobil şi sună la postul de comandă. Îl prinse pe Raja.

— Judy, ce se întâmplă? întrebă el.

— Tu să-mi spui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Vibrantul a fost oprit.

— Ştiu, eu l-am oprit. Cutremurul?

— Nu. Nu s-a declanşat.

Judy suspină uşurată. Oprise vibrantul la timp. Nu va mai fi nici un cutremur.

Se sprijini de perete. Simţea că leşină. Dar se luptă să rămână în picioare.

Nu simţi nici un triumf, nici o victorie. Probabil că va avea acest sentiment mai târziu, împreună cu Raja, Carl şi ceilalţi, la barul Everton. Acum însă, era secată de puteri.

O altă maşină de patrulă opri, iar din ea ieşi un ofiţer.

— Sunt locotenent Forbes, spuse el. Ce naiba s-a întâmplat acolo? Unde este criminalul?

Judy arătă cu degetul spre vibrantul seismic.

— E în faţa camionului, spuse ea. Mort.

— Mergem să aruncăm o privire.

Locotenentul urcă înapoi în maşină şi se îndepărtă.

Michael dispăruse. Căutându-l, Judy intră în depozit.

Îl văzu stând pe podeaua de beton într-o baie de sânge. Dar el era teafăr. În braţele lui era Melanie. Chipul ei era mult mai palid decât de obicei, iar tricoul scurt îi era îmbibat în sânge de la o rană îngrozitoare din piept.

Chipul lui Michael era contorsionat de durere.

Judy se apropie şi îngenunche lângă el. Duse mâna la gâtul lui Melanie. Nu avea puls.

— Îmi pare rău, Michael, spuse ea. Îmi pare atât de rău.

El înghiţi în sec.

— Sărmanul Dusty, spuse. Judy îi atinse obrazul.

— Va fi bine, spuse ea.

* * *

Câteva minute mai târziu, locotenentul Forbes reapăru.

— Mă scuzaţi, doamnă, spuse el politicos. Unde aţi spus că se află, în faţa camionului?

— Da, spuse ea. Eu l-am împuşcat.

— Ei bine, spuse poliţistul, acum nu mai e acolo.

22

Star primi o pedeapsă cu închisoarea de zece ani.

La început, închisoarea fusese o tortură pentru ea. Regimul de acolo era iadul pe pământ pentru o persoană a cărei viaţă se învârtise în jurul libertăţii. Apoi, o gardiană pe nume Jane o îndrăgi şi începu s-o aprovizioneze cu farduri, cărţi, marijuana, iar lucrurile începură să meargă mai bine.

Flower fusese plasată într-o familie, un preot metodist şi soţia lui. Erau oameni cumsecade care nu reuşeau s-o înţeleagă pe Flower. Îi era dor de părinţi, se descurca greu la şcoală şi avea multe probleme cu poliţia. Apoi, câţiva ani mai târziu o găsise pe bunica ei. Veronica Nightingale avusese doar treisprezece ani când îi dăduse viaţă Preotului, aşa că avea în jur de şaizeci de ani când Flower o întâlnise. Conducea un magazin în Los Angeles, unde vindea obiecte sexuale, lenjerie intimă şi casete porno. Avea un apartament în Beverly Hills şi conducea o maşină sport roşie şi obişnuia să-i spună poveşti despre tatăl ei de când fusese mic. Flower fugise de la preot şi soţia lui şi se mutase la bunica ei.

Oaktree dispăruse. Judy ştia că în Felicitas fuseseră patru persoane în Cuda şi reuşise să-şi dea seama care fusese rolul lui în toată această poveste. Făcuse rost chiar şi de o serie întreagă

de amprente din hambarul în care obişnuia să lucreze el. Dar nimeni nu ştia încotro fugise. Totuşi, amprentele sale reapăruseră câţiva ani mai târziu, pe o maşină furată, care fusese folosită într-un jaf armat în Seattle. Poliţia nu-l suspectase, deoarece avusese un alibi solid, însă Judy fusese anunţată imediat. Când verificase dosarul, împreună cu un avocat – vechiul ei prieten, Don Riley, acum căsătorit cu o femeie care lucra la asigurări – îşi dăduse seama că aveau un caz foarte slab împotriva lui Oaktree, aşa că au hotărât să-l lase în pace.

Milton Lestrange murise de cancer. Brian Kincaid se pensionase. Marvin Hayes îşi depusese demisia şi devenise director de securitate al unui lanţ de magazine.

Michael Quercus deveni faimos. Pentru aspectul exterior plăcut şi pentru că ştia să explice foarte bine, era chemat foarte des la emisiuni de televiziune când aveau nevoie de consultanţă cu privire la cutremure.

Judy fusese promovată în postul de director. Se mutase împreună cu Michael şi Dusty. Când afacerea lui Michael se pusese din nou pe roate şi începuse să scoată bani serioşi îşi cumpăraseră împreună o casă şi se deciseseră să aibă un copil. O lună mai târziu, Judy rămăsese însărcinată. Bo a plâns la nunta ei.

Judy îşi dăduse seama cum reuşise Granger să scape.

Rana din obraz fusese urâtă, dar nu foarte gravă. Glontele din umăr atinsese o venă, iar pierderea bruscă a sângelui îl lăsase inconştient. Judy ar fi trebuit să-i verifice pulsul, înainte să meargă să-l ajute pe Michael, dar fusese slăbită de propriile-i răni şi ameţită din cauza pierderii de sânge, aşa că nu urmase rutina obişnuită. Căderea bruscă a lui Granger îi ridicase presiunea sângelui din nou şi îşi revenise la câteva secunde după ce plecase Judy. Se târâse până la colţul străzii Third, unde fusese destul de norocos ca să găsească o maşină aşteptând la semafor. Intrase în ea, îl ameninţase pe şofer cu pistolul şi ceruse să fie dus în oraş. Pe drum, folosise mobilul Melaniei pentru a-l suna pe Paul Beale, îmbuteliatorul de vin, care fusese partenerul delincvent al lui Granger din vremurile vechi. Beale îi dăduse adresa unui doctor corupt.

Granger îl făcuse pe şofer să oprească la un colţ al unui cartier rău famat. (Localnicul traumatizat condusese până acasă, sunase la poliţia locală, prinsese ton de ocupat şi raportase incidentul doar a doua zi.) Doctorul, un chirurg eliberat din drepturile de practică dependent de morfină, îl reparase pe Granger. Granger petrecuse noaptea acolo, iar apoi plecase.

Judy nu aflase niciodată unde a plecat după aceea.

* * *

Apa se ridică repede. Inundase toate cabanele din lemn. În spatele uşilor închise, paturile şi scaunele făcute de ei plutesc. Popota şi templul sunt şi ele inundate.

Aşteptase săptămâni întregi pentru ca apa să ajungă la vie. Acum a ajuns, iar viţa lor preţioasă se îneacă.

Sperase să-l găsească pe Spirit acolo, însă căţelul său era demult plecat.

Băuse o sticlă din vinul lui preferat. Îi era greu să mănânce sau să bea din cauza rănii de pe faţă, care fusese cusută prost de către un doctor drogat. Însă reuşise să-şi toarne pe gât destul vin cât să-l ameţească.

Aruncă sticla la o parte şi îşi scoate din buzunar un joint de marijuana, în care era destulă heroină cât să-l lase lat. O aprinde, trage un fum şi începe să se plimbe pe deal.

Apa îi ajunge la pulpe şi se aşază pe pământ. Aruncă o ultimă privire în jurul văii. Era aproape de nerecunoscut. Nu se mai vedea albia râului. Se vedeau doar acoperişurile caselor, care arătau ca nişte epave plutind la suprafaţa apei. Viţele pe care le plantase cu douăzeci şi cinci de ani în urmă erau acum scufundate în ape.

Nu mai este o vale. Devenise un lac şi tot ce se aflase aici fusese distrus.

Trage adânc în piept din joint-ul ţinut cu două degete. Şi trage fumul ucigaş adânc în plămâni.

Simte un val de plăcere în timp ce drogul îi intră în sânge şi îi urcă la creier. Micul Ricky este fericit, în cele din urmă.

Se răsuceşte şi apoi cade în apă. Se întinde cu faţa în jos, neajutorat, împietrit din cauza drogurilor. Treptat, îşi pierde cunoştinţa, ca o lumină care devine din ce în ce mai mică, până când se stinge de tot.

MULŢUMIRI

Le sunt recunoscător următorilor oameni pentru ajutorul acordat:

Guvernatorului statului California, Pete Wilson; lui Jonathan R. Wilcox, director adjunct în Ministerul Afacerilor Interne, biroului guvernatorului Pete Wilson; lui Andrew Poat, director adjunct-şef în Ministerul Transporturilor;

Lui Mark D. Zoback, profesor de geofizică, şef de catedră, Departamentul de Geofizică, Universitatea Stanford;

În biroul operativ al FBI din San Francisco: agentului special George E. Grotz, director relaţii cu publicul şi probleme interne, care mi-a deschis multe uşi; agentului special Candice DeLong, coordonator de investigaţii, care a petrecut cu generozitate atâta timp ajutându-mă să aflu detaliile vieţii şi muncii unui agent; lui Bob Walsh, agent special responsabil; lui George Vinson, asistent agent special responsabil; lui Charles W. Matthews III, asociat agent special responsabil; agentului special supraveghetor John Gray, coordonator al celulei de criză; agentului special supraveghetor Don Whaley, consilier-şef pe divizie; agentului special supraveghetor Larry Long, echipa tehnică; agentului special Tony Maxwell, coordonator echipa dovezi; lui Dominic Gizzi, ofiţer administrativ;

În biroul operativ al FBI din Sacramento:

agentului special Carole Micozzi; agentului special Mike Ernst;

Lui Pearle Greaves, specialist informatică, Divizia de Resurse Informatice, cartierul general FBI;

Şerifului districtului Sierra, Lee Adams;

Lui Lucien G. Canton, director, biroul Servicii de Urgenţă, primăria San Francisco;

Lui James F. Davis, doctor în geologie, Universitatea de Stat California; doamnei Sherry Reser, ofiţer informaţii, Departamentul Economic;

Lui Charles Yanez, administrator, South Texas, Western Geophysical; lui Janet Loveday, Western Geophysical; Rhondei G. Boone, administrator, Corporate Comunications, Western Atlas International; lui Donnie McLendon, Western Geophysical, Freer, Texax; domnului Jesse Rosas, şofer de buldozer;

Lui Seth Rosing DeLong;

Doctorului Keith J. Rosing, director camera de gardă, Centrul Medical Irvine;

Lui Brian Butterworth, profesor de neuropsihologie cognitivă, University College, Londra;

Majoritatea persoanelor de mai sus au fost găsite de Dan Starer de la firma Research for Writers, New York City.

Ca întotdeauna, rezumatele şi bruioanele mi-au fost citite şi criticate constructiv de agentul meu literar, Al Zuckerman; de editorii mei, Ann

Patty din New York şi Suzanne Baboneau din Londra; şi de numeroşi prieteni şi rude, printre care George Brennan, Barbara Follett, Angus James, Jann Turner şi Kim Turner.

Vizitaţi site-ul oficial Ken Follett la http://www.ken-follett.com

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
Patru săptămâni
1
2
3
4
5
6
7
PARTEA A DOUA
Şapte zile
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
PARTEA A TREIA
Patruzeci şi opt de ore
18
19
20
21

22

MULŢUMIRI

Richard Granger este liderul aşa numitului cult *Mânia divină*. Simpatizanţii acestui cult trăiesc în Silver River Valley, în nordul Californiei. Guvernul plănuieşte să construiască un baraj pe teritoriul lor pentru a le inunda valea. Granger, un tip foarte ingenios, reuşeşte să oprească ridicarea barajului, salvându-se astfel zona. El îl ameninţă pe guvernatorul Californiei că va provoca un cutremur dacă acesta din urmă nu va opri construcţia uzinelor electrice. Reuşeşte să fure o maşinărie numită vibrator seismic şi îl omoară pe şoferul acesteia. Apoi, împreună cu banda lui testează maşina în zona Owens Valley, California. Juddy Maddox, o doamnă ofiţer a serviciului FBI, primeşte acest caz. După mai multe intrigi, ea realizează pericolul puterii maniace a lui Granger şi porneşte într-o urmărire lungă şi aventuroasă.

Preţ 39,90 RON

Editura Aquila '93
Şoseaua Borşului nr. 7,
Oradea
www.edituraaquila93.ro

ISBN 973-714-025-7